Gheorghe Gane

Simfonie
Neterminată

R O M A N

Bucureşti 1966 - 1967, München 1992-2003

P r e f a ţ ă

In anul 1960 pe când călătoream cu trenul spre Moldova, în timpul celor peste zece ore de drum, în compartimentul de clasa doua mi-a povestit o femeie bătrână, foarte detailat cele ce vor urma în romanul de față. Am notat evenimentele mai importante a tristei istorii care s-a petrecut în realitate. Nu cunosc numele adevărat al

eroilor şi nici localităţile unde s-au desfăşurat evenimentele. Acţiunea se petrece între anii 1935 si 1950, într-un mediu ţărănesc şi mic orăşenesc.

Fiecare om îşi trăieşte pe acest pământ viaţa sa proprie, care îi aparţine numai lui, care face parte intergrantă din personalitatea sa, însă felul cum se derulează şi se dezvoltă ea în decursul unei existenţe materiale, depinde de colectivul în care trăieşte, care îl poate înfluenţa în bine sau în rău. Binele sau răul face parte integrantă din noi, caractere ce există, la unii mai mult binele iar la alţii mai mult răul, dar omul, această fiinţă care îşi dezvoltă existenţa pe un plan superior celorlalte existenţe, are capacitatea de aşi da seama ce face şi să facă diferenţa dintre bine şi rău, cu toate că aceste noţiuni pot avea diferite înţelesuri. Societatea în care trăim, în interiorul căreia ne desfăşurăm existenţa ca oameni ne poate influenţa în bine sau în rău, ceeace însă nu înseamnă că vom ieşi buni sau răi, asta depinde de fiecare individ în parte, de capacitatea şi puterea de gândire de care dispune. Nu răul sau binele sunt moştenite, ci tocmai această capacitate de gândire a fiecărui individ în parte de a-şi da seama ce este bine şi ce este rău.

Ce rezidă în noi, ceeace numim în mod arbitrar suflet, nu este un produs al materiei din care suntem clădiţi. Nu materia poate decide asupra existenţei şi modului de dezvoltare a vieţuitoarelo, om, animal, plantă, să-i imprime necesitatea procreării pentru perpetuare, adaptarea la mediul înconjurător. În special la noi oamenii se reflectă aceasta în capacitatea fiinţei umane de a-şi da seama de propria sa existenţă, de a judeca şi cerceta mediul înconjurător în care trăieşte, de a-şi făuri condiţii optime de supravieţuire şi în ultimă instanţă să facă deosebirea dintre bine şi rău. Dealtfel şi animalele au această capacitate care le este împrimată de starea superioară a existenţei, ca o necesitate de a exista ca fiinţă, de a se adapta la mediul înconjurător în care se desfaşoară viaţa lor. Animalele îşi construiesc adăposturi, cuiburi, îşi procură hrana pentru ei şi urmaşii lor, dezvoltă mijloace de a se apăra împotriva duşmanilor, dar ele nu au discernământul de a deosebi binele de rău. Ele nu au posibilitatea de a abstractiza, ele trăiesc şi agisează în mare parte în a-şi asigura existenţa şi perpetuarea. Omul însă ca fiinţă superioară are capacitatea de a se dezvolta şi perpetua după propria sa voinţă, dacă o doreşte sau nu. El acumulează bunuri de dragul de a le avea şi nu de a se folosi de ele pentru perpetuare. Dar să începem cu istoria de care am pomenit mai sus.

Citind istorioara care urmează ne vom putea da seama cum caută unii oameni să-şi făurească viaţa după propriile lor concepţii şi egoisme, fără să ţină seama de cei ce trăiesc în jurul lor.

Gheorghe Gane

Zile senine

Este o zi de vară cu o căldură toridă. Satul este aproape gol, toată lumea fiind plecată la munca câmpului. În depărtare se aud câțiva câini care latră înfundat de parcă se luptă cu căldura de la amiază. O bătrână şade la poarta unei case frumoase de țară, cu o grădină plină cu flori cu frunzele şi petalele aproape vestejite din cauza căldurii. Din când în când priveşte la dreapta apoi la stânga, nerăbdatoare să vadă pe cineva care întârzie să vină. Intr-un târziu intră în casă foarte dezamagită de aşteptarea fără rezultat, se uită la masa pusă pe care mai fumegă mămăliga pe care o făcuse cu o oră înainte şi o acoperă cu un şervet, apoi iese pe prispă şi se aşează pe un scăunel, gânditoare, dând din cap. Deodată tresare, ridică capul şi se îndreaptă spre poartă, coboară cât poate de repede cele două trepte, ținându-se de marginea balustradei şi în acelaş timp apare un tânăr înalt, chipeş şi vesel, îmbrăcat în ițari şi o cămaşă țărănească frumos brodată.

-" Ce bine că ai venit Ioane. . . . . ." îl îmbrățişeaza şi lacrimile încep să-i curgă.

-" Nu trebuie să te sperii mereu bunicuțo, întârzii şi eu prin sat."

-" Vai maică, eşti tânăr şi frumos, mi-e teamă să nu-ți fure careva sufletul."

-" Ha, ha, ha, vai bunico, ai haz, nu vezi ce mare şi voinic sunt ? Crezi că sunt tot copil ca acum câțiva ani." O ridică în sus şi o sărută pe obraji. Bătrâna foarte fericită se lasă în brațele lui ca un copil.

-" De, maică, să ştii că sufletul nu se fură cu puterea, se subjugă . . . . şi odată subjugat, gata, s-a terminat, eşti pierdut. . . . . . . fereşte-te băiatul mamei."

-" Fleacuri. . . . . " Sare peste cele două trepte, se repede drept în casă şi se aşează la masa pusă, mâncând cu poftă tot ce îi pune bătrâna înainte, bunica lui după

mamă care l-a crescut. Mama lui a murit pe când el era mic de câteva luni, ucisă de tâlhari cum spun unii, iar tatăl lui a plecat de acasă înainte să se nască Ion şi nu s-a mai întors niciodată. Săraca femeie l-a căutat peste tot, dar în zadar. Se credea că a căzut victimă unui accident, însă nimica nu era clar. Nici azi nu se ştie mai mult, după atâția ani. După moartea mamei lui, a fost luat de bunică, o femeie care la acea vreme nu era încă prea bătrână ; era bună şi miloasă şi mereu dispusă să ajute pe oricine din puținul pe care îl avea. L-a crescut pe Ion ca pe propriul ei fiu, ceeace dealtfel nu era ceva surprinzător deoarece nu-i era străin. Veniturile ei erau destul de modeste, totuşi suficiente ca să poată duce o viață decentă, fără să ceară cuiva ceva. Băiatul a făcut cursul elementar, apoi a urmat câteva clase de liceu industrial la oraş, după care a venit înapoi la bunica sa. Lucrează la un meşter care construieşte case, lucru din care Ion câstigă destul de bine, adăugat la venitul bătrânei, pot duce amândoi o viață acceptabilă.

Ion este un băiat bun care nu iese din vorba celei care l-a crescut şi o ajută cât poate de mult. Aproape toți banii pe care îi câştigă îi dă acasă, unde, dealtfel nu duce lipsă de nimica, de la mâncare până la îmbrăcaminte. Bunica lui este o țărancă cu tradiție, are un război de țesut cu care țese toate cele necesare îmbrăcăminții. Pentru el îşi păstrează Ion atâta cât să aibe banii lui de buzunar. Satul în care locuieşte este cel al mamei sale unde are rude, la care merge destul de des, dar niciuna nu l-a ajutat vreodată, nici pe el şi nici pe bătrâna sa bunică. Ion ştie toate acestea, fiind însă un băiat bun nu-şi arată supărarea față de ei, mai ales că nu o duc prost şi au de toate. In felul aceste decurce viața lui Ion în comuna în care nu se petrece nimica şi unde nimica nu se schimbă. Toata lumea trăieşte după un anumit tipic din care nu iese pentru nimica în lume. Satul este aşezat într-o regiune de dealuri, destul de bogat. Fiecare om are câte ceva din care îşi duce viața în linişte şi tihnă. Comuna este frumoasă, cu căsuțe unele mai mici iar altele mai mari, după starea fiecăruia, cu o bisericuță aşezată pe un deal, slujită de un preot mai bătrân, foarte venerat de toți. El este singurul care l-a ajutat pe Ion, nu cu bani, ci spiritual, fiind un îndrumător sufletesc de al lui. El a

învățat multe de la preotul Simionescu, mai ales cum trebuie să se poarte, deoarece prea multe nu a avut de învățat de la consătenii săi care nu aveau obiceiuri orăşeneşti, erau țărani cu tradiție de secole, care în aceste regiuni au trăit mereu liberi, n-au fost niciodată iobagi şi nu aveau nevoie să plătească vreaodată nici unui stăpân dijme. Cu toții erau moşneni şi răzeşi, stăpâni pe pămâturile şi păşunile lor, țărani români, oameni de omenie şi de dreptate, aşa cum au fost şi au dat dovată toți țăranii în decursul istoriei României cum au fost. Ion a ajuns să fie destul de bine crescut printre aceşti oameni, cu maniere bune, care ştie să salute atunci când trebuie şi pe cine trebuie. Nu că țăranul nu ar fi avut maniere, nu, dar pentru un orăşean, cum şi-a dorit

mereu să fie nu corespundeau manierele lui bune săteşti. Aici oamenii erau mai amabili unul faţă de altul, femeia era considerată ca cea care duce gospodăria, iar bărbatul acela care muncea pentru binele întregii familii. La oraş a văzut Ion cum bărbaţii sărută mâna femeilor, care nu prea se ţineau de ale gospodăriei, ci unele luau fete de la ţară să le facă cele necesare în casă. Dar timpul trece, copii devin tineri semeţi şi frumoşi şi, cum dictează natura se împerechează pentru a forma noi familii şi noi gospodării care să ducă tradiţia mai departe. Aşa şi Ion, băiat chipeş s-a împrietenit încă din copilărie cu fata preotului, care este cu doi, trei ani mai mică decât el, prietenie copilărească, de joacă, fără subtilităţi şi ascunziuşuri. Ioana Simonescu este un copil bun caruia îi place să înveţe. Când Ion venea la ei în vizită îi vorbea mereu de frumoasa şcoală la care învăţa la oraş, îi povestea de colegele ei, de profesoarele pe care le are şi mai ales din materiile preferate. Acuma este la facultate în acelaş oraş în care a făcut liceul, urmează istoria şi geografia, materii pentru care a avut aptitudini. Vrea să ajungă profesoară de liceu. Gândul ei cel mai ascuns, de care nu ştie decât tatăl ei şi Ion, este acela să fundeze un liceu în comună, ceeace dealtfel este un vis îndrăzneţ. În felul acesta vor putea mai mulţi tineri din regiune să urmeze o scoală mai superioară decât primarele existente. Ion era foarte entuziasmat de planurile ei şi se şi vedea alături de meşterul lui la construirea clădirii liceului şi o vedea pe Ioana ca directoarea liceului şi pe el acela care mai întâi să-l urmeze iar apoi să îngrijească alături de ea la buna lui funcţionare.

Incă din copilărie avea o mare prietenie pentru fata asta. De fiecare dată când o vedea era foarte emoţionat, avea sentimente neînţelese de el la aceea vreme. Preotul, tatăl Ioanei, îşi dădea seama de curăţenia sufletească a acestui băiat şi vedea cu ochi buni această prietenie, pe care o încuraja. Câteodată Ion simţea ceva ciudat când se ducea să se joace cu Ioana, dar niciodată nu băgase de seamă de adevăratul înţeles al simţământului de care era cuprins. ªi ea arăta faţă de el o simpatie plină de afecţiune şi avea numai vorbe frumoase pentru el. Niciodată nu s-au certat sau să fi avut discuţii, din contra, tot ce vorbeau nu erau decât ce învăţa ea la oraş, despre literatură şi altele şi ceeace era ciudat la nişte copii, vorbeau foarte des de viitor. Se plimbau ore în şir pe dealuri vorbind despre tot ce le trecea prin minte. Nu erau niciodată văzuţi jucându-se ca copiii. Jocul lor preferat era plimbarea şi discuţiile. Preotul şi-a învăţat fata cu credinţa în Dumnezeu şi, fără s-o oblige, îi dădu să înţeleagă că trebuie să participe la slujbele religioase de dumineca şi din sărbători, fără a avea pretenţia de a face din ea o bigotă. Din contra, o învăţa să aibe o purtare foarte pământească, dar cu frica în Dumnezeu. De multe ori tinerii discutau chestiuni religioase şi de fiecare dată cădeau de acord că în definitiv religia este şi va rămâne mereu prezentă în inimile oamenilor, indiferent cum este ea denumită, creştină, mozaică, budistă sau cine ştie cum.

- " Frumoasă liturghie a ținut tatăl tău, mi-a făcut mult bine sufleteşte " îi spune adesea Ion după ieşirea de la biserică. El este dealtfel o fire destul de închisă care nu se destăinuieşte nimănui în afară de Ioana. Nici măcar preotului nu-i spune prea multe, nici chiar la spovedanie şi împărtăşanie de Sfintele Paşti la care se duce în fiecare an. Nimeni nu i-a însuflat aceste obiceiuri. Bunica lui era şi ea foarte credincioasă, ca fiecare țăran din cele mai vechi timpuri, dar nu se prea ducea la biserică. Ea l-a învățat de mic copil să se roage seara şi la greutăți să spună Doamne ajută.

- "Simt că trebuie să cred în ceva şi cred în ceeace au crezut străbunii mei, în biserica creştină, căci altfel viața mea nu ar avea nici un rost " spunea el adesea.

În afară de fata asta Ion nu vede pe nimeni de vârsta lui. Duminicile când este horă în sat merge tot cu Ioana şi numai atunci se mai amestecă printre ceilalți tineri, dar asta este totul. Unele rude din partea mamei sale, care locuiesc în comună, le vizitează, însă numai protocolar, fiindcă nu se prea înețlege cu ele, le consideră înapoiate. Nici el nu are prea multă carte, dar citeşte mult, din toate câte ceva, de la biblioteca satului şi mai ales din cea al preotului Simionescu şi ce este de admirat, asimilează foarte repede ce citeste sau aude. Marele lui avantaj este prietenia cu Ioana cu care poate să vorbească despre tot ce nu pricepe. Ioana la rândul ei este foarte studioasă, dar pe lângă Ion asimilează mai greu, dar bine. Are însă mai multă ambiție, ceeace dealtfel la fete de vârsta ei este normal. Nu-i place să pară mai prejos decât el şi-şi arogă dreptul să fie ea aceea care să-i explice ceeace el nu pricepe. El acceptă din amabilitate. Dar, la un moment dat Ioana îşi dă seama că elevul şi-a întrecut profesorul, ceeace însă nu o supără, ci o face să fie mai exigentă în asimilare. Întrecerea în a asimila cunoştiinte dintre aceşti doi tineri a avut asupra lor consecințele cele mai bune. Se trezesc de multe ori discutând subiecte cu totul ieşite din comun pentru nişte tineri de vârsta lor, care erau poate prea grele chiar pentru oameni cu pregătire temeinică. Multe cărți de citit le aduce preotul de la oraş şi în felul acesta avea o bibliotecă foarte asortată din toate domenile, din care citeşte şi Ion cu pasiune. Până la urmă întâlnirile lor se transformă în adevărate seminarii.

Bunica cunoştea legătura lui cu fata preotului, dar nu o vede cu ochi prea buni. Îi este teamă ca nu cumva toată această prietenie să se transforme în dragoste, ceeace ar putea ieşi prost pentru Ion, fiindcă îşi închipuie că niciodată preotul nu va îngădui ca fata lui să ia un băiat sărac şi inferior ei ca situație socială. ªi apoi mai are un motiv pe care îl păstrează numai pentru ea şi pe care îl va întrebuința numai dacă va fi strict necesar. Nu-i împărtăşeşte lui Ion aceste gânduri fiindcă îşi dă seama că ireparabilul încă nu s-a produs, cu toate că ei sunt acuma doi tineri frumoşi. În acelaş timp o miră faptul că nu s-a trezit încă la ei nobilul sentiment al dragostei. Dar aparenţele înşeală de multe ori. În inima lui Ion se înfiripase încă de mult acel ceva pe care toți tinerii

cuprinşi de dragoste nu ştiu ce semnificație are. Dealtfel nici Ioana nu este străină de aceste simțăminte. Subconştientul lor lucrează cu febrilitate şi este cât se poate de atent ca totul să nu izbucnească ca un vulcan. Natura începe să-şi spună cuvântul şi amândoi sunt foarte prudenți în anumite atitudini şi vorbe, pentrucă niciunul nu doreşte să strice frumoasa lor prietenie nevinovată. De acest lucru sunt convinşi, fiecare în sinea sa, inconştient.

În dimineața aceasta însă se întâmplă ceva cu totul ieşit din comun pentru ei. În timpul discuției, pe când se plimbau prin livada din deal, Ion se apropie prea mult de ea şi o apucă de mijloc cu totul inconştient. Aproape instinctiv Ioana îl apucă şi ea de după umăr şi un timp merg aşa fără să-şi dea seama, continuând să discute aprins. Deodată parcă speriați de ceeace au făcut, în acelaş timp, se opresc din mers şi-şi retrag mâinile, uitându-se unul în ochii celuilalt. Încetează discuția şi continuă să umble tăcuți, evitând de a se mai privi. În această clipă ireparabilul s-a întâmplat, atingerea corporală având în asemenea ocazii efecte instantanee cu substrat sexual. Este momentul de întretăiere între sentimentul profund de prietenie sufletească în acel corporal, fără însă ca unul să-l excludă pe celălalt. Asemenea dragoste sunt cele mai profunde şi cele mai sălbatice, ce pot duce aproape la pirderea unei judecăşi raționale. Această dragoste este cea mai profundă, amestecul şi contopirea a două suflete, care bineânțeles într-o stare de existență materială are şi repercursiuni a centrelor nervoase care dirijează contopirea celor două corpuri. După scurt timp se despart aproape ruşinati de parcă ar fi făcut cel mai mare păcat. Ion fuge direct acasă simțind că pe măsura ce trece timpul devine din ce în ce mai fericit, ceeace are ca afect că-i radiază întreaga ființă. Este ca un har ceresc care s-a aşternut asupra lui. Sufletul îi vibrează şi în mintea sa s-a rupt parcă un fir, ceva ce îl face să simtă că de acum încolo el nu mai este acela care a fost. Ioana la rândul ei încearcă un sentiment similar, însă mult mai complex. Gândirea ei femenină o obligă să ascundă chiar față de ea ceeace simte. În subconştiemtul ei îşi dă seama că şi-a pierdut controlul şi că de fapt îl iubeşte pe Ion, ceeace nu a vrut niciodată până acuma să accepte, cu toate că în adâncurile gândirii ei ştia asta, neîndrăznind însă să şi-o spună. Se îndreaptă gânditoare spre casă, se încuie în camera ei şi stă fără să facă nimica câteva ore în şir, lucru pe care nu l-a făcut niciodată, căzând parcă în apatie, mintea ei nu mai judecă şi nici nu vrea să-şi dea seama de realitate. Totul pluteşte în negură. Este şi fericită şi tristă şi speriată în acelaş timp, din care cauza îi vine să plângă, dar se abține cât poate, cu stoicism. Întru târziu adoarme într-un somn greu, fără vise.

Ion se scoală de la masă, o îmbrățişează din nou pe bunica, care îşi dă seama că se întâmplase ceva neobişnuit cu el, fuge de acasă şi se duce direct în lunca satului, unde se plimbă agitat încoace şi încolo. Este în acelaş timp şi fericit şi speriat. Are

senzația că ceva în viața lui s-a schimbat, simte că de acum încolo este bărbat şi că, copilăria a fugit deodată din el. Se gândeşte la o cât mai apropiată revedere cu Ioana, dar de data asta nu pentru a discuta cu ea despre cărțile citite, ci numai s-o vadă, s-o simtă lângă el. În mintea sa îşi face fel de fel de probleme şi proiecte. Deodată, de parcă s-a hotărât la ceva, se îndreaptă spre casa preotului care nu este prea departe. Merge din ce în ce mai repede până când se trezeşte fugind, însă imediat îşi revine şi continuă drumul mergând. Casa apare la orizint şi inima începe să-i bată într-un ritm accelerat ; este însă hotărât să continue drumul, să nu mai dea înapoi. Se face seara, soarele apune de după deal colorând cerul în roşu. Oamenii se aud întorcându-se de la munca câmpului. Pentru a nu-i întâlni îi ocoleşte mergând pe o potecă lăturalnică. I se pare că toată natura cântă pentru el. Este un concert grandios, dat de murmurul apei râului care curge la vale şi cântecul păsărilor care se pregătesc de noapte, totul din când în când întrerupt de râsetele oamenilor care se întorc de la munca câpului. Sufletul îi este plin de acest concert al naturii, simțind ca şi când ar izvorâ din el.

Pe nesimțite se pomeneşte în fața casei bunicii, speriat că a renunțat să meargă la Ioana. Dar parcă o ață îl trage spre ea. Continuă deci drumul, intră în grădină şi hotărât bate la uşa de la intrare. Casa este luminată, uşa se deschide şi apare preotul :

- " Sărut mâna părinte. . . . . " şi i se pune un nod în gât

- " Ce este Ioane, ți s-a întâmplat ceva ? văd că eşti agitat." spune părintele destul de mirat, deoarece niciodată nu s-a întâmplat ca Ion să vină la asemenea oră la ei.

- " Nu părinte, am uitat să-i spun ceva Ioanei şi m-am întors. . . . . ." Se opreşte, neştiind ce să mai spună şi cu greu înfruntă privirea pătrunzătoare a preotului, care parcă încearca să-i citească până în fundul sufletului.

- " Ioanoooo. . . . . . . a venit Ion să-ți spună ceva ", strigă preotul. La auzul acestor cuvinte, Ioana se scoală încet de la locul ei şi simte că o strânge parcă ceva în gât. Nu are puterea să răspundă. Emoționată se îndreaptă spre uşa de la intrare unde îl zăreşte pe Ion şi în fața lui preotul, amândoi uitându-se la ea. Se opreşte la doi metri privind fix înainte. Îşi dă seama că tatăl ei a observat ceva şi caută cu privirea să surprindă anumite gesturi ale lui Ion pentru a se convinge. Preotul însă nu se înşeală niciodată, este perfect convins de ceeace a constatat de prima dată şi pleacă dând uşor din cap, lăsându-i singuri. Ei stau prosteşte unul în fața altuia, neştiind ce să-şi spună, prima fiind Ioana care rupe tăcerea.

- " Ce este Ioane ? " spune ea cu o voce trenurândă.

- " Am venit aşa. . . să te văd. . . ştii, m-am gândit că ar fi mai bine. . . ştii, azi dimineață. . . ", dar în acelaş timp se sperie de ce era să spună şi se opreşte.

- " Ce este cu azi dimineață. . .? " întreabă Ioana descumpănită ; simte că-i ard tâmplele ; îşi duce mâna la frunte să-şi şteargă sudoarea care îi curge ca şi când ar fi stat în plin soare.

- " Hai afară să ne plimbăm. " propune Ion.

- " Este târziu, o să se supere tata."

- " Nu se supără. . . numai cinci minute. " insistă el.

Ioana se lasă convinsă, iese afară şi amândoi se îndreaptă spre grădină. Natura îşi închide din ce în ce culoarea, pregătindu-se de noapte. Amândoi se plimbă tăcuți neştiind ce să-şi spună, fiecare simțind în sinea sa despre ce este vorba. Se aud privighetorile cântând, acompaniate de foşnetul lin al frunzelor în bătaia vântului de seară. Atmosfera este liniştită, făcută aproape special pentru ei ; nu-şi spun nimica, el îi apucă mâna, ea nu se opune şi amândoi continuă plimbarea. În acest timp preotul se întoarce în camera lui dând din cap, -" uite la aşa ceva nu m-am gândit", gândeşte el, dar în acelaş timp nu doreşte să-i deranjeze.

Primul care rupe tăcerea este Ion, căruia i-au trecut emoțiile. Vrea cu tot dinadinsul să-i spună că o iubeşte, dar nu ştie cum să înceapă.

- " ªtii Ioana. . . . . am fost nişte proşti amândoi. "

- " Dece am fost proşti ? " îi spune ea nepricepând ce vrea să înțeleagă cu asta, dar Ion nu răspunde, se uită unul la altul şi surâd.

- " Trebuie să plec, o să vină tata. " spune ea începând să meargă încet spre casă.

- " Nu. . . mai stai. . . este încă devreme . . . " insistă Ion.

- " Dece vrei să-l supărăm, îl ştii doar cum este, " argumentează ea.

Fără să răspundă Ion o strânge mai tare de mână şi în acelaş timp se deschide uşa de la intrare. O dâră de lumină se prelinge înspre ei.

-" Ioano. . . . eşti aici ? " strigă preotul.

- " Da tată. " răspunde ea cu o voce hotărâtă, vrând parcă să-l facă să înțeleagă că nu s-a întâmplat nimica

- " Hai în casă. . . draga tatii, este noapte."

- " Vin numaidecât. " Se desface din strânsoarea mâinii lui Ion şi fără să zică ceva se îndreaptă spre casă, dar el o urmează.

- " Aşa de repede. . . . . mai stai cu mine " îi spune Ion cu părere de rău, dar Ioana este hotărâtă să nu-şi supere tatăl. Înțelegând în cele din urmă situația Ion nu mai insistă. Ioana intră în casă, uşa se închide după ea şi întunerecul nopții îl învăluie.

Niciodată nu a decurs conversația lor în felul acesta. Despărțirea lor era de fiecare dată camaraderească, prietenească, fără păreri de rău împărtăşite, cu toate că uneori simțeau nevoia să mai stea alături unul de altul, în subconştient fiindcă atunci încă nu se aprinsese în ei acest sentiment care maturizează toată firea omeneasca, care

îl face apt pentru viață, căci acel ce nu a iubit niciodată nu este om întreg, acela nu cunoaşte viața în adevăratul ei înțeles. Ioana aleargă în casă trecând pe lângă tatăl ei care se uită cu bunătate la ea. Preotul mai crapă odată uşa uşor şi se uită spre fundul grădinii, vrând parcă să spargă cu privirea întunerecul şi apoi închide uşa de la intrare şi totul reintră în întunerec şi linişte. Ion simte cum i se face inima cât un purice, dar nu se clinteşte din loc. Faptul că l-a văzut preotul nu-l interesează, cu toate că nu ar fi vrut să-l supere. Nu şi-ar fi putut închipui că lucrurile să ia o asemenea amploare. În mintea lui trec fel de fel de gânduri. Noaptea s-a lăsat deabinelea, vântul a încetat să mai bată, păsările au amuțit şi totul se cufundă într-un întunerec şi o linişte profundă, satul a adormit şi chiar şi câinii au încetat să mai latre, numai câțiva greeri se mai aud țârâind. Dar el nu pleacă, se aşeaza pe iarbă, îşi apucă capul între mâini şi stă aşa câteva minute, după care se porneşte într-un plâns înfundat care îi răcoreşte sufletul. În acelaş timp îi este ciudă că este atât de slab. Doar a fost atât de fericit azi dimineață şi acuma s-a transformat totul parcă într-o durere interioară, în coşul pieptului. Nici măcar nu se gândeşte ca deobicei că bunica este îngrijorată de fiecare dată când vine mai târziu acasă. În mintea sa se derulează în continuare procese de neînțeles. Era doar nerăbdător să o revadă pe Ioana, dar nicidecum nu şi-ar fi închipuit că toate acestea să-i provoace dureri sufleteşti în loc de bucurii nemărginite. În acest timp Ioana se duce direct în camera ei, se culcă şi adoarme imediat, fără să mai citească, aşa cum obişnuia.

Ion se scoală încet şi cu paşi mărunți, cu sufletul plin de amărăciune, dar în acelaş timp şi plin de bucurie, se îndreaptă spre casa lui. O ia spre potecă în jos, împiedicându-se din când în când de câte o piatră din cauza întunerecului. Tot trupul şi sufletul îi sunt pline de ființa Ioanei, simte în jurul lui parfumul ei pe care îl respiră de câte ori se afla în preajma ei, dar acuma parcă cu alt sentiment. O vede cu alți ochi ca până acuma ; nu şi-o mai închipuie ca pe fata inteligentă gata oricând să-i dea explicațiile cerute, fata care atunci când greşise sau nu se purta ca lumea, îl certa şi-l ruga să-şi îndrepte atitudinea, spunându-i în acelaş timp cum să procedeze, lucru cu care era mereu de acord, deoarece îşi dădea seama de superioritatea ei în ceeace priveşte înțelegerea felului de a trăi şi concepe viața. Toate acestea îi trec prin minte fără să vrea, împreună cu fel de fel de amintiri din timpul şcolii primare. Înfierbântat de instincte erotice îşi aduce aminte de o întâmplare din perioada când avea patrusprezece ani. Intr-o zi când ieşea de la şcoală a fost acostat de o femeie care i s-a adresat cu blândețe. La acea vârstă era deja un băiat înalt şi bine făcut. Femeia l-a luat de braț şi merse cu el o bucată de drum, făcând mult haz de timiditatea lui. Ajunşi la un loc mai retras, l-a strând la piept sărutându-l cu pasiune şi mângâidu-l pe tot corpul. În acele momente a fost pentru prima dată în viața sa că simtise ceva ce nu mai simțise niciodată. Brusc timiditatea din el dispăru, bărbatul se trezise şi se lăsă încet în brațele

ei, dar deodată ea strigă speriată, îi dădu drumul şi dispăru după colţ. În acelaş timp apăru un bărbat înalt care alerga spre ei ameninţător. Ion se trezi fugind în direcţia opusă până când nu mai auzi nimica. De atunci, de multe ori când trecea pe acolo îi era teamă să nu apară bărbatul acela. La gândul acestei întâmplări surâde. Dealtfel el ştie ce este viaţa. Încă de la vârsta de optsprezece ani fusese de mai multe ori cu tinerii din sat la unele femei de proastă reputaţie, dar atât de necesare, pentru a-şi satisface nevoile fireşti ale tinereţii. Acuma o doreşte din toată fiinţa lui pe fata pe care o văzuse cu alţi ochi şi care de azi dimineaţă o consideră ca ceva ce-i aparţine numai lui, ca ceva care nu se împarte şi despre care nu se vorbeşte cu nimeni.

Pe nesimţite ajunge aproape de casa bunicii, pe care o vede dedeparte cum îl aşteaptă la poartă cu un felinar în mână. Apropiindu-se, grăbeşte pasul luându-şi un aer indiferent, ca deobicei.

_" Ioane mamă, ce târziu vii. . . . . ce este cu tine de la o vreme, băiatul mamei ?" Ion fuge spre ea şi ca deobicei o ridică în sus ca pe un fulg şi o sărută pe frunte.

_ " Nu te speria bunicuţo, chiar dacă m-o fura careva tot la matale am să stau. . . . . . tot cu bunicuţa mea dragă am să fiu."

- " Maică, maică, ţi-am mai spus să fii cu băgare de seamă să nu-ţi fure sufletul. . . . . . " se opreşte uitându-se lung la el.

- " Nu mă fură nimeni, fiecare odată în viaţă fură sufletul cuiva pe care şi-l face al lui şi cele două suflete furate merg cât trăiaesc până la capăt, unul ca o completare a celuilalt. " spune el bunicii sale. O ia de după umăr şi amândoi intră în casă. Ea îi pune masa şi el mănâncă cu aceeaşi poftă ca deobicei, dar se simte mai obosit ca altădată. Se gândeşte că peste câteva zile se întoarce meşterul şi va trebui să reînceapă lucrul. Îi pare rău că nu va mai avea timp destul s-o vadă pe Ioana şi pedeasupra se nelinişteşte la gândul că ea va pleca peste două luni din nou la facultate la oraş iar el va rămâne aici. Cu acest gânduri se scoală agitat de la masă şi se duce să se culce. Adoarme numaidecât, obosit de multele griji şi probleme sufleteşti pe care le-a avut. Ziua următoare se arată foarte frumoasă. Încă înainte de răsăritul soarelui tot satul se trezeşte să meargă la munca câmpului. Ion nu se scoală ca deobicei. fiind obosit şi vrând să profite de cele câteva zile de odihnă pe care le mai are, după care începe iar munca cu mesterul la construcţii. Totuşi zgomotele satului în pregătirea unei noi zile de muncă îl trezesc, dar el nu se dă jos din pat. Fereastra este deschisă şi răcoarea dimineţii pătrunde înăuntru împreună cu cântatul cocoşilor şi zgomotul oamenilor în drum spre câmp. Lătratul câinilor acoperă din când în când toată această zarvă, care încetul cu încetul se potoleşte şi linişte a se aşterne din nou asupra satului. Gândurile i se îndreaptă către Ioana. Parcă cele petrecute cu o zi înainte s-au întâmplat aevea, într-

un basm care i s-a povestit. Între somn şi veghe realitatea nu i se arată încă. Tot sufletul îi este plin de fericire, toată fiinţa îi tremură la gândul ei. Doreşte s-o aibe alături, s-o mângâie, să-i sărute părul mătăsos şi să-i respire parfumul plin de tinereţe. Răsuflă adânc şi brusc se scoală din pat.

Ioana nu s-a trezit încă. Preotul este ca deobicei în picioare la ora aceasta. Lina, îngrijitoarea lor, deretică prin casă. Ea este cea ce vede de toată gospodaria de când preotul a rămas văduv cu un copil mic. Mama Ioanei murise când era încă foarte tânără, scurt după naşterea ei. Era o fiinţă bizară, plină de mister, pe care preotul a căutat s-o cunoască, dar de fiecare dată se lovi de bizareriile ei ca de o stâncă. O luase când el avea peste patruzeci de ani de ani, fiind obligat ca preot să fie căsătorit, iar ea avea atunci douazecişişase. Eră o fată săracă, credincioasă până la bigotism. Mai toată viaţa şi-o petrecea la biserică, unde de altfel l-a cunoscut pe preot, care necăsătorit fiind s-a gândit să-şi fundeze o familie şi să fie preot în sat. Mai fusese odată căsătorit înainte să fi fost hirotonosit ca preot dar nu mult timp fiindca rămâne destul de tânăr văduv. De supărare nu s-a mai căsătorit mult timp. În una din zile o întâlneşte pe Maria, mama Ioanei, la biserică, care la propunerea lui să-i fie soţie acceptă fără şovăire. În primul an îi dărui o fetiţă, spre marea lui fericire. Maria deveni după naşterea fiicei ei şi mai curioasă, nemaiputându-se înţelege nimeni cu ea. Se închidea în odaia ei, de unde nu ieşea cu săptămânile, doar ca să mănânce. Lumea vorbea că se ocupă cu spiritismul şi chiar cu necromanţia, ceeace dealtfel era exagerat. În ceeace priveşte însă spiritismul lucrurile erau oarecum exacte. Preotul căuta să ascundă anumite lucruri ce se petreceau la el în casă pentru a nu da ocazia la discuţii şi zvonuri ce i-ar fi putut ştirbi reputaţia. În una din zile Maria se îmbolnăvi şi peste câteva zile muri, fără ca cineva să se fi aşteptetat. De atunci a luat-o pe Lina ca îngrijitoare, care face toată treaba în casă şi care a crescut-o şi pe Ioana.

- " Ce zici Lino de Ioana noastră.. . . . ." întreabă preotul, simţind nevoia să discute cu cineva despre fata lui. Povestea cu Ion îl îngrijorează şi caută să se sfătuiasca cu singura persoană cu care poate s-o facă.

- " Ce să zic părinte . . . . . pare cam obosită . . . . . . cred că ar trebui să se mai odihnească puţin, doar este în vacanţă . . . . prea citeşte mult . . . . . şi apoi cu Ion . . . . cred că nu este treabă bună . . . . . de, prietenia dintre o fată tanără şi frumoasă şi un băiat chipeş, frumos ca Ion nu poate duce la ceva bun . . . . . . viaţa îşi spune cuvântul. . . . dealtfel nu este ceva rău ca un băiat să se îndrăgostească de o fată, dar în cazul de faţă . . . . de, nu ştiu ce să spun. " spune ea continuând să deretice ca şi când preotul nu ar fost prezent. Vasăzică a observat şi ea, gândeşte el, dar nu îndrăzneşte să deschidă discuţia mai pe larg. Nu dorea să audă de la Lina prea multe, vroia doar să

vadă ce ştie şi dacă Ioana i-a spus ceva. Dar, după un timp de tăcere şi văzând că preotul nu pleacă Lina continuă să vorbească spre mulțumirea lui.

- " De părinte, tineretul din ziua de azi . . . . pe vremea noastră dacă o fată se plimba cu un băiat, ca Ioana noastră cu Ion, gata, lumea era sigură că va urma nunta, dar acuma . . . . " . Părintele devine din ce în ce mai atent. Se plimbă prin cameră de colo până colo căutându-şi treabă, ceeace Lina obsearvă şi se opreşte din când în cânt din vorbă, vrând parcă să-l necăjească.

- " Nu spun că Ion este un băiat rău, " continuă ea - " din contră, dar pentru Ioana noastră ar trebui altceva . . . . da, cu totul altceva . . . . este o fată deşteaptă, cu carte şi o să ajungă departe . . . . ce viitor poate avea Ion ? nu are carte prea multă, la oraş nu va putea face față . . . . doar n-o să stea Ioana la țară ca noi, nu . . . .Doamne fereşte. " Se închină şi după ea şi preotul.

- " Dar ce te face să crezi că Ioana şi cu Ion se plac ? " întreabă el după un timp de tăcere.

- " Se vede părinte cât de colo, numai matale nu ştii nimica . . . . . toată lumea vorbeşte . . . . toată ziulica, sunt ei doi împreună . . . . să mă ferească Dumnezeu dacă mă gândesc la ceva rău, nu, Ioana este cuminte, nu asta vreau să spun . . . . dar, nu se poate ca cei doi copii să nu se placă . . . . doi tineri chipeşi şi frumoşi, de părinte, viața îşi spune cuvântul . . . . poate că încă nu şi-au spus-o, dar într-o zi o vor face şi atunci o să fie prea târziu. "

- " Au şi făcut-o, Lino, aseară." spune preotul pe un ton scăzut, vrând parcă ca Lina să nu audă ce spune. Lina se opreşte ca arsă din lucru şi se uită cu reproş la părinte.

- " Vezi părinte, ce ne facem acuma ? "

În acest moment se deschide uşa şi apare Ioana în camaşe de noapte.

- " Bună dimineața, tată " îl sărută pe frunte şi mâna şi se îndreaptă spre Lina pe care o săruta pe obraz. Lina dispare şi aduce cafeaua cu lapte pe care o pune pe masă. Ioana bea liniştită, după care se duce din nou în camera ei să se îmbrace.

Nici nu trec câteva minute că apare Ion, mai de dimineață ca deobicei. Intră în casă, îl salută pe preot cu acelaş respect ca de fiecare dată şi pe Lina care tocmai intră şi ea. El îşi dă seama din atitudinea lor că ceva neobişnuit s-a întâmplat. Părintele nu-l întreabă ca deobicei ce mai face, iar Lina nu-l primeşte ca altădată. Atmosfera este rece. Ion întreabă timid unde este Ioana, la care i se răspunde destul de înțepat că se îmbracă. Fără să-i mai adreseze nici un cuvânt preotul şi Lina ies din cameră şi Ion, rămas singur, se aşeaza pe o laviță din holl, hotărât să aştepte. Nu prea îi pasă de felul cum a fost primit, singura lui dorință fiind s-o vadă pe Ioana mai de dimineață ca

deobicei. Nu trec decât câteva minute că ea să stă în fața lui, a simțit că vine. La apariția ei tresare, iar ea roşeşte, dar în acelaş timp îşi surâd fericiți.

- " Bună dimineața Ioane . . . . . cam matinal azi " Ion se scoală în picioare şi îi întinde mâna.

- " Da, azi mai devreme ca deobicei, n-am mai răbdat şi am dat fuga să te văd . . ." Ioana se arată iritată de cuvintele lui de teamă să nu fie auzită de preot sau Lina, ceeace îl determină pe Ion să nu mai vorbească.

- " Lasă asta acuma Ioane . . . te rog " şi se uită drept în ochii lui, dar el nu se lasă întimidat.

- " Mergem la plimbare ? "

- " Da . . . . dacă vrei " se îndreaptă spre uşe şi Ion o urmează.

- " Nu spui tatălui tău că pleci ? " spune el destul de mirat, deoarece de fiecare dată ea îl anunța că pleacă. Iritat vădit ea îi răspunde.

- " ªtie . . . . ."

Toată dimineața se plimbă pe dealuri, dar de data asta nu ca deobicei, ci jucându-se ca doi copiii. Ea aleargă fugărită de el, care de fiecare dată când o prinde o ține câteva secunde în brațe, după care râd şi-şi continuă plimbarea. Apropierea corpurilor le provoacă dorinți ascunse, ceeace îi determină ca din când în când să se oprească din joacă şi foarte serioşi să umble ținându-se de mână. Ioana îl roagă să nu vorbească de dragoste, ceeace el respectă, cu toate că ardea de dorința să i-o spună. La despărțire o cuprinde de mijloc şi o sărută stângaci pe obraz. Ea roşeste până în vârful urechilor şi vrea să fugă dar el nu o lasă.

- " Spune, când ne vedem diseară. " îintreabă el destul de autoritar, uitându-se rugător în ochii ei.

- " Nu pot Ioane . . . ." spune ea rugătoare.

- " Nu . . . trebuie neapărat . . . te rog frumos de tot. "

- " Nu, nu pot . . . . te rog înțelege-mă . . . " şi îi pune mâna pe umăr. Dar el nu se lasă.

- " Ne vedem aici la opt, vin să te aştept . . ." îi spune Ion hotărât, fără să-i dea posibilitatea să se mai opună. Ioana se uită drept în ochii lui, nu răspunde şi întorcându-se se duce cu capul în pământ spre casă. Ion merge acasă unde este aşteptat de bunica lui. După masă se culcă ca să treacă timpul mai repede până la ora opt. Pune ceasul să sune la şapte şi jumătate ca nu cumva să întârzie.

Ioana este cam speriată de întorsătura evenimentelor. Până acuma l-a văzut cu complet alți ochi şi nu ştie ce atitudine să ia față de ieşirile lui, de dorința lui a o stăpâni. Prieteni băieți nu a avut, aşa că este cu totul neexperimentată din punctul acesta de vedere. Este adevărat că şi ea ține la el, poate nu ca el, dar fiind femeie nu

vrea să i-o arate dintr-o dată, ceeace este un atribut al sexului slab, care îl caracterizează. Ori nici măcar Ioana nu este lipsită de acest instinct.

Seara soseşte pe nesimţite. Ion se scoală mai înainte ca deşteptătorul să sune, se spală, se îmbracă în hainele de sărbătoare sub privirile mirate ale bunicii care nu îndrăzneşte să întrebe ceva, ca să nu-l supere şi la ora opt fix se află la locul întâlnirii. Este una din serile cele mai frumoase de vară. Un vânt uşor face ca frunzele copacilor să foşneasca parcă misterios. Ion a sosit mai devreme, se aşează pe o piatră de pe potecă şi aşteaptă nerăbdator. Peste vreo zece minute apare Ioana, îmbrăcată în aceeaşi rochie ca azi dimineaţă, cu un uşor jerseu pe deasupra. Ion se ridică emoţionat în picioare, o întâmpină şi îi sărută mâna, gest complet nou pentru ea, nu o mai făcuse niciodată. Ea este însă încântată şi i-a plăcut foarte mult, cu toate că, în fond, este ceva obişnuit. A mai văzut la oraş la cinema că bărbaţii salută aşa femeile. El o ia de braţ şi amândoi pornesc tăcuţi prin livadă.

- " Tatal tău ştie ?. "

- " Nu, nu i-am spus, crede că sunt la mine în cameră . . . . dar să lăsăm asta. "

La un moment dat el o cuprinde de dupa umăr şi ea se lasă uşor înspre el. Merg aşa o bucată de vreme fără să-şi vorbească. Seara este liniştitoare, plină de miresmele dealurilor şi de zgomotele îndepărtate ale vieţii satului. Cele două fiinţe care s-au descoperit unul pentru altul sunt cu totul cufundate în sinea lor şi nu sezizează frumuseţea momentului. Amândoi se aşează pe un trunchi de copac răsturnat. Ioana are un uşor tremur de răcoarea serii şi se apropie mai mult de Ion, care o cuprinde de mijloc trăgând-o lânga el. Totul este aşa de frumos pentru ei că în aceste clipe nu mai judecă niciunul logic, dându-şi frâu liber gândurilor şi şimturilor. Sunt momentele pe care oamenii le descoperă când iubesc o fiinţă, când o fată şi un băiat caută să-şi unească sufletele, poate pentru o viaţă întreagă, poate, poate fiindcă sentimentele sufleteşti sunt cu mult mai presus decât cele trupeşti, care dealtfel joacă şi ele un rol într-o dragoste adevărată, dar nu primordial. O unire pe viaţă dintre două fiinţe ţine o viaţă întregă numai atunci când aceste două atribute ale dragostei se completează, fără ca una sau alta să predomine. Cu cât creşte una sau alta, cu atâta legătura intimă, sufletească suferă şi cum omul este o fiinţă care poate gândi logic stă în puterea lui de a făuri armonii sufleteşti care ţin o viaţă întreagă, aptitudine care este la femei mai pregnantă decât la bărbaţi. Femeia este aceea care prin natură dă viaţă prin trupul ei având puterea mai mare de a ţine nucleul unei familii nepătat. Bărbatul dă numai sămânţa pământului roditor al vieţii.

Cei doi tineri stau aşa fără să se privească şi fără să vorbească. Noaptea se lasă încet peste întreaga regiune, aducând odată cu ea liniştea deplină a naturii goale. Ion îi cuprinde capul între mâini şi tremurând îl trage spre buzele sale lipindu-le de ale ei.

Ioana aproape îşi pierde judecata clară femenină de care este dotată si devine ca o jucărie în mâinile lui. Nu ripostează la nici un gest de-al lui, dar nici nu provoacă altele şi închizând ochii se lasă sărutată. El repetă asta de câteva ori, lipindu-se cu putere de trupul ei, după care ea îşi lasă capul uşor pe pietul lui şi inima le bate în acelaş ritm accelerat. El vrea să spună ceva, dar ea îl opreşte, punându-i mâna uşor pe buze, rugându-l din ochi să tacă, dar cu cât trece timpul cu atât li se înfierbântă trupurile, iar imaginația erotică le vine în aceste momente din ce în ce mai vie. El o cuprinde din nou de mijloc şi o mângâie uşor pe cap. Fără să vrea şi fără să protesteze ea se lasă în stapânirea lui, ceeace îl încurajează. O sărută cu pasiune pe gură, pe gât şi desfăcându-i rochia în dreptul pieptului îşi lipeşte buzele de sânii ei. Ioana îi cuprinde capul cu mâinile ei, îl trage în sus şi-l săruta pe toată fața. Nemaiputând răbda el o apucă brusc de umeri şi vrea s-o culce pe iarba proaspătă. Simțind că a ajuns prea departe, Ioana se rupe de el şi începe să plângă înfundat, gest firesc la toate fecioarele care se găsesc pentru prima oară în asemenea situații. Mirat el îi dă drumul uitându-se cu nedumerire la ea, întrebând-o dacă o doare ceva. In loc de răspuns ea se ridică şi se îndepartează cu paşi rari şi mărunți. El o urmează, o apucă peste umeri şi amândoi continuă să umble în direcția casei, unde la toate ferestrele luminile s-au stins. Preotul şi Lina sunt siguri că fata lor s-a culcat. Dar, încă plin de pofte trupeşti Ion îi desface mai mult decolteul rochiei şi cu mâna peste ceafă, îi apucă sânii, se opreşte din mers şi apropiindu-se de pieptul ei îi sărută sfârcurile. Ea simte cum corpul ei începe încetul cu încetul să se zvârcolească, are un tremur destul de puternic, se desprinde de el şi fuge spre casă. La poartă îi întinde mâna disparând după uşa de la intrare, înainte ca el să aibe timpul s-o întrebe dacă în seara următoare se vor vedea în acelaş loc. Ion stă năucit câteva minute, după care se duce spre casa lui. În camera bunicii lampa de gaz mai arde. Intrând o vede culcată pe o laviță, nu o trezeşte, suflă în lampă şi se duce direct în camera lui. Se trânteşte pe pat, îşi pune perna pe ochi şi începe sş plângş încet ca un copil. Atitudinea ei l-a speriat, nu ştie care este motivul care a determinat-o să se despartă de el în felul acesta. Credea că şi ea va fi cuprinsă de poftele trupeşti care l-au cuprins pe el, nepricepând şi neştiind că o fată nu se poate da unui băiat de prima dată. Îşi face nenumărate gânduri, la un moment dat credea chiar că ea a vrut să-şi bată joc de el . Dece a făcut asta, dece l-a părăeit fără să se jutifice ? Oare mâine o s-o mai vadă ? şi multe alte gânduri îi năpădesc mintea. Simte totodată că nu mai poate să apară în fața preotului ca altădată, deoarece îşi dă seama că el bănuieşte care sunt sentimentele lui față de Ioana şi că în sinea lui nu este de acord cu asta, doar că nu i-o spune. Dar, ce-şi închipuie oare preotul, crede el că ei vor rămâne veşnic copii ? Nu ştie că la un moment dat, el bărbatul va vedea în Ioana nu prietena ci femeia ? De altfel de mult o vede cu aceşti ochi, dar în virtutea prieteniei pe care o avea față de ea încă de când erau copii şi

se jucau în ţărână, el nu dădea prea mare importanţă acestor simţăminte, până în momentul când . . . . da, când azi dimineaţă şi-au dat seama că nu mai sunt copii, că de acum nu se mai pot privi ca nişte simpli prieteni. Toate aceste gânduri îi năpădesc mintea, creindu-i în cap un fel de haos, care în nici un caz nu-l poate duce la un rezultat. Este foarte agitat. Dacă nu s-ar fi despărţit de el în felul aceasta, poate că nu s-ar frământa atâta acuma, ci ar fi numai nerăbdător s-o vadă a doua zi, dar aşa . . . . cu aceste gânduri adoarme cu perna pe faţă. Deodată sare în sus, cineva îl zgâlţâie, în faţa lui stă bunica cu un aer plin de reproşuri.

- " Ioane, Ioane, te nenoroceşti . . . . . . nu, nu spune nimica, ştiu eu foarte bine, nu m-am înşelat niciodată . . . . . . soarta ta este în primejdie . . . . . bagă de seamă, eşti vrăjit . . . da, da vrăjit. " Ion care deabea se trezise din somnul lui adânc, se uită buimac şi nedumerit la ea.

- " Ce tot îndrugi acolo, bunicuţo. Cine a putut să mă vrăjească şi pentru ce ? "

- " ºi-am mai spus eu c-o să-ţi fure sufletul . . . . . şi dacă ţi l-a furat eşti pierdut, da pierdut . . . dar să ştii că încă nu este prea târziu. " Ion se ridică în pat sprijinindu-se în cotul drept, uitându-se încă nedumerit la bunica lui.

- " Dar zi odată, cine să mi-l fure şi cum . . . . tot îmi spui că o să mi-l fure, dar niciodată nu-mi spui şi cum şi mai ales pentru ce ? "

- " Am să-ţi povestesc ceva la care am făcut legământ să tac . . La început nu am crezut nici eu, dar când văzui că totul se întâmplă aşa cum mi-a spus, trebuie neapărat să-ţi împărtăşesc şi ţie ca să te fereşti . . . că există fereală " , dar Ion o întrerupe.

- " Lasă, nu mai spune dacă crezi că poate să-ţi facă rău. Eu nu cred, aşa că nu poate să-mi facă nimica. ªtiu că mama Ioanei vorbea cu spiritele şi că pretindea că ştie care va fi soarta oamenilor. Preotul ascundea asta, ca să nu afle lumea, dar tot s-a ştiut . . . eu n-am dat importanţă celor ce mi-a povestit Ioana . . . noi vrem să trăim, suntem tineri şi poveştile astea nu ne interesează " se opreşte un timp, fiind totuşi curios să afle mai multe, aşteptând precizări din partea bunicii, care însă supărată c-a întrerupt-o nu-i răspunde. Curios totuşi să afle totuşi povestea, Ion întreabă plin de interes şi mieros s-o împace,

- " Dar ia spune-mi, ce ţi-a zis că eşti aşa de speriată ? " Bunica este fericită că a reuşit să trezească în el curiozitatea, se îndreaptă din şale şi continuă să-i povestească.

- " Intr-o zi m-a chemat şi mi-a spus că ştie că i se apropie sfârşitul, dar că înainte de moarte vrea să-mi destăinuie soarta ta şi a Ioanei. "

- " Bine dar această soartă este atât de rea că te-ai ferit până acuma de mine, să-mi spui ? " spune Ion din ce în ce mai interesat.

- " Nu maică, nu m-am ferit, dar m-a pus să mă leg faţă de ea că nu am să destăinui la nimeni din ce a spus. "

-" Atunci nu-mi spune şi lasă-mă să trăiesc înainte aşa cum oi apuca şi cum mi-o fi soarta. "

- " Ba am să-ți povestesc, că eu sunt bătrână şi chiar dacă mi s-o întâmpla ceva, mare pagubă n-o fi . . . „“se opreşte un moment în care timp Ion se uită cu interes la ea, apoi bunica continuă pe un ton rar şi răspicat, - " . . . acum mulți ani, când voi erați încă destul de mici, am fost chemată urgent la mama Ioanei, coana preoteasa, care zăcea şi era bolnavă. M-am mirat foarte mult dece mă cheamă tocmai pe mine pe care mă cunoştea aşa de puțin . . . şi tu erai tocmai acolo, te jucai cu Ioana . . . erai pe atunci destul de mic şi mergeai din când în când să te joci cu ea. M-am dus repede să văd ce se întâmplă. Ajunsă, am zărit la poarta casei multă lume adunată care vorbea în şoaptă . . . . . mai întâi m-am speriat să nu ți se fi întâmplat ceva, fiindcă te ştiam acolo . . . dar când te-am văzut în gradină mi-a venit inima la loc. Intrai în curte şi-mi veni înainte Safta, baba din vale, care vine peste tot unde se duce un suflet, deaceea nici nu m-am mirat că era acolo. În uşe stătea preotul, parcă ştiind că vin . . . . . am fost poftită în casă şi dusă la Maria. Ea mă cunoştea puțin, dar mă ştia . . . aşa că la vederea mea a ridicat capul şi mi-a făcut semn cu mâna să vin lângă dânsa . . . . apoi s-a îndreptat către Safta şi a rugat-o să poftească afară . . . . . . maică, ce rău arăta, era palidă şi deabea putea vorbi . . . . M-am aşezat pe marginea patului, cât mai aproape de capul ei ca să aud tot ce vorbeşte . . . . vorbea încet, puterile începeau s-o lase . . . . " dar Ion care vroia să ştie poveştile cu furatul sufletului, o asculta din ce în ce cu mai mare interes şi băgare de seamă, fiind totuşi enervat de lunga introducere a bunicii, care, după o mică pauză ca să mai răsufle continuă. - " . . . se uita la mine cu ochi mari şi începu încet să-mi spună că încă de când era copilă se întâmpla ca în cursul nopții să fie vizitată de o femeie înaltă, îmbrăcată în negru, care se oprea în fața ei şi rămânea nemişcată . . . ca de piatră . . . la început s-a speriat, dar mai apoi se obişnui şi n-o mai băgă în seamă . . . . aşa au trecut mulți ani, maică . . . şi această femeie îi apărea şi în vis . . . . .“ se opreşte din nou, se uită la Ion să vadă dacă îl interesează şi fiind convinsă ca el este numai urechi, continuă . . -“da maică . . într-o noapte însă, deschise ochii, femeia se apropiase prea mult de ea şi văzu că aceste nu este vis ci realitate . . . . femeia stătea într-adevăr în fața ei. La început se uita atentă şi văzu că este înaltă şi zveltă, îmbrăcată în negru de sus în jos, cu o față palidă şi lungă . . . . . , maică, ce să-ți spun . . . se uita lung la ea cu ochii nemişcați, vrând parcă să-i zică ceva, dar aştepta să fie întrebată . . . . . . după un timp Maria o întrebă, foarte încet, cine este şi ce caută, întinzând în acelaş timp mâna spre ea . . . . . femeie s-a retras repede şi speriată rungând-o să n-o atingă, apoi începu să vorbească . . . . Marie, Marie, nu trebuia să te naşti în lumea asta, sufletul tău nu este făcut să fie înlănțuit în materia în care se află . . . dar, fiindcă nu ai avut de unde să ştii te iertăm . . . . ai făcut însă un copil, cu toate

că ai ştiut că nu este bine să-l faci . . . . . la aceste vorbe Maria se sperie şi se uită cu ochi mari la ea . . . . . apoi mi-a spus că într-adevăr odată când era însărcinată în luna a doua i-a apărut această femeie înoit şi i-a poruncit să-l lepede, fiindcă copilul pe care-l poartă nu poate fi născut . . . . . şi maică, speriată se dădu jos din pat şi se duse la icoană ca să se roage cu gândul că satana stătea lânga ea . . . . . dar femeia în negru nu plecă şi îi spuse că nu este răul, ci c-a fost trimisă s-o ajute şi nu s-o nenorocească . . . . . Maria o întrebă ce să facă şi cum să facă, aceasta fiind un păcat față de Dumnezeu, la care femeia îi spuse că dacă este nevoie nu este un păcat, că este mai mare păcat să aduci pe lume copii care apoi se vor chinui, deoarece naşterea lor nu este dorită şi nici aşteptată . . . ." se opreşte puțin după care continuă pe un ton mai ferm, întrebuințând cuvinte pe care el nu le mai auzise niciodată din gura ei . . . . ." să ştii Ioane, nu toți suntem făcuți să trăim pe pământ aşa cum trebuie . . . . . lumea nu vrea să înțeleagă că nenăscând un copil, aceasta este câteodată un bine şi nu un păcat . . . . sunt unii oameni care au o pecete pe frunte şi adesea se miră că toate le merg deandoaselea, că orice fac, nimica nu le reuşeşte . . . . . tocmai aceştia sunt acei care nu trebuiau să se nască . . . . . dar, noi suntem oameni şi ca oameni o părticică din ceeace numim Dumnezeu, creatorul a tot ce există şi cel ce veghează asupra noastră, asupra lumii şi a tot ce se află în ea . . . . la care ne rugăm . . . . la care cerem iertare şi la care căutăm ajutor . . . . din păcate însă numai când ne merge rău, la bine îl uităm şi asta nu este bine . . . . " Ion devine din ce în ce mai nerăbdător să afle de la bunica lui ceeace i-a spus femeia în negru referitor la el şi Ioana, dar bătrânica nu se lasă gonită de la spate, se uită la el dojenitoare şi continuă să-i vorbească aşa cum nu a auzit-o niciodată.

- " Dar, Ioane, asta nu înseamnă să ne lepădam de copii, nu maică, Dumnezeu ni-i dă şi dacă sunt, aşa cum sunt, buni sau răi, trebuie să-i îngrijim, să-i creştem şi să-i îndrumăm, spre bine, spre credința în Cel ce ne-a făurit şi ne conduce . . . . . da sunt şi unii şi nu puțini cari prin puterea lor se ridică deasupra soartei, se rup oarecum de destinul care le este trasat, nu prin aceea că-şi fac o altă viață decât cea pe care trebuia, nu, ci prin mintea lor ageră şi puterea mare înfrâng faptul că nu trebuiau să se nască şi trăiesc lafel ca ceilalți . . . . . dar pentru asta este necesară o voință înaltă, un suflet superior şi ce este mai important o credință nestrămutată în Cel Mare, în Dumnezeul nostru, indiferent cum îl numim . . . să ştii maică, credința poate urni şi munții din loc, ea nu ne aparține nouă din carnea din care suntem făuriți, ci este un har al Creatorului care trăieşte în afara noastră şi ne este dată ca să învingem materia moartă . . . dar aceşti oameni nu sunt mulți, ei sunt acei în care sufletul se găseşte pe o treaptă mult mai înaltă, pe care cei cu mai puțină înțelegere nu-i pot pricepe . . . . pentru a înțelege aceste lucruri nu este nevoie să ai prea multă carte şi ştiință şi nici nu trebuie

să fi învățat în şcoli prea înalte, asta se simte, se ştie . . . . o poate simți atât unul cu carte, cât şi unul care abea ştie să citească şi să scrie . . . . nu toți oamenii sunt în stare să priceapă asta . . . . ba din contra, aş putea spune că aceştia sunt foarte puțini . . . . . " se opreşte o clipă să răsufle, de mult nu a mai vorbit atâta şi niciodată nu şi-a deschis sufletul în aşa măsură față de cineva, dar acuma fiind vorba de cel pe care l-a crescut şi pe care l-a îndrumat, este hotărâtă să-i spună ce ştie, ce simte şi ce gândeşte. Ion a rămas cu gura căscată şi nici nu-şi dă seama cât timp a trecut, dar bătrânica continuă să vorbească încet şi rar,

- " Eu maică, le ştiu foarte bine, dar nu le spun fiindcă oamenilor nu le place să vorbească şi să asculte de la alții ceeace ei nu pricep şi nu înțeleg . . . şi atunci, ori râd de tine, ori spun că eşti nebun şi nu te ascultă . . . . . să ştii că oamenii cu timpul s-au îndepărtat de natura în care trăiesc şi au ajuns să n-o mai priceapă. Înainte, cu foarte mult timp în urmă se trăia foarte aproape de pamântul din jur şi a tot ce se găseşte pe el, acuma omul se zice modern şi crede că carnea din care este făcut, sau materia cum zic unii este aceea care le face pe toate . . . . dar maică să lăsăm astea . . . .uite, m-am luat cu vorba şi încă nu ți-am spus ce vrei să ştii . . . . . După această noapte Maria era tare speriată, dar fiindcă voia să aibe copil nu băgă de seamă, puterea de a-l avea era mai mare ca frica . . . . îi spune şi preotului de cele petrecute, care mergea în fiecare seară în biserică să se roage pentru dezlegarea blestemului, cum credea el că este ceeace i-a povestit Maria . . . . . încetul a început şi ea să creadă că este un blestem asupra ei şi era convinsă că rugăciunile vor ajuta la ceva . . . . . şi spre mulțumirea ei, de atunci femeia în negru nu se mai arăta, începuse să uite . . . . . apoi veni Ioana pe lume, amândoi erau foarte fericiți de copila pe care i-l dăruise Dumnezeu . . . . scurt timp după aceea o botezară şi Maria era parcă alta . . . .“ acuma Ion ciuleşte urechile mai abitir, va veni deci vorba de ea, bătrâna continuă . . . - „“dar într-o zi când Ioana era încă foarte mică, un an sau doi, chiar în noaptea naşterii apăru într-o noapte din nou femeia în negru, spre marea dezamăgire a Mariei care speriată fugi afară . . . . când se întoarse femeia era tot acolo şi îi vorbi cu o voce de parcă venea din fundul unui butoi, îi spuse că Ioana nu va muri acuma, cu toate ca a venit pe lume . . . . dar că va lua un suflet în stăpânire pe care îl va subjuga şi apoi îl va pierde pentru a şi-l salva pe al ei, nu voit, ci aşa va trebui să fie . . . . şi aceasta fiindcă se rugaseră pentru ea la biserică . . . . . Maria fericită că fata ei nu va trece prin nenorociri, o rugă pe femeia în negru să vină mai des s-o viziteze şi să-i spună tot ce o va întreba . . . ea îi promite . . . . de atunci o văzu de multe ori . . . preotul ştia dar nu avu curajul s-o oprească de frica Ioanei, fiind şi el convins că Maria făcuse un legământ ca s-o salveze pe fiica ei . . .“ după asta bătrâna se uită lung la Ion care mai stătea pe laviță cu gura căscată şi spune pe un ton răspicat, aşa bine ca să-i intre în cap, - „ . . .“ înțelegi acuma Ioane cine să fie

acela care va pieri pentru ea . . . cel al cărui suflet să-l salveze pe al ei ? " Bunica se opreşte din vorbă, Ion se uită foarte speriat la ea, cum nu mai fusese niciodată. Nu-i vine să creadă ce a auzit, mai ales că o ştie pe bunica lui ca o femeie serioasă, cu capul pe pământ, incapabilă de a inventa asemenea poveşti. Ea era de la țară, are totuşi şapte clase, ceva rar pentru o femeie la acea vreme şi pedeasupra citise destul de mult în viața ei, aşa că nu este cu totul ignorantă. Pe de altă parte însă, Ion nu poate să-şi închipuie că el va fi acela căruia să i se fure sufletul şi că prin asta va trebui să-l răscumpere pe cel al Ioanei. Văzând că bunica a obosit peste măsură nu mai întreabă nimica, se scoală repede din pat, se spală, se îmbracă şi fuge afară, privit de ochii bunicii care dă din cap. Fuge ca vrăjit direct la casa preotului, vrând nepărat s-o vadă pe Ioana, deoarece se simte stingherit fără ea, simțind că parcă îi lipseşte ceva din sufletul lui. În acelaş timp povestea bunicii îl frământă, nu ştie ce să creadă. Fugind aude mereu parcă îl urmăreşte o voce, : “bagă de seamă, Ioane, să nu-ți fure cineva sufletul ". Deci Ioana va fi aceea care îi va fura sufletul ca ea să poată trăi. Dar el o iubeşte şi pe de altă parte şi ea i-a dat aceeaş dovadă. Doar n-o fi ştiind de toate acestea şi a făcut-o înadins pentru a-l dezamăgi, nu, asta nu este posibil. Nu o cunoaşte de azi de ieri, o cunoaşte doar de când erau copii şi niciodată nu a dat dovadă de fățărnicie, din contra, s-a dovedit a fi o fată foarte bună, fără ascunzişuri şi dealtfel ea nu cunoaşte povestea cu mama ei, deci nu are cum să ştie ce i se pregăteşte lui. Gândind în felul acesta, ajunge la casa preotului. S-a făcut ziua mare, soarele arde destul de tare şi toată lumea a plecat de mult la munca cânpului. Vai, mai are două zile şi reîncepe munca. Ce o să facă atunci, nu o va mai vedea pe Ioana aşa de des.

Ajuns în fața casei se opreşte o clipă şi ezită să bată la uşe, încearcă clanța şi constată că nu este încuiat. Nevăzând pe nimeni, se duce direct în camera ei, uitându-se cu precauție în jur să nu fie văzut de cineva. Nu doreşte să-i strice reputația de fată cuminte. Fiind vară Ioana doarme într-o cămaşe de noapte transparentă, acoperită cu un cerceaf, de sub care îi iese un picior până aproape de coapsă. El nu a mai văzut-o aşa, ci numai înbrăcată. Se apropie încet de pat, se aşează pe margine şi în acelaş moment ea deschide ochii. Văzându-l se ridică brusc, se sperie şi vrea să țipe, dar el îi pune fulgerător mâna la gură, înăbuşindu-i strigătul. Ea îl recunoaşte şi instinctiv îşi acoperă piciorul.

_ " Dece ai venit aici şi cum ai intrat . . . dacă te-a văzut careva . . . . . dece faci deastea, dece mă superi ? " spune ea vădit enervată.

-" Nu te supăra, nu am mai putut să rabd şi am dat o fugă până aici, curtea era goală . . . . . . nu m-a văzut nimeni când am intrat . . . te rog nu te supăra. " Tonul lui era mieros şi plin de rugăminți. Ioanei i se face milă de rugămințile lui şi nu mai insistă. În casă nu se aude nici un zgomot.

- " Tatăl tău şi Lina sunt aici ? întreabă el îngrijorat să nu fie surprins în camera ei în asemenea situație.

- " Nu ştiu . . vezi doar că dormeam "

Casa preotului este destul de mare, un antreu din care se merge în holl şi de acolo în patru camere separate. Înainte de a se ajunge la camera lui se trece prin încă una, unde are obiceiul să stea să citească, aşa că de aici nu se poate auzi ce se petrece la Ioana. Lina are camera ei într-o mică anexă care porneşte de la bucătărie, de unde deasemenea nu se aud zgomotele din casă. În ziua aceasta fiecare este la el. Lina şi-a făcut treba de dimineață şi acuma se odihneşte, iar preotul deretică prin cărțile lui, pregătindu-se pentru o slujbă. Ioana stă culcată destul de crispată, se uită la Ion care şade pe marginea patului. El o mângâie uşor pe față, apoi se apleacă şi o sărută pe obraz. Ea nu protestează, amândoi tac, atmosfera este însă încărcată, ei fiindu-i teamă să nu fie surprinşi. Plin de pofte trupeşti Ion se abține totuşi să pornească la atac. Ioana cu sufletul la gură nu ştie ce să facă, parcă ar vrea din toată inima ca el sa rămână, dar la gândul la ceeace ar putea urma se sperie şi doreşte să plece. Insitnctul ei de femeie este treaz, simte că la cel mai mic gest de încurajare totul se va sfârşi şi nici ea nu va mai putea rezista. Deaceea stă aparent liniştită fără să riposteze la mişcările lui necontrolate. Ion îi pune mâna când pe mijloc, când pe coapse, când pe umăr, fără a avea un țel definit. El este plin de pasiuni sălbatice, greu de stăpânit, pândind fiecare atitudine a ei, gata să găsească momentul. Pe de altă parte este ferm convins că nu doreşte s-o ia cu forța, s-o violeze ci doreşte ca totul să se petreacă de comun acord. Deodată, brusc, se duce la fereastră, desface perdeaua, se uită afară, apoi se reîntoarce şi se reaşează pe pat. Ioana îi urmareşte speriată mişcările necontrolate, nefireşti, fără să zică ceva. Întorcându-se spre pat el o apucă de mijloc şi o trage uşor spre el. Ea se lasă moale, capul îi atârnă întro parte, iar părul ei frumos îi încadrează fața, dându-i un aer angelic. O duce la pieptul său, o sărută pe gură, pe gât şi o strânge din ce în ce mai tare. Ea se lasă aproape inertă în mâinile lui. În timp ce el o mângâie peste tot ea începe să tremure din tot corpul şi instinctiv strânge picioarele cu putere. Din ce în ce mai agitat Ion se culcă lângă ea dând brusc cearşaful laoparte şi Ioana rămâne numai în cămaşa de noapte ridicată până peste genunchi. Ion se apleacă şi o săruta pe pulpe, ea dă să se retragă dar nu reuşeşte să se desfacă din strânsoarea lui, apoi îi dă drumul şi încet îi scoate cămaşa de noapte peste cap. Acuma a sosit momentul, încălziți la culme se întâmplă ceeace se petrece cu orice fată odată. Ioana devine femeie. Scoate icnetul fatal, dând în acelaş timp obolul sângelui care curge ca o dovadă a noii perioade care va urma în viața ei. Ea rămâne un timp culcată, ial el se scoală, satisfăcut, ca orice bărbat după asta, care a dat din el întreaga energie de care dispune, se îmbracă nedându-şi cu totul seama de actul suprem pe care l-a săvârsit, deocamdată săvârşindu-se numai

actul animalic, dar, prin unirea trupurilor toată ființa lor aparține unuia şi altuia în egală măsură. Ion o sărută şi iese din cameră cu mare precauție. Abea acuma se scoală Ioana din pat, îndepărtează toate urmele, şi face pentru prima oară toaleta de rigoare pentru asemenea cazuri. Între timp s-a făcut zi deabinelea şi Ioana se îmbracă în grabă înainte să vina Lina s-o scoale ca deobicei în vacanță, se duce în bucătărie, pregăteşte micul dejun, după care merge în livadă şi se aşează pe piatra pe care a stat cu el în serile trecute.

Ion se îndreaptă spre casa lui cu gândul împăcat de ceeace a înfăptuit. De când şi-a dat seama că o iubeşte, doreşte neîncetat acest lucru. Acuma că l-a îndeplinit se simte uşurat, este însă cuprins de aceeaşi dragoste ca până acuma, dându-şi seama că nu va putea trăi fără ea. Ajuns acasă, se duce direct în camera lui, se încuie şi trântindu-se pe pat începe sa viseze cu ochii deschişi. În acelaş timp Ioana intră în casă, se duce la tatăl ei, îi sărută mâna ca în fiecare dimineață şi merge în camera ei. Este bucuroasă că el nu întreabă nimica şi nici Lina care era numai mirată că şi-a pregătit singură mâncarea de dimineață. În camera ei se gândeşte la cele petrecute şi deodată tresare, este în pericol să devină mamă. Trebuie să facă neapărat ceva de a curma aceasta eventualitate încă de la început. Baba Safta îi vine în minte, cea care ştia leacuri de toate felurile şi chiar pentru aşa ceva. Bătrâna a ajuns la vârsta de optzecisicinci de ani. Ea a fost de față şi când a murit Maria. Se grăbeşte să meargă la ea în capul satului. Ajunsă o găseşte pe prispă. Ioana nu ştie cum să-i spună de cele întâmplate numai cu puțin timp înainte şi ce doreşte de la ea. La vederea ei bătrâna lasă torsul şi o întâmpină cu bucurie.

_ " Buna ziua fata babei, ce te aduce pe la mine . . . . . . ia să te vadă baba . . . eşti necăjită fetițo . . ce ți s-a întâmplat ? ." Ioana este ruşinată la gândul că ghicise ce i s-a întâmplat, o vede cum se uită la ea cu un oarecare surâs pe buze, dar oricum trebuie să-i spună pentru a-i cere sfatul.

- " Baba Safta, am venit la matale ca să te întreb . . . să-mi dai un sfat. " se opreşte neştiind cum să continue, mişcă din buze dar nimica nu iese, mâinile îi tremură. Bătrâna se uită la ea cu blândeşe, ştie cum să procedeze în asemenea cazuri. Multe fete din sat vin la ea să ceară asemenea sfaturi. Spune deci cu o voce scăzută.

- " Spune, fata babei . . . bun băiat Ion, nu ? la aceste cuvinte Ioana se face roşie ca sfecla si în acelaş timp îi pare bine că nu a mai trebuit să-i explice prin cuvinte. După ce bătrâna îi dă sfatul necesar Ioana îi strecoară câteva parale şi pleacă sigură că nimeni nu-i va afla taina. ªtie că baba Safta este renumită pentru discreția ei, căci altfel nu ar mai veni nimeni la ea. Îşi mai câştigă în felul acesta un bănuț în plus

De atunci, aproape în fiecare seară cei doi tineri se întâlnesc în livada cu meri, dându-se unul altuia cu pasiune şi plini de dragoste. Ioana s-a obişnuit cu gândul, mai

ales că s-au promis unul altuia că se vor uni în fața Domnului pe vecie. Ion a uitat cele ce i-a spus bunica, sau bine zis nu mai vrea să ştie nimica pentru a nu-şi micşora dragostea, care pentru el devine din ce în ce mai durearoasă sufleteşte, căci sufletul poate să doară, cu toate că vede că Ioana îl acceptă din plin şi nu ar avea nici un motiv de a se chinui, dar durerea sufletească nu încetează, o simte în piept, în cap şi în tot corpul, ca ceva chinuitor. Din când în când îi vin în minte spusele bunicii ducându-l la o disperare de neînțeles dar şi le goneşte repede. Intre timp începe să lucreze din nou cu mesterul care s-a întors. Diminețile lucrează iar serile merge la Ioana. Bunica a renunțat să-l mai hotăreasca să renunțe la ea, deoarece şi-a dat seama că este prea târziu şi ar agrava mai mult starea euforică în care se află el acuma.

Astfel trec zilele verii una după alta şi cei doi tineri se leagă din ce în ce mai mult unul de altul. Nu mai au secrete şi fiecare cută a sufletelor lor le este cunoscută. În fericirea lui Ion nici nu bagă de seama că ziua despărțirii se apropie. Numai Ioana cu simțul ei practic de femeie le numără, căci urmează sa plece din nou la facultate, nu pomeneşte însă nimica pentru a nu-l întrista pe Ion, dar el obsearvă la ea că este câteodată abătută şi gânditoare, dar pune această stare pe seama dragostei ce-i poartă, fiind sigur că şi ea are aceleaşi dureri sufleteşti care îl chinuiesc pe el. Preotul care este un om cu cap şi care cunoaşte anumite situații, bănunind legăturile dintre cei doi tineri, nu spune niciodată nimica pentru a nu provoca în sufletul ei derută, mai ales că îşi dă seama că în anumite privințe Ioana seamăna cu mama ei. Singura lui grije este ca să nu se căsătorească cu Ion, în primul rând din cauza diferenței dintre ei, nu din punct de vedere al naşterii, ci ca cultură şi în al doilea rând vroia s-o vadă însurată cu un baiat de la oraş şi nu din aceeaşi comună. Dealtfel ştie că Ioana fusese curtată în oraşul unde învață de către un tânăr foarte bine din toate punctele de vedere, care însă nu avea încă o situație formată, dar nu a căutat niciodată să încurajeze această legătură, deoarece se gândea că fiica sa este încă prea fragedă pentru a forma o familie şi apoi mai are de învățat pentru a-şi face o situație, cu o meserie prin care să nu depindă de nimeni. Se hotăreşte deci să nu forțeze lucrurile nici acuma, să lase toate să decurgă normal, în aşa fel ca problema să fie rezolvată prin perseverență şi tact. Chiar o evetuală căsătorie cu Ion nu o exclude, dacă aceasta ar fi absolut necesar, deoarece ştie că nu va dura mult, datorită diferențelor ce-i desparte, dar mai ales că ştie detalii despre părinții lui Ion, despre firea sa labilă, nesigură, care tinde în permanență spre direcții opuse. Pe de altă parte pune rătăcirea Ioanei pe seama ansamblului de fapte ale mediului în care se află ea acuma şi este sigur că nu ea a fost aceea care a mers pe această cale, ci că Ion a fost acela care a împins lucrurile aşa de departe, deaceea trebuie apelat la timp fiindcă, de cele mai multe ori el este acela care le rezolvă pe toate, fără a fi nevoie de intervenția cuiva. Deci cel mai bun lucru este să aştepte. Ioana în schimb nu-şi dă seama că tatăl

ei şi Lina bănuiesc ce s-a întâmplat cu ea, ceeace îi dă curaj şi încredere în sine. În fond ea nu poartă nici o vină, ci numai natura şi-a spus cuvântul. Este de la sine înțeles că doi tineri care se văd zi de zi să nu aibe la un momet dat tendința de a se uni prin dragoste corporală, căci în afară de aceasta mai există una mult mai profundă, cu mult mai multe taine şi laturi, dragostea sufletească a doi oameni care pătrunde cu mult mai adânc în firea omenească decât cea sexuală, care nu are altă menire decât pentru a asigura procrearea. Bineînțeles că cele două feluri ale dragostei sau iubirii se condiționează şi se interpătrund, fiind necesare, cu diferența că dragostea corporală de moment duce la o tendință de unire momentană a două trupuri, pe când cea sufletească are permanență şi adâncime mare care dăinuie chiar şi după moartea partenerului iubit. Ioana îl iubeşte pe Ion ca pe un prieten şi până acuma nu a avut gânduri sexuale, dar care i-au fost trezite prin insistențele lui Ion, care la rândul său nu are momentan alte gânduri decât de a-şi satisface cerințele trupeşti, gândindu-se numai la fericirea lui, fără să-i pese de urmări, o atitudine foarte bărbătească dealtfel. Ioana i-a declarat doar că-l iubeşte, aşa că nu are dece să se teamă, atâta tot, dar că din asta ar putea să apară un copil nici nu se gândeşte şi nici nu-l preocupă. Ioana ca femeie şi-a dat seama de consecințe şi a procedat ca atare, deoarece apariția unui plod ar fi însemnat pentru ea stoparea studiilor, şi ratarea viitorului

Ea continuă să fie drăgostoasă cu el şi de fiecare dată îl primeşte cu multă bucurie şi plăcere. În ultimul timp îsi făcuseră obiceiul de a nu se mai întâlni în livada cu pomi, ci chiar la ea acasă. Ion intră pe fereastră, de unde nu poate fi văzut de nimeni, fiindcă grădina este plină de arbuşti şi unul se află chiar în fața ferestrei camerei ei, ceeace face ca vizibilitatea în acel loc să fie foarte redusă. Intâlnirile lor sunt de natură pur amoroasă. Nu-şi mai împărtăşesc ca altadată impresiile în legatură cu cărțile citite şi nu mai discută despre anumite probleme care îi frământau odinioară. De fiecare dată când se văd stau unul în brațele celuilalt, şi-şi petrec timpul în focul celei mai aprige dragoste. Amândoi sunt fericiți, o fericire trupească, necunoscută de Ioana până acuma şi una de orgoliu bărbătesc din partea lui Ion, care a avut legături amoroase cu fete din sat încă din copilăria sa, dar atâta tot, dragoste nu a fost niciodată.

Zilele se scurtează şi toamna bate la uşe. Într-o zi preotul, după ce se întoarce de la oraş îi spune Ioanei ca să se pregătească de plecare, deoarece ziua începerii cursurilor se apropie şi că i-a găsit o gazdă nouă foarte bună unde va avea toată întretinerea, mai bine ca cea de anul trecut. În realitate s-a dus la o cunoştiință de a lui aranjând cu ea ca Ioana să fie supravegheată de aproape care să-i scrie din când în când de ce face. Îşi dă seama că Ion se va duce după ea şi vrea cu tot dinadinsul să facă legătura cât mai rară, iar la momentul oportun să acționeze pentru a o rupe. Totuşi

pentru a nu provoca anumite reacții şi opoziții, îşi propune să nu rupă ralațiile cu Ion ci să continue să-l considere ca până acuma, fără a-l dojeni şi fără a-i da să înțeleagă că bănuieşte ce s-a petrecut între ei. De câte ori îl vede este tot atât de amabil cu el ca până acuma. Insă foarte rar pomeneşte față de el pe Ioana, aşa cum făcea altădată. Ion care nu este prea perspicace de felul lui şi pedeasupra complet prins de Ioana, nu obsearvă şi nu simte ce se petrece în jurul lui. Numai bunica în îngrijorarea ei caută din când în când să-i deschidă ochii, dar de fiecare dată se loveşte ca de o stâncă. Dar în realitate fericirea lui Ion este chiar față de el însuşi destul de echivică, pe deoparte o iubeşte pe Ioana peste măsură şi pe de altă parte simte în fundul conştiinței sale că ceva nu este în regulă. Din când în când îi vin în minte cuvintele bunicii, dar de fiecare dată îi dispar aşa cum au venit, ceeace îi umbreşte fericirea. Sufletul său începe să se tulbure, simte că nu mai este acelaş băiat ca înainte când era prietenul Ioanei, că acuma este mai mult, a intrat în sufletul ei, fiind totuşi nesigur în ceeace priveşte al ei. Oare ea îl iubeşte în aceeaşi măsură, are aceleaşi sentimente față de el cum are el față de ea ? Aceste gânduri îi frământă fundul sufletului, care totuşi sunt deocamdată acoperite de fericirea de suprafață.

Nori la orizont

Este sfârşitul lunei august, atmosfera arată venirea toamnei şi lumea se pregăteşte pentru închiderea sezonului agricol. În această zi Ion se scoală mai de dimineață ca deobicei. Visase că mergea pe un drum plin de praf şi la un moment dat trebuia să treacă un pod care traversa o apă foarte murdară şi urâtă. Podul s-a rupt şi el căzu în noroi unde se bălăci fără să poată ieşi. La un moment dat pe mal apăru o femeie, care i se păru că ar fi mama lui, pe care în realitate nu o văzuse niciodată, care îi întinse mână să-l ajute, dar nu a putut s-o ajungă şi se scufundă din ce în ce în mocirlă. Se trezeşte foarte speriat şi o frică cumplită îl cuprinde fără să ştie precis ce se petrece cu el. Este transpirat, tremură tot şi-şi trage cerceaful peste cap. Se gândeşte la un moment dat să se ducă la bunica care doarme alături, dar renunță deoarece ştie ce are să-i spună ; se fereşte doar de vorbele ei de luni de zile. La şantier în această zi este foarte obosit şi plictisit, fapt pentru care se învoieşte. Dar în loc să meargă acasă se duce direct la Ioana. Nefiind ora când este aşteptat intră pe uşa din față. Ajungând în hall, dă cu ochii de Lina care tocmai pregăteşte o valiză de bagaje. La vederea lui se arată foarte mirată. Ion o întreabă de Ioana şi ea îi arată cu mâna spre camera ei. Intrând şi aici fără să bată la uşe, spre marea mirare a Linei, o vede şi pe Ioana cum îşi pregăteşte bagajele, care văzându-l îl întâmpină cu reproşuri.

- " Dece ai venit Ioane ? ştii doar că trebuie să vii numai când îti spun eu . . . iar cauți să mă superi. " Ion însă nu mai aude ce-i spune, simte cum îl apasă ceva pe creer si că tot sângele i se urcă la cap, face un efort, îşi revine şi întreabă pe un ton mirat, simțind totodată cum i se pune un nod în gât.

- " Ce faci Ioana, pleci ? " dar ea nu răspunde direct la întrebare şi din priviri dojenitoare continuă.

- " . . . . şi apoi nu ştii că începe facultatea şi că trebuie să plec din nou ? . . . . . . peste câteva zile încep cursurile . . . . . . ai uitat ? "

Ion are ochii împăienjeniți şi nu prea înțelege ce spune. Are impresia că visul de astă noapte continuă, că nu reuşeşte să iasă din noroiul în care a căzut. Rămâne imobil iar ochii îi fixează un punct undeva la înfinit. Ioana obsearvă că atitudinea lui este anormală, nu s-a mai comportat niciodată aşa, se sperie, îl apucă de braț şi-l scutură cu putere.

- " Ioane ce este cu tine . . . . revino-ți în fire . . . ce ai ? " dar el nu răspunde, comtinuă să ramână în această stare aproape cataleptică. Ioana aleargă spre uşe, o strigă pe Lina care se grăbeşte să vină. Văzându-l pe Ion palid şi imobil se sperie, scuipă de trei ori în sân şi spune Ioanei.

- " Este vrăjit . . . tu nu vezi ? "

Nimeni nu ştie ce să facă, Ioana aleargă să-l caute pe preot care vine într-un suflet, îl apucă de umeri si-l zgâlțâie cu putere. Ion se lasă uşor pe fotoliu, îşi pune

capul între mâini şi începe să plângă încet înfundat, ca un copil căruia i s-a făcut o nedreptate. La vederea acestei scene cei prezenți rămân stupefiați şi nimeni nu se mişcă de la locul lui. Nimeni nu l-a văzut până acuma în starea asta. Ioana îi pune mâna cu blândețe pe creştet, vorbindu-i cu bunătate şi plin de dragoste.

- " Ce-ai pățit Ioane, ce este cu tine ? . . . . vino-ți în fire . . . . ştii doar că nu vreau să te părăsesc, dar trebuie să mă duc, să învăț . . . . înțelege că nu se poate altfel . . . . ". În aceste clipe uită că tatăl ei şi Lina sunt de față, fiind totuşi conştientă că a sosit în fine momentul să-şi arate liber sentimentele față de Ion în prezența tatălui ei şi al Linei, care înțelegând situația ies din cameră dând din cap. Ei ar fi vrut o ruptură, dar nu s-au gândit niciodată că aceasta ar avea o asemenea urmare asupra lui Ion. Pe de altă parte nu ar accepta să-l sacrifice pe Ion pentru fericirea Ioanei, ci vor să procedeze într-un mod civilizat, fără a răni un suflet care nu are nici o vină de situația în care se află. Dealtfel ei au acceptat prietenia dintre ei încă din copilărie şi nu au căutat niciodată s-o curme, fără să se gândească că copii devin odata mari şi că în ei se vor trezei instincte care nu pot fi înlăturate, care fac parte din însăşi ființa umană şi a tot ce are viață pe pământul nostru. Din acest punct de vedere îşi face preotul reproşuri că nu s-a gândit la timpul său la această probabilitate.

Ioana continua să-i vorbească lui Ion cu blândețe şi încetul cu încetul el îşi revine, se opreşte din plâns şi se uită la ea ca şi când nu a mai văzut-o niciodată, apoi, de parcă îi cade un văl de pe ochi, se îndreaptă în fotoliu şi o întreabă din nou unde se duce, de parcă între timp nu s-ar fi întâmplat nimica.

-" Nu ți-am spus încă acum o săptămână că începe facultatea . . . ce-ți veni ? " se apropie de el şi-l sărută pe frunte. În acest timp ochii i se limpezesc devenind aproape normali şi îi răspunde pe un ton încă tremurând.

- " M-am speriat . . . credeam că vrei să mă părăseşti . . . . ştii, fără tine nu pot trăi . . . . şi apoi m-a speriat visul de astă noapte “- se opreşte brusc speriat de cele ce a spus, nu a vrut să spună la nimeni despre aceasta, dar Ioana se face că nu pricepe şi nu pune întrebări “- . . . . iartă-mă . . . . dar m-am speriat . . . te rog spune-le să nu se supere pe mine. " Se ridică în picioare şi îi sărută mâna. Ioana este foarte emoționată de scuzele lui. Se simte oarecum vinovată că nu i-a spus mai demult când trebuie să plece. În orice caz nu l-ar fi părăsit aşa fără nici un pic de conştiință.

- " Nu este nimica Ioane, nu sunt şi nu este nimeni supărat pe tine . . . dece crezi că aşi fi ?

- " Credeam că pleci şi vrei să mă părăseşti . . . dece nu mi-ai spus că a sosit momentul să te duci din nou la facultate ?"

- " ºi-am spus doar dar tu nu ai înregistrat . . . . nu am vrut să te supăr,“ se scuză ea - " . . . te vedeam atât de fericit . . . şi apoi credeam că ştii . . . doar ştii că

urmez facultatea şi că în fiecare an în septembrie încep cursurile, nu ? . . . trebuie să învăț ca să devin ceva, doar n-o să rămân aici în sat " spune ea la urmă pe un ton mai dojenitor. Ion îşi revine încetul cu încetul şi vorba lui devine normală.

- " Da, dar eram atât de fericit că credeam că toată lumea se opreşte aici . . . că timpul stă pe loc şi că noi o să trăim aşa o veşnicie, fără ca să intervină ceva sau cineva, " se opreşte şi se uită lung, aşteptând parcă un răspuns, o confirmare, dar ea nu ştie ce să mai spună. Ion se scoală brusc de pe fotoliu şi iese fără măcar să-şi ia rămas bun. Ioana rămâne surprinsă de aceasta atitudine total contrară a celei dinainte, îl lasă să plece şi continuă să împacheteze cu sufletul îndoit. Este speriată de ceeace s-a întâmplat, nu l-a cunoscut niciodată aşa, ceeace îi umbreşte pentru moment dragostea pentru el. Cu un om care are asemenea ieşiri necontrolate nu se poate trăi şi nici începe ceva în viață, gândeşte ea spontan. Ion se duce direct acasă unde o găseşte pe bunica lui la bucătărie, pregătind bucatele pentru prânz.

- " Sărut mâna bunicuțo. " Se opreşte în uşă şi se uită lung la ea de parcă ar voi să-i ghicească gândurile. Văzându-i ochii sticloşi, bătrâna lasă treaba şi apucându-l de braț îl duce în camera lui fără să-l descoase, deoarece ştie perfect de bine ce are. Nu vrea să-l mai răscolească cu întrebări inutile.

_ " Culcă-te Ioane, văd că eşti obosit . . . " el nu spune nimica, se culcă şi aproape instantaneu adoarme, cufundându-se într-un somn adânc, lipsit de vise, de parcă trudise toată ziua.

În acest timp Ioana continuă să faca treaba, aşteptând seara când o să-l vadă din nou. Firea ei este mult mai rece şi nepăsătoare ca a lui. Il iubeşte, ține la el, dar pe lângă asta există şi celelalte frământări şi preocupări ale vieții. ªtie perfect de bine să despartă cele două situații, dragostea şi realitatea existenței. Când este cu el, e plină de ființa lui, iar când face altă treabă, ființa lui sălăşluieşte în inima ei, dar pe primul plan este treaba pe care o face. Ae o fire mai practică de femeie care nu confundă una cu alta. Din acest punct de vedere nu seamănă cu mama ei, care nu era deloc cu picioarele pe pământ, misticismul însă l-a moştenit de la ea, şi acesta într-o oarecare măsura. Este foarte credincioasă fiind aşa crescută de tatăl ei preotul, dar în acelaş timp crede în manifestări aşa numite supranaturale, în vise şi în semne, fără însă a le da prea mare importanță. Dealtfel abstractul este încă destul de confuz în mintea ei, nefăcându-şi niciodată o preocupare din asta, din care cauză nu prea pricepe atitudinea lui Ion care are o adâncime sufletească în care nu se poate pătrunde, care este a lui, contradictorie cu tendințe de dominare, dar în acelaş timp reținut. Niciodată nu şi-ar arăta adevărata față, chiar în fața Ioanei, o doreşte mai mult fizic decât sufleteşte, ceeace însă nu înseamnă că nu o iubeşte şi din acest punct de vedere. În el rezidă numai contradicții care îl fac să sufere, să se simtă repudiat în permanență şi mai ales un complex de

inferioritate față de ea care însă nu a luat forme concrete. Îşi dă seama că el nu se potriveşte cu ea, vrând totodată s-o aibe, atât ca suflet cât şi fizic. Ioana a căutat de câteva ori să discute cu el despre acest subiect, dar de fiecare dată s-a lovit ca de o stâncă şi de o ignoranță totală din partea lui, din care cauză a renunțat.

Văzând în cel hal arăta şi de reacția pe care a avut-o numai la gândul că l-ar putea părăsi, Ioana se sperie şi deabea asteaptă să vină seara ca să-l vadă pentru a-l linişti. În acelaş timp însă, îi încolțeşte ideea că nu va putea niciodată să fie sub monopolul cuiva, că este liberă să facă ce pofteşte, că de aceea învață ca să poată sta pe picioarele ei, fără a depinde de cineva, nici material şi mai ales nici sufleteşte. Îi displace perspectiva ca Ion s-o trateze ca pe proprietatea lui deplină. Ar fi fost mai normal ca atunci când a spus că pleacă să stabilească împreună modalitatea de a se vedea în aşa fel ca interesele lor să nu sufere, "- ce purtare bizară la Ion", gândeşte ea, în timp ce continuă cu pregătirile plecării. Ziua trece fără alte incidente. La ora opt seara, după multe ore de somn fără întrerupere, fără măcar să fi mâncat la prânz, Ion se scoală cu capul greu de parcă ar fi băut toata ziua. Se uită în jur şi văzându-se în pat este foarte mirat, ca apoi să-i vina în minte tot ce s-a întâmplat. Se scoală greu şi merge s-o caute pe bunica, care însă nu este acasă. În bucătărie găseşte ceva de mâncare şi fiindu-i foame mănâncă zdravăn. Nu poate să-şi închipuie unde poate fi, căci ea pleacă foarte rar de acasă şi atunci nu o face decât dacă este ceva important. Nici prin minte nu-i trece că este la Ioana pentru a discuta cu ea ce s-ar putea întreprinde şi s-o întrebe ce are de gând cu el. Bătrâna bănuieşte că Ioana îl chinuieşte sufleteşte, din care cauză are stările de nervi şi disperare de care este cuprins în ultimul timp. Este conştientă că ea nu o face voit şi ştie că şi ea îl iubeşte ceeace agravează mai mult situația, că dragostea te face orb şi nu vezi în cel iubit decât partea bună. Aici însă se înşeală bătrâna, deoarece Ioana are capul cu mult mai mult pe umeri ca Ion, este practică şi-şi cunoaşte interesul. În realitate ea este cuprinsă numai de euforia sexuală, de plăcerile trupeşti ale unei tinere care deabea începe să simtă aceste plăceri. Cu Ion o leagă o veche prietenie din fragedă copilărie, îl cunoaşte din toate aspectele, gândurile, aspirațiile şi mai ales defectele, el fiind singurul ei prieten în satul ei natal. Dar, bătrâna bunică în zelul ei matern nu vrea să cedeze, fiind convinsă că este bine să aranjeze situația în felul ei.

Bătrâna intră în casă şi nevăzând pe nimeni se duce direct la uşa Ioanei, bătând încet. Uşa se deschide şi ea apare în prag destul de neglijent îmbrăcată, cu părul în dezordine. La vederea bătrânei se arată foarte surprinsă, dar ea o linişteşte rugând-o s-o lase să intre vrând să-i vorbească. Ioana o pofteşte în cameră şi o întreabă de scopul vizitei.

-" Ioano fata babei. . . . . Ion a venit azi acasă bolnav, de cum a intrat pe uşe s-a uitat la mine cu ochi străvezii, nu a putut să spună nimica şi l-am dus să se culce . . . a adormit numaidecât de parcă a trudit toata ziuă şi doarme şi acuma, ceeace nu a făcut niciodată . . . " Ioana se uită cu nedumerire la ea, dar bătrâna pune răspicat întrebarea cheie.

- " Ce ai de gând cu băiatul ăsta Ioano ? " La această întrebare Ioana face o mină nespus de mirată, ceeace bătrâna observă şi-şi dă seama că a intrat prea iute şi brusc în subiect.

_" Nu, nu fata babei . . . nu vreau să zic că-i faci un rău . . . Doamne fereşte . . . de astă primăvară era foarte vesel şi cu toate că nu mi-a spus nimica, ştiu tot . . . dar azi a venit bolnav şi credeam că din cauza ta . . . " Ioana se relaxează şi-i răspunde pe un ton calm, dar răspicat.

- " Ba da bunicuţo, din cauza mea, şi-mi pare rău . . . cu toate că nu am nici o vină . . . . el a venit la mine dimineaţa când nici nu mă aşteptam şi m-a găsit făcându-mi bagajele . . . . . trebuie să plec peste câteva zile la facultate . . . ştii doar că învăţ . . " şi îi povesteşte tot ce s-a întâmplat asigurând-o că nu a făcut nimica rău, că nu a dorit să-l supere, singura ei vină fiind aceea că nu i-a spus în ultimul timp când pleacă, ceeace ea a uitat, că şi el nu a întrebat-o. Bătrâna o ascultă cu atenţie, după care îi mulţumeşte, îi cere scuze dar nu se poate abţine să spună ultimul cuvânt.

_ "Ioano fata babei . . . să ai grije . . asta nu poate ieşi bine . . „"si se îndreptă spre uşe înainte ca Ioana să poată spună un cuvânt. Ajunsă acasă îl găseste pe Ion la masă.

- " Unde ai fost bunicuţo. "

- " Ia, prin sat după cumpărături, nu mai avem făină. " El nu mai insistă, aşa că conversaţia rămâne aici.

Când a plecat de la Ioana, Ion s-a hotărât să nu se mai ducă la ea, să rupă legătura definitiv, deoarece nu concepe ca să se poarte astfel cu el, să nu-i spună că pleacă la oraş. Dealtfel acelaş gând are şi acuma, dar una gândeşte şi alta porneşte din subconştientul lui. Cu cât se hotăreşte să n-o mai vadă, cu atât este mai agitat când ora întâlnirii se apropie. Cu puţin timp înainte de ora nouă se scoală de la locul lui şi fără să spună nimica bunicii, pleacă spre casa Ioanei, mergând ca un robot, în mintea lui înlănţuindu-se în acelaş timp voinţa de a nu merge dar mai puternic ca un magnet îl atrage parcă o putere nevăzută spre ea. Pe drum se hotareşte totuşi să fie foarte rece cu ea, s-o pedepsească. Ajuns în curte, se apropie încet de freastra deschisă, în cameră este întunerec. Se uită înauntru şi o zăreşte în penumbră, întinsă pe pat, îmbrăcată în cămaşă de noapte. Inima începe să-i bată din ce în ce mai tare, nu mai rabdă, sare înăuntru şi se îndreaptă spre pat. Ioana l-a simţit încă de când era la fereastră afară,

nu mişcă aşteptând să se apropie. El îngenunchie şi o sărută pe piept. Înebunit de izul ei îi scoate cu un gest brutal cămaşa de noapte. În seara aceasta împreunarea lor este şi mai sălbatecă. Amândoi se agită, se muşcă şi se răsucesc în plăcerile dragostei, căci fără dragostea supremă a împreunării, nu numai rasa umană, ci şi toate fiinţele nu ar exista şi nu ar fi existat, ca tot ce este în marele univers al existenţei, unde naşterea tuturor fiinţelor, om, animal, plantă, se face prin îmbinarea a două elemente, ceeace putem numi pământul roditor şi sămânţa cu germenul existenţei superioare, viaţa, Creatorul. Împreunarea trupească, actul sexual, ceeace în genere se numeşte dragoste, este însăşi creaţia naturală, ceva ce face parte integrantă de o existenţă vie în cadrul întregului univers, chiar acolo unde nu putem merge decât cu gândul, iar ceeace numim masculinul, dătătorul de impuls şi femeninul, pământul roditor, face parte integrantă din natura lucrurilor vii, acel ceva ce se combină cu materia moartă dând naştere la cceace numim fiinţe, căci fiinţă este tot ce naşte, se dezvoltă, trăieşte un timp al mediului în care se dezvoltă, ca apoi să revină materie moartă şi aşa mai departe, ciclic. Nimica nu dispare, nimica nu moare, totul se transformă, iar noi ca fiinţe vii cu capacitatea de a gândi, a judeca, suntem o parte superioară a acestei existenţe, fiindu-ne dat să avem posibilitatea de a crea, a transforma, dar numai în limita valorii timpului în care trăim, al planetei noastre şi în oarecare măsură al systemului din care facem parte.

După ce tinerii noştri se liniştesc, stau tăcuţi unul lângă altul. Într-u târziu Ion se ridică şi se asează pe marginea patului, iar Ioana vine lângă el.

_ " Ioane . . dece eşti prost, cum ai putut să crezi că te părăsesc ? . . . este adevărat că nu ţi-am spus, fiindcă nu voiam să te supăr . . . . doar ştii că studiez la oraş . . . . clipele pe care le petrecem împreună sunt aşa de frumoase şi mă gândeam că dacă ai să afli că peste câteva zile plec ai să te întristezi . . . . te rog să mă ierţi, ştiu că nu am procedat loial faţă de tine . . . . dar, uite ce m-am gândit, vii şi tu la oraş, o să-ţi gaseşti o cameră şi o treabă şi o să ne vedem în fiecare zi, ca până acuma. " Ion ascultă şi-şi dă seama că purtarea sa a fost exagerată şi fără rost, totuşi oarem nevoită.

- " Te rog să mă ierţi, am crezut că vrei să mă laşi, am simţit deodată că mă lasă puterile şi că toată vlaga se scurge din mine . . . . . . nu este aşa că nu ai să mă părăseşti niciodată ? " îi ia mâna şi i-o sărută.

- " Nu Ioane, nu am să te părăsesc niciodată . . . ştii foarte bine că suntem făcuţi unul pentru altul." La aceste cuvinte îi vin lui Ion în minte povestirea bunicii cu prezicerile mamei Ioanei. Deodată vrea să ştie dacă ea a auzit ceva din toate acestea. Spune deci spre surprinderea Ioanei, căci cele spuse de ea nu au nici o legătură cu ce zice el.

- " ªtii că la moartea mamei tale bunica mea a fost la căpătâiul ei ? "

- " Da ştiu . . . dar dece îmi spui asta ? ştii doar că nu-mi place să-mi vorbeşti de ea. "

- " Dar dece, doar o iubeai foarte mult."

- " Da, dar într-o zi, eram încă foarte mică . . . o țin minte . . era o fire bizară . . . noi eram copii şi ne jucam în grădină . . . ea era bolnavă în pat, a venit şi bunica ta . . . . m-a chemat la ea şi mi-a spus că tu ai să piei din cauza mea . . . eu n-am înțeles ce însemnă asta, eram prea mică să înțeleg, dar țin minte că vorbele ei m-au mâhnit mult . . . . după ce a murit am uitat, dealtfel eram sigură că săraca de ea nu mai era în toate mințile ei, aşa că nu am dat celor spuse prea mare importanță . . . . trebuie însă să ştii că încă de atunci țineam foarte mult la tine, ca la un adevărat prieten de joacă, nu, nu altfel, căci eram copii . . . . . asta pot să-ți spun . . . mai mult nu mi-a spus . . . . . am întrebat-o dar n-a vrut. " La această destăinuire Ion îi povesteşte tot ce ştie de la bunica lui. Ea ascultă cu luare aminte fără să-l întrerupă. Se vede pe fața ei că este emoționată.

- " Cred că nu poate fi adevărat . . . dacă noi vom face în aşa fel ca să ne meargă bine, nu văd ce ar putea să ne despartă . . . omul poate să-şi stabilească oarecum un drum în cadrul destinului său . . . dar pentru asta este nevoie de multă perseverență şi răbdare . . totul depinde mai mult de tine, căci eu sunt hotărâtă să pornesc pe o cale care să ne ducă spre fericire. " , spune ea după terminarea povestirii lui Iona, care este mulțumit de cele auzite de la ea. Totuşi în sinea sa nu este pe deplin mulțumit, are încă un dubiu şi spune pe un ton scăzut

- " Dar . . . nu te supăra că insist . . . nu de despărțire este vorba, ci de pieirea mea pentru ca tu să poți trăi. ". spune el plin de amărăciune.

- " Nu ştiu ce i-a venit săracei mame cu poveştile astea . . . eu nu cred. " spune ea la sfârşit apăsat, vrând să-i arate că doreşte să termine această conversație În sinea ei este însă foarte mâhnită şi speriată, face deci în aşa fel ca să schimbe vorba.

În seara asta rămân mai mult ca deobicei împreună. Fac proiecte de viitor şi discută despre plecarea ei la facultate. Se înțeleg ca după un timp să vină şi el la oraş, unde va putea lucra pe un şantier. Ioana spune că are pe cineva care va putea interveni pentru el, lucru cu care este de acord. Dealtfel Ion cunoaşte oarecum viața de oraş, deoarece a mai stat câțiva ani acolo când a urmat cele câteva clase de liceu industrial. Cu locuința va sta deocamdată la fosta lui gazdă.

- " Vii dumineca la bâlci ? " îi spune Ioana vrând să încheie cu discuția asta.

- " Da vin . . . plecăm mai devreme ca să putem vedea de toate. "

- " Acum dute Ioane . . . s-a făcut târziu . . . să ne culcăm, tu ai o zi de muncă mâine. " Ioana îl sărută ca deobicei, iar el sare pe fereastră şi dispare în beznă. Povestea bunicii o cam plictiseste pe Ioana. Oare o fi adevărat ? Ce se va întâmpla cu ei dacă

totul se va adeveri şi mai ales cum vor decurge lucrurile ? , gândeşte ea. În orice caz totul este destul de bizar, mai ales că şi ei i s-a întâmplat să-i apară femeia în negru în vis, fără însă să-i vorbească, numai ca statură, dar niciodată nu a băgat-o în seamă şi niciodată nu i s-a adresat, ci apărea şi dispărea fără să-şi manifeste prea mult prezența. Mama ei nu-i spusese niciodată ceeace făcea, fiindcă ea era prea copil şi atunci nu putea pricepe. Cu aceste gânduri adoarme.

Partea II-a

Zile frumoase

În această duminecă de dimineață toată comuna este în mare fierbere. Lumea se pregăteşte să meargă la bâlciul anual, care de fiecare dată este foarte atractiv, lume multă din toate comunele alăturate vin. Ion se scoală mai devreme, a luat pentru asta liber şi porneşte spre casa Ioanei. La opt este prezent. Preotul, ca în fiecare an, este foarte furios că lumea în acele zile nu se mai gândeşte să vină la biserică. Fiecare se duce la bâlci unde este şi un loc de aprovizionare cu fel de fel de obiecte trebuincioase unei gospodarii, ceeace îi scuteşte pe oameni să se mai ducă la oraş.

- " Ce . . . vi s-a sucit capul ? ia mai liniştiți-vă cu bâlciul ăsta . . . nu zic să nu vă duceşi, dar trebuie mai întâi să vă faceți datoria către Domnul, aşa cum se cuvine dimineca şi apoi să mergeți la distracție . . . în ziua de azi s-a pus lumea cu fundul în sus, toate se petrec pe dos . . . . Lina dute repede şi trage clopotele . . . " zice el. Se

plimbă prin casă foarte agitat vorbind într-una, fără ca cineva să-l asculte. Lina aleargă totuşi să tragă cu putere clopotele, care fac în casă şi în toată vecinătatea un zgomot aşa de mare că nu se mai poate înțelege om cu om. Un moment preotul se arată mulțumit, dar curând acest dangăt îl plictiseste, deoarece Lina nu se mai opreşte din tras clopotul şi fuge la clopotniță s-o certe fiindcă a întrecut măsura. Ea revine în casă morocănoasă şi continuă să trebăluiască.

Zărindu-l pe Ion cum vine pe cărăruie, Ioana se repede afară ieşindu-i în cale. Ion aleargă spre ea şi amândoi deabea se rețin ca să cadă unul în brațele celuilalt. Nu vor s-o facă în văzul tutror, cu toate că tot satul ştia de dragostea lor, dar nimeni nu bănuieşte legăturile lor intime.

- " Ai văzut părinte cum i-a ieşit înainte ? " spune Lina preotului.

- " Lasa lino, să mai stăm, timpul le rezolvă pe toate. Ai să vezi că nu vor face casă bună . . . . ar fi păcat să-l pierdem pe Ion . . . o să-i treacă, ai să vezi . . pregăteşte-mi toate pentru slujbă, se apropie ora şi văd că lumea începe să vină la biserică. " Se uită cu satisfacție că multă lume se îndreaptă spre biserica la care a slujit atâta amar de vreme, în loc s-o ia înainte spre bâlci. Afară de bătrâni, aproape că nu este om în sat pe care să nu-l fi botezat sau cununat. Foarte des primeşte diverşi vizitatori care îi cer sfatul sau i se spovedesc. Are mare trecere în comună, ceeace face ca zvonurile care circulă în legatură cu fata lui să nu iau amploare, ferind-o de gura rea a oamenilor.

În timp ce preotul iese pe portiță ca să meargă la biserică, Ion şi Ioana suie cărăruia spre casă. La jumătatea drumului îl întâlnesc. El se opreşte şi cu un aer nepăsător se adresează lui Ion, care îl salută cu respect, ca deobicei.

- " N-ai mai fost de mult pe la noi Ioane, ce s-a întâmplat cu tine ? "

- " Cu treburile părinte, lucrez foarte mult, acuma este sezonul de construcții . . . iarna nu prea avem de lucru şi trăim ca furnica din fabulă, ce agonisim vara " Comparația îi place preotului care nu ştia că Ion citeşte şi literatură străină.

- " Văd că citeşti . . foarte bine, cartea nu poate face decât bine oamenilor. " Ion îi mulțumeste din cap, după care preotul îşi contunuă drumul spre biserică.

- " Săracul tata, este foarte bun cu mine, nu mi-ar spune niciodată dece sunt mereu cu tine . . . tare aşi vrea să ştiu ce gândeşte."

Ajunşi acasă, amândoi întră în holl unde îi întâmpină Lina care pregătise, ca în timpurile când erau copii, două cafele cu lapte şi fel de fel de cornuri şi cozonac, foarte frumos aşezate pe masă.

- " Hai, asezați-vă să mâncați, la bâlci o să vi se facă foame."

Ei se asează la masă şi mănâncă tot ce li se pune în fața, ca doi copii răsfățați care vin de la joacă. Se uită pe furiş unul la altul, îşi fac cu ochiul, crezând că Lina nu obsearvă nimica, dar ea ştie mai multe decât şi-ar fi închpuit oricine. Pe deasupra are

marea calitate că este discretă, atribut al oamenilor cinstiți şi buni. Are momente când i-ar place Ion pentru Ioana, el fiind consătean şi tinerii se cunosc încă de la naştere, dar de fiecare dată îşi alungă gândul acesta, deoarece este de părere că diferențele mari de cultură nu pot face o căsnicie fericită. Ea are vederi empirice, pe când preotul Simionescu care a învățat la seminarul de preoți este şi un cunoscător al sufletelor oamenilor, un bun psiholog, ştiind că nu diferențele sociale despart oamenii ci cele ale înțelegerii ce trebuie să domine între parteneri. Preotul este de părere că un țăran cinstit şi cu mai puțină carte face mai mult ca un orăşean cult dar cu principii. Bineînțeles că şi un orăşean poate fi un om cinstit, fiecare înțelegând viața în raport cu mediul în care trăieste, dar un țăran trăieşte în natură, un mediu care îi dă alte posibilități să înțeleagă viața, care îl face mai subtil în a gândi, a judeca, fiind legat de pământul şi cultura care îi aparține de drept. Cine îl munceşte trebuie să-l şi aibe. Diferență socială nu înseamnă judecarea unei părți în defavoarea alteia, luând ca criteriu originea şi gradul de cunoştiințe, dar nu cultură, noțiune ce are multiple înțelesuri şi nu trebuie confundată cu cultivarea. Cultura aparține unui grup de oameni, unei națiuni care s-a format în timp de secole, din generație în generație, iar cel care face parte din acest grup sau națiune traăieşte în cadrul acestei culturi, pe când un om cultivat are cunoştiințe pe care şi le-a însuşit prin învățătură, prin şcoli sau autodidact, indiferent de cultura de care aparține, pe care o cultivă. O națiune fără cultură nu poate dăinui, putând fi înghițită de o altă şi lesne deznaționalizată. Însăşi noțiunea de social este relativă, depinzând din punctul de vedere din care este privită şi de cine. De cele mai multe ori partea inferioară ca cultură generală va avea față de partenerul său complexe de inferioritate, cu toate că din punct de vedere al înțelegerii şi inteligenței este superior, sau va trebui să sufere vrând nevrând anumite umilințe, care însă nu trebuiesc neapărat provocate voit, ci care vin de la sine, chiar dacă partea avantajată face toate eforturile de a estompa diferența, a se nivela. În cele din urmă partea dezavantajată va trebui sau să se retragă, ceeace sufleteşte este problematic, sau să se adapteze şi să accepte o situație de compromis, ceeace preotul pricepe foarte bine şi într-o oarecare măsură şi Lina cu toate că nu are prea multă carte, dar trăind în casa preotului, care este un om foarte cultivat, având la dispozitie o bibliotecă destul de bună, a avut mereu ocazia să citească, ceeace a şi făcut cu sârguință în puținul ei timp liber. Dar, în ceeace îl priveşte pe Ion ei se înşeală fiindcă el a citit mult şi a şi asimilat, în felul lui bineînțeles. Pe de altă parte însă Ioana nu a simțit niciodată că el i-ar fi inferior, dar în subconştientul ei simte că îi este superioară, fiindcă el a urmat câteva clase de liceu industrial, pe când ea urmează metodic o facultate, ceeace îi creiază o cultură clădită după un anumit plan. Ion este un autodidact care a citit cărți multe, însă nu toate din acelaş domeniu, oarecum la întâmplare, cum i-au căzut în mână din

biblioteca Ioanei. Fiind însă un om inteligent şi cu judecată nativă, nu întotdeauna logică, îşi dă seama de rostul multor lucruri, adică pricepe viața şi mai ales o vede de pe un piedestal mai înalt decât cei din jurul său, fiind un interiorizat cu tendințe haotice, un nestăpânit, unul căruia poate să-l doară sufletul. În orice caz toată această situație este cât se poate de complicată şi oarecum de nerezolvat. Ei doi însă sunt deocamdată într-o stare euforică, au descoperit dragostea trupească, căci cea sufletească, în subconştient, au simțit-o mai de mult. Ion îi stă preotului la inimă şi de multe ori l-a îndemnat şi îndrumat în educația lui, i-a arătat ce să citească din biblioteca lui şi dacă nu pricepea îi explica.

- " Citiți cât mai mult copii, chiar dacă aceasta nu-ți aduce un folos imediat sau deloc . . . . . cu cât ştii mai multe, cu atât îți dai seama mai bine de rostul existenței noastre pe pământ şi în cele din urmă vezi că aceasta nu are aparent nici un rost, aparent zic, deoarece fiecare din noi are menirea de a tinde cât se poate de mult spre o perfecțiune, aici pe pământ, căci numai în felul acesta poți tinde către cel ce ne-a făcut pe toți şi toate cele din jurul nostru. " De fiecare dată când debita această filozofie avea un aer serios, vorbind în timp ce ține degetul arătător în sus. Sculându-se de la masă şi multumiți de tratație, cei doi tineri ies din casă fugind şi coborând poteca, dispar de după arbuşti. Lina se uită la ei destul de mulțumită, azi Ion chiar i-a plăcut. Se portivesc foarte bine amândoi, gândeşte ea şi se întoarce în casă la treburile ei.

Bâlciul este în toi, lume multă adunată, venită şi de prin satele vecine. O mulțime de dughene cu roata norocului unde se pot câştiga fel de fel de obiecte, care mai de care mai caraghioase sau mai utile, ici şi colo bărci sau lanțuri în care se dau tinerii veniți la distracție. Câte doi, trei apucă scaunele în zbor şi învârtindu-le cu putere în aer râd împreună cu cei din jur. Diverse trupe de circ cu monştrii umani, unii trucați, care au venit să distreze lumea mai mult decât prin aceea că împrăştie milă decât curiozitate, cu oameni deghizați în femei cu cap de câine sau de lup, toate de foarte prost gust. Strigătele celor ce îşi oferă distracția este asurzitoare. Deasemenea sunt o mulțime de cărucioare cu gogoşi, acadele sau bragă. În partea cealaltă sunt comercianții care tratează fel de fel de afaceri, se cumpară şi se vând vite, oi, capre, găini, alimente şi multe altele. În acest labirint amplasat pe un teren pe care se ridică nori de praf, în care oamenii forfotesc de colo, colo, se plimbă şi cei doi tineri ai noştri, amuzați copilăreşte de fiecare lucru pe care îl văd şi după ce dau o raită şi prin dughenele negustorilor se întorc spre ora prânzului istoviți acasă. La intrare Ion îşi ia rămas bun şi vrea să plece, dar în prag apare preotul care îl reține la masă, ceeace el acceptă cu mare plăcere ştiind că dumineca se mănâncă de fiecare dată bine. După ce bucatele sunt binecuvântate crestineşte aşa cum se cuvine şi o mică rugăciune, toată lumea se aşează să mănânce. În timpul mesei se discută despre subiecte fără prea mare importanță. Ion şi Ioana

împărtăşesc impresii de la bâlci şi comentariile nu mai contenesc. Lina care stă cu ei la masă, fiind tratată ca o persoană a familiei, se uită din când în când la ei şi găseşte că de fapt se potrivesc foarte bine şi se hotăreşte ca după masă să se ducă la preot pentru a discuta foarte serios cu el despre soarta Ioanei şi a lui Ion. Pe măsură ce trece timpul părerea ei se schimbă din ce în ce, - " în definitiv dece nu . . " , gândeşte ea. Dacă nu se vor împăca se vor despărți şi gata, n-o să fie nici prima şi nici ultima dată că se întâmplă aşa ceva, ceeace dealtfel nu poate fi şi părerea preotului care în calitatea sa de sfătuitor de suflete nu poate concepe divorțul. Dar, în fond tinerii trebuie să hotărească ce vor şi să-şi dea singuri seama ce este bine şi ce nu.

După masă Ion îşi ia rămas bun şi pleacă la el acasă destul de târziu, iar Ioana se duce în camera ei să mai citească ceva. Se înşeleg ca el să vină la ora nouă, ca deobicei. Lina îi împărtăşeşte preotului gândurile ei, iar el se arată destul de mirat că şi le-a schimbat, dar acceptă ideea fără prea multe comentarii. ªtie că această căsnicie, dacă se va ajunge până acolo, nu va dura. Dealtfel el este ferm hotărât să nu intervină de nici un fel în această legătură, ci simte că va fi cum bănuieşte. Ion nu-i indisplace, dar nici nu-l consideră ca un partener demn pentru fiica sa, atâta tot. Băiatul îi este foarte simpatic chiar, mai ales că a crescut sub ochii lui. Faptul că este țăran nu-l deranjează deloc, din contra, doar a trăit toată viața între ei. În concepțiile lui țăranii sunt cu mult mai apropiați de ideile lui decât alții, admițând bineînțeles şi pe ceilalți. Dar, pe de altă parte nu concepe ca copii să se unească în fața Domnului înainte ca Ioana să fi terminat studiile.

Ion ajunge acasă unde bunica îl aşteaptă cu sufletul la gură, ca de fiecare dată. Se culcă puțin, apoi se scoală nerăbdător să se facă ora nouă ca să meargă din nou la Ioana. Se plimbă de colo până colo în casă, iese afară, se uită necontenit la ceasul de pe laviță, iar la un sfert înainte de nouă o ia la drum fără măcar să-i spună ceva bunicii. Ajunge la ora fixată şi intră în camera pe calea obişnuită, adică pe fereastră. Deoarece ea urmează să plece peste două zile, pun la punct ultimele amănunte în legatură cu venirea lui la oraş şi cum să procedeze ca să găsească slujbă şi o locuință. Punctul cel mai nevralgic este bunica, nu fiindcă nu i-ar da voie, ci le este teamă să nu i se întâmple ceva din cauza emoției la aflarea veşti plecării lui. Ion vrea să-i propună să vină cu el, dar ajunge la concluzia că ea nu-şi va lăsa rostul în comună pentru a veni la oraş şi apoi este greu să urneşti un bătrân din loc, care a trăit o viață întreagă în locuința sa. Ei sunt de părere că până la urmă ea va accepta ca el să plece dacă va fi convinsă ca este spre binele lui. Îi mai spusese odată ca doreşte să plece în altă parte ca să câştige mai bine, la care bătrâna nu era împotrivă. Cu aceste gânduri şi aranjamente Ion pleacă de la Ioana fără a se iubi, atât de preocupat era de planurile pe care le-au țesut. Ajuns acasă îi prezintă bunicii planul său de a merge la oraş, omițând să-i spună şi cauza. Îi

dă ca motiv că a găsit o slujbă bună din care va putea câştiga mult mai mult decât aici la ţară. La propunerea ca să vina cu el, ea refuză net pretextând că nu are cu cine să lase gospodăria, ceeace dealtfel este adevărat. După ce Ion termină cu expunerea planului său, ea îi arată, spre surprinderea sa, fără nici un ocol că ştie adevărul plecării la oraş, atrăngându-i din nou atenția asupra primejdiei care îl aşteaptă urmând-o pe Ioana. Văzând că nu o poate duce cu vorba că ea ştie foarte bine motivul plecării la oraş, îi vorbeşte deschis destăinuindu-i că trăieşte cu ea încă de pe la mijlocul verii, aşa că o despărțire nu mai este posibilă decât cu prețul vieții lui. La aceste argumente convingătoare, bătrâna se lasă convinsă şi acceptă cu inima strânsă. Îi promite că va veni din când în când să-l vadă şi să stea chiar câteva săptămâni cu el la oraş. Ion o asigură la rândul lui că nu are de gând să părăsescă locurile natale şi că se va întoarce tot aici când Ioana va termina facultatea şi se vor căsători. Dealtfel ei au de gând să înființeze un liceu în regiune pentru mai multe sate. Deasemenea vacanțele le vor petrece aici, deoarece şi ea vine la tatăl ei. Cu aceste planuri de viitor amândoi sunt aparent mulțumiti, dar bunica are un mare gol în suflet la ideea că el se va căsători cu Ioana, fiind până în adâncul sufletului convinsă că cele profețiate de mama Ioanei se vor împlini şi că nenorocirea a şi început. Neavând însă încotro, în fața unor fapte îndeplinite, se autolinişteşte şi nu-i mai spune nimica pentru a nu-l face să plece cu sufletul îndoit la oraş. Dar cel mai agitat şi îndoit în străfundul sufletului său este Ion, este şi fericit la culme şi o tristețe interioară pe care o ascunde cu vitejie.

A doua zi Ion cere să i se facă lichidarea şi-şi dă demisia. Mesterul, care a ținut foarte mult la el, este foarte dezamăgit că-l pierde şi spre bucuria lui îi dă o scrisoare de recomandație călduroasă către un prieten de la oraş, care se ocupă şi el cu construcțiile. Ion îi multumeşte foarte mult, după care se duce la Ioana ca s-o anunțe de încheierea socotelilor în sat. Deoarece a doua zi este plecarea nu au timp să stea împreună, amândoi fiind în febra pregătirilor de drum. După o scurtă întrevedere, se duce acasă, îşi aranjează cele mai bune haine pe care le are, le curăță şi le aşeaza de cu seară în valiză. Deodată tresare, a uitat s-o întrebe şi ea a omis să-i spună, când şi cum se vor vedea. Se repede deci spre seară din nou pâna la ea, dar găseşte ferastra închisă şi în cameră întunerec. Bate uşor, însă nu primeşte nici un răspuns. La început se sperie să nu se fi întâmplat ceva şi nu cumva să se fi răzgândit, dar intrând pe uşa din față o vede stând cu tatăl ei şi Lina. Salută respectuos pe cei de față şi se îndreaptă spre Ioana, care se arată foarte surprinsă la vederea lui, lafel ca şi preotul cu Lina care însă nu spun nimica. El îşi dă seama, se scuză față de ei, o roagă pe Ioana să-l ierte că a venit, însă înainte să se ducă doreşte să-i vorbească. La această lipsă de tact, ea îi răspunde destul de enervata şi dur, ceeace Ion nu înțelege. Preotul şi Lina asistă foarte nedumeriți la această discuție în care fiecare caută să-l facă pe celălalt să priceapă ce

vrea, dar fără rezultat concret. Văzând-o supărată Ion iese din cameră şi se duce în grădină, Ioana îl urmează şi-l dojeneşte mai departe pentru această lipsă de respect să vină tocmai când ea căuta sa-şi convingă tatăl şi pe Lina ca să accepte legăturile ei cu el, dar Ion se uită la ea dând impresia că nu înțeöege ce spune, ceeace dealtfel este adevărat şi îi spune foarte simplu că a uitat s-o întrebe cum şi când se vor întâlni a doua zi. Văzându-l în ce hal se află şi fiindu-i teamă să nu facă o nouă criză îl linişteşte, recunoscând că i-a scăpat să-i spună cum să procedeze la oraş. Deoarece tatăl ei o acompaniază şi va sta trei zile acolo s-o istaleze, el va veni la ea abea dupa ce el pleacă. El se arată de această perspectivă foarte mâhnit, s-a obişnuit doar s-o vadă zilnic şi nu înțelege cum de poate să fie atât de calmă. Ar fi vrut să călătorească împreună, aşa ca doi soți, el să aibe grije de ea, dar dacă nu se poate, nu se poate. Merge deci foarte desamăgit acasă şi se culcă mai devreme.

Pentru a nu da de bănuit preotului şi Linei, care nu ştiu nimica de planul lor, s-au înțeles ca el să plece a doua zi, dar că poate să vină la gară să-şi ia rămas bun de ochii lumii. Dealtfel ei nu-şi închipuie ca tatăl ei nu bănuieste că şi el va veni după ea, însă pentru moment vor să evite orice discuție care ar putea da naştere la animozități inutile. Ioana pleacă a doua zi cu trăsura parohiei la gară acompaniată de preot, Lina şi Ion care venise mai de dimineață. La gară n-au trebuit să aştepte prea mult că trenul sosi. Preotul se urcă cu Ioana care îşi ia rămas bun de la Lina sărutând-o pe amândoi obrajii şi de la Ion într-un fel destul de simplu, prin darea de mână, ceeace îl suprinde atât pe preot cât şi pe Lina., care nu-şi găseşte locul, ştergându-se în permanență la ochi cu o batistă nespus de mare, ceeace se întâmplă de fiacere dată când fata pe care a crescut-o pleacă la oraş. Ion pleacă trist înainte ca trenul să pornească, merge acasă unde găseşte ca de fiecare dată masa pusă. În timpul cât mănâncă îi zboară gândurie în toate direcțiile, este speriat la gândul că va merge la oraş şi asta pentru foarte mult timp, poate chiar pentru totdeauna. Gândul de a părăsi satul lui natal îl frământă, dar plăcerea de a fi cu Ioana împreună descrețeşte oarecum fruntea. Bunica care se învârtea în jurul lui nu îndrăzneşte să spună ceva. Ion se scoală după ce a mâncat, se duce la ea o sărută pe amândoi obrajii şi mâna mulțumind pentru masă, lucru pe care nu l-a făcut niciodată cu atâta ardoare. Bunicii îi vin lacrimile, îl apucă de umeri şi spune în fine co o voce slabă.

-“Ioane băiatule, pleci în depărtări unde ai să fii singur. . . unde nimeni n-o să-ți poarte de grije . . mamă dragă, bagă de seamă ce ți-am spus, fereşte-te cât se poate de cei ce vor să-ți fure sufletul, deabea aşteaptă s-o facă . . .“ Ion tresare la auzul acestor cuvinte, are o strângere de inimă dar tace, nevrând acuma puțin înainte de plecare s-o supere pe cea ce l-a crescut. Îi pare rău că ea va rămâne singură dar aşa este viața gândeşte el.

Peste două zile soseşte şi ziua plecării pentru Ion, cu acelaş tren care circulă de trei ori pe săptămână pe această rută. Bunica îi pregăteşte pachetelul cu mâncare şi despărțirea este grea, cu plâns amar de ambele părți. El îi promite din nou solemn că va veni cât mai des posibil s-o vadă, rugând-o ca şi ea să vină la oraş de câte ori va voi, în care timp va putea lăsa gospodăria pe seama unor vecini în care au avut întotdeauna încredere. Până acuma nici nu şi-a pus problema ce o să facă când va sosi la oraş, unde va merge şi locui. Avea în recomandație şi rugămintea meşterului lui către celui din oraş de a-i găsi o locuință. Bunica nu-l conduce, deoarece gara este destul de departe şi ar fi obosit-o, trăsură nu au şi nici car, aşa că el fiind un baiat vânjos îşi poate căra bagajele fără prea mare greutate pe jos. Indiferent de marea bucurie de o revedea pe Ioana, se desparte foarte greu de locurile natele, unde şi-a petrecut toată copilăria şi unde a cunoscut-o pe logodnica lui. Când trenul se pune în mişcare are o strângere de inimă şi un nod i se pune în gât. Pleacă spre un necunoscut, nu ştie precis unde va trăi şi cum se va simți acolo, multă lume va fi în jurul lor iar de fiecare dată când se vor întâlni nu o vor putea face ca în acest sat în care au trăit, dar toate aceste inconveniente dispar din mintea sa la gândul că va fi aproape de Ioana. Nu se uită pe peron fiindcă nu este însoțit de nimeni, preferă să nu fie văzut de consăteni, cunoaşte numai puțini din ei el fiind un singuratec, dar mai ales nu vrea să vadă locurile lui dragi pe care le părăseăte de după orizont pe măsură ce trenul se îndepărtează. În inima lui se cuibăreşte sentimentul că lasă ceva în urmă pentru totdeauna, că de acum încolo începe o altă viață, că nimica nu va mai fi cum a fost. În tot timpul drumului mintea îi este destul de întunecată şi pluteşte într-o incertitudine care îl enervează continuu, ceeace estompează fericirea de a fi alături de Ioana. Mult mai bine ar fi fost ca viitorul lor să de desfăşoare în comuna în care s-au născut şi crescut, pe ulițele prăfuite, pe dealurile verzi, cu livezi, în casa care s-a născut, crescut, alături de bunică, în casa Ioanei cu preotul tatăl ei şi Lina. Ah, ce bine ar fi fost, gândeşte el, dar timpul trece, oamenii şi totul în jurul lor se schimbă, vin alții, cu bucurile şi necazurile lor, iar cei care au trecut prin acest timp nemilos care nu iartă pe nimeni, văd cum totul în jurul lor devine altfel, chiar ei înşişi sunt însemnați de acest timp de care nu poate fugi nimeni. Ion caută mereu să-şi schimbe aceste gânduri, dar nu reuşeşte şi până la urmă adoarme, căzând pradă unui somn specific zgomotului roților de tren, pe jumătate treaz şi cealaltă plină de vise puternice, ba unele chiar previzionare. Deodată îl trezeşte o zmucitură şi vede că mai are puțin până la destinație. I-ar fi plăcut ca Ioana să-l aştepte la gară, îşi dă însă seama că aceasta nu este posobil fiindcă ea stă în zilele acestea cu tatăl ei, pe care nu-l poate părăsi şi că trebuie să asiste la festivitatea deschiderii cursurilor universitare.

Ajuns la destinație, se dă jos din tren, se îndreaptă spre ieşirea principală cu multele bagaje pe care le are, refuză un hamal şi merge direct spre autobuzul care îl

duce la gazda la care a stat cu ani în urmă când a făcut cele câteva clase de liceu industrial. De când a plecat le-a scris odată primind răspuns că oricând va veni va putea sta la ei. Ei stau la marginea oraşului pe o stradă liniştită cu căsuţe mărunte de oameni mai nevoiaşi, salariaţi, muncitori şi pensionari, fiecare cu o grădiniţă în faţă. Oamenii din aceste locuri sunt foarte gospodari şi cinstiţi. Cartierul are un renume bun în tot oraşul. Aproape toţi lucrează la întreprinderile de prin apropiere, terenurile fiind date de acestea, iar casele construite din împrumuturi cu dobânzi mici, ceeace îi leagă de locurile de muncă. Gazdele lui Ion sunt mai în etate. El ieşise la pensie încă la câţiva ani dupăce Ion a plecat acasă, iar ea, cu vreo zece ani mai tânără, munceşte încă la fabrica de mobile de alături. Acum câtva timp au terminat cu ratele la casă şi şi-au pus toată gospodaria la punct. Amândoi se ocupă şi cu grădina unde au multe flori care le duc vara şi iarna un mic venit, vânzându-le la piaţă. Ion îi spunea ei mama Elena iar lui, Domnul Dumitru. A locuit la ei patru ani, plătind întreţinerea completă, aducând din când în când câte ceva de la ţară, ceeace le convenea. Casa este mică, compusă din trei camere care dau toate dintr-un holl, o bucătărie şi o cămăruţă separată dintr-un coridor în care este o instalaţie destul de rudimentară de baie, cu tot ce este necesar unei bune higiene. Camera pe care speră s-o ia este aceea pe care a avut-o, fiind mai retrasă, cu două ferestre spre grădină, ceeace îi convine de minune, putând s-o primească pe Ioana, feriţi de ochii indiscreţi ai vecinilor, ceeace dealtfel, gândeşte el, nu-l interesează deoarece ea este aici cu totul necunoscută şi nu ar fi nimica eşit din comun ca un băiat să primească în vizită o fată, mai ales când aceasta îi va fi odată soţie. Gândind astfel, autobuzul traversează centrul, căci cartierul se află în partea cealaltă a oraşului, care nu este prea mare, are două sau treisute de mii de locuitori, dar cu o puternică tradiţie culturală, având mai multe facultăţi cu renume. Este frumos, atrăgător, cu bulevarde mai largi şi case vechi de stil, impozante, în care în unele nu mai stau vechii propietari din timpurile trecute, ci adăpostesc muzee, instituţii de artă sau de alt fel. Uitându-se pe fereastra autobuzului, recunoaşte locurile unde s-a plimbat în timpul şcolii şi îşi aduce aminte de fel de fel de şotii pe care le-a făcut cu colegii. Pe neaşteptate soseşte la destinaţie. Se dă jos cu bagajele pe care deabea le mai poate căra şi se îndreaptă spre casa fostelor gazde. Se pomeneşte chiar cu un tânăr care îl salută şi-l întreabă ce mai face. Nu-l cunoaşte, dar este sigur că este vorba de o fostă cunoştiinţă care pe atunci era copil, cu care se juca probabil. Ajuns, o vede pe mama Elena în curte şi pe Domnul Dumitru stând pe prispă pe un scaun. Deschide portiţa care scârţâie. Ea se uită mirată la persoana încărcată cu cufere grele care intră şi se îndreaptă spre el. La vederea lui Ion, faţa i se luminează şi-l cuprinde în braţe.

- " Ioane, băiatule, ce surpriză . . . . ai venit iar la noi. " , se îndreaptă spre soţul ei care coboară de pe prispă în grădină.

- " Mitică, vină să vezi cine a venit. " . El se îndreaptă încet spr ea.

- " Sărut mâna, mama Elena, ce mai faceți . . . . am venit la oraş şi vreau să mă stabilesc aici . . . mă primiți din nou ? . . . m-am simțit atât de bine la Dv„“ În acelaş timp apare domnul Dumitru, care văzându-l îl întâmpină cu mâinile desfăcute.

- " Ioane flăcaule, da mare te-ai mai făcut . . . " se îndreaptă spre mama Elena şi spune - " scuipă Leno în sân să nu-l deochiem, " ceeace ea şi face, apoi se îndreaptă spre Ion continuând - " dar desigur că te primim . . . suntem bucuroşi să te avem printre noi . . . fii bine venit. " Faptul că este aşa de bine primit îl bucură pe Ion. Tocmeşte camera cu pensiune, ca să nu mai aibe grije de nimica. I se cere un preț acceptabil cu care este de acord, fiind sigur că o să se simtă ca la el acasă, fiindcă mama Elena, pe lânga faptul că-i o femeie bună, este şi o gospodină excelentă. Îl duce în camera la care a râvnit şi care tocmai fusese curățată de curând. Aceasta îi place fiindcă este mică, luminoasă, cu ferestrele spre gradină, de unde intră vara mireasma plăcuta a florilor proaspăt udate. Începutul bun îl face fericit, acuma să vadă cum o să meargă cu noul serviciu, şi cel mai important, cum o să meargă cu Ioana.

Toată seara o petrece cu mama Elena şi domnul Dumitru vorbind şi povestind cum s-a aranjat, cum munceşte, ce mai face bunica, despre care s-au interesat foarte de aproape. Il asigură, spre bucuria lui, că oricând va veni la ei, va fi bine primită şi va putea sta oricât. Seara se culcă obosit şi doarme toată noaptea fără vise. Dimineața se scoală cu gândul că are în față o zi plină în care va trebui să-şi aranjeze întreaga situație. La ora nouă este gata îmbrăcat, i se oferă micul dejun destul de bogat şi se pregăteşte de plecare. Până acuma nu a pomenit nimica de Ioana şi nici de preot pe care gazdele îl cunosc, dar mai este timp de povestit gândeşte el, singura preocupare acuma fiind să-şi aranjeze cât mai urgent situația. A venit cu ceva bani strânşi, care însă nu vor ajunge decât pentru maximum o lună de trai aici, oraşul fiind mai scump, aici trebuind să cumpere de toate, nu ca la țară. O porneşte deci la drum, ia scrisoarea de recomandare de la fostul lui patron şi se duce la antreprenorul de construcții la care a fost trimis de către meşterul de la țară. Acesta are o întreprindere de construcții în toată regula, instalată într-o clădire mare în centrul oraşului. Ajuns, îl găseşte gata de plecare, îl salută şi îi dă plicul înainte să-i spună de scopul vizitei. Domnul Ionescu, căci aşa îl cheamă, citeşte cu atenție rândurile care îi sunt adresate, iar după ce termină pune scrisoarea deoparte, îl măsoară de sus până jos, apoi deodată, de parcă şi-ar fi făcut o părere de moment îl pofteşte să şadă.

- " Imi pare bine că colegul meu îmi recomandă pe cineva, am mare nevoie . . . treburile merg bine şi nu pot să le fac față . . . . dar trebuie să ştii că înainte să începi va trebui sa te examinez, iar apoi să faci treaba de încercare de o lună, plătit bineînțeles, după care, dacă am să fiu mulțumit am să te angajez definitiv. Leafa va fi ceva mai mare

ca la meşterul la care ai lucrat, dar şi munca va trebui să fie mai de calitate . . . . aici la oraş se lucrează altfel. " Ion îl ascultă cu atenție apoi domnul Ionescu îi spune că poate începe peste trei zile când se va prezenta la examinare şi din care zi va fi plătit. Îl întreabă dacă are nevoie de o arvună pe care Ion nu o refuză cu toate că are banii din lichidare, din care a lăsat însă o parte bunicii. Iscăleşte o chitanță la contabilitate şi se întoarce fericit acasă. Nici nu-i vine să creadă că toate i-au mers până acuma aşa de bine şi din plin. Din cauza reuşitelor aproape că nu s-a mai gândit cu aceeaşi intensitate la Ioana, pentru care îşi face reproşuri seara la culcare. Mai are ziua de mâine să stea singur, după care o va avea din nou, ceeace îl face fericit la culme. Seara o petrece vorbind cu gazdele, cărora le şi plăteşte pentru o lună în avans, rămânându-i încă destui ca să trăiască din ei încă o lună. A treia zi se scoală mai de dimineață si pleacă în plimbare. Colindă toate străzile principale uitându-se la vitrine. Cu primii bani pe care îi va câştiga aici are de gând să se îmbrace, deoarece hainele pe care le are nu prea sunt de oraş, cu toate că sunt noi şi de calitate bună, dar croiala lasă de dorit. Consultă câțiva croitori şi se interesează de prețuri. Ajuns la un stand cu băuturi răcoritoare scoate potofelul să plătească şi dă peste hârtia pe care a scris adresa Ioanei. La vederea ei îl apucă deodată un dor teribil să se ducă în recunoaştere, ca mâine să nu trebuiască să caute strada. Întreabă pe cineva unde se află şi după explicații îşi dă seama că-i pe aproape. Se îndreaptă deci într-acolo cu paşi cam nehotărâți, de frică să nu văzut că îşi calcă juramântul față de Ioana. Deodată se opreşte şi maşinal se uită în sus la tăblița care indică numele străzii, da, este cea cautată. Numărul însă nu se potriveşte, deci nu se află chiar în fața casei. Continuând să meargă este atent ca nu cumva să ajungă fără să-şi dea seama. Cu patru numere mai devreme se opreşte şi arunca o privire spre casa unde gândeşte că va veni aproape zilnic. Este o clădire frumoasă, de construcție mai modernă, foarte îngrijită şi curată, în mijlocul unei grădini mult mai frumoasă ca aceia unde stă el, cu flori mai de soi. Tot ansamblul are un aer curat şi civilizat. - " Probabil că sunt oameni înstăriți, prieteni cu preotul. " gândeşte el. Deodată tresare, poarta din fier se deschide şi cineva iese din curte. Speriat se dă înapoi spre zidul din spate, dar scoate un oftat de uşurare, nu este Ioana ci o doamnă între două vârste, probabil stăpâna casei. Ca să fie mai sigur că nu este văzut, caută pe lângă casa somtuoasă un refugiu de unde să fie în afara unghiului vizual dinspre casă. Găseşte o intrătură unde se aşează şi se uită atent în jur. Strada este curată, cu partea carosabilă şi trotuarele astfaltate, cu case frumoase, toate gen vilă, cu curți spațioase şi pline cu flori. La ora asta este pustie, toată lumea fiind plecată la treburi şi probabil mulți încă duşi în vacanța de vară. Se uită din nou la casa cu pricina, o scrutează de sus pâna jos şi se întreabă în care parte ar putea fi camera ei. Oare îl vor lăsa să vină când va voi ? , sau va trebui să vină pe ascuns ? , gând care îl cam deranjează. Nu vrea

să fie considerat ca un intrus, un tolerat, ci ca un prieten al casei, ca cel care se va căsători cu Ioana, logodnicul ei, dar deocamdată va trebui să facă în aşa fel ca să fie considerat ca atare. Este sigur că persoanele la care locuieste sunt special alese de preot ca s-o şi supravegheze, ceeace dealtfel nu-l interesează, fiind sigur că ea îl iubeşte şi vrea să-l vadă cât mai des cu putință, cum de altfel a şi dat dovadă, aşa că problema asta nu mai vrea să şi-o pună. Pe de altă parte ea este destul de mare ca să poată hotărâ singură ce are şi ce n-are de făcut şi cu asta gata, problema este pentru el rezolvată. Timpul fiind înaintat şi nevăzând pe nimeni şi nimica, renunță să mai stea la pândă şi se duce acasă unde găseşte o masă bogată, foarte frumos asortată. Mănâncă cu poftă în care timp povesteşte gazdelor cum s-a plimbat şi cum înțelege să se aranjeze la oraş, fără să menționeze scopul venirii lui şi nici ce a făcut seara.

În sfârşit a sosit şi ziua mult aşteptată. În dimineața asta se scoală mai târziu ca de obicei, spre marea lui surprindere, deoarece toată noaptea s-a zvârcolit neputând să doarmă de emoție. Este doar ziua când o vede pe Ioana, gând care îl face fericit la culme şi în acelaş timp nervos. Are o stare de agitație care îl supără. Vrea să pară calm dar nu reuşeşte, ceeace îl face şi mai agitat. În sufletul său s-a încuibărit parcă ceva nedefinit, ceva ce-l face să se îndoiască de tot ceeace întreprinde, dar dorința de a o vedea şi stăpâni este aşa de mare că acest ceva este estompat. De când s-au unit trupeşte, n-au fost niciodată despărțiți mai mult de maximum o zi. Ziua de toamnă se arată deosebit de călduroasă pentru început de septembrie ceeace îl încântă. Toată atmosfera este plină de mirosul fermecător al toamnei, frunzele copacilor încep să pălească, vestind venirea vremii reci. Nerăbdător, pleacă de acasă şi se plimbă toată dimineața în oraş fără vreun țel anume. La prânz vine acasă, mănâncă zdravăn, iar dupa masă se culcă puțin ca timpul să treacă mai repede. Conform înțelegerii trebuie să fie la opt la Ioana, de data asta ca o vizită de curtoazie, să fie cunoscut şi de gazdele ei. La ora şapte seara se scoală , îsi pune hainele cele mai bune şi înainte de plecare se aranjează pentru ultima oară în oglindă. Vrea să facă o impresie bună. Tot timpul drumului îi este inima cât un purice, iar cu cât se apropie cu atât îi cresc bătăile inimii. Ajungând în strada pe care pândise cu o zi înainte se uită în dreapta şi în stânga ca şi când de după toate ferestrele ar apărea câte cineva să-l privească cum vine spre iubita lui. Îşi ia deci un aer grav, doar este acuma orăşean. Deodată se opreşte locului, se bate cu mâna pe frunte şi face cale întoarsă, uitase să cumpere flori. În grabă şi emoție de a o revedea nici nu s-a gândit la aşa ceva, mai ales că acest obicei era necunoscut în satul din care vine, ştie însă că la vizite se aduc flori, a văzut pe cei de la oraş ce veneau la preot. Ajuns pe strada principală, cumpără un buchet frumos de garoafe roşii şi albe. Roagă să i se facă un înveliă frumos, ca de vizită şi se îndreaptă din nou spre strada unde îl aşteaptă Ioana. De data asta fiind mai sigur de el se duce drept la uşa de la intrare şi sună fără

să ezite. După un timp relativ scurt apare o doamnă între două vârste care deschide, împreună cu fata din casă care stă în urma ei, îmbrăcată cu un şorțuleț alb şi pe cap cu un fel de diademă din pânză albă întărită. Ion îşi dă seama că doamna mai în vârstă este cea pe care a zărit-o cu o zi înainte când a stat la pândă. Amândoi nu ştiu ce să spună, Ion se uită la ea iar ea îl priveşte aşteptând să afle ce vrea, cu toate că îşi dă seama că este prietenul Ioanei. El ține buchetul de flori la spate.

- " Sărut mâna doamnă, cu Ioana Simionescu vă rog. " spune Ion în fine destul de timid, fără să se prezinte cum ar fi trebuit să facă, la care doamna se luminează la față.

- " Bunăseara tinere . . . . matale eşti Ion despre care mi-a vorbit atâta Ioana ? "

- " Da doamnă . . . eu sunt, ne-am înțeles înainte de plecare să vin azi s-o văd . . . este acasă ? "

- " Da, bineînțeles . . te aşteaptă, intră te rog " , ea se dă la o parte şi-l lasă să treacă, el ezită având parcă un sentiment bizar ce-l cuprinde, ochii i se împânzesc fiind cât p-aci să intre din nou într-o criză. Speriat se dă un pas înapoi, dar fiind a doua oară poftit, se căzneşte cât poate să rămână calm şi intră într-un vestibul mare cu multe cuiere, pune florile pe scaun şi-şi scoate pardesiul care îi este luat de fata din casă. Doamna casei se scuză şi dispare, iar în acelaş moment se deschide o uşe şi apare Ioana care auzise soneria şi forfota din vestibul. La vederea ei, Ion se fâsticeşte în aşa hal că nu ştie ce să mai facă, devenind stângaci în mişcări, ridică florile de pe scaunul pe care le pusese ținându-le la spate. Doamna Troianescu, stăpâna casei, este oarecum amuzată de stângăcia lui Ion. Ioana observă şi pentru a salva aparențele se duce la Ion, îi întinde mâna arătându-i printr-un surâs multumirea că a venit s-o vadă, ia florile din mâinile lui pe care le oferă stăpânei casei, la care Ion roşeste până peste urechi. Apoi Ioana îl prezintă ca pe un bun prieten din copilărie. Ion îşi revine, îi sărută mâna doamnei şi la invitația ei intră cu toții în salonul din dreapta antreului, care este mobilat cu mobilă de stil, frumos aranjată ceeace dă ansamblului un aspect frumos. Într-un colț este o masă mai joasă în jurul căreia sunt fotolii spre care îi conduce gazda, rugându-i să se aşeze, apoi se scuză şi iese însoțită de Ioana. Rămas singur, Ion se uită interesat şi cu uimire în jur, nu mai văzuse un asemenea interior, pereții sunt acoperiți cu tablouri de pictori buni şi altele cu portrete de familie, iar pe jos un imens covor persan, gros în care te afunzi când calci. În colț o lampă cu picior luminează încăperea discret. Dupa ce termină cu cercetarea locului se reaşează şi i se pare că Ioana arată parcă altfel decât la țară, are un aer care inspiră respect şi distanță, punând aceasta pe seama mediului în care a revăzut-o. La prima vedere i se pare că a fost primit cam rece, dar îşi dă imediat seama că nu putea să-i sară de gât ca la țară, deoerece era şi gazda de față. În timp ce stă cufundat în gânduri, făcând fel de fel de presupuneri, se deschide

uşa încet în fundul salonului şi apare Ioana. Ion nu o simte şi văzând-o tresare când o vede în fața lui.

- " Ce faci Ioane . . . dragul meu ? , se duce la el şi-l sărută cu multă duioşie şi tandrețe. El se scoală foarte emoționat în picioare, o cuprinde în brațe şi o sărută cu pasiune, în care timp lacrimile încep să-i curgă. Ioana i le sterge, se desprinde din brațele lui şi îi spune să fie prudenți pentru a nu da de bănuit, deoarece crede că tatăl ei a ales-o special pe doamna Troianescu ca s-o supravegheze. Ioana iese din nou şi după o clipă apare cu o vază în care a pus florile aduse de Ion, o pune pe masă şi se aşează în fața lui. În acelaş moment apare gazda cu o tavă mare plină cu farfurioare cu dulceață, pahare cu apă rece, precum şi cafele negre. Nu o lasă pe fata din casă să servească, vrea ea personal să faca acest lucru, în cinstea tinerilor ei învitați. La vederea ei Ioana se scoală, îi ia tava din mână şi o aşează pe masă, cerând în acelaş timp scuze pentru deranj. Dealtfel doamna Troianescu este o persoană foarte cumsecade, îi place tineretul şi este veselă. Este trecută de cincizeci de ani, soțul ei a murit mai de mult, iar acum doi ani i-a murit fata care era de vârsta Ioanei, fapt care a determinat-o s-o ia în gazdă promițând preotului că o va îngriji ca pe propria ei fiică. Are o avere destul de bună ca să poată duce o viață liniştită. Camera Ioanei este cea mai frumoasă, cea a fiicei, cu vedere spre grădină, foarte elegant mobilată, aşa cum nu visase niciodată să aibe. Cei apropiați îi spun doamnei Traianescu coana Mary. Prima dată când a venit preotul cu Ioana i-a spus să-i spună tante Mary.

Converstația se poartă pe marginea unor evenimente din oraş şi despre unele cărți care tocmai apăruseră, pe care Ion le citise. Din acest punct de vedere face față, provocând uimirea coanei Mary, cum i-a spus Ion de câteva ori fără ca ea să obiecteze. Până la sfârşit ghiața se sparge şi seara devine din ce în ce mai plăcută. Ion le spune că de mâine va începe să lucreze şi vorbind de domnul Ionescu, viitorul lui patron, constată spre surprinderea lui că doamna Troianescu îl cunoaşte foarte bine, promițându-i că o să vorbească cu el ca să-i dea o slujbă mai bine plătită. Făcându-se târziu Ion se scoală cu părere de rău că a sosit ora plecării. Doamna iese cu tava pe care a aşezat toate farfuriile şi ceştile de pe masă, în care timp cei doi tineri, rămânând singuri, profită să se sărute de despărțire înțelegându-se ca a doua zi la nouă, ca deobocei, să vină s-o vadă, dar de data asta nu oficial ci să intre pe fereastră, aşa cum s-a obişnuit încă de la țară. Saltul nu este prea greu deoarece ferestrele nu sunt prea sus şi dau spre grădină, de unde nu poate fi văzut de nimeni. Cu aceasta se încheie prima zi în cadrul unei noi situații. Ion pleacă dupa ce îşi ia rămas bun dela doamna Troanescu şi de la Ioana. Mai face un mic tur prin grădină să cerceteze terenul şi se duce acasă

Ziua următoare este pentru amândoi foarte plină. Ioana se duce la deschiderea cursurilor universitare şi Ion se prezintă la domnul Ionescu, care îl primeşte destul de bine, trimițându-l la o lucrare mai complicată ca să vadă cum se descurcă. Pentru a trece cu bine examenul, Ion îşi pune la bătaie toata priceperea şi cunoştiințele. La prânz, înainte de plecare, patronul se prezintă la locul de munca, arătându-se mulțumit de rezultat. Il ia de după umăr şi îi spune că a văzut-o pe doamna Troianescu care i-a vorbit călduros de el, recomandându-l, că o să facă tot posibilul ca să câştige cât mai bine. Îl roagă să transmită doamnei că va face tot ce-i stă în putință. Ion îi mulțumeste şi este mulțumit că până acuma lucrurile s-au rezolvat în favoarea lui. Seara se duce la Ioana şi fără prea mare greutate intră pe fereastră. Ea îl primeşte ca deobicei în cămaşă de noapte pe care Ion i-o scoate aşa cum făcea la țară şi pentru început cei doi tineri se iubesc cu pasiune, dupa care îşi fac fel de fel de proiecte de viitor, promițându-şi unul altuia o viață comună până la sfârşitul vieții, după care se despart. Ion se întoarce fericit acasă şi se culcă. Prezicerile bunicii le-a uitat aproape cu totul şi atunci când îi vin în minte le consideră ca ceva neserios.

A doua zi este trimis la un alt şantier unde începe să-şi arate cunoştiințele muncind cu râvnă ca să-i arate patronului că, chiar de la țară venind poate face față muncii de aici de la oraş. Doreşte să fie apreciat nu datorită faptului că a fost recomandat ci prin munca şi priceperea lui. După câteva săptămâni primeşte felicitările domnului Ionescu care îi măreşte renumerația. În acea seară se duce mai fericit la Ioana, să-i anunțe vestea bună. La rândul ei, ea a început anul bine şi a fost aleasă de profesor şefă de grupă, ceeace se face numai cu studenți merituoşi.

Astfel timpul trece încetul cu încetul în oraşul în care s-au stabilit. Ei nu cunosc decât munca, studiul şi plăcerea de a se vedea. În afara de asta nu văd pe nimeni şi nu leagă nici un fel de prietenii. Ion îi scrie din când în când bunicii anunțând-o de reuşitele sale, iar ea fericită îi răspunde ținându-l la curent cu evenimentele din sat. În una din scrisori îi anunță sosirea pentru luna noiembrie, ceeace îl bucură mult. Se înțelege cu Ioana ca de Crăciun să plece acasă şi cu această ocazie să vorbească cu preotul pentru a o cere în căsătorie ca să legalizeze legăturile dintre ei. În ceeace priveşte bunica nu-şi face griji, fiind sigur că va accepta fără rezerve, mai ales că povestea cu furatul sufletului a şi fost uitată de el.

Până în noembrie zilele trec una după alta, fără ca ceva deosebit să se petreacă. Ion se duce aproape în fiecare zi la Ioana, serile, iar diminețile şi le petrece în mijlocul şantierelor unde în scurt timp s-a făcut foarte util. Dealtfel nu mai este aşa de mult de lucru, fiind în preajma iernii. În vederea sosirii bunicii pune dinainte toate la punct, vorbeşte cu gazdele sale care se arată încântate de sosirea bătrânei. Înainte de a pleca de acasă bunica şi-a încheiat socotelile anului agricol care a trecut, lasă casa pe seama

unor vecini, aşa cum i-a spus Ion să facă şi porneşte încărcată cu de toate la oraş. Pentru a-i face plăcere Ioana îi spune că va veni cu el la gară s-o primească, ceeace îl mişcă foarte mult. A doua zi amândoi cumpără un buchet mare de flori şi o pornesc în întâmpinarea bunicii. La sosirea trenului parcurg vagoanele dar ea s-a dat jos înainte de sosirea lor. Revederea este duioasă de ambele părți cu lacrimi şi bucurii, apoi toți trei pornesc încărcați cu multe bagaje spre casa în care locuieşte Ion. Ioana ține să-i însoțească fiindcă nu a fost niciodată la el acasă, fiind curioasă să vadă cum stă. La sosire, gazdele se arată foarte bucuroase. Bunica fiind obosită se duce în camera care i-a fost destinată ca să se odihnească, însă nu înainte să schimbe câteva vorbe cu mama Elena şi domnul Dumitru, cărora le face Ioana o impresie foarte bună, ceeace îl bucură pe Ion care a prezentat-o ca logodnica lui. La sugestia Ioanei, urmează să se organizeze sâmbăta o vizită cu bunica la doamna Troianescu. Până atunci îşi petrece mai tot timpul cu gazdele lui Ion. În aceste zile Ion stă mai puțin ca deobicei serile la Ioana şi vine mai devreme acasă ca să stea cât mai mult timp cu bunica. Îşi dă seama că este mai în vârstă şi poate că nu va mai avea mult timp s-o vadă. Dealtfel se simte față de ea vinovat că a părăsit-o, dar situația este de aşa natură că nu avut încotro. Din acest punct de vedere este de părere că natura este în aşa fel întocmită, că aproape în majoritatea cazurilor partea creatoare, cel care dă viață prin naştere, părinții şi cei ce se ocupă de copii, este părăsită de partea creată, pentruca aceasta să-şi formeze la rândul ei o lume separată de cea din care a purces, bineînțeles cu unele excepții, căci nu există o regulă în tot ansamblul existenței care să nu aibe excepțiile sale, fără de care nu ar exista progres, evoluție. O regulă statornicită, fără putința de a se manifesta la un moment dat altfel, ar da naştere la o stare de fapt fără putință de a progresa. Toate acestea nu înseamnă însă că părăsirea părții creatoare trebuie să ducă la o ruptură totală, ci problema se pune numai în a nu confunda existențele. Gândind în felul acesta, Ion îşi dă seama că nu putea să-şi sacrifice propria lui viață pentru a mulțumi o alta, chiar dacă aceasta reprezintă în sufletul său o părticică destul de mare. Cel mai bun lucru este să caute pe cât posibil să împace capra şi varza. Bunica la rândul ei îşi dă seama că nu trebuie să se amestece prea mult în viața lui, ci să-l lase să procedeze aşa cum crede el că este bine, cu toate că tot ce întreprinde acuma, este condus numai de sentimente şi nu de o judecată logică, şi asta pentru a nu-l împiedica, după părerea ei, să-şi dezvolte viitorul. Dealtfel în ultimul timp a mai pierdut oarecum credința că s-ar putea să-l aştepte o soartă aşa cum a fost prezisă de mama Ioanei.

Sâmbăta o pornesc amândoi spre Ioana. S-au pregătit din timp, s-au îmbrăcat în hainele cele mai frumoase, bunica fiind foarte emoționată, deretică prin cameră fără să ştie ce face, Ion o linişteşte, ca până la urmă s-o ia din loc. Pe drum se opresc la o florărie şi cumpără un buchet imens de trandafiri. Doamna Troianescu îi primeşte

foarte bine şi toţi patru petrec o seară plăcută într-o atmosferă caldă. Se vorbesc banalităţi, despre cele ce s-au petrecut în ultimul timp în oraş, despre politica ţării care nu era la acel timp prea bună, deoarece se întrevăd la orizont nori negrii care prevestesc război, dar în mare totul decurge foarte normal. Bunica este încântată de casa gazdei Ioanei şi de ea. Pe drum spre casă nu încetează să-i vorbească lui Ion de cele ce văzuse şi auzise. Ion se arată mulţumit la culme că toate s-au rezolvat în avantajul lui şi al Ioanei.

A doua zi Ioana este plăcut surprinsă când tante Mary îi declară că Ion este un băiat bun şi inteligent, cu maniere şi că acceptă să vină cât mai des să-i vadă. Dealtfel Ioanei îi era teamă ca această femeie de oraş să nu-l considere pe băiatul de la ţară ca pe un bădăran, cum au unii prostul obicei. Auzind părerea doamnei Troianescu, Ion se arată foarte măgulit, dar în sinea lui preferă totuşi să vină la iubita lui ca până acuma pe fereastră, ceeace le permite să nu fie deranjaţi. Venind pe uşa din faţă va trebui să stea şi cu doamna casei de vorbă, ceeace nu-l încântă şi ar lua din timpul şederii cu Ioana, care dealtfel şi ea recunoşte că este mai bine aşa, dar pentru a nu o ofensa pe tante Mary îl roagă să vină totuşi din când în când în vizită pe uşa din faţă, aşa cum se cuvine, dar mai ales pentru a nu da de bănuit, cu toate că legăturile lor nu mai puteau fi ascunse, fiecare putând să-şi dea semana că ei aparţin unul altuia, prin felul cum se privesc, cum îşi vorbesc şi cum se poartă unul cu altul. Ion acceptă, dar în interiorul său simte că aceasta ar putea da eventual naştere la complicaţii de care nu-şi poate închipui, dar simte că ceva pluteşte prin aer, simţământ pe care îl are şi Ioana. Cu toate că faptul acesta este la prima vedere fără importanţă, fără să vrea, amândoi simt că în dosul acestei invitaţii a gazdei s-ar putea ascunde sfârşitul fericirii lor. Nu este un simţământ conştient ci unul care rezidă în cea mai adâncă cută a subconştientului fiecăruia, acolo unde se strâng aşa numitele presentimente care ies la iveală numai atunci când s-a petrecut ceeace nu a dorit nimeni să se petreacă, dar niciunul nu a făcut nici cel mai mic gest pentru a para pericolul, deoarece nimeni nu doreşte ca din activitatea sa să se nască situaţii neplăcute, căutând să-şi alunge gândurile neplăcute ce apar din când în când vag la suprafaţă. Nici Ion şi nici Ioana nu-şi împărtăşesc aceste simţăminte adânci pe care le consideră ca ceva ce nu corespunde realităţii.

Bunica nu stă prea mult şi pleacă după două săptămâni, pretextând că nu poate lăsa gospodăria un timp mai îndelungat singură, mai ales că vecina pe care a lăsat-o să aibe grije de animalele din curte i-a scris că nu mai poate face faţă la doua serii de dobitoace şi că o roagă să se întoarcă cât mai repede. Cu părere de rău, Ion şi Ioana o conduc la gară şi despărţirea are loc într-o atmosferă de regrete şi lacrimi. După acest divertisment, zilele încep iar să curgă fără ca ceva deosebit să se petreacă, afară de faptul că se văd în fiecare seară cu aceeaşi plăcere ca la început. Din când în când Ion

vine să le facă câte o vizită oficială dar scurtă şi de fiecare dată doamna Troianescu se arată excesiv de încântată, arătându-şi părerea de rău că nu vine mai des. Scrisorile pe care le scrie preotului Simionescu conțin fapte fără importanță şi nu pomenesc nimica de Ion, ceeace îl face să creadă că toate decurg normal, că Ioana nu mai are aceeaşi pasiune pentru el. Preotul ştia că Ion a plecat, deoarece într-un sat ştiu toți ce face fiecare, dar deoarece nu i se vorbeşte de el este mulțumit. El răspunde rar la scrisorile doamnei Troianescu şi de fiecare dată îşi arată mulțumirea pentru sârguința cu care cunoştiința lui îi supraveghează fata. Pe de altă parte Ioana se arată în sinea ei foarte mirată de faptul că tante Mary nu a întrebat-o niciodată în ce raporturi se află ea cu Ion, ba mai mult, nu prea pomeneşte de el, dar se arată foarte îngrijorată de fiecare dată când nu vine un timp mai îndelungat oficial. Dealtfel ea bănuieşte că Ion vine aproape zilnic, ceeace însă n-o interesează prea mult. Nu trebuie prea multă perspicacitate să-ți dau seama că cei doi se iubesc, şi că iubirea la această vârstă duce şi la unirea trupurilor.

Ion şi-a cumpărat un rând întreg de haine şi arată ca oricare orăşean. Anumite atitudini de la țară şi le-a corectat, aşa că a devenit un tânăr foarte chipeş şi bine crescut. Ioana îşi dă seama de această metamorfoză şi băiatul îi place din ce în ce mai mult. Are o mulțime de colegi la facultate, dintre care unii îi fac curte, dar nu o primeşte pe a nimănui, deoarece niciunul nu se poate compara cu Ion, care când merge pe stradă întoarce lumea capul după el, mai ales fetele, ceeace pe Ioana n-o deranjează, din contra este mândră că umblă cu un asemenea băiat, chipeş şi frumos. În cartierul în care locuieşte este curtat de câteva domnişoare, pe care însă nu le bagă în seamă, cu toate că este conştient de succesele pe care le are față de sexul slab. Tot gândul îi este numai pentru Ioana, față de care poartă toata dragostea. În afară de ea nu vede pe nimeni şi niciuna nu-l interesează. Această atitudine a lui provoacă chiar unele invidii şi discuții de colț de stradă, care au ajuns la urechile lui, dar pe el nu-l interesează clevetelile de țață de mahala. Cu toate că este de la țară este foarte mândru, neadmițând asemenea discuții şi atitudini care îl enervează.

Înainte cu câteva zile de Crăciun, cei doi tineri se pregătesc de plecare la casele lor. De când a dus-o pe Ioana la oraş, preotul n-a mai fost s-o vadă, deoarece drumurile îl obosesc şi veştile pe care le are de la doamna Troianescu îl liniştesc pe deplin. Ioana deabea asteaptă să-şi revadă casa părinteasca unde se simte mai bine ca oriunde, cu toate că aici a murit mama ei. Cămăruța ei din casa preotului o găseşte de multe ori mai frumoasă şi plină cu melancolii şi amintiri, decât elegatul dormitor din casa lui tante Mary. De multe ori, de când este la oraş, se gândeşte la locurile natale şi de fiecare dată este hotarâtă să se stabilească acolo după terminarea studiilor. La 22 decembrie amândoi cumpără biletele de călătorie şi la 23 se suie în tren, nemaipăsându-le că vor fi

văzuți împreună, căci de data asta își vor anunța oficial logodna. Ajunsi acasă, spre surprinderea şi în acelaş timp bucuria lor, preotul a venit cu bunica să-i întâmpine la gară. La sugestiile Ioanei îi învită de Sfintele sărbători ale Crăciunului să petreacă împreună. Ioana a promis în tren că va netezi drumul şi că-l va pregăti pe tatăl ei în vederea anunțării logodnei. Atitudinea lui față de Ion este neutră, nu se arată nici contra dar nici pentru legătura fiicei lui cu el. Preotul nu a dorit niciodată să-i facă vreun rău lui Ion, aşa că oricum acceptă situația, mai ales după ce Lina îl convinsese să nu mai fie împotriva dragostei lor, deoarece deosebirile de cultură nu prea contează în cazul de față, Ion fiind un băiat inteligent, care face față oricăror situații fără ca să trebuiască să-i fie Ioanei ruşine cu el. Este convins că băiatul, cum îl numeşte câteodată, va ajunge departe, aşa că este învitată şi bunica, viitoarea lor rudă prin alianță, simțind scopul vizitei propuse de Ioana. Lina se arată încântată şi îi destăinuie Ioanei că odată a fost împotriva legăturii lor şi spre surprinderea ei îi spune că ştie că el venea aproape în fiecare seară, asigurând-o în acelaă timp că nu a spus şi că nu va spune niciodată ceva preotului, căci dacă ar afla s-ar frământa foarte mult, el fiind un om cu obiceiuri străvechi, fiind de părere că o fată trebuie să se căsătorească fată mare. Ioana o sărută şi îi mulțumeste pentru bunătatea ei. Fericită, Lina se duce la treabă, ca să pregatească toate cele necesare pentru sfintele sărbători, care la ei sunt serbate cu mult fast şi mai ales cu masa plină. Preotului îi place să mănânce bine şi să aibe şi un păhărel de vin bun. Pentru a-i face plăcere, Ion cumpără la un consătean o damigeană cu vin vechi pentru sărbatori.

În fine soseşte şi Crăciunul, preotul este foarte ocupat cu slujbele de la biserică, unde vine aproape tot satul, fiecare cu câte ceva, aşa cum este obiceiul din moşi strămoşi, iar Lina trebăluieşte încă dinaintea venrii tinerilor. Ion nu a fost în ajun la Ioana, deoarece toată lumea este în toi cu pregătirile de sfintele sărbători, stă acasă ca s-o ajute pe bunica la muncile grele. Au de gând să meargă la preot încărcați cu bunătăți, şi pe deasupra trebuie să-şi găsească şi timp să meargă la biserică. Ion este emoționat de această zi, când o să se hotărească soarta sa şi a Ioanei. În ajun asistă şi el mai scurt la slujbă, unde îl vede preotul, viitorul socru, care se bucură de prezența sa., fiind hotărât să accepte să-şi dea fiica pe mâna lui Ion, simte totuşi că lucrul acesta nu-i convine, ar fi vrut să fie un băiat de la oraş, fiind însă vorba de Ioana şi nevrând s-o amăgească, va accepta de prima dată. Către ora trei Ion se aranjează, îmbracă hainele cele mai bune pe care le are, cele pe care le-a cumpărat la oraş, în care arată foarte bine. Oricare fată s-ar fi simțit mândră lânga el. La ora patru şi jumătate pornesc împreună, el şi bunica, încărcați cu bunătăți şi cu damigeana cu vin. Bunica s-a îmbrăcat într-o iie foarte frumoasă cu o fotă şi în picioare opinci. Amândoi arată foarte frumos, contrastul dintre oraş şi sat fiind foarte asortat şi se potriveşte de minune. Pe

drum lumea se uită după ei şi-i salută cu respect, ceeace îl face pe Ion mândru. Bunica este foarte fericită alături de flăcăul ei atât de arătos. Ajung la cinci la casa preotului, fiind bine primiți de Lina care ia în primire darurile, în afară de damigeană pe care Ion doreşte s-o dea personal viitorului său socru, apoi sunt poftiți în hollul frumos aranjat ca de sărbătoare, cu masa pusă şi plină cu mâncăruri. Preotul este încă la biserică şi cu toții îl aşteaptă să vină. Peste puțin timp îşi face apariția Ioana, îi salută cu bucurie şi-i pofteşte să ia loc. Este elegant îmbrăcată şi arată foarte bine. Ion nu-şi mai dezlipeşte ochii de pe ea. În sinea sa este fericit la culme că a avut marele noroc să aibe o fată atât de frumoasă şi pedeasupra atât de inteligentă şi cultă. În aşteptarea preotului se discută despre fel de fel de întâmplări de la oraş si o mulțime de alte subiecte mărunte. Pe la ora şase apare şi preotul, destul de obosit. La vederea lui toți se scoală în picioare, iar Ion emoționat apucă instictiv damigeana cu vin şi destul de stângaci i-o întinde fără nici o introducere. Preotul surâde de fâsticeala lui, o ia, mulțumeşte şi o dă Linei, spunându-i să umple carefele, apoi se scuză, merge să se schimbe şi apare peste puțin timp. În cameră este cald şi miroase frumos a bucate specifice de Crăciun, făcând o atmosferă veselă şi plăcută.

- " Ce faci Ioane . . . tare chipeş te-ai făcut . . şi eşti foarte elegant, ca un domn de la oraş. . . " spune preotul, apoi face un semn cu mâna către ceilalți, - " şedeți cu toții, dar cei prezenți nu se aşeaza înainte ca bucatele să fie sfințite de preot urmat de rugăciunea de rigoare. Lumea se aşeaza, dar nimeni nu ştie cum să înceapă conversația. Fără prea multă introducere, văzând că Ion şi Ioana stau ca două stane de piatră, neîndrăznind să spună ceva, preotul intră direct în subiect, ceeace îi scuteşte de prea multe pregătiri.

- " Ei . . . aud că vreți să-mi faceți o propunere, aşa mi-a spus Ioana. " La aceste cuvinte Ion se fâsticeşte aşa de tare că începe să-şi trosnească degetele. Enervată, bunica îi dă peste mână, dar el nu bagă în seamă şi continuă. Ioana salvează aparențele şi sparge atmosfera încărcată care s-a întronat.

- " Tată . . . vrem să te informăm că Ion şi cu mine ne logodim . . . iar, după ce voi termina cu studiile ne vom căsători şi ne vom stabili aici . . . te rog, tată acceptă. " Vorbele ei parcă se sfarmă ca un val puternic de un dig, Ion roşeşte până în vârful urechilor, Lina începe să plângă iar bunica stă parcă împietrită ca o stană de piatră, nici o cută a feții nu-i mişcă. Preotul se face că se uită mirat, ştiind foarte bine ce voiau să-i spună, având în vedere că Ioana insistase s-o învite şi pe bunica, apoi se lasă pe speteaza scaunului şi le spune pe un ton plin de blândețe, în care însă se simte o oarecare reținere.

- " Dragii mei, ce să zic, în fața soartei şi a voiei Domnului mă închin . . . dacă voi vă placeți, facă-se voia Domnului şi nu-mi rămâne decât să vă binecuvântez . . " Se

scoală de la locul său, ceilalți îl urmează, se duce pe rând la Ioana apoi la Ion, îi sarută pe obraz şi îi binecuvântează. Emoționat Ion îi sărută mâna cu respect. Intorcându-se apoi spre bunică şi Lina, care tocmai îşi şterge lecrimile cu poalele şorțului, preotul spune.

- " Să ne trăiască şi să le dea bunul Dumnezeu sănătate şi fericire. " Acuma se destinde fața bunicii şi lacrimile încep să-i curgă pe obraji, se scoală cu greutate şi se duce la rândul ei să-i felicite pe tineri. O sărută pe Ioana iar la Ion nu ajunge la obraz, fiind prea mică de înălțime. El observă, o ridică şi o sărută el pe frunte. Toți râd amuzați de această scenă care are darul de a înveseli atmosfera. Nevrând să fie mai prejos, Lina procedează lafel, după care preotul continuă să vorbească.

- " Copiii mei . . . ca să fiu sincer eu ştiam că vă iubiți, ceeace dealtfel nu este de mirare, fiindcă un părinte vede la copilul lui imediat orice schimbare. De multe ori am discutat cu Lina despre voi. La început am fost amândoi împotriva . . . v-o spun deschis, pe față, căci este mai bine să spui omului ce gândeşti, cinstit, decât să umbli cu ascunzişuri . . cu timpul însă Lina şi-a schimbat părerea şi m-a convins si pe mine ca să fiu de acord. Înca de mai mult timp vă aştept să-mi anuntați vestea şi îmi pare bine că o faceți de sfintele sărbători a naşterii Domnului, pentru care vă binecuvântez . . . " se opreşte puțin, se uită la cei de față, îi binecuvântează cu un semn de cruce şi continuă , - " doresc însă să vă atrag atenția asupra unui lucru, şi îl rog pe Ion să nu se supere de vorbele mele . . . sper că este un băiat deştept, aşa cum îl ştiu încă de când a fost mic, şi-mi va accepta spusele, fără a mi le lua în nume de rău“continuă apoi pe un ton sfătuitor, rar şi răspicat“. . . să ştiți copiii mei, că o căsnicie nu va putea fi niciodată trainică dacă diferența de cultură dintre soți este prea mare, mai ales când aceasta vine din partea ei . . . pentru asta mă adresez ție, Ioane . . . . eşti un băiat deştept şi nu este vina ta dacă nu ai făcut şcoală, nu pentrucă nu a avut cine să te îndrumeze, ci pentrucă nu ai avut posibilitatea materială . . . dar văd că ai citit destul de multe şi eşti în felul tău un autodidact, toate acestea mai ales datorită prieteniei tale cu Ioana . . . urmează aşa, citeşte în continuare cât mai mult, pentru a fi cam la acelaş nivel intelectual cu al viitoarei tale soții, care va avea facultate . . . şi sunt sigur că ei nu va trebui să-i fie ruşine să meargă cu tine printre oameni de acelaş grad de cultură cu a ei . . . . căci, vă spun vouă, că dacă va fi aşa, atunci nu va fi bine . . . aşa că urmează sfatul meu, fiind ştiut proverbul, ai carte ai parte, care este valabil,“toți îl ascultă cu atenție, nimeni nu-l întrerupe, numai Lina este nerăbdătoare să servească mâncarea gătită cu atâta dragoste, dar preotul nu a isprăvit cu poveţile“ . . . . în afară de asta se cere unui om de a avea față de semenii săi o comportare decentă şi adecvată mediului în care se desfăşoară existența sa, mai ales față de tovăraşul de viață pe care şi l-a ales şi de care este leagat pâna la moarte . . aceasta fiind valabil pentru ambele părți . . . căsnicia este

un contract faţă de Dumnezeu, prin care fiecare parte datorează celeilalte cinste, onestitate şi respect . . este actul prin care se procreează pentru perpetuarea omenirii, căci să ştiţi că fiecare din noi pe acest pământ are o datorie faţă de Cel de Sus, şi anume a tinde către perfecţiune şi pentru a ajunge aici este nevoie să trăim de mai multe ori . . de atâtea ori până se atinge ţelul " aici se opreşte dându-şi seama că nu este momentul pentru o asemenea discuţie. În cameră s-a lăsa o tăcere mormântală. Ion are încă aerul atent pe care l-a avut în tot timpul cât preotul a vorbit. Preotul îşi drege poziţia şi roagă pe Lina să servească masa. Înainte însă se binecuvântează bucatele aşa cum se cuvine unor creştini, după care felurile se succed una după alta, stropite din plin cu vinuri de calitate, printre care şi din cel adus de Ion. Limbile se dezgheaţă şi veselia îşi face loc printre cei adunaţi în jurul mesei bogate. După cină, Lina îi pofteşte în salon unde conversaţia continuă până noaptea târziu. Se vorbeşte mai ales despre viitorul copiilor. Preotul are de gând să construiască o casă separată de cea a parohiei, fiindcă îşi dă seama că după moartea lui va veni noul preot care se va stabili aici. Spera să aibe un băiat care să-i urmeze în ale preoţiei, dar, deoarece Maria i-a dăruit o fată va trebui să procedeze în consecinţă. Bunica anunţă că este dispusă să-şi lichideze întreaga avere pentru a contribui şi ea la construirea locuinţei tinerilor, unde, după părerea ei, ar trebui să stea cu toţii laolaltă. Dar socoteala de acasă nu se potriveşte mereu cu cea din târg. După miezul nopţii Ion pleaca cu bătrâna sa bunică acasă, foarte mulţumit că toate au mers aşa de bine. Între timp a avut prilejul s-o anunţe pe Ioana că va veni serile s-o viziteze, după ritualul obişnuit, sărind pe fereastră, ceeace o bucură mult.

A doua zi se întâlneşte tot satul la biserica printre care şi Ion cu bunica unde o întâlnesc pe Ioana şi pe Lina. După terminarea slujbei, în timpul miruitului, Ion îl roagă pe preot să-i logodească în biserică, ceeace îl bucură peste măsură. Tinerii îngenunchiază în faţa altarului şi preotul citind din sfintele cărţi îi logodeşte în faţa Domnului. Seara Ion se grăbeşte să meargă la ea. Vremea s-a înrăutăţit mult şi s-a lăsat un ger destul de aprig. Drumul care vara era acoperit cu verdeaţă, acuma este cernut cu zăpada care scârţâie sub paşii lui grei. Casele din sat au ferestrele luminate şi din coşuri ies dâre de fum care se ridică drept în sus, dând impresia unor coloane înfipte în cerul luminat palid de luna plină. Zăpada scânteiază luminând întreg peisajul. Ajuns la potecuţa care urcă spre casa logodnicei sale, îi vin în minte zilele verii când venea serile la ea, dar lucru curios, cu toate că merge la cea pe care o iubeşte mai mult ca pe orice, chiar decât pe el însuşi, are o amareală în suflet, pe care o pune pe seama anotimpului. Nu-l mai petrece ca astă vară cântecul păsărilor şi nici bâzâitul gâzelor, numai lătratul câinilor se aude din când în când si câte un urlet în depărtare. - " Pe semne că peisajul de iarnă mă întristează, " gândeşte el. Pe nesimţite ajunge în faţa

ferestrei, care de data asta nu mai este ascunsă în spatele boschetului înfrunzit de astă vară. Se uită cu atenție în jur şi nevăzând pe nimeni, bate uşor în geam, obervând că are perdelele grele trase şi înăuntru nu vede lumină. Un moment se sperie crezând că Ioana nu este în cameră şi nu-l aşteaptă ca deobicei. Instinctiv se uită la ceas şi vede că într-adevăr a venit cu un sfert de oră mai devreme, dar neavând unde merge şi de frica să nu fie văzut, se duce şi bate de două ori, de data asta mai tare, apoi o mică pauza şi iar de trei ori, scurt, aducându-şi deodată aminte că acesta era semnalul de recunoaştere la care se înțelesesera înainte. După o aşteptare de câteva secunde se dă perdeaua laoparte şi în cadrul ei apara ca o umbră Ioana, îmbrăcată sumar, în camaşă de noapte. La vederea ei inima îi revine la loc şi se linişteşte. Timpul pâna i se deschide i se pare nespus de lung, se uită din nou nervos în jur, având parcă mereu impresia că cineva îl urmăreşte, senzație pe care nu a avut-o niciodată. Când fereastra se deschide, sare grăbit înăuntru şi Ioana o închide imediat, pentru ca frigul să nu pătrundă în cameră.

- " M-am speriat " spune el odată intrat.

- " Dece te-ai speriat ? " întreabă Ioana nedumerită.

- " Credeam că nu eşti în cameră şi că o să mă vadă cineva în fața ferestrei. Am avut senuația că cineva este mereu în urma mea, parcă mă urmărea . . ca o privire nevăzută " Dar Ioana nu mai ascultă, se aşează pe fotoliul de lângă sobă şi-l invită să stea lângă ea pe spetează. Apropiindu-se, Ion vrea să-i scoată cămaşa de noapte, dar ea se ridică împingându-i mâna uşor laoparte, la care el o priveşte uimit, se întoarce, se trânteşte pe pat şi începe să plângă ca un copil. Făcându-i-se milă, Ioana se scoală de la locul ei vrând să-l liniştească, dar în zadar, cu cât îi vorbeşte cu atât se dezlănțuie. Are din nou criza pe care a avut-o astă vară. Se aruncă la picioarele ei şi o roagă să-i spună numaidecât dacă îl mai iubeşte.

- " Când am venit la tine am avut o senzație neplăcută . . . cred că nu mă mai iubeşti . . . ți-a băgat cineva în cap să mă laşi . . . ce ai de gând cu mine . . . ? " spune el, făcând de fiecare dată pauze mai îndelungate. Ioana se uită la el neştiind ce să-i răspundă. Îi mai făcuse scene, însă niciodată atât de vehemente şi pline de disperare. Pentru a-l linişti îi explică că în cameră fiind destul de frig nu doreşte să se deszbrace, atâta tot şi nicidecum că nu-l mai doreşte, dar Ion nu mai ascultă ce spune, dând impresia că nu înțelege ce i se spune, ca, la un moment dat să se liniştească şi se aşează pe pat intrând într-un mutism desăvârşit, lafel ca data trecută. Ea îi vorbeşte frumos, căutând să-l convingă că-l iubeşte, că nu ar concepe să trăiască fără el, dar Ion nu răspunde şi se uită în gura sobei în care pâlpâie focul, care a fost lăsată deschisă ca să luminze camera, ceeace îi dă un aspect bizar. Cu toate că aparent este liniştită, dar în interiorul ei se petrec procese complexe, nu înțelege dece trebuie să facă orbeşte ce

vrea el şi dacă nu se supune să cadă el în asemenea stări, dar se abține fiindu-i frică de mai rău, în care caz ar trebui să cheme pe Lina, ceeace în nici un caz nu doreşte. Ion capătă o privire sticloasă, deodată se scoală în picioare, se îndreaptă spre Ioana, care stă în picioare lângă sobă, o apucă de mîni şi cu o voce sugrumată îi spune să se uite într-un punct pe care îl arată cu degetul spre partea opusă a încăperii. Este palid la față.

- " Uite pe mama . . . " maşinal merge într-acolo, dar Ioana nu vede nimica. Făcându-i-se frică se duce după el şi se strânge la pieptul lui, îl apucă cu mâinile după gât, crezând că şi el va face lafel, însă toată ființa sa este absentă şi rece, nu mai este el, parcă este un alt om lângă ea. El continuă să privească fix la acel loc şi ascultă de parcă cineva îi vorbeşte. O sudoare rece începe să-i curgă pe frunte. Ioana se desprinde brusc de el şi speriată vrea să fugă din cameră, fără să mai țină cont de ce ar urma când s-o afla că el este la ea la ora asta, dar se opreşte deoarece corpul lui se relaxează uşor şi îşi revine din ce în ce, ca dintr-o încordare supremă, apoi se aşează pe fotoliu, duce mâna la frunte şi începe să şoptească abea perceptibil.

- " Iartă-mă, draga mea . . . nu am ştiut că mă iubeşti atât de mult . . . " .

Deodată, ca la o comandă, îşi ia mâna de la ochi şi cu un aer foarte normal, de parcă nimica nu s-ar fi întâmplat, îi spune că deabea a aşteptat s-o vadă. Ioana încearcă să-l întrebe ce s-a întâmplat, dar el nu răspunde, ceeace o face să renunțe. I-a trecut tot cheful de a mai fi normală cu el, ca deobicei. La insistențele lui, vrând s-o sărute, ea se sperie şi nu ştie ce atitudine să ia. Îi este teamă ca nu cumva să aibe din nou impresia că-l respinge, ceeace ar provoca o nouă criză care l-ar duce iarăşi într-o stare quasi cataleptică ca adineaura şi deci îl lasă prefăcându-se cât mai veselă, în sufletul ei însă s-a petrecut ceva, parcă s-a rupt o ață care cu toată bunăvoința nu o mai poate înoda. Este pentru prima oară când doreşte să plece, s-o lase singură. Îi explică cât se poate de frumos şi cu mii de menajamente că azi fiind a doua zi de Crăciun nu ar fi bine să facă dragoste, ci ar fi vrut să stea frumos împreună, să discute despre viitorul lor, despre ce vor face ca soț şi soție, dar el continuă în încăpătânarea lui să insite, devine din ce în ce mai agitat, ceeace o enervează pe Ioana şi o şi oboseşte. Îl roagă ca măcar s-o lase să se odihnească şi se întinde pe pat. Din cauza tensiunii nervoase adoarme imediat, cufundându-se într-un somn adânc. Ion se uită lung la ea şi văzând că doarme se aşează pe fotoliul din fața patului, simțind în tot corpul o oboseală şi o toropeală de parcă ar fi mers zeci de kilometri pe jos, dar nu poate adormi cu toate că ține ochii închişi. Stând aşa, trec mai bine de două ore în care timp focul din sobă s-a stins, cufundând camera în întunerec. Deodată îşi dă seama de situația în care se află şi o frică cumplită îl cuprinde. Se scoală în picioare, aprinde lampa de pe masa de noapte şi o vede pe Ioana culcată. Se gândeşte să plece acasă, dar nu ştie cum să facă,

fiindcă nu vrea s-o trezească. Fereastra nu o poate deschide, afară fiind frig şi nu are cine s-o închidă la loc. Se îndreaptă spre uşe, dar se opreşte de frică că ar putea fi surprins de preot sau de Lina. Neştiind cum să procedeze se aşează dezolat înapoi în fotoliu, hotărât să aştepte ca să vadă ce va urma. La un moment dat Ioana deschide ochii şi văzând lumina se uita în jur. Când îl vede se sperie, dar trezindu-se complet îi vine în minte tot ce s-a întâmplat.

- " Iartă-mă Ioane . . am fost aşa de obosită că am adormit, " spune ea mieroasă.

- " Nu este nimica, draga mea . . . m-am odihnit şi eu . . . mi-a fost teamă să nu vină cineva şi că nu o să pot ieşi de aici. "

- " Bine că m-am trezit . . " spunând aceasta Ioana se scoală din pat şi se duce la fereastră vrând s-o deschidă să-i dea drumul să plece, dar imediat se retrage fiindu-i frică ca Ion să nu interpreteze gestul ca o tentativă de a scăpa de el. Văzând însă că şi el are intenția să se ducă, o deschide şi un val de frig pătrunde înauntru, trezindu-i pe amândoi la realitate. Ion o sărută, sare afară şi fuge la vale. Sub paşii lui scârzâie zăpada îngeruită şi din când în când se aude câte un câine lătrând înfundat din cotețul lui.

Foarte speriată încă de cele petrecute, Ioana se culcă în pat fără să poată adormi. Se gândeşte într-una la scenele pe care i le-a făcut. Mai ales scena cu viziunea pe care a avut-o, care ia în mintea ei proporții mai mari. Îşi aduce aminte de poveştile cu mama ei, dar în cele din urmă gândeşte că toate acestea nu au fost decât halucinații. Se hotăreşte deci când o să-l vadă să-i atragă atenția pentru ca să se corecteze şi să se liniştească, căci altfel într-adevăr se va plictisi de el. Nu va putea suporta scenele la infinit şi adoarme cu aceste gânduri. Ion se duce într-un suflet acasă, unde se trânteşte pe pat adormind imediat datorită stărilor nervoase de care a fost cuprins.

Pregătirea

În această dimineață geroasă de decembrie cerul este acoperit fiind un timp mohorât de iarnă, ceeace predispune la melancolie. Ion se scoală la ora zece şi găseşte micul dejun pregătit de bunică, care se scoală în fiecare dimineață, vara sau iarna, cu noaptea în cap, cum s-a obişnuit de când mai mergea la munca câmpului. Ion se aşează la masă si mănâncă cu poftă, după care neştiind ce să facă se duce la un vecin pe care nu-l mai văzuse de mult. Simte nevoia să spună cuiva ceva, indiferent cui şi ce, numai de situația lui sufletească nu. Cu bunica nu vrea să discute fiindcă îi este frică să nu-i aducă aminte de blestemul la care este hărăzită soarta sa. Vecinul Niculae este acasă,

un băiat de vârsta lui, cu care a copilărit. El n-a facut şcoală decât câteva clase, atâtea cât să poată citi şi scrie, se aocupă cu munca câmpului, un băiat bun, ţăran vânjos, plin de viaţă. Părinţii l-au promis unei fete, cum se spune prin aceste locuri. S-a căsătorit cu ea de curând aşa că încă nu au venit copiii. Problemele pe care le are Ion nu-l preocupă şi celor ale altora nu le dă prea multă importanţă. Consideră căsnicia ca ceva normal, ceva ce face oricine, o unire care are drept scop procrearea, în primul rând, pentru a nu se stinge specia umană. Apoi femeia trebuie să dea ascultare bărbatului, să-l ajute şi să caute să-i facă viaţa cât mai plăcută după o zi de muncă, mergând bineînţeles cu el dacă este nevoie la muncile câmpului, dar nu permanent, funcţia ei fiind mai ales casa, copiii, dobitoacele şi îngrijirea bărbatului, care le aduce de mâncare, atâta tot. În afară de asta Niculae nu pricepe deloc dragostea pură. Pentru el este o taină din care nu a gustat niciodată. Pentru el este atâta cât durează actul în sine, aşa că din acest punct de vedere Ion nu are prea mult de discutat cu el. Încearcă de câteva ori să-i vorbească de dragoste, ridicând-o pe culmile cele mai înalte, dar de fiecare dată se loveşte ca de o stâncă, ceeace până la urmă îl scoate din sărite. La întrebarea dacă fata cu care s-a căsătorit este frumoasă, Niculae se uită la el foarte mirat şi îi răspunde pe un ton foarte glumeţ.

- " Femeile nu au nevoie să fie frumoase, doar nu sunt cai, ele trebuie sa fie soţiile noastre şi atâta tot . . . . dacă toată lumea s-ar uita la ele numai pentru a vedea frumuseţea, nu s-ar mai căsători nimeni . . . şi apoi Ioane . . să ştii că ceace pentru tine este frumos poate fi pentru mine urât şi pe dos . . mă înţelegi ? . . tu ai avut şansa s-o cunoşti pe domnişoara Ioana, fata preotului . . ştiu c-o s-o iei . . " Ion se simte flatat, dar la această filosofie practică a lui Niculae, nu răspunde şi găseşte că explicaţia este cam simplistă. Îşi ia deci rămas bun şi se duce la fostul lui maestru, căruia îi mulţumeşte pentru scrisoarea de recomandaţie şi îi povesteşte de succesul pe care l-a avut. Mesterul de la ţară este foarte mulţumit de cele auzite şi în acelaş timp îl felicită pentru logodnă, de care a auzit între timp tot satul. Totodata îl asigură că ori de câte ori va avea nevoie de sprijin să apeleze la el. În drum spre casă îi vine ideea să meargă la Ioana. Vizitele l-au mai destins de cele petrecute seara, se simte iar el, acel Ion care o iubeşte pe Ioana. Ajunge îngheţat de frigul de afară, uşa de la intrare este deschisă de Lina care la vederea lui este bucuroasă şi îi face chiar reproşuri că vine prea rar. Ioana şi tatăl ei se arată deasemenea plăcut surprinşi de vizită, îl poftesc în salon şi toţi se aşează în jurul mesei la o discuţie fără importanţă. După scurt timp, preotul îi părăseşte scuzându-se că este obosit de slujbele ocazionate de sărbătorile crăciunului. Ioana găseşte momentul potrivit să aibe o discuţie serioasă cu logodnicul ei. Rămaşi singuri, între ei se lasă o tăcere totală, uitându-se unul la altul, fără să ştie ce să spună. Ioana crede că-i este ruşine de scena pe care i-a făcut-o cu o seară înainte şi nu are

curajul să înceapă, ca să nu-l supere. El însă nu se simte vinocat cu nimica de atitudinea avută, din contra, crede şi este convins că ea a avut un moment de rătăcire faţă de el şi că acuma şi-a revenit. Tăcerea lui nu are ca motiv decât o anumită enervare că nu este singur cu ea în camera de alături, unde s-o poată cuprinde în braţe pentru a simţi că este numai a lui. Niciodată nu ar concepe că Ioana ar putea gândi altfel decât crede el că este bine. Pentru asta îi urmăreşte toate gesturile, interpretându-le în toate felurile ca nu cumva să greaşească faţă de el. În subconştientul său, care se ramifică până în conştient, o consideră ca proprietatea sa deplină, care nu poate gândi decât ca el, să aibe aceleaşi dorinţe atât erotice cât şi de altă natură, din care cauză aşteaptă ca ea să înceapă cu explicaţiile. După un timp, văzând că el nu scoate nici o vorbă, Ioana este prima care rupe tăcerea.

- " Ce este cu tine Ioane . . . ? . . văd că în ultimul timp te-ai schimbat foarte mult . . . . nu mai eşti acela ca până acuma, nu mai eşti drăguţ şi tandru cu mine . . . ceeace mă mâhneşte foarte mult . . . mă suspectezi mereu că nu mai ţin la tine . . . mai ales scena pe care ai făcut-o aseară m-a cam supărat . . . să ştii . . . . . " , dar se opreşte, fiindcă îl vede că se uită la ea având aerul că nu o pricepe, iar ochii încep să-i sticlească, ceeace o sperie. El se stăpâneşte cât poate, punându-şi întreaga voinţă la bătaie, înţelegând parcă că dacă ar face o nouă criză ar strica totul încă de la început. Ioana constată cu această ocazie că dacă vrea, dacă îşi impune voinţa, se poate elibera din stările care îl cuprin atunci când sistemul său nervos este pus la încercare. El se redresează şi începe să se explice.

- " Si tu îmi pari schimbată Ioano . . . nu ştiu dece, dar am impresia că nu mă mai iubeşti ca la început . . . eşti rece cu mine . . . nu mă mai doreşti cu aceeaşi ardoare ca înainte . . . . nu mă mai vrei . . . ce este cu tine . . . ce vrei . . . ." spune el mereu fără sa lege frazele una de alta, apoi se opreşte şi se uită la ea cerând un răspuns, pe care îl doreşte, dar care nu vine. Ioana se uită cu milă la el, neştiind ce să creadă. De când se cunosc şi mai ales de când se iubesc nu a avut asemenea atitudini şi ieşiri faţă de ea. Parcă a devenit nebun, întreaga lui fiinţă s-a schimbat, are mereu impresia şi frica că o pierde, fără nici un motiv aparent, ceeace îl înebuneşte. Cu cât trece timpul, cu atât acest simţământ i se înrădăcinează din ce în ce în suflet. Doreşte cu ardoare ca Ioana să fie numai şi numai a lui, ca orice gând de-al ei să-i fie cunoscut, iar el să fie stăpânul ei absolut, să-i imprime dorinţele sale şi ea să asculte fără şovăire la tot ce are el de gând.

Ioana simte şi ea câte ceva din toate acestea, dar în mintea ei situaţia nu este prea clară. Îi este teamă de crizele pe care le are logodnicul ei, omul cu care va petrece toată viaţa ei, până ce moartea îi desparte şi simte oroare la acest gând. Totuşi îl iubeşte, aşa că nu poate renunţa la el, sunt însă anumite momente când doreşte să fie singură, în care să-şi aparţină numai ei, fără a fi mereu hărţuită cu întrebări fără rost şi

noimă. O femeie are momente când nu doreşte un bărbat, când situația ei cere retragere, fapt pe care Ion nu vrea să-l înțeleagă, deoarece la el funcționează mai mult partea erotică decât cea sufletească, simțind în permanență o dorință de dominare trupească, iar dacă nu o capătă psihicul lui suferă. Dar Ioana nu îndrăzneşte să-i explice aceasta, fiind sigură că nu va fi înțeleasă. Pentru a nu da naştere la noi discuții inutile, schimbă vorba şi începe o conversație ca odinioară, despre literatură, ceeace spre bucuria ei îl captează şi pe Ion salvând în felul acesta situația. Respiră deci uşurată şi dimineața aceasta decurge în mod normal. La ora prânzului Ion pleacă acasă, nu înainte de a pregăti venirea de seară. Datorită atitudinii Ioanei, vacanța de Crăciun decurge fără alte incidente. De câteva ori Ion mai este învitat la masă şi toate serile le petrece cu Ioana. Aproape au uitat de incidentele regretabile din ultimul timp şi în fiecare seară dragostea trupească se revarsă din plin asupra lor, în spasmele dulci ale tinereții şi iubirii.

De anul nou Ioana organizează o mică reuniune la care sunt învitate numai anumite persoane reprezentative din comună, învățători, primarul, medicul şi veterinarul. Cu această ocazie are de gând să facă cunoscută logodna ei cu Ion. Preotul ține la asta, având în vedere prestigiul de care se bucură printre oamenii din aceste locuri. Cu această ocazie rezistența şi priceperea Linei sunt puse la încercare, însă spre bucuria ei, bunica lui Ion îşi pune şi ea serviciile la dispoziție. În seara de 31 decembrie pe la orele zece îşi fac apariția primii învitați care mai de care îmbrăcați, după părerea lor în haine elegante, unii în foarte frumoase costume naționale, femeile cu marame. Printre ei primarul satului, un om gras, care vrea să pară inteligent şi cult, dându-şi aere de lume, fiind însă în realitate un fanfaron fără pereche şi un parvenit care a pătruns până la această poziție datorită protecției unei persoane politice influente, căreia îi face diverse avantajii, trimițându-i damigene cu vin, păsări, ouă şi altele. Este însoțit de soția lui, o femeie cumsecade şi stimată de toți, care suferă datorită atitudinilor de parvenitism ale soțului ei. Acest domn Burdea, primarul, îşi face apariția gălăgios, ca de fiecare dată, îi felicită pe tineri, oferindu-le un buchet de trandafiri, culeşi din sera primăriei, precum şi câteva sticle de vin vechi din propria lui vie. Preotul nu prea este în termeni prea buni cu el, sau mai bine zis de prietenie, având însă nevoie de anumite ajutoare pentru biserică îl frecventează câteodată. Unul după altul sosesc şi ceilalți, directorul şcolii un om mai în vârsta prin mâna căruia au trecut aproape toate generațiile din ultimii treizecişicinci de ani din comună, însoțit de soție, îmbrăcată cu un costum național de o frumusețe rară, apoi cele trei învățătoare mai tinere, precum şi câteva rude de ale lui Ion pe care a ținut bunica să-i cheme. Aceştia sunt oameni fără nici o pregătire intelectuală, se ocupă cu munca câmpului şi nu au pretenții, fiind totuşi mai răsăriți ca ceilalți cu care Ion întreține din când în când relații. Sunt oameni de

ţară, apropiaţi de pământul lor pe care şi-l muncesc cu drag şi abnegaţie. Tăranul român este maleabil, se poate adapta şi face faţă la orice situaţie, este inteligent şi dornic să ştie şi ţine la pământul care îi aparţine, pentru care ar putea să-şi dea şi viaţa.

Masa din holl este încărcată cu bucatele pregătite de cele două bătrâne, precum şi carafele cu vin din toate soiurile. Petrecerea are loc într-o atmosferă plăcută, gălăgioasă, toată lumea fiind mulţumită cum a fost primită. La miezul nopţii se toastează pentru anul nou care vine, precum şi pentru fericirea tinerilor logodiţi. Se ascultă la radio cuvântarea regelui, iar Ion şi Ioana se sărută şi-şi promit în ascuns că vor face în aşa fel ca în cursul anului să se căsătorească, cu toate că Ioana nu va termina încă studiile. El câştigă destul de bine aşa că au din ce trăi. Ei nu ştiu însă că socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg. Imediat după miezul nopţii se anunţă logodna tinerilor, se bea un păhărel de vin vechi în cinstea lor, iar spre dimineaţă lumea îşi ia rămas bun şi pleacă, unii pe două cărări. Bunica este mulţumită că Ion s-a logodit cu o fată mai aleasă decât cele din sat, dar în sinea ei persistă încă teama ca nu cumva să se adeverească spusele şi prezicerile mamei Ioanei, dar ea nu ştia de stările ieşite din comun ale lui Ion. Tinerii însă nu se mai gândesc la aceste preziceri, iar dacă totuşi din când în când îşi aduc aminte de ele, nu le bagă în seamă.

ªapte zile dupăce Ion a devenit iar acela care a fost, trebuie să plece din nou la oraş, Ioana începe facultatea iar el lucrul. Preotul, Lina şi Bunica îi conduc la gară, ceeace îi bucură pe amândoi mult. În tren discută despre viitorul lor, acuma mai mult de cel apropiat care va urma scurt timp după sosire. Ioana este de părere că vor trebui să găsească posibilitatea ca el să se mute mai aproape, într-o casă mai frumoasă, nu fiindcă acolo unde stă nu este bine pentru el, ci ca să fie mai aproape de ea. Câştigă doar destul de bine, aşa că-şi poate permite să plătească o chirie mai mare. În seara sosirii nu se văd fiind obosiţi de drum ; fiecare merge la locuinţa sa ca să se culce devreme. A doua zi Ion se duce la slujbă, spre satisfacţia patronului care deabea îl aştepta, iar Ioana începe cursurile de la facultate. D-na Troianescu se arată încântată de sosirea lor, Ioana îi anunţă logodna cu Ion iar ea o felicită şi se interesează mai deaproape de el, pomenind de o vecină, prietenă cu ea, care are o cameră de închiriat. Ioana se interesează mai de aproape şi află că este foarte frumoasă şi nu prea scumpă, ba chiar ieftină, ceeace pare la prima vedere curios, dar dacă atâta se cere. Mulţumită că nu trebuie să caute mai mult aranjează ca să meargă cu toţii s-o vadă şi dacă o să le placă să se mute cât mai repede. În seara următoare Ion vine ca deobicei s-o vadă pe logodnica lui, intrând pe fereastră, şi cu această ocazie este informat de perspectiva închirierii camerei. La început nu se arată prea încântat, deoarece la mama Elena are toată îngrijirea, nu duce lipsă de nimica, ori la noua locuinţă nu ştie dacă va avea

aceleaşi condiții, mai ales din punct de vedere al atmosferei familiare de care se bucură aici unde stă acuma. La insistențele Ioanei acceptă totuşi să vină a doua zi, ca împreună cu coana Mary să meargă s-o viziteze. În seara asta vine mai elegant îmbrăcat, ca să facă o impresie bună. La înălțimea lui, cu trupul zvelt şi bine făcut, chiar atletic, arată extrem de atrăgător. La vederea lui, Ioana îi sare de gât şi-l sărută fără să-i pese de prezența gazdei, apoi el o salută pe doamna Troianescu, pentru care a adus un buchet de flori. Ea se arată emoționată de gestul lui, îi pofteşte pe tineri în salon şi cheamă femeia de serviciu ca să pregătească cafelele. Ion se apropie din nou de Ioana şi o sărută cu căldură pe frunte, strângând-o în acelaş timp la piept. Gazda intră urmată de femeia din casă cu o tavă imensă cu dulcețuri de toate felurile şi ceşti de cafea. Doamna Troianescu îi serveşte personal şi se arată o seară plăcută cu o conversație animată şi toată lumea se simte bine, apoi se porneşte la vizitarea camerei unde să stea Ion. Casa de alături nu este atât de arătoasă ca cea unde stă Ioana, dar cu mult mai mult confort decât cea al mamei Elena. Camera este mare, cu baie alături, comună cu cei din casă, dar nu i se oferă masa ci numai o gustare de dimineață. Ion strâmbă puțin din nas dar nu spune nimica. Apoi se întorc şi mai stau încă de vorbă până spre ora unsprezece noaptea, după care Ion se ridică să plece, pretextând că a doua zi trebuie să fie mai de dimineață la şantier. Promite că va merge să discute mai deaproape cu doamna de alături pentru cameră şi dă să plece. Mergând spre antreu, îi face loc coanei Mary să treacă. Ajunsă în dreptul lui simte cum ea se lipeşte o clipă de el, cu un uşor tremur, dar în acelaş moment apare Ioana şi ea se îndepărtează brusc destul de agitată. Ioana nu obsearvă scena şi Ion se grăbeste să plece cât mai repede, neştiind ce să creadă, apoi gândeşte că de fapt totul i s-a părut, impresia rămânând însă.

Pe drum se gândeşte la cele întâmplate şi este foarte nedumerit şi mirat în acelaş timp. Nu ştie ce să creadă şi ce să facă pe viitor dacă gestul s-ar repeta. Judecând mai deaproape, lucrurile sunt oarecum clare în mintea sa. Observase încă şi alte dăți că gazda Ioanei se uită galeş la el, şi apoi această amabilitate față de ei doi, de permanenta ei grije ca să se simtă bine, faptul că nu a făcut niciodată vreo obiecție că Ion vine la cea pe care o are în pază, aşa cum părea la început, însă nu a dat importanță faptului, dar acuma totul pare destul evident pentru el. Îl miră mai ales faptul că o femeie care ar fi putut să-i fie mai mult decât mamă să se uite la un tânăr ca el. Ajuns acasă, se culcă imediat tulburat de cele întâmplate, fiindu-i ciudă că faptul a luat în mintea sa o asemenea amploare. Doar totul depinde de el dacă marşează sau nu la aceste propuneri ascunse ale unei femei mai în vârstă. Cu aceste gânduri adoarme, iar a doua zi se duce la serviciu ca deobicei. Sosind acasă la prânz să mănânce, deoarece şantierul nu era prea departe, găseşte un bilețel de la doamna Troianescu care îl anunță să vină a doua

zi pe la ora cinci seara ca să meargă împreună cu ea la camera pe care i-a găsit-o pentru a pune la punct condițiile de închiriere. Se întreabă dacă Ioana ştie de această invitație. În seara asta nu o vede fiindcă ea are mult de învățat şi l-a rugat să nu vină, deci nu o va putea pune la curent de intențiile doamnei Mary. A doua zi pleacă la ora patru dupăamiaza de acasă, pentru a o vedea înainte pe Ioana. Ajunge la patru şi jumătate şi se duce direct la fereastra ei, nevrând să sune la uşa de la intrare. Perdelele sunt trase şi se vede că înăuntru este lumină. Caută să găsească o spărtură pe unde să se uite să vadă cine este în cameră. Se aud voci înfundate, fără să se priceapă ce se spune. Pricepe însă că Ioana este cu gazda cu care discută probabil despre el. La acest gând se îngrozeşte. Nu cumva coana Mary caută s-o îndepărteze în folosul ei ? Dar în acelaă timp găseşte ideea ridicolă. Cum ar putea el un băiat tânăr şi frumos, iubit de o fată ca Ioana, să se uite la o femeie trecută chiar de a doua vârstă şi cum ar putea Ioana să se depărteze de el când i-a dat atâtea speranşe şi i-a confirmat de atâtea ori că îl iubeşte ? Nu, asta nu se poate şi nici nu se va întâmpla vreodată. Trecându-i aceste gânduri prin cap aude cum cineva se îndreaptă spre fereastră şi o vede pe Ioana care dă perdeaua puțin laoparte, crăpând fereastra ca să aerisească. El se retrage şi se lipeşte de perete pentru a nu fi văzut. Inima începe să-i bată cu putere fără să priceapă dece, simte cum i se urcă sângele la cap şi-i este teamă să nu-l apuce criza aici afară sub fereastră, ceeace ar fi o catastrofă. Acuma se aude foarte bine ce se vorbeşte.

- " Văd că nu prea eşti încântată de soluția pe care am găsit-o ca Ion să stea lângă tine. " îi spune doamna Troianescu Ioanei.

- " Ba sunt foarte mulțumită, dar nu ştiu dacă va putea plăti chiria . . . camera este foarte bună şi aproape separată . . . cred că chiria este scumpă . . . şi apoi nu ştim ce fel de oameni sunt gazdele. ", argumentează Ioana, dar coana Mary insistă.

- " Lasă . . . de toate acestea am eu grije, am să vorbesc cu ea să nu-i ceară prea mult . . . este o bună cunoştiință de a mea, aşa că mă va servi . . . o doamnă mai în vârstă care locuieşte singură şi este servită de o fată pe care a adus-o de la țară . . . nu are nevoie de banii chiriei, nu pentru asta o dă, ci doreşte să mai aibe în casa ei animație . . vrea să fie tineret în jurul ei . . . dealtfel ai cunoscut-o când am vizitat camera . . . " , dar Ioana nu o lasă să continue şi o întrerupe.

- " Dar, doamnă Troianescu, el stă foarte bine acolo . . . este foarte bine îngrijit de gazdele lui pe care le cunoaşte de când era copil şi a urmat o parte din liceul industrial aici la oraş . . . nu văd dece s-ar muta. " Ioana este din ce în ce mai mirată de insistențele doamnei Troianescu, care nu cedează şi continuă să argumenteze.

- " Lasă să vină Ion şi o să vorbim cu el . . . i-am trimis ştire să vină acuma la ora cinci. " spune ea pe un ton destul de înțepat, pe care Ioana nu-l sezizează. Ion însă şi-a dat seama dece doreşte neapărat să fie aici prin apropiere. În acelaş timp se aude cum

se deschide uşa camerei şi vocile încetează, deci Ioana a rămas singură. Ion depărtează de fereastră fiindcă nu vrea să se ştie că a auzit tot ce s-a discutat, nici măcar Ioana. Totul i se pare foarte curios. Venise mai devreme cu gândul de a sta de vorbă cu ea tocmai despre propunerea de a se muta aici prin apropiere, dar auzind discuția dintre ele se răzgândeşte şi are de gând să vadă ce va urma, lăsând lucrurile să se desfăşoare de la sine. Este totuşi nedumerit dece Ioana se opune atât de vehement ca el să locuiască aproape de ea. Ideea a fost doar a ei acuma câtva timp, mai exact în tren când s-au întors din vacanță şi nu pricepe dece acuma nu mai vrea. Poate că de data asta propunerea a fost făcută de gazda ei şi Ioana ar fi vrut ca ea să fie aceea care să propună şi mai ales să dispună. În privința asta nu se înşeală. Lucrurile stau chiar aşa. Ioana ar fi vrut ca el să fie aproape de ea pentru ca să-l poată supraveghea mai bine, nu de frica că ar putea s-o înşele, ci datorită acceselor lui nervoase şi se simte oarecum stingherită că gazda i-a propus-o înainte ca ea să fi dat ideea, şi apoi în subconştientul ei de femeie, simte că ceva nu este în regulă. Dece se amestecă doamna Troianescu în legăturile ei cu Ion ? ªtie că tatăl ei a ales-o tocmai pentru a o supraveghea pe ea, ori atitudinea ei dă dovadă că nu este o persoană cinstită, ceeace Ioanei îi pare rău să constate, însă nu face prea mult caz de aceste constatări, deoarece nu are nici un motiv aparent de a-şi face sânge rău din cauza asta.

Uitându-se la ceas Ion vede că este fix ora cinci. Sună la uşa de la intrare şi spre marea lui surprindere aproape în acelaş timp îi deschide coana Mary cu un aer foarte radios. Ion îi sărută mâna şi o întreabă de Ioana, la care ea nu-i răspunde şi-l pofteşte în biroul de alături, în loc de salon ca de fiecare dată. Intrând, observă că închide uşa cu mare atenție ca nu cumva să facă zgomot şi în totul are un aer misterios de parcă ar vrea să ascundă ceva. Îl pofteşte să şadă iar ea se aşeaza în fața lui.

- " Ioana nu este acasă ? " , întreabă Ion luându-i-o înainte, stiind că este la ea în cameră.

- " Ba da . . dar înainte să vină aş vrea să-ți vorbesc eu ceva. "

- " Poftiți . . . dar vreau să mergem toți trei să aranjăm problema cu camera. " Spune el crezând că este vorba de a vizita camera de alături.

- " Nu este nevoie, am aranjat eu totul. "

La aceste cuvinte Ion rămâne foarte surprins şi nu înțelege ce a putut aranja ea în locul lui. Doar nu dispune de banii lui si apoi este major şi ştie foarte bine ce are de făcut şi mai ales afacerile sale le poate aranja foarte bine singur, dar nu spune nimica şi aşteaptă ce mai doreşte această femeie care începe să-l plictisească. Văzând şi observând surprinderea lui, doamna Troianescu începe să-i spună pe un ton sfătuitor, că ea are grije atât de Ioana cât şi de el în calitate de viitorul ei soț, că amândoi sunt ca şi copiii ei şi-l roagă s-o lase să procedeze aşa în memoria fiicei ei decedate. Ion ascultă

toată această tiradă, neştiind ce să creadă şi ce să răspundă. Ea devine din ce în ce mai agitată, se aşează lângă el pe canapea, îl apucă de mână şi continuă să-i vorbească de dragostea ei maternă față de ei. Plictisit, Ion se scoală brusc şi fără să zică ceva se duce la uşă vrând să iasă, dar ea fuge după el şi-l roagă să nu spună nimica Ioanei, uitându-se foarte rugătoare şi insitent la el, ceeace îl determină să-i promită, dar în acelaş timp se simte uluit şi indispus. Apoi este poftit în salon şi gazda se duce s-o cheme pe Ioana care este neliniştită de întârzierea lui, neştiind că a sosit de mult. Când vine tante Mary s-o anunțe că a venit Ion, Ioana fuge în salon unde îl găseşte lângă fereastră. Văzând-o cât de agitată este şi la întrebarea ei dece a întârziat face tot posibilul să se arate cât mai liniştit.

- " Nu te speria, draga mea, este pentru prima oară că întârzii . . . scuză-mă te rog, am fost foarte obosit şi am adormit, aşa că nu am putut veni la timp. " Ioana se arată mulțumită de scuză şi se aşează uşurată pe fotoliu, iar el este în sinea lui foarte supărat că a fost obligat s-o mintă. Nu a mai făcut-o niciodată şi se simte nespus de prost, dar nu vrea de la început să intre în conflict cu coana Mary, deoarece de bine de rău Ioana se simte bine aici şi are o îngrijire ca acasă. Faptul acesta îl linişteşte iar la urmă se arată mulțumit în sinea lui pentru felul cum a procedat. În acelaş moment când ei termină să se explice, intră gazda cu o tavă cu cafele şi dulcețuri. Ca de fiecare dată a ținut să-i servească personal, renunțând la femeia de serviciu. Se uită cu un aer recunoscător la Ion, mulțumindu-i din priviri că nu a dat-o de gol. Ion are din acest moment față de ea o repulsie, care i s-a încuibărit în fundul sufletului.

Doamna Troianescu propune ca imediat după consumarea cafelelor şi a dulcețurilor s-o pornească cu toții la prietena ei, doamna Simion, ca să viziteze din nou camera, pe care Ion dealtfel a mai văzut-o. Vila doamnei Simion se află pe aceeaşi stradă, cu numai două numere mai departe. Este elegantă, mai mică ca cea a doamnei Troianescu, construită în stil modern, înconjurată cu o grădină cu multe plante şi vara cu flori. Parte din ea este acoperită cu iederă, dânadu-i un aer de casă englezească. Până să ajungi la ea trebuie traversată grădina, aşa că din stradă nu se vede prea bine, având în față câțiva plopi înalti care îi acopera fațada. Fiind însă iarnă clădirea poate fi văzută printre crengile copacilor desfrunziți. Ferestrele din față sunt viu luminate de lămpile din interior, reflectându-se pe zăpada proaspăt căzută, iar din unul din coşurile de pe acoperiş iese o dâră subțire de fum, ceeace dă întregului ansamblu un aer de basm. Toți trei se îndreaptă spre uşa de la intrare care se deschide înainte să ajungă la ea. Sunt deci aşteptați şi stăpâna casei a pus servitoarea să stea în spatele uşii ca s-o deschidă înainte ca ei să ajungă să sune. Fata din casă le ia paltoanele şi îi pofteşte într-un salon elegant, cu un cheminée în care arde focul. Încăperea este mare, mobilată în stil variat dar vechi, cu o garnitură întreagă de scaune, fotolii şi masă Louis XV într-o

parte, iar în cealaltă o vitrină cu bibeloturi şi alte câteva piese bidermeier. Pe jos un covor persan gros, mare cât toată camera, pe pereți multe tablouri de pictori destul de cunoscuți, precum şi unele portrete de familie. În mijlocul tavanului o lustră din bronz, masivă, cu multe brațe gen lumânări, neaprinsă şi în două colțuri câte o lampă cu picior care luminează în sus. Lumina reflectată de flăcările din cheminée face ca umbrele mobilelor să joace, dând impresia unui decor feeric. Totul este foarte curat şi fiecare lucru pus la locul lui, ceeace denotă o oarecare pedanterie. Întrând în această încăpere, noii veniți sunt foarte impresionați de atmosfera în care au pătruns. Se aşează pe fotolii şi între ei se lasă o tăcere jenantă, niciunul neştiind ce să spună. Deoarece gazda se lasă aşteptată, doamna Troianescu este aceea care rupe tăcerea.

- " Ei Ioane . . . îți place casa ? , se uită în acelaş timp amuzată şi la Ioana care nu mişcă nici o cută a obrazului.

- "Cum să nu, este foarte frumoasă. " Răspunde Ion mai mult din amabilitate, uitându-se totodată la Ioana ca să afle şi părerea ei. Nu vroia să se dea de gol că a ascultat la fereastră, din care cauză este foarte prudent în ceeace vorbeşte, dar ea îl scoate din încurcătură. Îşi ia privirea de la coana Mary, spunând direct, fără prea multe introduceri.

- " Eu nu ştiu dece are nevoie Ion de asemenea lux ? " Spunând aceasta se uită când la Ion când la doamna Troianescu, dar în acelaş timp intră gazda. La vederea ei coana Mary se scoală în picioare şi îi merge în întâmpinare cu mînile întinse.

- Buna seara, dragă Mimi, - arătând spre tineri - . . . am venit cu copiii să le arăt camera de care mi-ai vorbit. "

- Mary ma chère, ce bine îmi pare că ai venit, dealtfel te aşteptam. " Amândouă se sărută, apoi doamna Simion se întoarce către Ion, spunând prietenei ei.

- " Acesta este tânărul de care mi-ai vorbit ? , în care timp îi întinde lui Ion mâna. El o sărută ceremonios şi o prezintă pe Ioana ca logodnica lui.

- " Incântată, domnişoară, văd că eşti foarte frumoasă . . . dar nici logodnicul dumitale nu este mai prejos, sunteți doi tineri potriviți. " La ceste cuvinte Ioana se apleacă în semn de aprobare mulțumită, iar Ion se arată stingherit de atâtea complimente. Nu a fost obişnuit să fie complimentat, iar în ultimul timp aude în fiecare zi că este frumos şi inteligent, ceeace dealtfel îi indisplace. După prezentări, doamna Simion căreia doamna Mary îi spune Mimi, îi pofteşte să ia loc. Este o femeie mai în vârstă decât doamna Troianescu, dar foarte aranjată, vrând să pară mai tânără decât este în realitate. Cu toate acestea vârsta i se vede. Se ține totuşi dreaptă şi are gesturi şi un vocabular afectat. Peste puțin timp apare femeia din casă cu o tavă plină cu dulcețuri, şerbeturi, prăjturi şi cafele pe care o aşează pe masă. Gazda începe o conversație complet lipsită de interes. Se vorbeşte de timp, de vacanța care a trecut şi

de multe altele. Ioana deschide vorba despre literatură, despre ultimele cărți apărute şi constată că doamna Simion este la curent şi ştie să ducă o conversație în legătură cu ele. Ion este foarte nedumerit dece nu se duce vorba şi de scopul vizitei. Nu înțelege dece atâtea introduceri şi fasoane ca să ajungi acolo unde ai interes. De câteva ori vrea sa ducă vorba, dar de fiecare dată Ioana nu-l lasă, făcându-i semn cu piciorul pe sub masă. După o oră, însfârşit, amândoi sunt multumiți că gazda duce vorba de cameră. Tinerii sunt foarte nedumeriți dece această doamnă atât de respectabilă şi destul de bine situată închiriază o cameră, deoarece după toate aparențele duce o viață largă şi fără griji. Din conversație află că doamna Mimi stă singură în toată casa, că soțul ei a murit, nu are copii şi nici n-a avut, că toată această avere i-a fost lăsată de soțul ei, ceeace îi permite să ducă o viață liniştită. Casa nu este atât de mare ca a doamnei Troianescu, fiind o construcție mai nouă. Mary a dus voit conversația în această direcție ca tinerii să audă din gura lui Mimi cine este. Un lucru însă nu l-au aflat şi anume de unde este şi cu ce s-a ocupat în tinerețea ei. Despre asta ştie doar coana Mary, care are tot interesul să țină secretul, deoarece nu doreşte ca propriul ei trecut să iasă la iveală. Între aceste două femei s-a făcut un fel de legământ ca niciuna să nu pomenească vreodată în fața cuiva de trecutul celeilalte. Fiecare şi-a pescuit soțul din societatea mai înaltă a regiunii, oameni respectuoşi, dar dornici de a avea soții frumoase, indiferent din ce pătură socială provin, ceeace dealtfel nu are nici o importanță pentru Ion şi Ioana. Cine închiriază o cameră nu trebuie să-şi arate originea, gândesc ei, fiecare în mintea sa, fiind totuşi mirați de dorința coanei Mary de a vorbi atâta despre prietena ei.

Către ora opt, odată toate lămurite, doamna Simion îi duce să vadă odaia. Cu această ocazie Ion şi Ioana obsearvă că vila este destul de mare. Sunt duşi prin sufragerie, un coridor şi un antreu din care se face o uşe care dă în camera cu pricina. Este în aşa fel plasată ca o locuință aproape complet separată, având chiar şi o intrare directă din grădină, aşa că nu este nevoie să treci prin toată casa ca să ajungi aici, dar baia este comună cu un alt dormitor alăturat. Bucătăria şi celelalte atenanse sunt în partea cealaltă, ceeace nu deranjează deoarece Ion nu are nevoie să gătească. Camera este destul de mare, mobilată modern. Ceeace îl încântă pe Ion este masa de birou, cu cele două fotolii de piele în față, la care va putea lucra când se va pregăti pentru continuarea studiilor, căci în adâncul gândurilor sale doreşte să facă liceul şi să urmeze politehnica, ceeace nu i-a spus nici Ioanei. Camera îi place dar este speriat de prețul care i se va cere. O asemenea locuință nu se poate găsi decât la o sumă destul de mare şi el nu vrea să cheltuiască deocamdată mult cu chiria, fiindca încă nu are nimica înjghebat, decât doar casa de la țară. ªi Ioana este speriată de eleganța de aici şi are de gând să întrebe de preț mai ales că a văzut că nu poate afla nimica despre scopul urmărit de coana Mary. Ajunşi înapoi în salon şi văzând că nici de data asta nu se

pomeneşte nimica de preț, Ion îşi ia inima în dinți şi întreabă cât costă chiria. Nu se uită la Ioana pentru a nu risca un semn de refuz, dar de data asta este şi ea în asentimentul lui. Doamna Mimi se arată foarte amuzată de întrebare şi îi spune o sumă cu totul derizorie, care este chiar mai mică decât camera sărăcăcioasă în care stă acuma la mama Elena. Amândoi sunt extrem de surprinsi, Ion vrea să spună ceva, dar doamna Trioanescu îl opreşte cu un gest din mână. Ioana urmăreşte atentă unde vrea să ajungă.

- " Te rog să mă laşi pe mine să aranjez totul . . . credeți-mă că este spre binele vostru . . v-am spus doar că Mimi doreşte să aibe pe cineva în casă deoarece trăieşte singură şi-i urât " , după care se îndreaptă spre prietena ei discutând despre amănuntele venirii lui Ion, pe care tinerii nici nu le mai ascultă. Ion îi şopteşte Ioanei că după vizită va veni la ea pentru a vorbi despre situația creată. Ea acceptă. La ora nouă şi jumătate toți pleaca de la doamna Simion. Ajunşi în fața casei, Ion îşi ia rămas bun şi pleacă până după colț unde aşteaptă zece minute, după care vine înapoi. Găseşte fereastra deschisă şi pe Ioana care îl aşteaptă. Sare înăuntru şi ea o închide numaidecât, trăgând perdelele groase ca să nu poată să-i vada nimeni de afară. Dar nici nu pătrunde bine în cameră că cineva bate la uşe. Ioana îşi dă seama că este gazda ei, îl duce pe Ion să se ascundă după perdea, unde este destul loc şi unde nu poate fi văzut. Se duce apoi şi deschide uşa, cu un aer indiferent.

- " Ei, ce zici Ioana . . ți-a plăcut camera şi casa, nu-i aşa ? " Se uită râzând la ea şi văzând că nu primeşte nici un răspuns repetă întrebarea. Ioana o priveşte cu un aer mirat şi întrebator, vrând parcă să afle cauza adevărată a insistențelor ei şi îi răspunde pe un ton timid.

- " Da . . . . dar nu înțeleg nimica . . . . dece Ion trebuie neapărat să locuiască acolo şi . . . . dece este aşa de ieftină. " spune ea întrerupându-se de fiecare data în vorbire. Dar coana Mary nu se lasă nici intimidată şi nici nu are de gând să-i dezvăluiască secretul.

- " Draga mea, te rog să mă laşi să aranjez eu totul. " spune ea pe un ton vădit reținut şi enervat în acelaş timp, căznindu-se în enervarea ei să pară cât mai calmă, dar nu reuşeşte din plin şi după o scurtă pauză continuă, - " Ion este un băiat tare frumos şi bine, aşa că merită să ducă o viață mai civilizată şi nu văd dece să-l privezi de asta . . . . prin legăturile mele am să-i găsesc un serviciu unde va putea câştiga de câteva ori mai mult ca acuma . . . şi apoi, nu se ştie niciodată, coana Mary este mai în vârstă şi nu are cui să lase averea . . " , se opreşte din vorbit şi se uită plin de înțelesuri la Ioana care pare că nu a priceput ce a vrut să zică. În cameră se lasă o tăcere deplină. Fără să vrea Ioana se uită la perdea ca nu cumva să se audă respirația lui Ion, sau să mişte. D-na Troianescu se uită la Ioana în speranța că-i va răspunde ceva la cele spuse de ea,

dar ea se gândeşte la altceva şi deabea aşteaptă să iasă, însă, spre disperarea Ioanei şi a alui Ion care se află în ridicola situație ca un amant prins la soția altuia, şi pedeasupra putând fi văzut de afară, coana Mary devine agitată la tăcerea ei, citindu-i enervarea pe față şi nici nu are de gând să plece pâna nu va rezolva situația. Un moment Ion vrea să iasă de după perdea ca să dea totul pe față şi a o face să înțeleagă ca ei nu vor să fie sub tutela nimănui, că sunt majori şi-şi vor organiza viața aşa cum le va place, dar imediat se răzgândeşte, fiind sigur că aceasta o va supăra pe Ioana, care şi aşa este cu nervii întinşi la maximum. Nici ea nu vrea să întindă prea mult coarda, deoarece nu are de gând să-l supere pe tatăl ei care a dus-o aici având încredere în această femeie trecută de vârsta a doua şi care o calcă de la un timp pe nervi cu insistențele ei de a o ajuta. Se hotăreşte deci să continue să tacă, aşteptând să vadă ce va spune coana Mary în continuare, care văzând că nu primeşte nici un răspuns se arată oarecum jignită şi întreabă totuşi pe un ton mieros.

- " Ce este cu tine Ioano, dece taci . . . . spune ceva . . . ți-a plăcut ? " Acuma Ioana nu mai are ce face şi gândind că ar fi o nepolitețe ca şi acuma să tacă, spune.

- " Cum să nu-mi placă, este splendidă dar . . . . vă rog să mă iertați că vă spun asta, dar . . . . . am impresia că este ceva aranjat în toată această situație . . . că . . . în fine, este ceva la mijloc. " , răspunde Ioana cu o voce sugrumată, hotărâtă totodată de a spune lucrurilor pe nume şi în acelaş timp de frică de a nu o supară, însă doamna Troianescu nu se arată surprinsă la întrebările ei şi îi răspunde pe un ton firesc.

- " Da, ai dreptate, este totul aranjat . . . . însă îți garantez că nu este nimica la mijloc, ci din contra, Mimi îmi este prietenă de când eram mai tânără . . . şi după cum ați văzut este singură, aşa că este încântată să aibe tineret în casa ei, " se opreşte o clipă, apoi uitându-se la Ioana cu un aer conspirativ, îi spune spre marea ei surprindere, - " o să poți să te întâlneşti cu el acolo, aici nu se poate fiindcă nu vreau să afle tatăl tău ceva . . . am mare respect pentru el, fiindcă mi-a botezat fiica, ceeace tu nu ştii . . . nu ar fi nici o nenorocire să trăieşti cu el, mai ales că o să-ți fie soț . . . va potriviți aşa de bine . . . " , se opreşte uitându-se la Ioana ca să vadă efectul vorbelor ei, dar ea rămâne ca împietrită. Nu s-a întrebat niciodată de unde o cunoaşte tatăl ei şi un gând îi vine în minte, pe care însă şi-l goneşte imediat găsindu-l monstruos. Îşi face reproşuri cum de a putut ajunge la asemenea concluzie. Este aşa de zăpăcită că aproape a uitat că Ion se afla acolo, după perdea. El stă ca pe ghimpi, membrele încep să-i amorțească şi nu îndrăzneşte să mişte. La un moment dat, când aude că o îmbie pe Ioana să trăiască cu el, are din nou intentia să iasă să-i spună acestei neruşinate ca să nu se amestece în viața lor, ştiu ei foarte bine ce au de făcut. Deodată îl apucă o furie nebună, simte că totul se învârteşte în jurul lui şi este cât p-aci să iasă, însă printr-un

efort suprem se resemnează şi îşi revine. Aproape înțelege planul bătrânei, dar refuză să-l creadă, ar fi montruos din partea ei.

- " Mai gândeşte-te draga mea şi spune-i lui Ion ca mâine seara să se mute cu tot ce are, este aşteptat. " Cu asta se ridică şi iese afară, spre marea uşurare a Ioanei, care nici nu i-a răspuns. Ion iese uşurat de după perdea şi se asează extenuat pe pat. Ea vine lângă el şi amândoi stau aşa un timp fără să-şi vorbească. Deoarece la enervare Ioana este cuprinsă de somn pune capul pe umărul lui şi adoarme. El o sărută pe frunte şi o culcă uşor în pat. Ea deschide ochii şi cu un aer obosit şi extenuată de toate cele întâmplate în seara asta, îl roagă să vină a doua zi că acuma nu este în stare să discute. Ion se uită la ea cu nedumerire, vrea să spună ceva însă se abține, deschide fereastra şi spunându-i în fugă la revedere, sare afară. Ea se simte jignită de această atitudine şi în acelaş timp îi pare rău că nu a fost înțeleasă. Inchide fereastra, se culcă şi adoarme imediat.

Ajuns acasă Ion se simte foarte agitat. Are o părere de rău că Ioana nu a a vrut să stea de vorbă cu el, tocmai acuma când întreaga problemă este încă caldă. Pe drum i-a apărut în minte ideea că ea nu doreşte ca el să locuiască mai aproape. Îşi clădeşte fel de fel de supoziții, doar ea a fost aceea care în tren a spus că ar fi mai bine să se mute mai lângă ea şi acuma se opune din răsputeri la propunerile gazdei. Acuma când nu mai stă după perdea îşi dă seama că în fond coana Mary vrea într-adevăr să-i ajute şi nu vede nimica rău în asta. Faptul că se uită galeşă la el nu-l interesează şi nici nu-l deranjează. ªtie că este un băiat arătos care place femeilor, chiar dacă sunt mai în vârstă, căci dragostea nu cunoaşte vârste. Pâna la urmă gândurile i se încâlcesc şi ajunge la concluzia că va trebui s-o supravegheze mai de aproape pe Ioana ca să vadă dacă nu cumva mai vede pe cineva în afară de el. Până acuma nu a fost niciodată gelos pe cineva sau ceva, dar acuma când în mintea sa se încuibăresc fel de fel de ipoteze, începe să-şi închipuie că ea într-adevăr nu doreşte să-l aibe alături de ea. Acasă se trânteşte pe pat şi începe să plângă ca un copil. În cele din urmă adoarme îmbrăcat. A doua zi se scoală buimăcit, de parcă ar fi băut toată noaptea, neînțelegând ce i s-a întâmplat. Se duce direct la cişmeaua din curte şi cu tot frigul de afară se spală pe corp, se îmbracă la repezeală şi ajunge la birou în ultimul moment. În ziua asta lucrează fără vlagă şi se hotăreşte în cele din urmă să stea serios de vorbă cu Ioana pentru a pune lucrurile la punct. Faptul că ea se opune ca să se mute la doamna Simion nu-i iese din cap.

Seara se duce întins la Ioana, găseşte fereastra crăpată, intră înăuntru şi spre surprinderea lui este întâmpinat cu bucurie, ceeace îl face să mai piardă din curajul cu care a venit ca să discute serios.

- " Abea te aştept să stăm de vorba, acuma sunt odihnită . . " , Cu aceste cuvinte îl întâmpină Ioana, înainte ca el să aibe timpul să vorbească şi în acelaş timp se uită la el ca să vadă ce mină are, pentru a vedea ce urmăreşte, fiindcă şi-a dat seara încă din seara trecută că este supărat de ceva, dar nu ştie precis dece şi din ce cauză. Ion este totuşi încă în toane proaste şi nu vine la ea ca deobicei s-o sărute. Fără introducere îi răspunde.

- " ªi eu deabea aştept să avem o explicaţie . . . " , se opreşte un moment în care timp se aşează pe un fotoliu, trăgând cu ochii să vadă ce reacţie au avut cuvintele lui, dar ea stă mai departe la locul ei nedând nici un semn că ar dori să spună ceva, ceeace îl face să intre direct în subiect, - " nu înţeleg dece te opui aşa de mult ca să stau mai aproape de tine ? " La aceasta Ioana îi răspunde pe un ton vădit enervat.

- " Tu nu vezi că în dosul acestei camere aşa de elegante la un preţ aşa de derizoriu se ascunde ceva ? . . . . eu nu ştiu ce să cred, dar presimt că ţi se pregăteşte ceva ce nu este bun. " Se îndreaptă spre el, îl apucă de mâini, se uita direct în ochii lui, rugătoare, după care continuă să-i vorbească pe un ton blând, - " ascultă, dragul meu, te rog să fii rezonabil şi să nu mă bănuieşti . . . . cum poţi tu să crezi că ţi-aş dori răul ? . . . cum poţi să crezi că nu aş vrea să stai cât mai aproape de mine ? . . . . dar, în a te vedea lângă mine nefericit, prefer să te am fericit mai departe . . . " , se opreşte şi-l sărută cu tandreţe. La aceste argumente Ion se lasă complet învins şi dezarmat, o apucă de umeri, o dezbracă şi o întinde pe pat, ea se lasă dusă de valurile dragostei şi trupurile lor se unesc în spasmele dulci ale iubirii. Apoi se aşeaza unul lângă altul, fac proecte de viitor, fără a mai pomeni ceva de mutare şi nici de diferendul de mai înainte, până la miezul nopţii, după care Ioana obosită adoarme în braţele lui. El o culcă uşor pe pat, se îmbracă şi neputând ieşi pe fereastră, trece încet prin holl şi antreu fără să fie auzit ieşind pe uşa de la intrare pe care o închide uşor după el.

A doua zi de dimineaţă se scoală cu mintea mai clară. Îşi aduce aminte de ceeace i-a spus Ioana şi de asigurările ei în privinţa fidelităţii şi a intenţiilor de bine, însă găseşte totuşi absurdă bănuiala în ce priveşte sinceritatea coanei Mary. Hotarât lucru, Ioana are o impresie greşită şi aceasta datorită faptului că noua locuinţă nu a fost găsită de ea ci de altcineva. Nu, nu este just cum procedează, se va muta chiar azi la doamna Mimi. Hotărât se duce la domnul Dunmitru şi la mama Elena anunţându-i, spre marea lor părere de rău, că diseară se va muta. Îi asigură că s-a simţit foarte bine la ei dar este cam departe de logodnica lui şi pedeasupra va începe şcoala având nevoie de mai mult confort. Toate aceste scuze au drept scop de a nu supăra pe cei care au avut o grijă părintească faţă de el. Promite că va trece la ei de câte ori va avea ocazia şi timp. Pe la ora unusprezece se învoieşte de la serviciu şi se duce la doamna Simion ca s-o anunţe că diseară va veni. Este foarte bine primit şi ea se arată foarte bucuroasă că a

acceptat propunerea să stea la ea. Rămâne înțeles să vină spre seară cu tot ce are. Ion nu se mai gândeşte ce i-a spus Ioana, că este ceva ce nu este în regulă. Îşi urmează calea, lăsându-se pradă unui destin care se arată mai tare ca el. Totuşi pentru a nu o supăra trece pe la ea după ce pleacă de la doamna Mimi, însă nu o găseşte acasă. Fata din casă îi spune că nici doamna Troianescu nu este acasă. Uitase să întrebe dacă noua lui gazdă îi va informa că s-a mutat. Se întoarce la doamna Mimi, mai pune câte ceva la punct apoi merge acasă, reglează socotelile cu fostele gazde şi strânge lucrurile, aşa de multe că deabea încap în patru valize. Către ora cinci comandă o maşină de piață şi o porneşte spre casa care îl atrage ca o ață, care va duce la pierderea a ceeace îi este mai drag. Ajuns este condus în camera lui de femeia de serviciu, unde găseşte foc în sobă, flori pe masă şi toate foarte cochet aranjate. Este mişcat de atenția care i se dă, fiind convins că o să-i placă şi Ioanei. Imediat apare gazda pe care o salută cu respect şi o întreabă dacă bunica va putea veni din când în când să-l vadă şi bineînteles să stea aici cu el. I se spune că aceasta nu este nici o problemă, că va putea veni oricând. În fundul casei se află o cămăruță mobilată mai modest unde poate sta cât va voi. Doamna Mimi îl roagă ca după ce va pune lucrurile la loc să poftească în salon. După ce îşi face toaleta în baia elegantă de alături unde găseşte tot ce are nevoie, de la prosop până la un săpun bun mirositor, se îmbracă într-unul din costumele sale mai bune şi merge în salon, unde, spre marea lui surprindere se afltă şi doamna Troianescu, care văzându-l, se îndreaptă radioasă spre el, cu mâinile întinse.

- " Ei tinere . . . ce bine-mi pare că ai acceptat . . ai să te simți ca la tine acasă . . . te rog foarte mult să nu mă refuzi niciodată . . . dacă ai nevoie de ceva să mă anunți şi am să-ți stau la dispoziție.“Ion se apleacă în semn de mulțumire.

- " Vă foarte mulțumesc doamnă, dar nu am nevoie de nimica, am de toate . . . nu am sperat niciodată să locuiesc aşa de bine . . " , se opreşte o clipă în care timp se aşează pe un fotoliu, continuând pe un ton mai jos, oarecum jenat, - " dacă îmi este permis . . . aş întreba cât am de plătit chiria. " , la care cele două bătrânele se întunecă la față, făcând mutre jalnice şi dezamăgite, iar doamna Mimi îi răspunde oarecum pe un ton supărat.

- " Dece vrei să ne superi din nou . . . nu pierzi nici o ocazie ca să ne întrebi despre asta . . . nu banii m-au determinat să dau camera, ci plăcerea de a vedea tineret în casa mea, " apoi coana Mary se îndreaptă spre el şi îi spune pe un ton matern.

- " Fii cuminte, ascultă-ne şi ai să vezi că o să-ți fie bine . . . sunt anumite situații în viață când nu trebuie să întrebi prea multe . . . este mai bine să iei lucrurile aşa cum sunt, " dar el are aerul că nu a auzit ce i se spune, devine indiferent la tot ce se petrece în jurul său. Deodată îi vine Ioana în minte, îşi aduce aminte că aseară a plecat după ce ea a adormit, aşa că nu s-au înțeles când să se mai vadă. Devine absent, iar privirea îi

fixează un punct nedefinit. Gazda şi coana Mary obsearvă aceasta schimbare şi intrigate caută să-i vorbească, dar în zadar. Ion se scoală în picioare şi mergând spre uşe le spune că se duce la Ioana, care îl aşteaptă. Vorbeşte pe un ton dur şi aproape de neînțeles.

- " Vreau s-o anunț că m-am mutat şi s-o duc aici . . " , apoi adresându-se doamnei Troianescu,

- " I-ați spus să vină ?“ Ea se uita ofensată la el şi îi spune pe un ton apăsat că este normal că a anunțat-o, că este aşteptată să vina la ora nouă la cină. Auzind, Ion face cale întoarsă şi se aşează. În sinea lui se simte vinovat față de ea. A pornit la această acțiune fără s-o anunțe în prelabil şi în contra voinței ei. Ce va spune ? Se uită maşinal la ceas şi vede că este opt şi jumătate. Cum o să apară în ochii ei ? Ce o să spună când o să-l găsească aici ? Gândurile acestea îl duc într-o stare de surexcitare. Cele două bătrânele nu-l cunosc încă şi nu ştiu în ce stări se poate transpune când nu-i convin anumite situații. Pentru a-l lăsa să se liniştească, ele plecă din cameră lăsându-l singur. Sunt foarte mirate de atitudinea lui neobişnuită, la un tânăr ca el, deştept şi frumos. Rămas singur, Ion rumegă situația mai în linişte. De data asta este ferm convins că a făcut bine ce a făcut, aşa că toată problema este numai ce o să fie când o să-i explice Ioanei, asta îl frământă, dar fiind convins de justețea celor întreprinse de el se linişteşte. Gazda şi coana Mary se întorc după un timp, se aşează de parcă nu s-ar fi întâmplat nimica şi încep o conversaşie lipsită de interes. Cu cât se apropie ora nouă cu atât este Ion mai agitat, însă se abține cât poate pentru a-şi masca enervarea. La ora nouă punct când se aude soneria, tresare. Doamna Simion se scoală şi se duce spre uşa de la intrare, cu toate că femeia din casă a deschis înainte ca ea să ajungă la uşă. Se aud voci slabe, fără înțeles şi Ion îşi dă seama că a venit logodnica lui. Simțindu-i enervarea, coana Mary caută să-l liniştească, însă fără rezultat. El nici n-o mai bagă în seamă, devine palid la față şi mâinile încep să-i tremure, dar peste puțin timp îşi face apariția Ioana, elegant îmbrăcată, cu aerul ei mândru care în cadrul prezent se accetuiază. Ion se scoală maşinal în picioare, simte cum i se răcesc membrele şi o sudoare rece îi apare pe frunte ca nişte broboane. Ea se îndreaptă spre gazda ei, o salută, apoi întorcându-se către Ion îl întreabă pe un ton în care se poate citi un reproş.

- " Eşti de mult aici ? " , în loc de răspuns el capătă o privire împăienjenită şi îi sărută mâna ca unei femei care îi este prezentată pentru prima oară. În sinea sa este terorizat că trebuie să-i răspundă şi s-o anunțe că s-a şi mutat. Stau un timp mână în mână, uitându-se unul la latul, dar Ioana, simțind prin atitudinea sa adevărul nu renunță. Cu toate că îl vede cum este şi bănuind că va intra din nou în una din crizele lui, aşteaptă totuşi un răspuns la întrebare. Până în cele din urmă nemaiavând încotro şi cu un efort suprem, Ion îi spune pe un ton în care se recunoaşte un calm reținut.

- " De o oră . . . . , " un nod i se pune în gât dar continuă cu o voce sugrumată, - " mi-am adus toate lucrurile . . . m-am instalat . . . aşa că o să fim vecini . . . " , se opreşte, se uită la ea speriat şi râde prosteşte. Bătrânele asistă amuzate la scenă, ştiind că ea nu ar fi vrut ca Ion să se mute aici şi se simt mulţumite, au reuşit să învingă tinereţea. Ioana îşi retrage mâna dintr-a lui, nu-i răspunde şi-şi ia un aer de parcă nimica nu s-a petrecut între ei. În sinea ei însă este profund nemulţumită că a fost pusă în faţa unui fapt împlinit. Se aşează pe un fotoliu, urmată de Ion şi în acelaş timp intră femeia din casă cu o tavă cu gustări. Doamna Mimi îi serveşte. Pentru a salva aparenţele Ioana atacă fel de fel de subiecte de conversaţie, care fac ca atmosfera dinainte să se destindă oarecum, dar în aer pluteşte încă această neîncredere care s-a instaurat. Cu toate acestea Ion se linişteşte într-o oarecare măsură, ştiind că va avea ocazia să se explice atunci când vor fi singuri.

După o mică gustare, doamna Mimi îi pofteşte în sufragerie. Masa este pusă pentru patru persoane, câte una de fiecare latură, cu farfurii din porţelan fin, tacâmuri din argint, pahare de cristal, iar în mijloc o vază cu câteva fire splendide de garoafe albe. La capetele mesei sunt aşezate două candelabre din argint cu câte şase lumânări fiecare. Lumina electrică este stinsă, lumina lumânărilor dând încăperii un aspect cu totul aparte. Ioana şi Ion sunt surprinşi de frumuseţea anturajului.

- " Vă place, copiii mei ? " , spune doamna Mimi invitându-i să şada la locul indicat pe o carte de vizită. Ion devine stângaci în mişcări fiindcă nu a mai stat la o asemenea masă pusă. Este atent la ce fac doamnele gazde, făcând şi el lafel, ceeace îi reuşeşte din plin, neobservându-se nepriceperea lui. În timp ce se serveşte o masă bogată cu feluri alese, se discută despre subiecte variate, al cărţilor apărute, pictură, artă şi altele. Ion poate face faţă şi se dovedeşte chiar superior doamnelor, observând că cultura lor nu este decât de suprafaţă, făcându-se numai că,ştiu ceva, dealtfel destul de stângaci. Acelaş lucru obesrvă şi Ioana care este mândră de logodnicul ei, ceeace o face veselă, la care se adaugă şi deliciosul vin servit în timpul mesei. În sinea ei este însă nedumerită. Gândul care o frământă de la un timp nu şi-l poate goni sub nici un motiv. Bizara atitudine a coanei Mary şi a doamnei Mimi faţă de Ion o surprinde şi o voce interioară o avertizează, dar până în cele din urmă simte că nu poate face nimica, este parcă legată de mâini şi de picioare, simte că ceva se apropie, ceva ce nu poate fi bun. Cu toate că este foarte tânără şi puţin frecată de oameni, totuşi îşi dă seama că lumea nu este chiar aşa de bună cum s-ar crede la prima vedere că ar fi şi că rar se face ceva numai pentru a face plăcere dezinteresată cuiva. În general oamenii fac tot ceeace întreprind cu un oarecare interes, mai mare sau mai mic, după caz, iar în cazul de faţă nu vede şi nu înţelege ce ar putea urmări cele două femei mai în vârstă cu logodnicul ei, mai ales doamna Troianescu care are o purtare cu totul ieşită din comun. De câte ori

vine vorba de Ion devine veselă şi-i arată mult interes, persoana lui o preocupă, face fel de fel de planuri asupra viitorului lui, de parcă i-ar fi fiu. În subconştientul ei Ioana are o vagă impresie că bătrâna ar fi îndrăgostită de el, însă în acelaş timp respinge această ipoteză calificând-o drept hidoasă şi fără sens. Dar nu înțelege nici atutudinea lui Ion care a procedat într-un fel care a supărat-o, dece a făcut asta fără să se consulte cu ea ? şi dece ține morțiş să se mute aici când acolo unde a stat a avut de toate, oamenii fiindu-i ca nişte părinți. În tot timpul vizitei îi vin în permanență aceste gânduri, dar pentru a nu se da de gol face tot posibilul să pară cât mai bine dispusă şi veselă, chiar față de Ion, care îi simte neliniştea ceeace îl turmentează. Ioana simte că tot ce s-a făcut în seara asta este numai şi numai pentru el. Iei nu i s-a spus că se va muta chiar azi, ci a fost numai învitată pentru a salva aparențele şi pentru a nu-i trezi bănuieli. Este hotarâtă să aibe cu el o discuție serioasă, pentru că are si el o mare parte de vină. Dece nu i-a spus aseară că se va muta azi ?

La rândul său Ion se arată surprins de frumoasa primire şi de pregătirile făcute anume pentru ei, simțindu-se flatat că prsoana sa suscită asemenea atenții, ceeace face ca să se simtă bine, devenind din ce în ce mai deschis. Face glume, râde mult, de cele mai multe ori fără rost, dar nimeni nu-i atrage atenția că se face ridicol. Îi pare bine că şi-a revenit din starea de la început şi că Ioana nu mai are o mutră acră. ªi toate acestea datorită bunului vin băut. Față de Ioana nu are o atitudine mai deosebită ci o tratează ca pe celelalte. În general atmosfera este plăcută. După masă gazda îi pofteşte în salon unde se servesc cafele şi dulciuri. Către ora unu Ioana se scoală anunțând că pleacă. Ion o roagă să mai rămână, dar ea refuză pretextând oboseală şi între ei se iscă o mică ceartă, prima în prezența acestor două femei străine. În cele din urmă ea nu cedează, îşi ia rămas bun şi pleacă, observând însă că gazda şi coana Mary nu au insistat şi ele ca să mai rămână. Ion o conduce pe logodnica lui până la ieşire, o sărută şi revine în salon, se aşează pe fotoliu continuând să clevetească cu ele. Ajunsă acasă Ioana se culcă mâhnită de atitudinea lui inexplicabilă. I se pare de parcă ar fi vrăjit, că nu mai este el, acel Ion de la țară, sincer şi mândru.

După plecarea ei cele două doamne devin extrem de vesele, expediază femeia de serviciu şi rămân singure cu Ion, care la învitația gazdei se aşează pe o canapea mare din salon cu o sticlă de wiscki înainte, continuând să bea păhărel după păhărel, înbiat la băutură de coana Mary. El nu a mai băut asemenea băutură, nici nu ştia că există, dar gustând-o pentru prima oară i-a plăcut nespus de mult, fără să-şi dea seama de tăria ei. Simte cum i se învârteşte în cap, cum se înveseleşte, toate cele petrecute ştergându-se ca prin farmec, ca la un moment dat să nu mai dorescă nimica, decât pe cineva pe lângă el. Ioana îi apare în fața ochilor ca o umbră. La un moment dat fără să

vrea şi fără să-şi dea seama, fiind complet ameţit, o apucă pe coana Mary care s-a aşezat lângă el, de după umăr, ceeace are asupra ei un efect pe care nu l-ar fi prevăzut, se lipeşte de el, îl sărută pe faţă şi începe să râdă strident, ca o scolariţă pe care o amuză ceva, ceeace pe el nu-l impresionează şi bea mai departe. Încălzindu-se îşi dezbracă haina şi cravata, rămânând în cămaşă. Nu observă că a rămas singur cu coana Mary. Doamna Mimi a ieşit din salon de zece minute şi nu s-a mai întors. În cele din urmă Ion se îmbată deabinelea şi nu-şi mai dă seama ce face. Din cauza băuturii şi a atmosferei se trezesc în el instinctele bărbăteşti şi în subconştientul lui o vede pe Ioana în faţă. Simte că cineva îl mângâie pe cap, se scoală în picioare clătinându-se şi o vede ca prin ceaţă pe gazda Ioanei, cu îmbrăcămintea în dezordine, cu părul desfăcut, arătând mai bătrână ca deobicei. La început are o repulsie văzând arătarea din faţa lui, însă fiind complet ameţit, nu poate judeca clar, se clatină şi este pe punctul să cadă. Mary se scoală în picioare, se apropie de le şi cu o mişcare bruscă îl apucă de mijloc ţinându-l să nu se prăbuşească. Îl strânge instuinctiv la piet şi-şi pune obrazul pe pietul lui puternic, căci până acolo poate ajunge. Ion nu-şi mai poate ţine echilibrul şi cade pe canapea, întinzându-se cât este de lung, cu bătrâna peste el, horcăind din cauza loviturii. Simte ca prin vis cum este sărutat peste tot şi cum cu gesturi tremurânde este dezbrăcat încetul cu încetul. Ea devine stacojie la faţă, corpul îi tremură şi cu gesturi tremurânde se dezbracă şi ea, dându-şi totuşi seama de ridicolul momentului, dar înebunită de plăcerile împreunării trupeşti, pe care nu le-a mai avut de mult, se azvârle asupra lui. Aspectul lui este jalnic, stă prăbuşit pe canapeaua din salon, pe jumătate dezbrăcat, cu parul vâlvoi, faţa congestionată stacojie de băutură, la care nu este obişnuit şi ud de transpiraţie din cauza căldurii din cameră. Ioanei şi oricărei fete de vârsta ei i-ar fi fost silă de o asemenea arătare, dar coana Mary care de la prima dată de când l-a văzut are în permanenţă dorinţa de a-l atrage pentru ea, este pur si simplu înebunită. El se ridică de pe canapea şi neştiind ce face o apucă de mijloc şi corpurile lor se unesc în spasmurile simţămintelor trupeşti, deoarece de dragoste nu poate fi vorba. În culmea fericirii ea îi întreţine starea în permanenţă prin băutură şi constată că tinereţea lui Ion este puternică, ba chiar prea puternică, dar el nu mai ştie ce face, nu mai este conştient de el însuşi şi până la urmă cade în neştire pe canapea. Mary este extrem de mulţumită de reuşită, mai ales că nu sperase să meargă atât de repede şi că va fi atât de furtunos. Nu se mai satură de el, în permanenţă îl adulmecă şi-l sărută cu pasiune, ceeace el în starea semiconştientă în care se află nu mai sezizează. Văzând că la un moment dat el nu mai reacţionează ea vrea să-l trezească, dându-i palme peste faţă, fiindu-i teamă să nu capete un colaps cardiac. El se ridică ca un robot şi ea îl duce cu greu în camera lui unde îl trânteşte pe pat şi pleacă. Hainele i le aşează pe un fotoliu. Ion adoarme imediat, cu faţa congestionată. Doamna Troianescu se duce în salon, pune

tot ce a căzut în ordine, se aranjează cât poate şi se duce satisfăcută acasă. De mult râvnise la aşa ceva, chiar înainte de a-l cunoaşte pe Ion, dar de când îl ştie, dorința de a-l stăpâni a crescut pe zi ce trece, devenind la un moment dat o obsesie. Acuma este fericită că visul i s-a împlinit. De mai mulți ani întreține legături cu un bărbat trecut de şasezeci de ani, care însă nu o mai putea face fericită despărțindu-se de el. Faptul că Ion este legat de Ioana nici n-o interesează şi nici nu-şi face gânduri. O consideră ca pe gazda ei care fiind tânără va putea oricând găsi un băiat de vârsta ei cu care să trăiască fericită, dar deocamdată nu este geloasă cu toate că-şi închipuie că tinerii trăiesc împreună, ceeace la vârsta lor este normal. În tinerețe a avut o viață furtunoasă, a trăit cu mulți bărbați de toate vârstele, mulți căsătoriți cu copii, cu situații sociale bune şi aparent onorabile, ceeace a provocat scandaluri peste scandaluri. Unii pretind chiar că soțul ei a cunoscut-o într-un bar de noapte unde dansa goală, ceeace nu este imposibil, deoarece niciodată nimeni nu a cunoscut rudele ei şi nu a ştiut de unde vine. Singura care o cunoaşte bine este prietena ei doamna Mimi Simion care o ştie de când era copilă. Nici ea nu a avut o tinerețe prea curată. Toate întâlnirile se făceau în casa ei, aşa că şi acuma a apelat la ea. Dar aceste două femei au ştiut să exploateze bărbații, reuşind să agonisească averi din care să poată trăi fără griji până la moarte. Însă, cu tot acest trecut s-a făcut stimată în acest oraş, ştiind cum să se comporte acuma când a trecut de o vârstă. Ultimul ei soț a fost un om de vază aici, cu o avere destul de mare, care neavând rude i-a rămas ei tot. El a murit de mai mulți ani lăsând un testament prin care a pus clauza că dacă ea se va recăsători averea va trece la oraş. Ea s-a ținut de această ultimă voință a soțului ei rămânând văduvă singură, dar ca orice femeie, la orice vârstă cu simțăminte erotice, un lucru dealtfel normal, de necondamnat. În ceeace privesc scrupulele şi modul de a ajunge la un bărbat, aceasta este altă poveste.

A doua zi de dimineață Ion se scoală cu capul greu. În primul moment nu ştie unde se află şi ce s-a petrecut cu el. Se uită în jur şi văzându-se într-o cameră care nu-i este familiară, se aşeaza în pat, îşi ia capul în mâini ca să-şi adune gândurile. În minte îi apar fel de fel de scene din seara trecută, ca într-un vis. La un moment dat se ridică brusc, revenind din ce în ce la realitate, totul devine clar. În ciuda frigului de afară se duce la baie şi face un duş rece care îl trezeşte de tot. Speriat se uită la ceas şi vede că este ora unusprezece, deci nu s-a dus la servici, ceeace îl supără fiind un băiat conştincios. Pe măsură ce se îmbracă şi aranjează camera, îi este din ce în ce mai ruşine de cele întâmplate, şi pedesupra s-a purtat urât cu Ioana când a vrut să plece. Dar ce-l supără mai mult este faptul că a avut legături cu coana Mary şi o scârbă cumplită îl cuprinde. Dacă ar fi ascultat-o pe Ioana nu s-ar fi petrecut toate acestea. Cum o s-o împace acuma ? cine ştie ce o să creadă despre el. La gândul că ar putea afla ceva simte că ameţeşte şi ceva greu i se lasă pe creer, se ridică în picioare şi începe să

se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă. Făcându-şi fel de fel ipoteze, vrea să se convingă că nu el poartă toata vina, ci aceea neruşinată de bătrână care l-a atras în cursă aici în casa asta, ceeace îl mai linişteşte puțin, deoarece dacă s-ar fi întâmplat la coana Mary, unde stă şi Ioana s-ar fi simțit şi mai rău şi mai vinovat ca acuma. Câtă dreptate a avut Ioana când i-a spus că în dosul acestei camere se ascunde ceva. S-a lăsat amăgit de un moment de bună dispoziție, a fost amețit cu o băutură de care nu este obişnuit. De fapt a bănuit şi el ceva, dar nu i-a venit să creadă că o femeie mai învârstă să dorească pe un tânăr. Sufletul lui nu are prea multe cute şi ascunzişuri aşa că nu poate concepe perfidia şi prefăcătoria. A căzut prea uşor în cursă şi nu şi-ar fi închipuit că doamna Troianescu să meargă atâta de departe de prima dată. Nici nu a avut măcar răbdarea să-l cunoască mai bine, a fost pur şi simplu violat fără voia lui. La încept şi-a închipuit că nu doreşte decât să-l vadă mai des, să-i simtă prezența, însă de aici şi până a face ceeace a făcut este o cale lungă. Ce va face cu Ioana ? Cum o să apară acuma în fața ei, el care i-a pretins cinste deplină, el care i-a făcut de atâtea ori scene de gelozie fără vreun motiv ? Evident că nu va afla, dar cu atât mai rău. Va trebui de acum încolo s-o mintă. ªi dacă bătrâna nu se va linişti ? Da, o s-o repeadă, are s-o dea afară şi are să se mute de aici înapoi la mama Elena, doar nu a fost cules de pe stradă. De bine de rău are unde să stea la oameni cumsecade care niciodată nu au căutat să profite de el, din nici un punct de vedere. Făcându-şi aceste gânduri, continuă sa se plimbe agitat prin cameră, îi este ciudă pe el însuşi mai mult decât pe coana Mary, cum de a putut să fie atât de prost. Îşi trozneşte degetele şi-şi răsuceşte mâinile. Îsi face zeci de ipoteze cum să scape din această încurcătură, care se bat cap în cap, fără legături între ele. Simte cum i se întunecă mintea din nou. Are stări de furie nebună fiind în stare să distrugă tot în jurul său, de profundă indignare dar şi de milă, atât față de el cât şi pentru această femeie în vârstă care a găsit fericirea pe care o căutase încă de mult, tocmai în detrimentul lui. Deodată se opreşte din mers şi rămâne ca împietrit. În mintea sa încolțeşte frica că dacă va da înapoi s-ar putea să fie şantajat şi atunci totul se va sfârşi. Dar totuşi va face tot posibilul să scape de ea, trebuie s-o faca neapărat, indiferent ce se va întâmpla, Ioana o să priceapă că a fost atras într-o cursă, o va reclama şi-i va arăta cine este el, un om cinstit care prin diverse tertipuri a fost înşelat în modul cel mai barbar. Da, da, aşa va face şi are şi o martoră, pe prietena ei Mimi, nemernica, neruşinata, codoaşa, amândouă, nu numai coana Mary. Va trebui să aibe mult tact pentru a eşi din acest impas, căci nu poate renunța la Ioana pentru o viață bogată dar destrăbălată şi neruşinată. În viața lui nu s-ar fi gândit să se uite la o femeie care ar fi putut să-i fie mamă şi poate chiar mai mult. Se aşeaza pe fotoliul de la masa de birou cu mâinile la obraz. Fața îi arde de parcă ar avea temperatură mare, îi este ruşine de el însuşi. Ce să facă acuma ? Cum să procedeze ? ªi iar îl apucă o furie

nebună. Ochii îi devin sticloşi ca de fiecare dată când are crizele de isterie. Se scoală în picioare, tremurând din tot corpul şi se îndreaptă spre uşe. Iese afară şi se duce direct în salonul în care s-a petrecut orgia. Între timp s-a făcut ora unu, la serviciu nu s-a mai gândit. Incăperea este curată de parcă nimica nu s-ar fi îmtâmplat acolo. Nu întâlneşte pe nimeni. Traversează toată casa, toate camerele, însă nu întâlneşte pe nimeni, nici femeia de serviciu nu este în bucătărie. Incepe să strige pe stăpâna casei, doamna Mimi şi constată că nu este nimeni acasă. Văzând că nici femeia din casă nu răspunde, se întoarce spre camera lui şi se trânteşte pe pat cu palmele pe față. Îi este tare ruşine, mai ales față de Ioana pe care a înşelat-o, adevărat fără voia lui dar este totuşi aşa. Este sigur că ea nu va arăta nici o înțelegere la cele întâmplate, dacă ar afla adevărul, dar îl va afla oare ? La serviciu nu se mai gândeşte, mintea i se tulbură din nou şi ajunge la cocluzia că el nu are nici o vină. În jurul său parcă se face un gol având o puternică senzație de cădere în vid. Stând aşa adoarme într-un somn greu, hipnotic aproape, fără vise. Înspre ora patru se trezeşte brusc. Simte căldura sobei în care cineva a făcut între timp focul. Se uită în jur şi constată că i s-a făcut curat în cameră în timp ce dormea. De data aceasta este însă cu mintea clară. Se scoală de pe pat, îi este foame. Iese afară din cameră şi în holl o întâlneşte pe femeia de serviciu care îl salută, cu bună ziua conaşule, la care el îi răspunde dând din cap, dându-şi seama că ea nu ştie nimica din tot ceeace s-a întâmplat şi nici scopul pentru care i s-a închiriat camera. De altfel femeia de serviciu este destul de mirată, ştiind că stăpâna casei este bogată şi nu are nevoie să închirieze camere. Despre trecutul doamnei Mimi, la care munceşte, a aflat câte ceva de la nişte vecini, dar nici ei nu ştiau prea multe. ªtie doar că a fost o femeie de moravuri uşoare, găsită de soțul ei, care a fost marinar, într-unul din porturile europene. Femeie deşteaptă şi descurcăreață, care primea numai comandanți de vase şi oameni mai cu vază, făcând tot posibilul de a-l câştiga pe comandorul de marină Simion, care de câte ori venea în port stătea la ea. Ea şi-a dat seama că este o partidă bună şi a întrebuințat toate mijloacele, determinându-l în cele din urmă s-o ia de nevastă. Pentru a-şi pierde urma s-a mutat cu el la oraş, după ce el a ieşit la pensie, unde după scurt timp a murit lăsându-i întreaga avere, deoarece nu avea pe nimeni care să-l moştenească. Pentru a i se sterge trecutul a țesut în jurul ei fel de fel de istorii, cum că ar fi dintr-o familie onorabilă, dar nimeni nu i-a văzut vreodată rudele. Poveştile acestea au prins oarecum în societatea în care frecventează, fiind respectată ca atare. Singura care o cunoaşte bine este doamna Troianescu cu care vorbeşte deschis şi care a rugat-o să închirieze camera lui Ion, explicându-i şi adevăratul scop. Doamna Mimi a acceptat imediat. Toata viața lor, după căsnicie, s-au ajutat reciproc în întâlnirile lor amoroase în aşa fel ca soții lor să nu afle, aşa că nu i-a fost greu să aranjeze şi această infamie cu Ion.

Ion se duce în bucătărie, se uită prin crătiţi şi vede că s-a gătit mâncare multă şi bună. Fără jenă pune ceva la încălzit, se aşează la masă şi îşi potoleşte foamea. Îşi dă seama că gazda lui nu este acasă pentru a nu da ochii cu el. Este plecată la Mary, prietena ei, fiind sigură ca Ion nu va veni acolo. Ele aşteaptă ca să se linişteasca spiritele şi apoi să apară din nou. Sunt sigure că el nu va putea întreprinde nimica fiind Ioana la mijloc. Socoteala lor este bună şi sigură, dar perfidă.

Ioana ignoră cele întâmplate, dar este foarte mâhnită şi supărată de atitudinea lui Ion. Nu poate înţelege ce l-a determinat să se poarte aşa cu ea. Niciodată nu i-a voit răul, din contra, face totul numai spre binele său. Când a sosit noaptea trecută acasă s-a culcat şi a plâns înfundat. A durut-o mult că a jignit-o faţă de bătrânele acelea. Cel puţin dacă ar fi avut tact şi nu şi-ar fi arătat împotrivirea faţă de ele. Cu toate că nu şi-a arătat bucuria pe faţă, dar a observat că gazda ei triumfa faţă de ea şi a sfidat-o în taină, nevrând să i-o arate pe faţă, deoarece îl cunoaşte pe preot care o stimează şi şi-a dat fiica ei spre păstrare. În acea zi îi umblă fel de fel de gânduri prin cap. Cum, în felul acesta înţelege tante Mary să-i ajute ? Atitudine pe care a avut-o nu o poate avea decât cineva care caută să despartă două persoane şi nici decum să-i facă să se simtă bine. În acelaş timp îi vine în minte ideea că ea procedează aşa la sugestia tatălui ei care a rugat-o să facă tot posibilul de a o îndepărta de Ion. Dar asta nu ar fi frumos din partea lui. Dece mai întâi a acceptat să se logodească şi apoi caută prin diverse metode să-i despartă. Nu, nu se poate, tatăl ei nu este în stare să facă aşa ceva, el este un om prea cinstit ca să întrebuinţeze acest fel de metode perfide şi josnice. Da, aşa are să facă, are să-i scrie tatălui ei şi o să-l întrebe dacă are ceva împotriva lui Ion. Doar la logodnă le-a spus că la început a fost împotrivă, dar pentru a-i face plăcere a acceptat, mai ales la insistenţele Linei. Are să-i spună că nu poate renunţa la el şi că o să se căsătorească chiar înainte să termine studiile, că el câştigă destul de bine şi o să aibe din ce trăi. Dar, înainte să întreprindă asta va vorbi serios şi cu Ion. Dece se lasă târât în povestea asta, dece se poartă urât cu ea ca să arate că oricine poate oricând să-i despartă. Adică cum, numai ea este accea care să se poarte cu mănuşi cu el ?, ce, el are voie să facă ce vrea ? S-a mutat fără măcar să-i spună un cuvânt. Bizară concepţie mai are el. Nu, nu are să-l ierte aşa de prima dată, chiar dacă ar risca să-i provoace acele stări ne neînţeles, are să-l poarte până când îi va cere el scuze şi îşi va da seama că este vinovat. De data asta nu va mai avea scuze, aşa că nu va mai putea crede că ea este aceea care îl respinge. Toate aceste gânduri îi vin în minte în tot cursul dimineţii. În ziua asta nu este atentă la explicaţiile profesorilor. Colegii care stau lângă ea obsearvă că este abătută şi caută în permanenţă s-o descoase, dar ea se ţine tare pe poziţie şi îi asigură că nu are nimica, decât o uşoară indispoziţie, ceeace se poate întâmpla oricui. La ora patru vine acasă, după ce a luat masa la mensa studenţilor, se trânteşte pe pat şi adoarme imediat din

cauza stării nervoase în care se află. Se trezeşte speriată la opt seara, îşi pune toaleta la punct şi se pregăteşte să-l primească pe Ion în aşa fel ca să-şi dea seama că este supărată. În acelaş timp este curioasă să vadă cu ce obraz va veni şi ce va invoca în apărarea sa. În tot acest timp coana Mary nu se arată, simte că pe undeva a greşit peste măsură şi aşteaptă să treacă timp ca tinerii să se liniştească, dar în sinea ei nu are nici decum intenția să renunțe la Ion. Faptul că aparține Ioanei n-o interesează deocamdată. Orgoliul ei de femeie mai în vârstă care a cucerit pe un tânăr este prea mare ca să dea înapoi. Este sigură că Ion va fi al ei şi nu al Ioanei, pentru asta va face tot posibilul să fie aşa şi timpul îi va fi favorabil.

După ce mănâncă, Ion se îmbracă şi se duce la patronul său ca să ceara scuze că azi nu a venit la lucru. La patru şi jumătate îl găseşte acasă. Spre marea lui mirare constată că el nu este supărat, ci din contra, îl primeşte foarte bine şi aproape că nu se scuză el. Uimit de această atitudine îşi dă seama că şi aici este mâna doamnei Troianescu în joc. Nu şi-ar fi închipuit că are aşa mare influență asupra domnului Ionescu, care îi spune că dacă doreşte poate lipsi toată săptămâna şi că totuşi va primi salariul, dar numai acuma, având în vedere că a tras în noua locuință. Ion nu primeşte asemenea pomeni, cum gândeşte el, asigurându-l că va veni a doua zi punctual la lucru. Nu vrea să fie un tolerat, ci din contra doreşte să fie apreciat prin munca sa şi nicidecum prin influențe şi intervenții. Deasemenea promite că va recupera orele pe care le-a lipsit. Patronul nu mai insistă fiindcă îşi dă seama că "băiatul acesta are multă ştofă şi este foarte conştiincios", cum s-a obişnuit să spună de câte ori este întrebat de Ion.

Cu cât se apropie ora când trebuie să meargă la Ioana cu atât devine mai nervos. Se gândeşte să meargă mai devreme, ca să aibe timp să discute mai mult cu ea, dar nu o face ca să n-o mai supere inutil. Se plimbă prin oraş, intră în cofetării şi apoi se duce la un mic bar de zi unde bea câteva păhărele de coniac, contrar obiceiului lui, dar vrea să-şi facă curaj, ca ea să nu-şi dea seama că este tulburat. Dealtfel a văzut ce efect a avut asupra lui băutura de la doamna Mary, care l-a făcut complet fără voință, tocmai ceeace doreşte acuma când se afla în fața Ioanei. Până la ora fixată nu doreşte să mai meargă acasă la doamna Mimi ca să nu rişte să le întâlnească pe bătrâne. Este hotărât să se mute înapoi la mama Elena cât mai repede, împotriva tuturor vorbelor care vor ieşi din asta în cartierul de unde a plecat, însă vede în asta un impediment, ce o să spună Ioanei că se mută iar la mama Elena ? Dar în afară de asta se gândeşte la argumentul pe care o să-l invoace. Nu vrea să pară că el poartă toată vina pentru scena de aseară cu Ioana. Tot frământându-şi creerul cu fel de fel de socoteli cum o să procedeze se uită la ceas şi constată cu bucurie că este aproape ora când să meargă la Ioana. Măreşte pasul şi peste câteva minute se află în fața ferestrei, care însă de data

asta nu mai este întredeschisă ca deobicei şi pedeasupra are şi perdelele trase, aşa că nu poate vedea abolut nimica, nici măcr nu-şi poate da seama dacă este cineva înăuntru. Sângele i se urcă la cap şi simte că se clatină. Vasazică Ioana este foarte suparată pe el. Ce să facă acuma ? Se hotăreşte să bată în fereastră, dar degeaba, nimeni nu apare, ceeace îl înfurie mai mult şi bate din nou mai cu putere, fără să-i pese că s-ar putea auzi din casă. De data asta are succes, perdeaua se dă la o parte şi în cadrul ferestrei apare Ioana îmbrăcată ca de oraş. Pune mâna la frunte şi se uită afară de parcă n-ar fi ştiut cine a bătut. Bucuros Ion îi face semn cu mâna că el este, dar ea se face că nu-l obsearvă şi trage perdeaua la loc. Acest gest îl supără la culme. Pleacă furios la uşa de la intrare şi sună. După un timp îi deschide servitoarea doamnei Troianescu care îl lasă numaidecât să intre. Fiind foarte agitat nici nu răspunde la salut şi trece ca un fulger. Ea se sperie şi rămâne locului neştiind ce s-a întâmplat. Se uită lung după el, apoi îndreptându-se spre bucătărie se închină, spunând ca pentru sine " în vremea noastră tinerii nu se purtau aşa ", dar lui nu-i mai pasă de nimeni şi nici că ar putea fi văzut de coana Mary. Întră la Ioana fără să bată. Ea se ridică în picioare, pune cartea pe care o citeşte deoparte, uitându-se cu indiferență la el. Ion se repede spre ea şi cu un aer cât se poate de indignat o întreabă.

- " Dece nu mi-ai deschis ? " dar ea rămâne mai departe indiferentă ca şi când n-ar înțelege ce vrea, ceeace îl înfurie mai tare. - " răspunde odată, ce este cu tine ? " . La această întrebare ea surâde ironic, se aşeaza înapoi pe fotoliu şi îi răspunde pe un ton dojenitor, plin cu reproşuri..

- " Ce am cu tine ? . . . . dar ce, eşti inconştient ? . . . sau nu ştii ce spui şi ce faci ? . . . ai uitat scena de aseară ? . . . . ce crezi că sunt păpuşa ta, că ai voie să faci cu mine tot ce vrei ? . " Se opreşte sufocată de indignare, ridicând din ce în ce tonul, dar Ion rămâne locului fără să ştie ce să spună, se simte deodată total dezarmat. N-a mai văzut-o într-o asmenea ipostază şi nici nu şi-a închipuit în gâbdurile sale că ea ar putea riposta aşa de vehement, ceeace îl face complet perplex Dar Ioana nu bagă în seamă şi continuă cu o voce mai tare şi mai indignată, - " după ce că mi-ai făcut scena față de acele babe scârboase vii acuma cu tupeu la mine să-mi ceri socoteală, tot tu ? . . . dacă ai fi fost un om cu judecată ai fi venit pocăit şi ți-ai fi cerut scuze pentru mitocănia ta . . . " La asta Ion nu mai rabdă. Se îndreaptă de parcă cineva l-ar fi lovit în creştetul capului, se uită mândru şi spune cu un aer indignat şi ofensat.

- " Dece mă faci mitocan ? . . . am impresia că nu ştii ce vorbeşti . . " Ioana vrea să-i răspunda, dar din cauza puternicei enervări începe să plângă cu sughițuri, ceeace nu a făcut niciodata fața de el şi nici a altcuiva. Aceasta îl derutează, se aşează uşor pe marginea patului şi se uită speriat. Nu a mai văzut-o plângând aşa de jalnic şi i se face milă. Vrând s-o împace, îi pune mâna pe cap ca s-o mângâie, însă ea se retrage şi mâna

îi rămâne în aer. Dar el nu dezarmează, se ridică în picioare, îi apucă capul cu o oarecare brutalitate şi o sărută pe frunte, înainte ca ea să aibe timpul să se opună. Ea se zmulge enervată din strânsoarea lui şi fuge în partea cealaltă a odăii. De data asta Ion este hotărât să termine, să cedeze şi să-i ceară scuze pentru a o linişti, trecând peste mândria lui. Enervarea şi supărarea nu i-au trecut, dar îşi dă seama că dacă întinde coarda prea mult nu poate fi decât în dezavantajul lor. Se îndreaptă, îşi impune o atitudine de rigoare şi spune pe un ton blând.

- " Ascultă Ioana . . . . . te rog să mă crezi că-mi pare rău de ceeace am făcut . . . . . te rog să mă ierți . . . . . . mă simțeam bine . . . . . ." , vorbeşte în frânturi de fraze, fără să ştie cum să le lege, din cauza emoției, - " . . . . băusem coniacul acela bun care m-a amețit şi vroiam să mai ramânem . . . şi aşa nu mergem niciodată nicăieri . . . . fii rezonabilă şi iartă-mă . . . . " , spunând aceasta se duce lânga ea, se aşeaza în genunchi, împreunând mâinile ca pentru rugăciune. Ioana se opreşte din plâns, îşi ia mâinile de pa obraz şi se uită la el. Cu toate că sufletul îi este amar, se simte foarte amuzată de postura în care se află Ion, în genunchi în fața ei. Îl lasă aşa un timp, apoi pleacă de lânga el, se aşeaza din nou pe fotoliul pe care a stat când el a venit şi spune cu un aer indiferent.

- " Fiindcă insişti aşa de mult şi-ți dai seama că ai avut faţă de mine o atitudine necorespunzătoare te iert. " Ion se scoală încet, se aşeaza pe speteaza fotoliului, îi ia capul între mâinile sale puternice şi o săruta cu pasiune. De data asta Ioana se lasă, el scoate batista şi o şterge la ochi în care timp ea îşi rezeamă capul pe pieptul lui puternic. Deodată se ridică brusc în picioare, se uită la el şi-i spune cu un aer amuzat.

- Răule . . . ." , Ion râde şi amândoi se consideră împăcați.

Un timp stau unul lânga altul fără să-şi vorbească. Fiecare aşteaptă ca celălalt să ia inițiativa. Până la urmă Ioana îl întreabă ceeace el ar fi vrut mai bine să nu audă.

- " Ei . . . cum a fost prima zi ? " . Întrebarea nu-i convine fiindcă este pentru prima oară că trebuie s-o mintă şi apoi îi revin scenele scabroase, dar neavând încotro se hotăreşte să se prefacă în continuare.

- " Cum să fie . . am dormit foarte bine, patul este minunat şi camera călduroasă . . . ce mai încolo, m-am simțit bine . . . " . Fără să vrea se uită rugător ca şi când ar voi să renunțe la această conversație. Explicația o mulțumeşte pe Ioana fiindcă a fost spusă pe un ton cât mai natural şi Ion constată cu această ocazie că ea ignorează absolut totul. Nici măcar nu are vreo bănuială că s-ar fi întâmplat ceva neobişnuit, însă, intuiția ei de femeie simte ceva vag, fără să-şi dea seama ce, iar după o scurtă tăcere îi spune lui Ion care este cuprins de enervare, ceeace ea simte, că nu poate să oprească această discuție neplăcută pentru el, dar nu bagă de seamă în ce stare de agitație interioară se află el, vrând numai să ducă totul la bun sfârşit.

- " Bine, este şi normal, mare lucru nu ai să-mi spui numai după o noapte şi o zi . . . dar, să vedem mai departe . . . . mi-e tare teamă că în dosul acestei camere să nu se ascundă pierzania dragostei noastre . . . nu ştiu dece, însă este ceva ce-mi spune că nu este bună . . ." , spune ea pentru prima oară deschis ce gândeşte. Până acuma nu şi-a exprimat niciodată aceste temeri atât de clar. Se opreşte o clipă în care timp Ion se uită din ce în ce mai disperat la ea dar nu îndrăzneşte s-o oprească, - " mai că aş fi de părere să te muţi de acolo, " pune mâna la frunte de parcă i-ar fi venit o idee şi continuă, - " nu, nu acuma . . nu avem nici un interes să le supărăm pe bătrâne, ele ne-au ajutat . . . mai ales doamna Troianescu care a vorbit cu domnul Ionescu . . . ." , se uită la el aşteptând un răspuns sau măcar o confirmare că are dreptate, dar la auzul numelui acela, Ion tresare, se abţine însă şi după câteva clipe, dându-şi seama de situaţie se hotăreşte să salveze aparenţele, răspunzându-i.

- " Da, şi eu cred că ar fi mai bine să mai aşteptăm, să nu se supere ele, şi apoi va trebui să caut ceva bun . . . ştii, eu lucrez şi apoi va trebui să învăţ după amiezele . . şti doar că vreau să studiez şi eu, aşa că . . . ." se bâlbâie el până în cele din urmă. Văzând că Ioana dă semne de oboseală nu mai termină fraza, spre marea lui uşurare. Ea ar fi dorit ca el s-o dezbrace şi s-o culce goală pe pat, ca odinioară la ţară. Mintea ei nu mai este capabilă de a continua această discuţie aparent fără rost şi sens, dar şi el este la capătul puterilor. Faptul că a trebuit în permanenţă să pară normal şi că trebuia să spună mereu lucruri care nu sunt adevărate, l-a obosit. Nu mai are chef de nimica şi nu se mişca de pe fotoliul pe care stă aşezat. Pe Ioana o intrigă asta, însă nu duce vorba şi nici nu-i dă să înţeleagă ce doreşte. La un moment dat Ion se scoală de la locul lui, o sărută pe frunte şi dispare pe fereastră fără să zica ceva. Nefiind pentru prima oară că procedează aşa, ea se resemnează, însă rămâne mirată şi îngrijorată de aceaste atitudini anormale la un om care pretinde că are judecată şi că o iubeşte. El nu mai este acela de la ţară, s-a schimbat radical, este veşnic enervat şi nimica nu-i mai place la ea. Toate acestea o intrigă şi o agasează. Dar, o cuprinde oboseala şi se culcă.

Ion nu se duce direct acasă, se mai plimbă un timp prin frigul lunei februarie, foarte îngândurat, aşteptând să se facă mai târziu pentru a nu fi pus în situaţia de a o întâlni pe gazda lui, doamna Mimi, cu care este sigur că va avea o discuţie când o va vedea în seara asta, ceeace acuma nu doreşte. Spre ora unusprezece ajunge acasă şi intră pe uşa separată din grădină. Nu întâlneşte pe nimeni. Vrea să meargă în bucătărie să manânce ceva, însă evită. Rugase pe fata din casă să-i gătească ceva, pentru care i-a şi dat bani. După toaleta de seară se pregăteşte să se culce şi spre surprinderea lui cineva bate uşor la uşe. După o mică ezitare merge şi deschide. În faţa lui stă servitoarea cu o tavă plină cu mâncăruri îmbietoare. Foarte emoţionat de gest îi

mulțumeşte. Se aşează la masa de birou, mănâncă cu poftă şi apoi se culcă după o zi plină de enervări.

În ziua următoare se duce la serviciu iar seara la ora obişnuită bate la fereastra Ioanei. I se deschide imediat, sare înăuntru, dar de data asta s-au hotărât să termine cu suspiciunile şi să înceapă o viață nouă. Doar se iubesc şi aceste frecături zilnice, dacă se perpetuiază, nu pot duce decât la ruptură, ceeace nu doreşte niciunul. După o scurtă explicație a Ioanei care este de părere că fiecare are vina lui, că fiecare are un cap încăpățânat, că este deci bine să pună diferendele pe un numitor comun şi niciunul să nu mai pomenească ceva despre locuință. Ion se arată foarte fericit că în fine lucrurile s-au aranjat, că nu mai trebuie să se justifice de ceeace a făcut. Diferendul aplanat, în seara asta se iubesc mai cu pasiune ca deobicei, spre fericirea amândorora. Coana Mary şi cu Mimi s-au arătat de câteva ori, chiar față de Ion care s-a hotărât să fie politicos, să le salute aşa cum trebuie dar se fereşte cât poate să intre în discuție cu vreuna din ele, ceeace ele înțeleg şi acceptă. În sinea ei însă coana Mary se simte dată laoparte şi din străfundul sufletului ei iese pe măsură ce trece timpul ură împotriva tinerei ei rivale, care însă nu a luat încă contururi prea concrete.

Astfel trec zilele una după alta fără ca ceva nou să intervină. Toate s-au aşezat pe făgaşul lor normal, de parcă nimica nu s-ar fi întâmplat ; aparent însă, fiindcă în în realitate toți cei ce se simt vinovați se evită pentru a nu da ocazii la discuții. Tinerii se văd în fiecare seară, petrecând un timp frumos în dragostea lor şi când Ion vine târziu la el acasă, nu mai iese din cameră, având aici tot ce-i trebuie. Pentru asta şi-a făcut aliată pe fata din casă Maria, cu care s-a înțeles ca în contra unei sume de bani să-i gătească şi să-l serveasca la el. Pe doamna Mimi o vede rar de tot care nu duce niciodată vorbă de cele întâmplate. Dealtfel venirea lui Ion la Ioana seara a devenit un fel de secret a lui Polishinell, toată lumea ştia când vine şi când pleacă, dar pe tineri nu-i interesează asta, el vine tot pe calea ferestrei de unde şi iese, dar câteodată pleacă pe uşa din față. Ion nu a cedat, cerând să i se spună cât este chiria dar de fiecare dată i se răspunde, cu o oarecare enervare, acelaş preț derizoriu, ceeace îl face să nu mai insiste, dacă aşa doreşte ea, aşa să fie, este casa ei cu care poate face ce vrea, gândeşte el. Îsi dă seama că orice discuție în jurul acestui subiect este inutilă. Dealtfel ştie acuma dece s-a inistat atâta să ia camera, aşa că nu trebuie să se mai mire, numai Ioana nu cunoaşte adevărul, îl bănuieşte însă, dar nu adevărul adevărat.

În ceeace o priveşte pe doamna Troianescu, aceasta a devenit mai închisă ca deobicei, o ocoleşte pe Ioana pe care nu o mai suferă, dar pentru a nu fi banuită, stă din când în când de vorbă cu ea. În sufletul ei s-a aprins dorul lui Ion pe care îl doreşte din toată inima indiferent ce s-ar întâmpla. Cu toată vârsta ei mai înaintată este stăpânita de o dragoste ciudată pe care nici ea nu o înțelege. Este mai mult o dorința de stăpânire

a unui trup de bărbat tânăr, decât o dragoste sufletească. În tinerețe a avut mulți amanți, însă niciunul nu i-a inspirat atâtea dorințe ca Ion. Faptul că-l doreşte fără încetare, ca o obsesie, o enervează. Mai mult încă, o supără că nu poate să-l aibe numai pentru ea şi că l-a avut aşa cum l-a avut, în stare de beție totală. Pe de altă parte îi este oarecum ruşine, ar fi putut să-i fie mai mult decât mamă şi s-a purtat în halul în care s-a purtat, ca o şcolăriță. Dar despre asta nu-şi face prea multe scrupule, ci se gândeşte mereu cum să procedeze pentru a-l atrage din nou. Este sigură că dacă se va va repeta de câteva ori, va veni singur când va descoperi arta ei în ale dragostei. ªtie cum să atragă un bărbat, cum să-l păstreze şi mai ales să-l fericească trupeşte. Pentru aceasta a fost renumită în tinerețea ei, acuma însă lucrurile s-au mai schimbat, nu mai are o vârsta când poate atrage pe cineva cu fizicul şi cu farmecul femenin. Acuma trebuie să-şi pună în aplicare priceperea ei de a satisface dorințe ascunse ale bărbatului dorit. Este deci hotărâtă să mai aranjeze o întâlnire cu el şi mai ales să-l convingă de a i se da fără tertipuri şi metode nelalocul lor. Prima dată a mers nesperat de uşor fiindcă l-a luat prin surprindere, după care l-a pus într-o stare când nu mai putea gândi clar. A doua oară va trebui să întrebuințeze o metodă mai eficace, el fiind pus în gardă şi se va feri. Gândurile acestea şi planurile pe care şi le face, o framântă din ce în ce mai mult, zilele trec şi nu se iveşte nici o ocazie. Se înarmează deci cu răbdare aşteptând momentul potrivit, care după calculele ei se va ivi, chiar mai curând decât s-ar crede. Este sigură că Ion are o fire slabă, fiind uşor de manipulat, ceeace într-o oarecare măsură este adevărat, dar numai într-o oarecare măsură, deoarece el iubeşte o fată tânără, frumoasă.

În timp ce ea se frământă, continuă Ion să vină aproape în fiecare seară la Ioana, fiind convins că nu este văzut de nimeni. Dar coana Mary ştie perfect fiecare mişcare a tinerilor, când vine şi când pleacă şi cât stă el la ea. Ioana simte la iubitul ei o oarecare nervozitate, mai ales în timpul iubirii lor, care nu mai este atât de clară ca o bucată de cristal, ca la început. Din moment ce într-o dragoste intervin anumite elemente de nesinceritate şi apar situații când sunt necesare ascunzişuri, atunci legătura strânsă de la început se desface din ce în ce, până tinde să se rupă, chiar dacă partenerii fac tot posibilul de a-şi ascunde gândurile şi suspiciunile, căci odată intrată în suflet o suspiciune nu poate fi aproape niciodată scoasă. Dar dacă ulterior aceste situații vor fi înlăturate, legătura se poate reface, însă numai cu condiția ca toate piedicile să fie date pe față şi înțelese la justa lor valoare de ambele părti. Se cere deci sinceritate dusă la extrem, dar mai ales timp, acest element al existenței care le rezolvă pe toete. În legăturile dintre Ion şi Ioana s-a furişat o uşoară umbră de nesinceritate din ambele părți, mult mai accentuat din partea lui, care trebuie să ascundă ruşinoasa legătură pe care a avut-o în contra voinței lui, este adevărat, dar orice ar face şi oricât s-ar hotărâ

să i se destăinue, nu va putea niciodata s-o facă, deoarece chiar dacă ea ar arăta înțelegere deplină, totuşi în mintea ei s-ar încuibări ceva ce nu se va mai putea scoate, ceva ce o va urmări de câte ori va fi iubită de el şi acest ceva ar putea forma bariere între ei. Ion simte asta si fiind hotărât să facă tot posibilul ca ea să nu afle nimica, dar nici măcar să simtă ceva. Ioana la rândul ei simte că s-a întâmplat ceva, ceeace o face să fie prudentă cu el. Nu mai poate vorbi absplut deschis cu el ca la început. De fiecare dată îi este teamă să nu spună ceva ce l-ar putea supăra, sau să aibe gesturi care l-ar putea duce în stările de isterie de care este câteodată cuprins şi care nu trebuie să se repete, putând fi foarte dăunătoare pentru el şi viitorul lor. Dealtfel în mintea ei nu s-a încuibărit gândul că ar fi putut s-o înşele, ci şi-a făcut loc un fel de ceva ce ea nu înțelege, pe care acel ceva îl pune în seama stărilor lui, atâta tot. Această prudență în relațiile ei cu Ion o enervează puțin. Fiecare caută de a salva aparențele prin atitudini de rigoare, nedându-şi seama că în felul acesta prăpastia se deschide din ce în ce între ei. Deocamdată sunt încă fericiți de fiecare dată când se văd. Prieteni nu au şi aproape că nu se duc nicăieri, toată activitatea lor rezumându-se la serviciu pentru el şi facultatea pentru ea, iar serile să stea unul în brațele celuilalt, afară de zilele când au fost prea ocupați şi sunt obosiți.

Noua locuință la oraş

Încetul cu încetul şi pe nesimțite vine primăvara şi cu ea Sfintele Paşti. Vacanța studenților se anunță şi ea. Ion lucrează în continuare la patronul său, fiind foarte apreciat. Câştigă din ce în ce mai bine şi i se dau lucrări importante. Se înțelege cu Ioana ca odată cu vacanța universitară să ceară şi el o săptămână liber ca să plece împreună acasă la țară. Bunica nu a mai venit la oraş şi lui Ion îi este dor de ea. De când i-a scris că s-a mutat, îi face reproşuri în fiecare scrisoare de răspuns, îl dojeneşte că a părăsit persoanele cu care s-a înțeles şi care l-au îngrijit ca pe propriul lor fiu. Ion la rândul lui o linişteşte că aici unde locuieşte acuma este tot atât de bine. Pentru a o mulțumi îi trimite lunar o sumă de bani la care bătrâna nu ar fi sperat niciodată. Din banii primiți şi din ce mai realizează şi-a mărit gospodăria, care tot lui Ion îi va rămâne. Pentru ea cheltuieşte puțin, are tot ce-i trebuie în curte. Este hotarâtă să-i doneze întreaga curte cu casă cu tot încă cât trăieşte pentru a nu se isca încurcături cu moştenirea. Nu se ştie niciodată de unde răsar moştenitori după moartea cuiva, care se fac cunoscuți numai în asemenea ocazii.

Vacanța odată sosită tinerii plecă în comuna lor natală. La gară sunt aşteptați ca de fiecare dată de preot, Lina şi bunica. Droşca bisericii este mare şi încăpătoare iar cei doi cai mari trag totul cu uşurință până la ei acasă. Toți sunt fericiți de revedere. Se duc mai întâi la Ioana, pentrucă au adus o mulțime de cadouri pe care vor să le împartă împreună. Fiecare capătă câte ceva frumos şi util, ceeace produce mari bucurii. Ion se duce apoi cu bunica la el acasă. După ce se odihnesc, merg la înviere după care sunt aşteptați la Ioana. Preotul nu vine decât spre dimineață, obosit de lungile slujbe de Sfintele Paşti. Cu toate acestea este bine dispus şi vesel. Se simte în largul său printre oamenii care îi sunt familiari. Prezența Ioanei îl face şi mai fericit. Nu a fost niciodată un sentimental, în sensul strict al cuvântului, dar pe fata asta o îndrăgeşte mai mult ca pe orice în viață, ea fiind singura lui bucurie. În afară de asta duce o viață austeră şi dură, pentru care este şi atât de respectat, nu numai în comuna asta ci şi chiar prin cele vecine. Doreşte din toată inima ca fiica lui să fie fericită. Pentru asta l-a şi acceptat aşa de uşor pe Ion, dându-şi seama că ea îl iubeşte cu adevărat, nu numai ca o dragoste tinerească trecătoare. Câteodată mulțumirea îi este umbrită de gândul ca s-ar putea s-o nefericească. Acuma însă toate gândurile şi le dă laoparte şi caută să se simtă cât mai bine printre cei care îi sunt dragi. El nu a vizitat-ope Ioana la oraş fiindcă a ştiut că a dat-o pe mâinile coanei Mary care va avea grije de ea, de asta era convins. Lina a pregătit de Paşti o sumedenie de bunătăți ca de fiecare dată, pe care tinerii le manâncă cu multă poftă. Se ciocnesc ouă roşii, se spune „“ Hristos a înviat „“, se răspune „“ adevărat a înviat „“şi când cineva apucă un ou din lemn se face mare haz. Încă din

biserică au fost felicitați de oamenii din comună care au aflat de logodna lor, ceeace i-a mişcat foarte mult.

Spre dimineță Ion şi bunica se duc să se odihnească şi găsesc în fața casei alți oameni care îi felicită şi ei. Ion este emoționat de atenția care i se dă, cu toată întârzierea, deoarece majoritatea oamenilor au aflat târziu, mult după Crăciun. După masă a doua zi, se duc din nou la Ioana, unde de data asta sunt învitați şi câteva persoane mai reprezentative de prin partea locului, printre care şi cei care au fost de anul nou. Este un fel de primire oficială pe care preotul o organizează în toate zilele mai importante, iar a treia zi de Paşti pregăteşte bunica cu Ion o masă la care vine preotul cu Ioana şi Lina. Ion este foarte mulțumit de cum au decurs aceste câteva zile de Paşti. Aproape a uitat de cele întâmplate, dar în inima lui a rămas ceva ce nu mai poate fi gonit. Totuşi nu-i este greu să se întoarcă în camera lui elegantă de la doamna Simion. Cu toate că este sigur că aceasta a înlesnit coanei Mary ca să-şi ducă planul la îndeplinire, nu are nimica împotriva ei. În fond nu ea şi-a bătut joc de el, ci coana Mary. În aceste zile însă nu se gândeşte prea mult la asta, preferă sa fie descărcat de orice gânduri desagreabile.

Cu toate că Ioana poate să mai stea până luni, totuşi pleacă cu Ion joi, fiindcă are mult de învățat pentru sfârşitul anului care se apropie vertiginos. Se înțeleg ca la vară să vină aici ca să petreacă împreună o parte din vacanță, iar apoi să se ducă undeva la munte într-o stațiune. Pentru Ion tot acest concediu şi planurile pe care şi le fac au un mare impediment, ea are două luni vacanță iar el numai o lună concediu. Gândul că va sta o lună întreagă singur îl înebuneşte. Cum adică, Ioana să plece o lună fără el la munte ? Nu, niciodată nu va concepe aşa ceva. Nu fiindcă ar putea petrece cu un altul, nu, de asta este sigur că nu este aşa, dar simte că nu poate trăi o perioadă mai îndelungată fără ea. Vrea s-o ştie lângă el, să simtă că este a lui şi numai a lui. Gândul că ar putea vorbi cu un alt bărbat îi întunecă mintea şi-l face să dispere. Dealtfel de când se cunosc mai bine, adică de când şi-au dat seama că se iubesc, fiecare s-a retras în sinea sa, niciunul nu a legat prietenii şi nu au ca toți tinerii din oraş un grup cu care să se distreze, să iasă la dans, să se învite reciproc la ceiuri dansante sau să facă mici excursii, fără ca să aibe loc flirturi mai serioase, simple prietenii. În tot cursul iernii nu au ieşit deloc, nu s-au dus la nici un film sau la vreun spectacol de teatru. Cărți, în schimb, au citit foarte multe, însă fără să le mai comenteze împreună ca altădată.

Într-o zi după întoarcerea lor de la țară Ioana îi propune să meargă la teatru. A obținut bilete de la facultate. De data asta nu a vrut să le mai refuze ca alte dăți, doarece i s-au făcut observații că nu participă la manifestațiile culturale ale oraşului, ca ceilalți studenți. Se joacă o piesă pe care au citit-o şi au comentat-o în serile petrecute împreună pe dealurile de la țară pe vremea când hoinăreau împreună. Ion se arată

aparent mulțumit de propunere, dar în sinea lui nu ar fi vrut să evadeze din lumea pe care şi-a făurit-o alături de ea, o lume bizară de lup singuratec, sperios la tot ce se petrece în jur. În afară de ei doi nu vede pe nimeni şi nimica, toată lumea lui gravitând în jurul persoanelor lor. Neavând însă încotro acceptă, fiindcă îşi dă seama că dacă ar refuza ar mai adăuga încă o verigă la nemulțumirile din ultimul timp. În seara hotărâtă se duc la teatru. Piesa le place foarte mult, antrenându-i pe nesimțite la ample discuții. În pauză Ioana întâlneşte o sumedenie de comilitoni pe care îi prezintă lui Ion. Sunt tineri foarte simpatici şi veseli. În compania lor devine Ioana aproape de nerecunoscut, este veselă, exuberantă şi plină de haz, ceeace pe Ion îl enervează. Nu o lasă nici o clipă singură cu ei, însoțind-o în permanență peste tot. Cu un băiat din grup Ioana este în relații mai cordiale şi el obsearvă din discuții că-l cunoaşte mai de mult. La început îl priveşte cu un aer duşmănos, dar când Ioana îl prezintă ca logodnicul ei, supărarea îi mai trece. Dealtfel ea le spusese colegilor că s-a logodit. Anul trecut Nicu, căci aşa îl cheamă, i-a făcut curte foarte asiduă şi a eşit de mai multe ori cu ea în oraş, ceeace Ion nu ştie, fiindcă ea vrea să pareze orice discuții pe această temă, ştiind cât de neînțelegător este Ion în privința asta, aşa că a preferat să nu-i vorbească nimica despre Nicu.

Plecând de la teatru Nicu îi acompaniază o bucată de drum, spre marea disperare a lui Ion, care devine mai tăcut şi oarecum agresiv. Ioana se sperie ca nu cumva s-o facă de râs față de colegi. Când găseşte momentul potrivit îl roagă să se poarte civilizat că altfel se supără. El îi dă ascultare, dar în sinea lui fierbe, adoptând o atitudine indiferentă, ignorându-l complet. Nicu îşi dă seama şi-şi ia rămas bun, nu însă înainte să le atragă atenția că ar fi voit să-i învite la o cofetărie, dându-le însă să înțeleagă că renunță din cauza atitudinii lui Ion. Ioana se simte foarte prost şi când rămân singuri încearcă să-i facă observații, ceeace este însă inutil, deoarece el nu mai poate să-şi ascundă enervarea. Intră într-un mutism total, refuzând orice discuție. Ei îi pare rău că logodnicul ei se poartă în felul acesta față de colegii ei, care mai mult ca sigur îşi vor face o părere proastă despre el. Voind să evite orice discuție în continuare merg în tot timpul drumului tăcuți unul lângă altul. Ajunşi la Ioana acasă, Ion intră cu ea pe uşa din față. Speriat, vrea să se retragă, nu pentrucă nu vrea să fie văzut, ci nu doreşte s-o întâlnească pe coana Mary, dar în acelaş moment îşi face apariția, sosind şi ea din oraş. Văzând-o Ion tresare, numai de ea nu are chef acuma când este supărat. Mary îi obsearvă starea dar îşi păstrează sângele rece şi se îndreaptă spre ei surâzând. Ioana în schimb nu găseşte nimica anormal în această întâlnire, aşa că i se pare cam curioasă atitudinea lui Ion, mai ales fâsticeala lui.

- " Ce mai faceți dragii mei ? . . . de mult nu v-am mai văzut împreună, " întreptându-se spre Ion, - " ce s-a întâmplat cu tine Ioane, n-ai mai dat pe la noi, parcă

ai fi supărat . . . aşa te porți ? . . . ce Dumnezeu, nu este frumos . . . mi-a spus doamna Mimi că o eviți şi că nu ieşi din cameră . . . nu fii copil, schimbă-ți firea . . . nu este frumos să fii aşa. " Ioana se uită la ea cam mirată, auzind aceste sfaturi materne, iar Ion se simte jignit şi îndignat de poveţile ei deplasate. Cum îndrăzneşte să facă anumite aluzii față de Ioana. Nu are timp să răspundă fiindcă sunt învitați în salon, cu toată ora înaintată. Ioana şi Mary îl lasă un moment singur şi se duc să se schimbe. Ioana nici nu iese bine că apare pe cealaltă uşe Mary. La vederea ei Ion se scoală şi vrea să iasă spre camera unde stă Ioana, dar ea se aşeaza în calea sa şi îi spune pe un ton supărat.

- " Dece te porți aşa tinere ? . . văd că mă eviți cât poți . . după tot binele pe care ți l-am făcut " . La aceste cuvinte el îşi iese din fire.

- " Ce bine mi-ați făcut doamnă ? . . credeți că acolo unde am stat am locuit prost ? . . . vă înselați, era foarte bine pentru mine . . . şi apoi nu mă sâcâia nimeni cu prostii . . . ". Se opreşte sufocat de îndignare. Ochii îi devin sticloşi, ca de fiecare dată când intră în stări de enervare puternice. Coana Mary se supără şi îi spune că depăşeşte buna cuviință, dar deodată se aude o uşe şi amândoi tac de parcă nu s-ar fi întâmplat nimica. Mary iese din cameră şi în acelaş timp apare Ioana, schimbată într-o rochie de interior. El se aşează pe fotoliu punându-şi mâna la frunte ca să-şi ascundă ochii. Ea nu obsearvă nimica şi vine lângă el, dar în loc să fie amabil, ia mâna de la ochi, se uită lung la ea, mişcă enervat din sprâncene şi începe să-i vorbească de Nicu, ca să pareze enrvarea cauzată de discuția cu Mary.

- " Ce vrea Nicu acela de la tine ? . . dece s-a ținut după noi . . n-a văzut că erai însoțită ? . . . este cam neruşinat acest coleg al tău . . " , dar Ioana îl întreupe.

- " Ce-ți venii . . dece-l insulți ? . . ți-a făcut vreun rău ? . . suntem colegi şi a vrut să fie amabil cu mine, sau mai bine zis cu noi, iar tu l-ai insultat cu atitudinea ta . . nu, nu este frumos să te porți aşa . . . ce o să gândească colegii mei despre tine, că eşti un necioplit ? "

- " Nu mă interesează ce se gândeşte despre mine . . să facă bine să nu se mai țină după tine . . . . . c-o să aibe deaface cu mine " . Se opreşte brusc fiindcă tocmai intră coana Mary cu o tavă cu băuturi şi cafele, pe care o pune pe masă.

- " Serviți-vă copii. " spune ea aşezându-se. Ion se simte prost în compania ei, fiind şi Ioana de față şi se scuză că trebuie să plece fiindcă este târziu şi a doua zi are mult de lucru. Dar Mary îl roagă frumos să mai rămână, invocând că este mereu singură şi îi face mare plăcere să stea în compania lor. În acelaş timp umple paharele golite, cu băutura care i-a plăcut lui Ion atât de mult data trecută. Ion se lasă convins şi toți trei continuă discuția despre piesa văzută. Tinerii sunt mirați de cunoştiințele doamnei Troianescu. La un moment dat, fără o vorbă prealabilă, Ion se scoală de la locul său, se duce la gazdă, îşi ia rămas bun, apoi se duce la Ioana pe care o sărută şi

se îndreaptă spre uşa de la intrare. Amândouă se iau stupefiate după el, dar văzându-l cum arată la față, îşi dau seama că este inutil să mai insiste ca să rămâna. Ioana cere scuze în locul său şi merge să se culce. Atitudinea sa însă a fost de data asta prefăcută. Simțea cum i se urcă băutura acea bună la cap şi că la un moment dat nu va mai gândi clar, ceeace îl sperie.

Ajuns acasă, Ion este foarte enervat de cele petrecute în cursul după amiezii, dar mai ales seara. Povestea cu Nicu l-a supărat la culme şi apoi întâlnirea nedorită cu gazda Ioanei. Se gândeşte cu îndignare cât de neruşinată este. Cum, dupa toate cele întâmplate mai are curajul să vorbească cu el ? , gândeşte el şi adoarme. În zilele următoare se poartă mai rece cu Ioana, ceeace o supară, fiindcă nu se simte cu nimica vinovată. Băiatul acela a vrut doar să fie amabil cu ei. A doua zi la facultate se poartă lafel de frumos cu ea şi nu mai pomeneşte nimica de incident, ba chiar o roagă să-i transmită logodnicului ei toate cele bune din partea lui. Ioanei însă îi este ruşine de atitudinea avută de Ion. Îi explică lui Nicu că logodnicul ei a fost în seara aceea nervos din cauza unei dureri de masele şi să-l ierte. El o asigură că nu este supărat, invitându-i chiar la el la un ceai de tineret unde să danseze. Ioana acceptă cu plăcere, dar se gândeşte cum să-l convingă pe Ion s-o însoțească. Îi explică că dacă refuză o va face de râs față de colegi şi profesori, dintre care unii mai tineri sunt şi ei invitați. Fiind una din primele din an, toată lumea o ştie, mai ales că unul din profesori îl cunoaşte pe preotul, tatăl ei, pe care îl stimează foarte mult. Toate aceste argumente îl conving, în fine, destul de greu, dar cu condiția să danseze numai cu el şi să nu primească curtea altuia. Ioana este de acord cu aceste cereri ale lui, dar în sinea ei este profund nemulțumită că doreşte s-o țină ca pe o proprietate personală, de care nimeni nu are voie să se atingă. Cum adică, nu mai are voie să meargă nicăieri ? Viața ei este de acum încolo legată într-u totul de a lui ? În orice caz bizară concepție are Ion în tendința lui de a acapara în felul acesta persoana ei, s-o facă o unealtă în mâinile lui. Aceasta reprezintă o monopolizare cu care nu se poate împăca. O să aibe o discuție serioasă cu el, dar nu ca data trecută când s-a abținut să continue, deoarece ochii lui au început să-i sticlească. Nu, de data asta va vorbi indiferent ce s-ar întâmpla şi la nevoie îl va amenința cu despărțirea. Ea nu poate concepe acest fel de tratament. Nu se poate izola acuma la tinerețe, are nevoie de oameni în jurul ei cu care să lucreze, să se înțeleagă şi mai ales de care va avea nevoie în cariera ei care nici nu a început încă. Nu se poate închide în casă cu un bărbat şi de dragul lui să nu mai vadă pe nimeni, să-i fie frică de fiecare cuvânt care îl spune şi să-i fie teamă că oamenii cu care intră în contact să fie jigniți şi supărați de el. Aceste gânduri o frământa zi şi noapte. Omul este o ființă sociabilă care trăieşte în colectiv, de care dacă se separă rămâne singur, ceeace face ca viața să-şi piardă sensul. Realitatea colectivă, tot ansamblul de indivizi care compun o societate, a

dus omenirea pe culmile la care s-a ridicat, fără de care nu ar fi existat şi dezvoltat pionerii progresului uman, gândirea umană nu s-ar fi dezvoltat şi îmbogăţit cu noi şi noi concepţii din ce în ce mai exacte şi realiste. Pe de altă parte, numai cu mintea sau cu inteligenţa nu se poate face nimica, dacă rezultatul unei gândiri nu este împărtăşit colectivului ca acesta să se folosească de cele elaborate, să continue să îmbunătăţtească noul apărut pentru a-l tranmite mai departe la alte generaţii. Orice gândire şi concepţie a unui individ care nu este destăinuită semenilor lui nu are nici o valoare şi se pierde, revenind în întunerecul în care s-a aflat, chiar dacă reprezintă ceva ce ar putea duce omenirea mai departe. Dar din păcate sunt multe teorii înoitoare, considerate ca speculaţii de către cei ce au credinţa că ceeace ştiu şi au învăţat prin şcoli sunt axiome, că sunt sumusul a tot ce se ştie, atitudine ce frânează în mare măsură evoluţia ştiinţei umane. Acest fel de a gândi i-a fost imprimat Ioanei de către tatăl ei, care a căutat în permanenţă s-o apropie de realitate, ştiind şi văzând în ce fel înţelegea mama ei să vadă lumea. Scopul studiului ei este să ajungă profesoară, meserie care cere mai mult ca oricare legătura cu colectivitatea. Dacă ar proceda aşa cum îi cere Ion, atunci degeaba mai învaţă, lucru la care nu vrea să renunţe sub nici un motiv, nici chiar de dragul lui. Se hotăreşte deci să aibe discuţia cu el chiar în seara asta. Pe de altă parte îl iubeşte, îl simte mereu lângă ea, atât trupeşte cât şi sufleteşte, ceeace îi îngreunează peste măsură voinţa de a se explica cu el, el fiind şi acela care a făcut-o să afle viaţa şi sensul ei, dragostea dintre doi oameni. Însă simte şi nevoia să fie într-un grup de prieteni în care fireşte să intre şi el. Scopul final al unirii dintre un bărbat şi o femeie este acela de a funda o familie, de a avea urmaşi care să continue rasa umană, dar aceasta nu este totul şi prin asta omul se ridică incontestabil mult deasupra celorlalte vieţuitoare existente pe planeta Terra. Unirea trebuie să se bazeze şi pe una spirituală care de cele mai multe ori predomină faţă de cea materială a procreării, sau mai bine zis ar trebui s-o predomine, căci altfel nucleul existenţei umane, familia, s-ar confunda cu starea animalică. Comunitatea spirituală dintre cele două fiinţe unite pe viaţă, de sex opus, face ca legătura să fie trainică, care dă sens noţiunii de familie, nucleul indestructibil al societăţii umane, cărămizile din care este clădită. Dar aceasta nu înseamnă că unul din parteneri să aibe tendinţe dominatoare asupra celuilalt, deoarece aceasta dă naştere la un sentiment de iraţionalitate, ori lipsa de raţiune Dumnezeiască ne apropie de animalitate, indiferent de gradul de cultură a indivizilor din colectivitatea respectivă. Raţiunea şi cultura sunt două noţiuni diferite, care nu se condiţionează, făcând totuşi parte din aceeaşi sferă, dar care pot exista separat una de alta. Tocmai aceasta doreşte Ioana, ca legătura dintre ei să fie armonioasă, fiziologic, spiritual şi raţional. Când într-o căsnicie sunt aceste trei elemente existente, putem spune că este una perfectă şi fericită. Ioana nu doreşte să fie privită numai din punct de vedere al animalului din ea

şi nici ea nu vrea să-l privească ca atare. Ceeace o supără şi o deranjează este tocmai aceea că a constatat că Ion este mai mult stăpânit de instinctul sexual decât de o dragoste spirituală şi raţională. Simte că este iubită numai prin aceea că el caută să-şi satisfacă bărbăţia şi că partea sufletească este trecută pe planul doi. Da, asta are să discute cu el, are să-i explice că nu este bine ce face. Bineînţeles că şi ea doreşte de la el satisfacerea necesităţilor femenine, dar nu pune asta înaintea tuturor preocuparilor. Toată ziua şi-a frământat gândurile cu aceste probleme şi doreşte în fine să ducă claritate în relaţiile lor. Venită de la facultate se pregăteşte să-l primească seara ca deobicei. Aşteptându-l îşi dă seama că-l iubeşte ; nu, nu a încetat nici o clipă de a-l iubi. Aude că se apropie cineva de fereastră, o deschide şi în faţa ei stă Ion în toată înălţimea lui. De mult nu a mai avut asemenea emoţii aşteptându-l şi văzându-l în faţa ei. Cu toate că este emoţionată, va trebui să susţină o cauză pe care o găseşte capitală în raporturile dintre ei pe viitor. Mintea ei de femeie gândeşte mult mai raţional ca cea a bărbatului pe care îl iubeşte. El intră sărind uşor peste prag, o sărută şi se aşează pe pat, dar nu scoate nici o vorbă. Ioana obsearvă în privirea lui ceva straniu. Câteva clipe se uită unul la altul fără să-şi vorbească. În semiobscuritatea camerei silueta ei se profilează prin cămaşa de noapte transparentă. Ion o măsoară de sus pâna jos, se scoală şi încet îi ridică cămaşa peste cap, o culcă pe pat şi trupurile lor se unesc în acelaş spasm al dragostei fizice ca altădată. Cu toată supărarea ei, Ioana constată din nou că-l iubeşte foarte mult şi că nu ar putea trăi fără el. Tot trupul lui îi aparţine, după cum al ei lui. La apropierea corpului lui plin de bărbăţie tremură toată şi se simte în cea mai mare siguranţă, cu toate că în materie de dragoste trupescă imaginaţia lui lasă mult de dorit. Dar, aceste simţăminte puternice durează numai atât cât ţine actul în sine şi repede se trezeşte la realitate recăpătându-şi raţiunea, constatând că el şi-a atins şi de data asta scopul. De aceea trebuie neapărat să-i vorbească, chiar acuma, cu orice preţ, să-l schimbe, să-l ducă în rândul oamenilor. Este doar un om civilizat care trebuie să trăiască între oameni civilizaţi, nu în sihăstrie. Ioana se scoală, se spală, îşi pune toaleta în ordine, se îmbracă în pijama şi se aşează pe fotoliul de lângă sobă, invitându-l să vină lângă ea. El ascultă aşezându-se, ca de fiecare dată pe spetează.

- " Ascultă Ioane, vreau să-ţi spun ceve, " începe ea pe un ton slab, continuând imediat mai ferm,

- " Ioane . . . dece te porţi aşa cu mine ? . . . . te iubesc aşa de mult şi tu mă jigneşti mereu, " cu asta loveşte drept la ţintă. El tresare, se ridică în picioare şi cu o voce blândă o întreabă dece consideră c-o jigneşte, la care Ioana îi răspunde, - " . . . cum poţi să mă bănuieşti ? . . . ştii doar că sunt numai a ta şi că o voi fi toată viaţa . . . cum poţi crede că aş accepta curtea altuia . . . nu poţi avea pretenţia să fiu brutală cu cei care încearcă . . mă port cu ei în aşa fel ca să-şi dea seama că este în zadar şi până

la urmă renunță, vrând nevrând, unii mai devreme iar alții mai târziu . . . uite . . . Nicu mi-a făcut curte, mie nu mi-a plăcut de el şi nu i-am acceptat-o . . . pe atunci încă nu ne iubeam şi nici nu era vorba de aşa ceva . . . el a insistat un timp, apoi a renunțat fiindcă şi-a dat seama că un barbat care merge prea departe este şi devine ridicol . . . acuma se poartă foarte civilizat cu mine . . ştie că sunt logodită cu tine şi mi-a dat să înțeleg că îi pare rău că îl consideri aşa cum te-ai purtat atunci cu el . . . aproape că şi-a cerut scuze . . . sunt unii însă, şi din păcate destul de mulți, care dacă îi respingi devin nervoşi căutând sau să te jignească, sau să te facă de râs față de alții . . . pe aceştia trebuie să-i tratezi cu dispreț, să nu le dai ocazia să te aibe cu ceva la mână, căci altfel eşti pierdut,“această remarcă îl loveşte pe Ion puternic, tresare, dar Ioana nu obsearvă.“ . . . . . -“ aceştia sunt cei mai periculoşi . . . din cauza lor se întâmplă o mulțime de nenorociri şi certuri . . . . Am avut deaface cu oameni de teapa lor, am ştiut însă cum să mă port, căci altfel m-ar fi târât în noroi cum ar fi vrut . . . Ioane, fii rezonabil şi înțelege situația, suntem tineri, viața ne aparține . . . dacă de acuma nu ne înțelegem şi suntem dezbinați, ce va fi după ce ne vom căsători . . . . eşti un băiat inteligent şi îmi vine greu să cred că ai putea fi absurd, irațional în gândire. . . te înțeleg că mă iubeşti, că vrei să fiu numai a ta . . . şi aşa şi este, dar pentru asta nu trebuie să procedezi tiranic . . . aşa cum faci tu de la un timp . . ." . Se opreşte neştind ce să mai zică. Ion se uită la ea, o lasă să vorbească şi ea are impresia că a înțeles ce a spus şi îi pare rău. În sinea lui toate acestea au sens, dar nu vrea să recunoască deschis că ea are întru totul dreptate. Nu este ilogic în gândire, are însă o mare doză de încăpătânare şi nu vrea niciodată să-şi recunoască o vină fără a căuta să demonstreze că fondul nu-i aparține. Ioana îl cunoaşte destul de bine, aşa că nu caută să-l descoase ca să-i zmulgă o mărturisire. În orice caz ştie şi este sigură că ce i-a spus i-a intrat în cap şi că în sinea lui îi dă dreptate. Din acea zi Ion este parcă oarecum altul, nu mai arată gelozia şi tendința de stăpânire pe care a arătat-o până acuma. Dar ea nu ştie şi nu-şi dă seamă că atitudinea lui schimbată se datoreşte şi faptului că-i pare rău de ceeace s-a întâmplat în noaptea când a fost atras de Mary, când a înşelat-o fără voia lui. Dar mai ales vorbele ei despre şantaj l-au tulburat. Până acuma nu s-a gândit prea serios că Mary ar putea să-l şantajeze ca să-l facă să-i devină ascultător. Acest gând îl sperie mai mult ca oricare altul.

Ziua când sunt învitați la Nicu a sosit. Este sâmbăta. Primăvara târzie aduce căldura verii şi în acelaş timp terminarea cursurilor universitare. Petrecerea are loc pentru a sărbători ziua de naştere a colegului Ioanei. Nicu este un băiat care face parte dintr-o familie de oameni onorabili, serios, care învață foarte bine, fiind unul din primii în an, alături de Ioana. Tatăl său este un cunoscut inginer din oraş şi câştigă bine. Locuința lor este foarte frumoasă, situată în partea elegantă a oraşului. Ioana îl rugase

pe Ion s-o ia la ora opt de acasa, fiindcă vrea să cumpere flori pe care să le prezinte el mamei lui Nicu, iar pentru sărbătorit un mic cadou, o atenție. Doreşte ca el să-şi schimbe părerea proastă pe care şi-a făcut-o despre Ion, deaccea doreşte ca Ion personal să prezinte florile doamnei Velescu, mama lui Nicu. El nu prea este încântat de această combinație, doreşte să ducă florile şi să facă cum doreşte Ioana dar nu vrea să pară că şi-ar cere scuze. Nu înțelege dece atâtea poveşti față de acest Nicu. Fiind grăbit se hotăreşte să nu-şi mai facă prea multe gânduri. De felul cum o să procedeze o să vadă la fața locului.

Punct la ora opt sună la uşa Ioanei, fără să-i pese că ar putea întâlni pe coana Mary, dar spre mulțumirea sa deschide fata din casă. Mulțumeste, se duce direct la camera ei, îşi îndreaptă cravata şi bate timid la uşe, de parcă ar fi fost o persoană străină, apoi fără să aştepte răspunsul intră. La vederea ei rămâne locului, nu-i vine să creadă că în fața lui este Ioana. Era cât p-aci să ceară scuze şi să iasă, crezând că a greşit uşa. Ea şi-a comandat o rochie frumoasă care îi vine bine, s-a dus de dimineața la coafor, pentru prima dată în viața ei şi şi-a cumpărat fel de fel de farduri. Pentru asta s-a consultat cu o colegă care se pricepe. Pâna acuma nu a avut nici timp şi nici nu i-a plăcut să se fardeze, sau să-şi coafeze părul. Nu ştie dece, dar de data asta simte nevoia de a arăta altfel, cu toate că se duce printre colegi şi profesori care o văd zilnic. Doreşte să fie cea mai bine din toate, aşa cum are şi pretenția să fie la învățătură. Însă dacă la învățătură reuşeşte datorită ambiției, la fizic natura şi-a revărsat tot ce are mai frumos asupra ei. Îmbrăcată în această rochie, pe care şi-a făcut-o cu mult gust şi felul în care s-a aranjat o face splendidă din toate punctele de vedere. În totul arată mai matură, nemai fiind îmbrăcată în rochile de toate zilele cu aerul lor de scoală. Are un aspect de femeie frumoasă. Un timp Ion o priveşte uimit, apoi exclamă plin de admirație.

- " Ce frumoasă eşti " , mai mult nu poate să spună. Ioana se îndreaptă spre el, îl sărută uşor pe obraz, după care îi sterge cu o batistă urmele de ruj pe care le-a lăsat. Gestul acesta îi amuză pe amândoi. Ioana râde cu multă poftă şi devine brusc fata simplă a preotului de la țară. El o cuprinde în brațele sale puternice de după mijloc şi vrea s-o sărute, neținând seama de farduri, dar ea care a muncit atâta se retrage brusc şi în acelaă timp speriată fiindcă nu vrea s-o ia de la început. Ion îi dă drumul spunându-i pe un ton glumeț, prefăcându-se în acelaş timp supărat.

- " Nu-mi place . . . în felul acesta nu am să te pot săruta niciodată . . . cum or face femeile care se vopsesc când vor bărbații lor să le sărute ? " La aceasta observație naivă Ioana pufneşte în râs, dar se opreşte brusc şi se duce repede la oglindă să se uite dacă nu i s-a dus rimelul din cauza lacrimilor. El se sperie neştiind ce s-a întâmplat, însă se linişteşte imediat văzând cu câtă grije caută să-şi mențină fardurile pe față. Ca doi copii continuă să se amuze unul pe socoteala altuia, fără să-şi dea seama că timpul

trece. La opt şi jumătate Ioana îşi mai pune ținuta la punct, se uită o ultima dată în oglindă şi amândoi pleacă. Ion a îmbrăcat un costum închis care îi merge foarte bine, cu o cămaşă de un alb imaculat şi papillion negru. Amândoi fac o pereche minunată, sunt doi tineri frumoşi. Ion arată ca un tânar orăşean foarte arătos. Pe stradă oamenii întorc capul după ei, ceeace-i o flatează. Niciunul însă nu ştie că la plecare au fost observați de după perdea de coana Mary, care îl sorbea din ochi pe Ion, uitându-se în acelaş timp cu ură si invidie la Ioana, la tinerețea ei, fiindu-i pentru câteva clipe ciudă pe timpul care a trecut peste ea, prefăcând-o în cea care este acuma, ceeace nimeni nu poate evita, timpul nu iartă.

Înainte de a merge la familia Velescu, se duc la o florărie şi cumpără un buchet imens de trandafiri, apoi la propunerea Ioanei iau şi o cravată din mătase pentru Nicu. Până acuma Ion fusese vesel şi bine dispus, dar după cumpărarea cravatei devine din ce în ce mai închis şi trist. Deodată i se umple capul din nou cu fel de fel de gânduri. Se framântă că va trebui să fie amabil cu cel care nu de mult a căutat s-o cucerească pe logodnica lui, îi reuşeşte însă să-şi ascundă aceste gânduri față de Ioana pentru a nu strica seara de la început. Odată ajunşi şi neavând încotro, urmează întocmai instrucțiunile Ioanei, ce este drept cam în contra voinței sale. Uşa de la intrare este deschisă de însăşi părinții lui Nicu care se arată vădit bucuroşi de venirea lor. Ion oferă doamnei florile, apoi îl salută pe domnul Velescu, urându-i toate cele bune fiului său. Ioana îl prezintă pe logodnicul ei şi este foarte mulțumită că el a făcut o impresie bună. Văzând că toate acestea îi fac plăcere îi face toate pe plac, cu toate că în mintea lui este convins că a fost ridicol. Apoi Ioana îl ia de braț si se duc la Nicu pe care îl felicită , oferindu-i cravata. Ion îi întinde chiar mâna şi el se arată foarte mişcat de gestul lor. Ei au venit unii din primii. Lumea începe să sosească. Ioana îl ia pe Ion şi se duce într-un grup de colegi, cărora îl prezintă. Anturajul este foarte plăcut, se râde şi se vorbeşte mult. Ioana dansează tot timpul fiind foarte învitată de colegi. Este cea mai frumoasă din toate, mulți căutând compania ei. Ion care nu ştie să danseze şi căruia nu-i prea convine situația, stă deoparte privind plictisit, servindu-se din când în când la bufet. Vinul bun l-a amețit puțin. Nicu, văzându-l cam neajutorat, vrând să fie amabil îi prezintă o colegă de facultate care îl pofteşte la dans. Imediat mai multe fete se strâng în jurul lor făcând haz de miscările sale nesigure, ceeace nu-l supără fiindcă îşi dă seama că în fond lumea se amuză şi că nimeni nu are de gând să râdă de el. Îsi dă silința şi vede că nu este greu, începând chiar să aibe mişcări elegante. Sanda, partenera sa, este o fată tânără, înaltă şi zveltă, cu părul blond natural, foarte drăguță. Veselia ei o face şi mai plăcută. Ion se simte minunat lânga ea. După fiecare dans se opresc o clipă, o conduce la bufet, o serveşte cu câte un pahar de vin sau un sandwich şi o învită din nou la dans. Nu are curajul să danseze cu alta, nici măcar cu Ioana căreia îi convine

situația de minune fiindcă poate sta liniştită în grupul colegilor şi profesorilor. Sanda îl lasă pe Ion în voia lui, făcându-i toate pe plac. Este din ce în ce mai amabilă, nu-i pasă de nimeni şi de nimica. În timpul dansului îşi lipeşte trupul şi obrazul de el, ceeace îl face să simta apropierea femeii, mai ales că fata îi place. Animalul din el se trezeste şi devine ca orice bărbat în asemenea situații atras fiziceşte, căci un bărbat oricât de tare s-ar pretinde, tot nu va putea rezista la apropierea şi insistențele unei femei care îi inspiră cât de cât ceva.

La un moment dat trecând pe lângă grupul în care se află Ioana, o zăreşte şi se duce direct la ea, lasând-o pe Sanda, care se simte părăsită uitându-se cu neîncredere la Ioana. Gelozia începe s-o roadă căci Ion îi place foarte mult. Ioana îl zăreşte şi-i iese în cale. Cu această ocazie constată că ea este mult mai frumoasa decât Sanda.

- " Drăguță fată Sanda, nu ? " , îi spune Ioana pe un ton în care se simte o uşoară ironie. Observase insistențele ei, nu are însă nimica împotrivă, cu toate că flirtul lui Ion nu prea îi convine. Este şi normal ca lagodnicul ei să fie curtat, este doar un bărbat atât de frumos, gândeşte ea. Ion o sărută uşor pe frunte, apoi o conduce la Bufet unde mănâncă câte o felie de tort, după care Ioana îl părăseşte şi se duce din nou în grupul din care a plecat. Ion o caută din ochi pe Sanda şi obsearvă că stă în spatele lui. Vede în privirea ei un aer de reproş pe care însă nu-l bagă în seamă. Este fericit de când a simțit că Ioana a fost puțin geloasă şi o priveşte pe Sanda cu alți ochi. Doreşte numai să se distreze cu ea, atâta şi nimica mai mult. Dar, în inima ei s-a petrecut ceva, simte de parcă i s-a înfipt un ghimpe când a aflat că Ion este logodnicul Ioanei, ceeace însă nu o împiedică să se țină mai departe scai de el. Nu-l părăseşte o clipă, dansând cu el până spre ora cinci, când Ioana obosită îl anunță că vrea să se ducă acasă. Mare parte din invitați au plecat şi au rămas numai câțiva prieteni mai intimi. Ion şi Ioana îşi iau rămas bun de la Nicu şi pleacă mulțumiți de seara petrecută. Ion a fost pentru prima oară la o asemenea petrecere care i-a plăcut foarte mult. La ieşire se pomenesc cu Sanda în față, neînsoțită. Ioana se simte obligată să-i propună ca împreună cu Ion s-o conducă până acasă, fiindcă vede că este singură şi nu s-a găsit nimeni s-o însoțească, dar spre suprinderea lor ea refuză categoric spunând că are să-i conducă ea o bucată de vreme fiindcă are acelş drum. Tot timpul vorbeşte povestindu-le fel de fel de poveşti fără nici o legătură una cu alta. La un moment dat, înainte s-o cotească spre strada unde stă Ion cu Ioana, îşi ia rămas bun şi face cale întoarsă. Ioanei i se pare foarte curioasă această atitudine a ei, cu toate că a simțit că scopul Sandei a fost numi să afle unde locuieşte Ion. O cunoaşte de la facultate fiind colege de an şi o ştie ca o fată înțeleaptă, cu toate că a auzit multe vorbindu-se pe socoteala ei. Ca să nu trezească bănuieli, Ion schimbă vorbă arătându-se mulțumit de felul cum au petrecut şi îi spune că nu ar fi rău dacă ar ieşi mai des, ceeace pe Ioana o bucură. În sinea lui îi pare bine că a

constatat cu această ocazie că a flirta cu o fată în prezența logodnicei nu este nimica rău, dacă totul este făcut pe față, fără ascunzişuri şi numai cu scopul de a te distra la moment. Deasemenea găseşte că îl vor putea frecventa pe Nicu, dacă bineînțeles prietenia asta va avea o anumită margine. Apoi o conduce pe Ioana până la uşe după care se duce acasă, intrând pe uşa separată din grădină ca să nu facă zgomot la ora asta târzie de noapte.

După aceasta trec şi puținele zile care au mai rămas până la vacanța de vară. Ioana trece cu bine examenele şi astfel soseşte începutul vacanței, fără ca un nou incident să mai fi avut loc. Ion lucrează foarte mult pentru a pregăti sezonul de construcții de vară. Cele două batrâne se linisteşc şi viața decurge normal, dar numai aparent, fiindcă coana Mary nu a uitat că vrea cu tot dinadinsul să-l cucerească pe Ion şi să-l despartă de Ioana. Din seara aceea doreşte acest lucru cu cea mai mare ardoare. Se hotăreşte să acționeze imediat când o să se ivească o ocazie când o s-o facă cu cea mai mare energie. Va căuta să-l convingă de avantajele pe care le-ar putea avea rămânând la ea. Pentru a-şi atinge ținta va pune în aplicare cele mai variate mijloace de care dispune şi va merge chiar până la şantaj, dacă va fi nevoie, posibilitate la care nu s-a gândit până acuma, deoarece sperase într-o oarecare înțelegere din partea lui. Văzând însă că pierde teren, alege această cale mârşava, adoptând deviza "scopul scuză mijloacele". Ion va trebui să fie a ei, indiferent cum. Aceste gânduri o framântă zi şi noapte şi de fiecare dată când o vede pe Ioana simte cum îi creşte ura față de ea, trebuind totuşi să fie ipocrită, ceeace o scoate din sărite.

Anul doi de facultate odată terminat şi sosind vacanța mult aşteptată, Ioana se pregăteşte să meargă la tatăl ei, de data asta însă cu inima îndoită fiindcă Ion nu poate s-o însoțească. Va trebui să vină mai târziu, atunci când va avea vacanță, care este numai o treime din cea universitară. Nu ar fi greu să obțină un concediu mai îndelungat, gândind că ar putea s-o facă prin coana Mary, dar nu vrea să-l împiedice pe patronul său în treburile lui, fiindcă îşi dă seama că este un om cumsecade care a căutat să-l protejeze cât poate. Acuma câştigă foarte bine, afirmându-se din ce în ce, fără intervenția cuiva, ci numai datorită sârguinței si priceperii lui. Dealtfel şi el este destul de neliniştit de perspectiva că va rămâne un timp singur. Ioana îl linisteşte că nu pleacă în altă parte decât la tatăl ei şi îi propune ca după sosirea lui să plece amândoi pentru două săptămâni undeva la munte. Ion este încântat de perspectivă, promițându-i că va pregăti toate în aşa fel ca în jurul datei de 1 august, când vine şi el acasă, să poată pleca mai departe la o stațiune. În toate aceste zile se arată din ce în ce mai neliniştit. Merge în fiecare seară la Ioana unde dupa orele de dragoste discută despre felul cum o să petreacă vacanța. Faptul că se desparte de ea un timp îl face să aibe o senzație de tristețe, amestecată cu o altă care însă nu o poate defini. Are impresia şi

simțământul că perioada când vor fi departe unul de altul va provoca un început de ruptură, gând care dealtfel îl framântă de mai mult timp fără să-şi dea seama dece. De fiecare dată când îi apare această perspectivă în cap o goneşte tot atât de repede, ca să-i apară brusc din nou, ceeace îl întristează. De cele ce i-a spus bunica cu mult timp în urmă despre furatul sufletului nu prea îl mai interesează, dar aceste cuvinte ale ei îi vin din când în când în minte, atunci când are acele simțăminte bizare care îl cuprind, aşa şi acuma. Pe de altă parte nici munca nu vrea s-o părăsească, mai ales că a ajuns aşa de bine într-un timp atât de scurt. Cu ceeace câştigă poate să-şi permită o viața mai largă şi o poate ajuta mai substanțial pe bunica sa, ceeace şi face. Patronul i-a promis un concediu de patru săptămâni dacă va termina lucrarea pe care o conduce până la 1 august, ceeace îi convine foarte mult, deoarece este chiar perioada când vrea să plece cu Ioana. Se pune deci pe muncă serioasă ca să predea lucrarea la termenul stabilit.

Între timp Ioana pleacă acasă şi Ion se simte singur în aceste zile de început de vară. În fiecare dimineață pleacă cu noaptea în cap, când încă tot cartierul doarme, la prânz mănâncă la un mic local, apoi după amiezele merge din nou la şantier unde a organizat munca în două schimburi şi seara târziu vine mort de oboseală acasă, se culcă şi doarme dus. Pe stăpâna casei nu o vede decât foarte rar, o salută dar nu stă niciodată de vorbă cu ea. Chiria o plăteşte punctual prin bancă. Dealtfel şi ea îl evită după cele întâmplate la ea în salon, nu fiindcă i-ar fi ruşine că a organizat întâlnirea, ci nu doreşte să aibe discuții cu Ion, care şi el caută pe cât posibil să n-o vadă, înțelegându-se cu servitoarea ca în contra unei sume de bani să-i facă treburile necesare unei gaspodării. Din acest punct de vedere este mulțumit şi aproape că nu mai regretă că s-a mutat aici. Foloseşte camera aşa cum doreşte şi cum crede de cuviință. Nu i s-au făcut niciodată observații, fiind lăsat cu totul în pace. De aceea consideră incidentul ca încheiat, ca ceva ce s-a întâmplat aevea, ca în vis. Pe doamna Troianescu nu o mai vede deloc de la plecarea Ioanei în vacanță. A zărit-o odată pe stradă şi a ocolit-o. Cu Ioana este în corespondență, prin post restant. S-au înțeles că este mai bine aşa ca să nu le fie citită corespondența, ceeace ar putea da naştere la indiscreşii nedorite.

În cadrul acestor evenimente trece luna Iunie şi jumătate din Iulie. În una din zile venind mai devreme acasă, lucrările apropiindu-se de sfârşit, se întâlneşte întâmplător, nas în nas, cu coana Mary, drept în fața casei ei, în timp ce se ducea spre locuinta lui. Văzându-l, ea se îndreaptă bucuroasă spre el şi se opreşte direct în fața lui, înainte ca el să se poată eschiva.

- " Ce este cu tine Ioane, văd ca tare mă ocoleşti . . . ai rămas singur aici, dar nu-i nimica, ai să pleci şi tu în curând la ea . . . mi-a spus domnul Ionescu că la întâi august îți dă concediul dorit . . . ai terminat lucrarea înainte de termen şi este tare mulțumit de

tine. " Ion se uită la ea cu atenţie. Este în acelaş timp şi bucuros de ce a auzit şi supărat, fiindcă nu este de acord ca cineva să se intereseze de el. Cu ce scop o face şi mai ales cum de şi-a permis. Nu doreşte însă să se certe cu ea. Îşi ia un aer mulţumit şi răspunde.

- " Vă mulţumesc pentru vestea bună, coana Mary, " se opreşte o clipă gândindu-se dacă să-i facă observaţii pentrucă a vorbit cu patronul său de el, dar se răzgândeşte şi continuă pe un ton amabil, -" ce mai faceţi, nu v-am mai văzut de mult ? . . . dar am fost atâta de ocupat cu lucrul că nu am avut timp nici măcar de mine. "

- " Un tânăr chipeş şi frumos ca tine ar trebui să aibe mai multă grije de el . . să profite de viaţă . . . . . că tinereţea trece şi odată cu ea cele mai dulci clipe ale vieţii . . . . . hai înăuntru, văd că începe să plouă, " , întinde mâna aşteptând ca un strop de ploaie să-i ude mâna, apoi îl ia de braţ şi-l duce spre uşa de la intrare. El ascultă ca un copil şi intră repede în casă urmat de ea, mai ales că într-adevăr începe să plouă. Fericită la culme că a reuşit să-l ducă la ea în casă, îl pofteşte în salon şi-l roagă s-o ierte o clipă. Ion se aşează pe un fotoliu şi în minte îi apare Ioana. Ce bine ar fi fost să fie şi ea acuma aici. Singura femeie la care râvneşte acuma este numai ea. Faptul că o va vedea în curând îi dă curaj şi-l face vesel. Gândurile îi zboară înapoi, îşi aduce aminte de felul cum a procedat Mary cu el anul trecut şi-şi face reproşuri că a intrat. Dacă va proceda şi de data asta lafel ? Se scoală de pe fotoliu şi se plimbă prin salon de sus în jos facându-si fel de fel de ipoteze. La un moment dat se hotăreşte să plece, iese pe coridor şi fără voia lui se află în faţa camerei Ioanei. Inima îi tresare, pune mâna pe clanţă şi uşa se deschide. Intrând toata fiinţa i se umple de aerul ei, de mirosul ei specific care mai persistă în aer. Toate îi sunt familiare, fiecare colţisor are amintirile sale. Zăreşte pe pat o batistă pe care ea a uitat-o acolo. O ia şi o duce cu amândouă mâinile la nas. În acest moment îi simte suflul, izul ei, care i s-a întipărit undeva în scoarta cerebrală, pentru totdeauna. Rămâne o clipă locului, se mai uită odată în jur, pune batista în buzunar şi iese grăbit ca să plece acasă înainte ca s-o întâlnească pe Mary. Trece prin salon şi în acelaş moment se deschide uşa care duce spre oficiu şi ea apare într-o rochie de interior, purtând o tavă cu cafele şi dulceţuri. Văzând-o nu mai are încotro şi se aşeaza pe fotoliu. Ea nu a observat intenţia lui de a pleca şi-l pofteste să se servească.

- " Serveşte-te . . . . te rog să mă ierţi că am stat atâta . . . m-am schimbat de ţinuta de stradă. " În timp ce Ion bea cafea şi serveşte dulceţuri, îi face semn cu mâna, se scoală de la locul ei, spunându-i pe un ton amuzat, - " stai puţin să duc vermutul pe care l-am primit acum câteva zile, este italienesc . . . ai să vezi ce bun este . . . . şi în afară de asta mai am o surpriză pentru tine. " Iese şi apare imediat cu două sticle din care una cu wisky scoţian de cea mai bună calitate. ªtie de data trecută că-i place şi ce efect a avut asupra lui.

- " Nu trebuie să stricați această băutură pentru mine . . . vorba cea, dați orzul pe gâste, aşa şi eu . . . nu prea mă pricep la băuturi de astea, -„“ uitându-se malițios la ea, - " dar îmi plac. "

- " Sunt încântată că însfârşit aud de la tine că-ți place ceva, " în care timp îi toarnă wisky în pahar - " bea şi spune-mi cum este. " Ion îl gustă, face un aer mulțumit şi dă paharul pe gât, apoi îşi mai toarnă unul singur, bându-l pe nerăsuflate. Mary este încântată, ştiind cât de slab este la băutură. Pentru a-l ameți mai repede îi umple paharul a treia oară pâna sus. Ion începe să se dispună, devine din ce în ce mai vesel şi exuberant. Râde cu poftă de tot ce-i spune coana Mary şi bea în continuare vermut. La un moment dat ea ascunde sticla ca să nu exagereze, căci altfel nu şi-ar atinge scopul. Se aşeaza lângă el pe speteaza fotoliului, rochia i se desface şi i se văd picioarele. Ion obsearvă şi gândeşte în amețeala de care este cuprins că are un corp încă destul de frumos pentru vârsta ei. Făcând abstracție de figura care îi arată anii, ar mai putea cuceri bărbați, nu prea pretențiosi. Ea îl cuprinde de după umăr şi atmosfera devine din ce în ce mai veselă. Se pricepe de minune să creeze bună dispoziție. Ion nu se mai gândeşte că s-a făcut noapte destul de târziu şi parcă este drogat, se simte extrem de bine şi toata povestea îl amuză la culme. La un moment dat Mary îi scoate haina de doc ceeace îl încântă fiindcă i s-a făcut cald. Ea devine din ce în ce mai agitată de băutură şi mai ales prezenta lui o excită la culme. Fără prea multă menajament trece la atac. Încetul cu încetul îl dezbracă. El se lasă fără să opună nici cea mai mică rezistență, ea se aşează lângă el pe fotoliu, îl mângâie şi-l sărută. Conversația a încetat. Ion nu protestează, fiind foarte amețit, lăsând-o să facă ce vrea. Corpul îi este inert, incapabil de a se apăra sau de a se mişca. Stă trântit pe fotoliul pe care s-a aşezat la început, este o jucărie în mâinile ei. Văzând că nu protestează, se dezbracă, scoțându-şi rochia de casă, rămânând goală, aşezată pe genunchii lui, apoi îl determină să se scoale şi-l duce destul de greu pe canapea, pe care Ion se trânteşte, întinzându-se cât este el de lung. Ea se aruncă asupra lui şi cu mişcări nervoase îl dezbracă până la piele. Cu toată băutura tinerețea este mai puternică în el, simte femeia de peste el, animalic. O cuprinde de mijloc şi trupurile lor se unesc a doua oară în aceleaşi circumstanțe. Toate acestea au o influență destul de proastă asupra corpului consumat al coanei Mary, care cade de pe canapea istovită de plăcerile dragostei, dar tinerețea lui îi permite să profite din nou de corpul sleit din fața lui. Spre ora două noaptea se termină totul, coana Mary este sleită, fără puteri, iar Ion, încă amețit puternic, se îmbracă şi se duce acasă cu capul umflat de băutură, de data asta fără regretul pe care l-a avut prima oară, ba din contra, cu o oarecare plăcere. Asemenea plăceri combinate nu i-au mai fost servite niciodată, deoarece singura femeie statornică pe care a avut-o până la această bătrână nebună, a fost numai Ioana, la care dragostea se consumă fără ocolişuri şi pervesităţi.

Fetele din comuna la care mergea în tinerețe cu prietenii săi de atunci nu ştiau prea multe. Experiența coanei Mary în ale dragostei l-a dus la cunoaşterea unor forme de plăceri pentru care a prins gust.

A doua zi de dimineață se scoală ceva mai târziu ca deobicei. Cu toate că nu trebuia să se ducă neapărat la şantier, se hotăreşte ca totuşi să meargă să-şi mai pună la punct unele treburi. Peste câteva zile are recepția şi nu vrea să i se găsească nici un defect. De data asta fiind cu mintea clară îşi face totuşi reproşuri, însă nu cu prea multă convingere. Noile plăceri ce i-au fost furnizate i-a deschis pofta pentru ele. Asta nu înseamnă însă că nu se mai gândeşte la Ioana, din contra, îşi face planuri de viitor şi de felul cum vor petrece împreună la munte. Zilele trec şi se apropie întâi august ziua revederii. Pune la punct până în cele mai mici amănunte cum o să-şi petreacă vacanța. Se duce la o agenție de turism şi reține la o stațiune elegantă camera pentru două persoane cu pensiune cu tot, ca să nu aibe nici o grije, decât să se odihnească după un an de muncă susținută. Aceasta îl costă destul de mult, fiindcă ține să plece în cele mai bune condiții, la un hotel de mare lux. Vrea în felul acesta să facă o surpriză Ioanei. Pedeasupra cumpără o serie întreagă de echipamente de munte, atât pentru el cât şi pentru ea. Are acuma mai mult timp fiindcă lucrarea s-a terminat înainte de termen şi în fiecare zi este liber de la ora douăsprezece. Cheltuelile mari îl obligă să se atingă şi de economii. Toate acestea nu-l împiedică însă ca să mearga aproape în fiecare seară la Mary, spre marea ei bucurie că a reuşit, înfine, să pună mâna pe el fără să întrebuințeze mijloacele necinstite la care se hotărâse şi pe care le-ar fi aplicat fără îndoială.

Astfel, Ion devine din ce în ce mai intim cu ea, îi spune pe nume, aşa cum l-a rugat. Îşi face numai o singură problemă şi anume cum va rezolva situația la întoarcerea Ioanei, căci se hotăreşte ca atunci să nu mai aibe legături cu bătrâna, sau în orice caz foarte rar. Nu doreşte ca logodnica lui să simtă ceva şi pe de altă parte cum va rezolva cu Mary care va căuta să-l determine să vină mai mult la ea decât la Ioana şi în cele din urmă se vor isca gelozii care vor putea duce la situații foarte neplăcute, pe care nu le doreşte sub nici un motiv. Preocupat de această problemă se hotăreşte în ultima instanță de a o convinge pe Ioana să se mute în altă parte, ceeace va fi foarte greu de realizat fiindcă nu va avea un motiv plauzibil. Singura cale ar fi aceea de a vorbi cu preotul, dar ce să-i spună ? Nu are un motiv care să stea în picioare. Mary în schimb nu-şi face probleme fiind încă sub influența bucuriei de a-l fi câştigat. În nebunia ei aproape că nu-şi ascunde dragostea de care este cuprinsă față de persoanele cu care intră în legătura. A devenit parcă mai tânără, râde mai mult şi în totul pare foarte fericită. Prietena ei Mimi, căreia i s-a destăinuit şi care nu a fost de acord să se încurce

cu un tânăr, nu-i spune încă nimica pentru a nu-i strica plăcerea, cu toate că inițial a fost părtaşe la aranjamentele luate, dându-i lui Ion camera cu pricina, ca Mary să-l poată cuceri. În marea ei fericire nu ştie ce să mai facă, este foarte drăguță cu Ion, de fiecare dată când vine la ea îi oferă sume de bani sau cadouri pe care el le refuză toate. Nu vrea să se lege în felul acesta, fiindcă îşi dă seama de situația de a fi peştele cuiva. Într-o zi însă, după ce făcuse cheltueli mari cu cumpărăturile pentru concediul planificat cu Ioana şi economiile începând să scadă, i se oferă o sumă mai importantă de bani, pe care el la început o refuză, nu însă destul de categoric ca de fiecare dată. Suma îl tentează şi ea simte că mult nu va mai putea ține piept tentației, iar la insistențele ei, Ion o ia, dar sub formă de împrumut, fără să-şi dea seama că acest gest îl leagă definitiv de ea şi că nu va mai putea aşa de uşor să scape de asalturile ei. Suma este mare, aşa că un timp va avea salariul grevat, pentru a o returna în rate, cum spune el, dar Mary îl lasă să spună ştiind că nu o va returna, ci toate acestea le face numai pentru a se arăta loial față de toți.

Cu două zile înainte de plecare caută să aibe cu coana Mary o explicație, arătându-i cum vor trebui să procedeze la întoarcerea Ioanei, dar subiectul o plictiseşte şi devine tăcută. Se uită la el cu o mină acră, întoarce capul luându-şi un aer de scolăriță supărată, ceeace o face ridicolă şi refuză să răspundă. El îşi dă seama că este geloasă, ceeace nu-i convine deloc fiindcă ar vrea să fie înțelegătoare. Doreşte s-o determine să nu arate Ioanei că-l iubeşte, deaceea insistă, dar cu cât caută să revină la subiect, cu atât atitudinea ei devine din ce în ce mai bizară. Până la urma îl enervează atitudinea ei. Cum adică, vrea să-l oblige s-o lase pe Ioana pentru ea ? Ce nebunie, cum poate crede că aşa ceva ar fi posibil ? Începe să-şi facă mii de reproşuri, că numai el este de vină şi pedeasupra s-a şi îndatorat aşa de mult. Ea însă nu doreşte să-l asculte mai departe şi-şi menține poziția fermă în tăcere. Vrea să-l aibe numai pentru ea, ceeace din punctul ei de vedere este ceva normal, omenesc. Nici-o femeie nu doreşte să-şi împartă un bărbat cu o alta şi Ion simte că s-a creat o situație aparent de nerezolvat. Numai el este de vină, simte cum i se urcă sângele la cap, devine nervos şi se agită, dar ei nu-i pasă, rămâne implacabilă. Deodată Ion se ridică brusc în picioare şi îi spune pe un ton vădit supărat.

- " Dacă nu vrei să înțelegi situația, plec acuma şi-ți dau banii ce mi-ai dat înapoi . . . . şi apoi nu ne mai vedem niciodată, am destule pe cap . . . nu-mi mai trebuiesc şi alte neplăceri . . . şi apoi să ştii . . . . n-ai să poți niciodată dovedi ce este între noi . . . de asta poți fi sigură. " Se opreşte fiindcă vede că vorbele lui au efect. Mary vine lângă el, îl apucă de gât, cerându-i scuze şi-i spune că nu mai doreşte s-o aibe pe Ioana în gazdă.

- " Să-i cauți altă gazdă . . . te rog să transmiți asta părintelui Simionescu când ai să soseşti la țară. " Spune asta pe un ton destul de răstit şi vădit cu ură împotriva celei pe care a luat-o cu scopul de a o păzi de rele.

- " ªi ce motiv să-i dau ? , spune Ion, fericit la culme că a scăpat de grijă ca el să caute motivele. Cu atât mai bine dacă propunerea vine din partea ei, dar ea stă un moment şi caută să găsească un motiv, dar negăsind niciunul o enervează până la urmă toată această conversație la culme. Ar fi vrut să discute altele cu el, nu asta, de aceea îi răspunde pe un ton răstit, nemai ținând seama că el s-ar putea supăra.

- " Spune-i ce vrei . . că nu mai vreau . . . aici este casa mea şi fac ce vreau . . . ". Văzând-o că o ia din nou razna, o opreşte.

- " Nu, nu aşa . . . vorbeşte te rog desluşit . . . am mai spus odată că nu am chef de discuții inutile. " Mary îşi dă de data seama că nu este bine să procedeze în felul acesta, dur, văzând că Ion nu se lasă cu una cu două dominat. Dealtfel nu-i cunoaşte stările pe care le are la enervare, dar acuma el nu se enervează, deoarece nu este vorba de Ioana ci de această bătrână care caută să-l convingă de ceva absurd. Mary îşi ia deci un aer indiferent şi-i răspunde pe un ton aparent cât se poate de calm.

- " Zi şi tu că vine o vară de-a mea şi că am nevoie de cameră . . . ce, numai eu să gândesc ? . . . . am să-i scriu şi eu peste o săptamână . . . am să-i cer scuze . . . are să mă înțeleagă. " , cu asta scoate un oftat dându-i să înțeleaga să n-o mai plictisească cu discuțiile astea. Ion o înțelege şi nu mai insistă. Deocamdată este mulțumit cu ce a realizat.

În preziua plecării trece pe la ea şi-şi ia rămas bun. Ea este pur şi simplu înebunită, nu doreşte ca Ion să meargă la țara. Vrea să-l convingă să nu plece, să rămâna cu ea. Se simte ca un animal rănit care caută să-şi sfâşâie agresorul. Îşi dă seama că succesul pe care l-a avut se datoreşte în primul rând hazardului şi priceperii ei în ale dragostei. Ion este tânar şi ea trecută de cincizeci, deci trebuie să procedeze cu prudență, încetul cu ûncetul, nu ca o fată tânără de care un bărbat nu se poate lipsi. Trebuie să facă în aşa fel ca el să se simtă cât mai bine lângă ea. Făcându-şi acest rațінament îl lasă în cele din urmă în pace şi nu mai insistă. Nu i-ar folosi la nimica să-l dea de gol față de Ioana, căci în felul acesta chiar că n-o să-l mai aibe deloc, ceeace pentru ea ar fi o catastrofă. Îi urează deci drum bun şi petrecere frumoasă. Ion însă este un băiat destul de înțelegător. Atitudinea ei nu prea l-a supărat fiindcă îşi dă seama că-l iubeşte. Este şi normal să n-o poată suferi pe Ioana, gândeşte el, dar dacă are bunul simț să nu i-o arate atunci este de acord s-o accepte, ceeace îi dă să înțeleagă. Ion îşi dă seama că legăturile lui cu ea nu sunt decât pur sexuale, în ceeace îl priveşte pe el. Față de sufletul ei nu simte nimica şi nici nu are dorința ca ea să-i fie loială, pe când față de Ioana simte cu mult mai mult, îi simte sufletul, duhul ei, gândurile ei şi aspirațiile ei. ªi

tocmai frica de a nu le pierde toate acestea îl transpun în stările pe care le are, este frica asta care vine din subconştient de care el nu-şi dă seama. Pe când Coana Mary este pentru el numai un obiect de plăceri, de satisfacerea unor cerințe sexuale pe care nu şi le poate permite la Ioana. O eventuală pierdere a amantei nu-l preocupă şi nu l-ar deranja, dar plăcerea de a o avea îl mulțumeşte totuşi.

Zile plăcute

La începutul lui August Ion pleacă în satul lui natal. Încă de departe, înainte ca trenul să intre în gară, o vede pe Ioana pe peron, însoțită de Lina şi bunica lui. Pe preot nu-l desluseşte de departe şi-şi închipuie că fiind obosit nu a putut veni. Ioana îl zăreşte la fereastră şi aleargă spre vagon. El sare jos cu bagajele în mâna, fuge spre ea şi amândoi îşi cad în brațe, sărutându-se fericiți de revedere. Apoi se duce la bunica lui căreia îi sărută mâna cu respect, ridicând-o în sus ca de fiecare dată când ea vrea la rândul ei să-l sărute pe obraz. O salută cum se cuvine pe Lina şi toți trei pleacă cu trăsura parohiei spre casa Ioanei. Drumul de la gară străbate dealurile pe care s-au plimbat în anii copilăriei lor. Vântul adie mângâindu-le obrajii cu căldura care se ridică în această seară de vară. Ei stau pe bancheta din spatele vizitiului, iar bătrâna bunică pe banca din urmă. Atmosfera este încântătoare, cerul colorat în roşu de către norii din depărtare care reflectă razele solare descompunându-le, ceeace dă întregului ansamblu un aer plin de farmec. În depărtare se aude dăngătul clopotelor dela turmele de oi şi a vacilor care se întorc de la păscut, în țipetele vesele ale copiilor. Toată ființa le este încântată. Atmosfera de aici este cu totul alta ca cea din oraş, parcă un mister pluteşte în aer ceeace le dă impresia că natura se revarsă în toată splendoarea asupra lor. În capul lor trec amintirile plăcute ale copilăriei. Ion îi ia mâna şi o strânge în a lui. Liniştea serii le umple sufletele de nostalgia locurilor natale în mijlocul cărora se află şi îi predispune la melancolie. Tropăitul cailor întrerupe liniştea din jur şi după douazeci de minute apare brusc de după deal casa parohială. Caii trag greu trăsura care urcă panta. La uşe îi întâmpină preotul, nespus de fericit că-şi revede fiica. De fiecare dată când se reîntoarce se simte mai vesel şi este bine dispus. Fără ea casa i se pare pustie şi toate fără sens. Ion o ajută pe bunica să se dea jos din caleaşcă, apoi pe Ioana şi Lina, după care sărută mâna preotului şi-l salută cu tot respectul ce i se cuvine. Oaspeții sunt conduşi în salon şi Ioana se duce în camera ei să se schimbe. În scurt timp sunt cu toții adunați. Lina aşează masa în sufragerie şi aduce bucatele. Cina este bogată şi stropită, ca deobicei, cu un vin bun, după care bunica fiind obosită, Ion se duce cu ea la ei acasă unde găseşte toate pregătite. Patul este încă la locul lui, aşa cum l-a lăsat când a plecat. În cele trei zile cât ramâne în satul lui natal se duce în fiecare seară la Ioana

iar ziua stă cu bunica, care este fericită ştiindu-l lângă ea. În aceste zile face toate formalităţile necesare pentru trecerea averii ei pe numele lui, o precauţie utilă care îi va prinde bine la moartea ei. Este casa cu grădina mare, un petec de pământ pentru agricultură şi o livadă de pomi fructiferi, un ansamblu, din care se poate trăi bine aici la ţară.

A doua zi seara Ion se hotăreşte să spună preotului că doamna Troianescu nu mai doreşte s-o ia pe Ioana în gazdă, din anumite motive pe care nu i le-a spus. El se arată nespus de mirat de aceasta veste şi Ioana mai mult. Numai la aşa ceva nu se aşteptau. Mirarea Ioanei este cu atât mai mare cu cât nu înţelege dece nu i-a spus ei acest lucru la plecare şi transmite vestea prin Ion, dar dacă aşa este trebuie acceptat, nu este nimica de făcut. Probabil că a intervenit ceva după plecarea ei, gândeşte Ioana şi în mintea ei încheie acest capitol. Întrebat de preot care este motivul, el spune că mai mult decât atâta nu ştie şi inventează o poveste întreagă, cum că l-a căutat într-una din seri ca să-l roage să comunice asta Ioanei şi tatălui ei, dar nu a vrut să-i spună motivul. El se arată foarte nedumerit, fiind foarte surprins dece comunică aceasta prin Ion şi dece nu i-a scris direct, dar neavând încotro, aflându-se în faţa unui fapt împlinit trebuie să accepte situaţia. Ion promite ca la întoarcere va căuta ceva mai bun pentru Ioana şi că nici nu va mai trebui să treacă pe acolo, deoarece el îi va muta lucrurile înainte de sosirea ei. Auzind propunerea, Ioana rămâne perplexă, cum adică, să nu mai treacă deloc pe acolo, dece oare această grabă, cum adică, coana Mary o dă pur şi simplu afară, aşa tam nesam ? gândeşte ea uitându-se mirată la Ion în aşteptarea unui răspuns care însă nu vine fiindcă el nu ştie ce să spună. Mirarea lor este cu atât mai mare cu cât trece timpul. Un moment Ioana bănueşte că el a inventat această poveste, negăsind însă motivul pentru care ar putea s-o facă îşi alungă această ipoteză. Când simte că spusele lui dau naştere la suspiciuni mai ales din partea Ioanei, Ion începe să dispere, mai bine tăcea şi lăsa totul unde a început, cu anunţul şi atâta tot. Caută deci să drege situaţia spunând că s-a grăbit când a spus ca Ioana va găsi la venire o altă locunţă, el nu a înţeles să facă aşa, ceeace o mai linşteşte pe Ioana într-o oarecare măsură. Însă preotul este foarte supărat de atitudinea cunoştiinţei sale, care l-a asigurat că atâta timp cât fiica lui va sta la ea va fi îngrijită ca propriul ei copil care a fost botezat de el. În cele din urmă îi trece prin minte că Ioana i-ar putea aduce aminte de fiica ei, din care motiv nu mai doreşte s-o aibe acolo. Dar dece a transmis aceasta prin Ion şi nu i-a scris lui direct ? In orice caz bizar fel de a se purta.

- " Nu cumva te-ai purtat necuviincios cu ea ? " , întreabă el pe Ioana ca o ultimă ipoteză pe care şi-o formulează, crezând că poate ca fără să vrea să fi supărat-o cu ceva. Ioana, care nu este obişnuită cu asemenea întrebări se simte jignită, nu o arată însă şi îi răspunde pe un ton firesc.

- " Cum poţi crede tată că aşi putea să mă port necuvincioasă cu o persoană mai în vârstă . . . mai ales că este o cunoştinţă de a matale . . . . . . în orice caz, mă miră faptul, doamna Troianescu s-a purtat mereu frumos cu mine şi cred că are un motiv foarte serios dacă s-a hotărât la asta . . . probabil că a survenit ceva după plecarea mea . . . sunt sigură că are să-ţi scrie. " La asta Ion intervine înainte ca preotul să aibe timp să răspundă.

- " Da, aşa a spus, că are sa scrie . . . ca să explice. " Se uită satisfăcut fiindcă uitase să spună asta. Încurcat, preotul tace neştiind ce să creadă şi renunţă la discuţie. Ioana gândeşte că logodnicul ei nu vrea să spună în prezenţa tatălui ei motivul, de aceea seara, când este singură cu el îl decoase foarte insistent, căutând să afle care este cauza că nu o mai vrea. Simte că ceve este în neregulă, vag în subconştientul ei îi vin mereu scene când a observat cum îl priveşte coana Mary pe Ion, dar aceste gânduri nu şi le aduce la suprafaţă, deoarece nu ar putea crede ce bănuieşte. Ion însă începe să se enerveze de aceste insistenţe la care nu se aştepta şi evită să răspundă, căutând la fiecare întrebare să ocolească subiectul, schimbând vorba. În cele din urmă, văzând că nu o mai scoate la capăt, îi spune exasperat.

- " Nu ştiu ce ai cu mine . . . doar ţi-am spus de atâtea ori că nu mi-a spus, aşa că nu ştiu care este motivul . . . te rog să mă ierţi, dar să vorbim de altceva . . . îţi promit că la întoarcere am să-ţi caut ceva bun de care ai să fii mulţumită . . . şi apoi doamna Troianescu nu este singura persoană la care poţi sta . . . este adevărat ca era o prietenă a tatălui tău, dar dacă aşa este situaţia, ce vrei să facem, nu o putem obliga să te ţină în continuare . . . şi dacă nu vrea să spună adevărul, iar nu o putem obliga s-o facă . . . în orice caz este urât din partea ei, însă asta este situaţia şi orice discuţie este inutilă . . . nu poate face decât nervi. " Se opreşte uitându-se la ea ca să vadă ce efect a făcut asupra ei toată această tiradă. Ioana se lasă aparent convinsă şi ca să nu-l mai supere, nu mai insistă, spre mulţumirea lui, căci el nu s-a aşteptat ca aceasta să ia o asemenea amploare. Parcă a provocat o erupţia unui vulcan. Ioana este însă în sinea ei nedumerită şi-şi propune să facă tot posibilul ca la întoarcere să afle adevărul. Deocamdată nu doreşte să strice vacanţa aşa de mult pregătită şi aşteptată. Preotul îi anunţă că va veni cu Ioana la oraş ca să stea de vorbă cu doamna Troianescu şi să vadă noua gazdă pe care o va găsi Ion, pentru a-şi da seama ce fel de oameni sunt, nevrând ca fiica lui să stea la oricine, mai ales când se aud atâtea despre viaţa la oraşe, unde oamenii nu prea dau dovadă de prea multă cinste sufletească, ca la ţară unde oamenii sunt mai apropiaţi unul de altul, trăiesc mai aproape de natură şi sunt mai cinstiţi. Aceasta este concepţia preotului care a trăit toată viaţa lui numai în sat, printre oameni apropiaţi naturii şi deci cinstiţi sufleteşte cum îi consideră el. Ion se arată încântat de propunerea lui, dar în acelaş timp îi este teamă că ducându-se la Mary, unde precis că

va merge, şi aceasta în neghiobia ei să-i dea ceva să înțeleagă de adevăratul motiv de a scăpa de Ioana. Imediat însă goneşte această ipoteză, fiindcă ştie că dacă ar proceda în felul acesta îl va pierde irevocabil, aşa că se linişteşte. Dealtfel preotul este supărat pe ea din care cauză probabil că nu va merge.

Ion o pune pe Ioana la curent, în amănunt, cum vor petrece vacanța la munte. A treia zi de şedere în satul natal amândoi îşi pregătesc bagajele, deoarece dimineața următoare pleacă la munte unde Ion a reținut din vreme cele două camere. Ioana este de părere că nu are nici un rost ca să stea fiecare în camera sa separată. Acolo nu-i cunoaşte nimeni şi vor putea foarte bine să locuiască împreună. El este de acord şi găseşte ideea chiar excelentă. Aceasta o să fie foarte amuzant. Niciodată până acuma nu au fost în situația de a nu se feri de oameni. Vor vedea pe o perioadă scurtă cum este când eşti căsătorit şi stai sub acelaş acoperământ cu partenerul de viață. Fac haz de asta şi consideră escapada ca o căsătorie de probă, ceeace este dealtfel destul de adevărat, fiind emotionați de noua viață pe care o vor duce pentru scurt timp.

Ajunşi la destinație, după ce au fost conduşi la gară de Lina şi bunica cu trăsura parohiei, primul lucru pe care îl fac este să renunțe la una din camere, pentru care li se reține o sumă de bani, conform regulamentului. Camera pe care şi-au păstrat-o are pat dublu, tocmai bine pentru ei doi. Hotelul este cel mai elegant din localitate. Ioana se arată foarte încântată că va sta cu el, fiind o surpriză pentru ea. Până acuma nu a dormit niciunul cu altul în acelaş pat. Camera are vederea spre versantul muntelui care se profilează în cadrul ferestrei cu geamuri mari. Deoarece nu li s-au cerut actele s-au înscris sub numele de familie a lui Ion, Vişinescu. După ce se instalează se culcă seara mai devreme, fără să mai mearga la restaurantul hotelului, dar nu înainte de a se iubi.

- " Lasă-mă pe mine să mă culc la margine ca să nu te trezesc dacă mă scol noaptea. " îi spune Ioana pe un ton amuzat. Nedormind niciodată cu cineva în pat, i se pare curios că va trebui să stea alături de el. Din cauza oboselii însă nu au prea mult timp de vorbă şi adorm. Au deschis larg fereastra şi uşa de la balcon, lăsând aerul tare şi răcoros de munte să pătrundă din plin în cameră.

Dimineața se acoală când soarele se află destul de sus, umplând cu lumina puternică întreg peisajul. Stațiunea fiind pe partea estică a versantului, masivul este viu luminat, colorat diferit după altitudine. Ceața dimineții s-a ridicat, ceeace face ca vizibilitatea să fie excelentă. Zăpada care încă nu s-a topit pe creasta muntelui sticleşte în bătaia razelor solare, contrastând cu albastrul deschis al cerului, presărat pe alocuri cu nori mici care parcă au țâşnit din spatele muntelui, ridicându-se spre cer. Cu cât te uiți mai jos, cu atât culorile se închid din cauza stâncilor cenuşii dezgolite, ca apoi întreaga suprafață să se coloreze în verdele pădurilor de brad, întrerupt din loc în loc de

petele mai deschise ale poienilor. Peisajul este grandios. Ioana se duce fascinată spre uşa de la terasă uitându-se la grandoarea care i se arată în fața ochilor. Ion vine lângă ea, o apucă de după umeri şi amândoi stau în prag contemplând natura desfăşurată în toată splendoarea ei.

- " Splendidă cameră ne-au dat, " spune ea, uitându-se la el cu un aer mulțumit. El este fericit la culme că a reuşit să-i procure asemenea bucurii. Deodată Ioana se desprinde din brațele lui, intră în cameră şi, după ce-şi fac amândoi toaleta de dimineață, se îmbracă la repezeală, propunându-i să meargă imediat la plimbare ca să admire natura. Ion sună la soneria indicată pentru personalul de serviciu. În scurt timp îşi face apariția un chelner elegant, cu o tavă plină cu bunătăți, întrebându-i unde doresc să mănânce. Ion îl roagă s-o depună pe masa de pe terasă şi amândoi se aşeaza mâncând cu poftă tot ce s-a adus, apoi coborând în fugă scările hotelului, ca doi copii care au scăpat de sub privirile părinților, ajung în scurt timp în mijlocul stațiunii. Urcă la întâmplare un deal care li se pare mai uşor pentru început şi odată ajunsi sus se aşeaza obosiți pe un colț de stâncă, privind la vale la mica stațiune din care au plecat. De jur împrejur sunt munți înalți cu vârfurile albe acoperite de zăpadă, iar în depărtare, în fundul văii care se deschide ca filele unei cărți uriaşe apare ca un fir albicios şoseaua, şerpuind pe pantele munților spre oraşelul din vale. Pe măsură ce se apropie dâra se lățeşte, ca apoi odată ieşită din nou din stațiune să se subțieze din ce în ce până dispare în zare. Frumusețea peisajului îi predispune la melancolie. Stau tăcuți unul lângă altul un timp, după care Ioana se scoală şi o porneşte încet pe micul platou spre o cabană care se zăreşte printre brazi. Fiind ora prânzului iau masa acolo, apoi se întorc la hotel şi se culcă pentru o oră, obosiți din cauza aerului rarefiat al înălțimii. Seara manâncă în restaurantul hotelului unde au locurile rezervate.

În fiecare zi îşi fac câte un program de plimbări scurte. Nu doresc să se obosească prea mult, au venit doar să se odihnească nu să facă ascensiuni. Amândoi sunt fericiți la culme, nu se mai gândesc decât la ei. Ion îşi aduce aminte din când în când de Mary dar şi-o alungă în acelaş moment din gând, iar Ioana a şi uitat discuția şi nedumerirea ei cu mutatul. Toată conversația lor se reduce la admirarea înprejurimilor şi la întocmirea programelor de plimbare. Dar, din păcate cele două săptămâni trec repede şi zilele se scurg una după alta apropiind fericirea trecătoare a celor doi tineri de sfârşit. În ziua hotărâtă părăsesc cu multă părere de rău stațiunea, oarecum speriați de un mic incident din ajun. La un moment dat Ioana s-a simțit rău şi a avut amețeli, trebuind să se aşeze ca să nu leşine. Ion a chemat medicul hotelului care a presupus o sarcină. La început nu au vrut să creadă, dar după câte ştie Ioana, toate simptomele par a adeveri cele spuse de medic. Dealtfel a ştiut mereu cum să se ferească, însă de câtva timp nu a mai ținut cont şi inevitabilul s-a produs. Neavând încotro vor trebui să

aştepte până la întoarcerea ei la oraş, fiindcă numai acolo se poate aranja această situație neplăcută, de către un specialist. În nici un caz nu va trebui să afle nimeni de taina lor. Ea fiind crescută în religia creştina, ştie că întreruperea unei sarcini înseamnă în fond omorârea unei ființe care trebuie să apară pe pamânt. În sinea ei de femeie ar fi vrut să fie mamă, dar din cauza circumstanțelor, aceasta ar fi pentru ea o catastrofă. Oamenii trăiesc într-o societate cu idei preconcepute, în care naşterea unui copil trebuie să îndeplinească anumite condiții, părinții să posede o hârtie eliberată de o autoritate în zilele noastre, sau de către o organizație religioasă în trecut, prin care să ateste că s-au unit în fața legii care le dă drepturi atât lor cât şi progeniturii. Mulți Oameni consideră că dacă un copil se naşte fără a îndeplini această formalitate să nu fie văzut în societate ca o persoană cu aceleaşi drepturi cu unul care a îndeplinit aceste formalități aşa zise legale. Om este om, indiferent cum este născut şi cum este privită naşterea sa. Nimeni nu are dreptul de a dispune cum să trăiască şi cum să fie privit un copil după felul cum este născut. O lege este lege numai dacă corespunde unor cerințe etice şi logice şi mai ales umane. A face diferența dintre mai multe feluri legale cum este un copil născut este împotriva naturii, a existenței şi a eticei. Un copil, indiferent sub ce lege se află este un om care trebuie să aibe aceleaşi drepturi ca unul care s-a născut fără a cădea sub această lege, în primul rând fiindcă el ca om în societate nu are nici o vină de starea juridică în care se aflau părinții săi în momentul naşterii şi în al doilea rând nu poate fi făcut răspunzator de aceasta. Ioana ştie toate acestea fiindcă de multe ori a dicutat cu diverşi colegi şi profesori despre această temă, dar mai ales este preocupată de problema religioasă, de felul cum este privită situația de către cler. Acuma când ea este însăşi în această situație nu ştie cum să rezolve problema. Femeie din ea doreşte copilul, dar societatea în care trăieşte l-ar repudia ca om şi atunci ce este de făcut, aceasta este întrebarea care o frământă de când a flat vestea. Situația încă nu este prea gravă fiindcă se află deabea la început de tot, la câteva zile, dar timpul trece.

La începutul lunei septembrie, înainte ca vacanța să se termine, ajung acasă. Ioana mai are o săptămână de rămas la tatăl ei, dar Ion trebuie să plece chiar a doua zi, cu părere de rău că nu mai poate sta lângă bunica lui, care şi ea este necajită că nepotul ei nu are mai mult timp disponibil. Fiind în vârstă şi dându-şi seama că nu mai are mult de trăit, doreşte să-l aibe cât mai mult lângă ea. Nu i-a spus-o niciodată, însă faptul că a părăsit-o ca s-o urmeze pe Ioana a necăjit-o şi i-a provocat mult sânge rău. Gândul era ca el să-şi fondeze o gospodărie trainică aici la țară, în locul în care s-a născut şi a crescut, lucru pentru care ea a muncit o viață întreagă, luându-şi de la gură pentru a pune bazele gospodariei aşa cum este ea astăzi. Totodată nu s-a opus prea mult atunci când i-a spus că pleacă, nevrând să-i strice fericirea. Ion îi promisese că

după ce Ioana va termina studiile se vor stabili aici şi de când s-au înțeles cu toții să le construiască copiilor o casă nouă, s-a mai linştit, aştepteând an de an reîntoarcerea lor.

0

Începutul sfârşitului

După ce îşi ia rămas bun de la logodnica lui şi de la familie, Ion părăseşte dis de dimineață satul lui natal. La întoarcere are mult de lucru şi mai ales multe de aranjat. Se prezintă la birou cu două zile mai târziu, însă patronul nu-i zice nimica, fiind unul din cei mai buni salariați ai săi. Diminețile se duce la şantier, după amiezile colindă prin oraş în căutarea unei camere, iar seara soseşte târziu acasă. În felul acesta a evitat o întâlnire cu Mary, care, bineînțeles a aflat de întoarcerea sa. O intrigă însă faptul că este ocolită şi că nu a trecut s-o vadă ; doar s-au despărțit în termeni buni, Ion însă nu are chef de ea acuma. Este sigur că dacă o va întâlni vor reîncepe reproşurile deghizate şi geloziile fără rost şi apoi trebuie neapărat într-un termen scurt să rezolve problema locuinței Ioanei. Neavând succes, apelează la patronul său, care îi promite că va face tot posibilul să-i găsească ceva prin cunoştiințe. Ion îl roagă să nu apeleze la doamna Troianescu, fără să-i spună dece, dar nu este întrebat, fiindcă domnul Ionescu ştie să se poarte şi înțelege situațiile. A doua zi îi dă o adresă la o familie de oameni foarte cumsecade, care nu stau prea departe de locuința lui. Ion se duce spre seară să vadă. Proprietarul apartamentului, domnul Dumitrescu, îl aşteaptă şi-l primeşte bine. Camera este mare, frumos mobilată, cu baie alături, într-un apartament de patru camere. Lui Ion îi place foarte mult şi deoarece i s-a cerut un preț acceptabil, nu se mai tocmeşte, plătind pentru două luni înainte. După ce pune toate la punct, se duce la Mary ca s-o anunțe că a găsit o locuință pentru Ioana. Ea se arată încântată şi fericită că a venit s-o vadă, considerând asta ca vizită de sosire. Îl întâmpină în antreu apoi îl pofteşte în salon. Ion are un aer destul de rece şi oficial, dar ea nu obsearvă, spunându-i pe un ton din care se poate desprinde bucuria revederii.

- " Ce drăgut din partea ta că ai venit, " se propie de el şi-l sărută pe frunte, apoi îl mângâie uşor pe păr, - " sunt foarte mâhnită că vii abea dupa patru zile de când te-ai întors din vacanță . . . te-am aşteptat în fiecare seară . . , " se uită la el aşteptând răspunsul. Ion se simte stingherit de atmosfera pe care a creat-o. Este doar hotărât să rupă legătuirile cu ea. Văzând însă felul cum este primit se simte obligat să fie amabil, mai ales că atitudinea ei umilă față de el îi produce o milă profundă. Se vede în

atitudinea şi felul ei de a se purta o sforțare supraomeneasca de a-i fi pe plac, lucru ce nu-i reuşeşte din cauza că este cuprinsă de prea mare emoție de prezența lui. El nu doreşte să-i strice fericirea pe moment şi după o mica conversație în care îi povesteşte cum a petrecut vacanța, fără a pomeni de Ioana, îi spune pe un ton firesc ca şi cum nu a venit special pentru asta şi şi-a adus aminte.

- " Apropos, ştii . . . eram să uit . . . am găsit o cameră pentru Ioana . . . ea vine peste trei zile . . . n-o să mai treacă pe aici, mâine vin să-i iau lucrurile. " Se opreşte neştiind ce să mai spună. Ea se arată încântată că a scăpat de ea, mai ales că i-a venit greu să se prefacă de fiecare dată când o întâlnea, ceeace o enerva la culme. Îl roagă să treacă a doua zi pe la opt seara. Ion nu respinge propunerea dar nici nu acceptă şi pleacă fără să-i spună precis când o să vină. Ei îi este însă suficient fiindcă este sigură ca va veni. Într-adevăr, a doua zi punct la opt sună la uşa ei. Îi spune că a trecut să ia lucrurile, ceeace este pe jumătate adevărat. Se duce în fosta cameră a Ioanei, strânge cele câteva obiecte ce mai sunt acolo, le pune într-o valiză şi vine în salon, unde fusese poftit la sosire. I-a fost pregătită o masă bogată, stropită cu toate băuturile care îi plac. Seara este plăcută, însă ea nu vrea să renunțe la ideea fixă, care i-a încolțit în minte şi Ion după ce consumă diferitele băuturi una după alta fără nici o noimă, se lasă din nou convins. De data asta însă nu a mai fost atât de amețit ca dățile trecute, fiind conştient de ceeace face, fără să-i mai pare rău ca altădată. Mary este şi ea mulțumită şi în culmea fericirii că a câştigat un trup tânăr şi proaspăt care pentru sufletul şi corpul ei îmbătrânit este ca un balsam. Ion pleacă, nu prea târziu, vesel şi bine dispus încărcat cu două valize mari pe care le duce la noua adresă unde le depune în camera în care va sta Ioana. Cele două zile cât mai sunt până la sosirea Ioanei, merge serile la Mary unde petrece de minune, numai în compania ei. S-a obişnuit cu ea şi nu mai consideră că a făcut ceva împotriva bunului simț şi nici a Ioanei, ea este doar cea cu care va trăi o viață întreagă, gândeşte el.

La zece septembrie apare şi Ioana cu tatăl ei. Ion se duce din timp la gară, cumpără un buchet imens de garoafe pe care i-l va oferi când se va da jos din tren. Îi telegrafiase că a găsit o locuință bună. În tot timpul drumului Ioana a fost foarte curioasă să ştie unde va sta şi dacă se va simți tot aşa de bine ca la doamna Troianescu. Nu-şi mai face probleme de faptul că ea nu a mai vrut s-o aibe. S-a obişnuit cu gândul. Odată trenul oprit, sare din vagon, îl ajută pe preot să coboare şi, văzându-l pe Ion, îi iese în întâmpinare, bucuroasă de revedere. Primeşte florile, care o încântă şi se reîntoarce la bătrânul preot care rămăsese lângă tren, uitându-se cum se bucură tinerii de revedere. Ion se apropie de el, îi sărută mâna şi cheamă un hamal care le duce bagajele afară la un taxi. În drum spre noua locuință nimeni nu vorbeşte şi nu se întreabă nimica. Odată ajunşi, sunt asteptați la intrare de gazde, pe care Ion îi anunțase

de ora când vor veni. Sunt o pereche mai în vârstă, el pensionar, care au închiriat camera fiului lor doctor, plecat în capitală după terminarea studiilor. În felul acesta îşi mai adaugă ceva la pensia lor care nu le ajunge. Doctorul îi ajută, însă nu destul ca să poată duce o viață acceptabilă. Doamna şi domnul Dumitrescu îi poftesc înăuntru. Se vede pe figura preotului că este mulțumit. Camera le place la toți. La rugămințile lui Ion, s-au pus vaze cu flori peste tot, pe care el le-a plătit. Preotul stă de vorba cu ei, rugându-i să aibe grije de fiica lui aşa cum se cuvine, promițându-le că va face tot posibilul să plătească ceva mai multă chirie. Ea trebuie să învețe şi nu are timp pentru gospodărie. Deoarece Ion a achitat pentru două luni înainte, preotul îi restituie banii. El se simte stingherit dar primeşte fiindcă îşi dă seama că altfel l-ar supăra.

Ioana se instalează în noua ei locuință pe care o găseşte comfortabilă şi frumoasă. Ca să ajungi în camera ei nu este nevoie să treci prin holl, ci de la intrare se face o uşe separată din care se poate ajunge direct. Afară de baie, care este comună cu gazdele, totul este separat. Locuința se află în cadrul unui bloc mic cu patru apartamente, situat într-o grădină frumoasă cu flori şi copaci. Preotul mai rămâne două sau trei zile aici şi va dormi in sufragerie. În prima seară Ion vine să-i viziteze, petrecând câteva ore plăcute, iar a doua seară îi invită la un restaurant elegant din oraş, împreună cu familia Dumitrescu, după care îi conduce acasă. Fiind târziu nu mai intră ci merge mai departe spre locuința lui. Cotind strada pe care stă, vede din depărtare pe cineva care se plimbă în sus şi în jos în fața porții. Apropiindu-se obsearvă că este Mary, ceeace îl supără. Ea îi spune că întâmplător a trecut pe acolo, dar s-a văzut clar că-l aşteaptă de mai mult timp. Are o figură supărată în care se vede că o roade gelozia. Îl întreabă destul de malițios ce mai face "logodnica ta", pe un ton apăsat şi dacă este mulțumită acolo unde s-a mutat. Ion nu-i răspunde şi îi atrage atenția să nu mai procedeze în felul acesta. Schimbându-şi brusc atitudinea, văzând că l-a supărat, îl întreabă când mai vine la ea. Îi este teamă, pe drept cuvânt, că acuma când a venit Ioana, o va părăsi sau va veni foarte rar. Pentru asta l-a aşteptat, să afle ce intenții are. Pentru a scăpa de ea îi promite Ion că va trece în una din zilele următoare, dar că nu poate preciza când.

- " Mă găseşti oricând acasă, ar fi însă mai bine să-mi dai în prealabil un semn de viață. " , îi spune ea, liniştită că nu a refuzat-o categoric. Cu aceasta discuția ia sfârşit, Ion îşi ia rămas bun şi se duce acasă să se culce.

Zilele următoare nu se mai petrece nimica deosebit. Ion se duce în fiecare seară la Ioana, ajuntând-o la aranjarea camerei. Fac unele modificări fiindcă au fost duse de la țară unele piese mici de mobilă pe care şi le aranjează cu gust. Apoi are o mulțime de mărunțişuri pe care le aşează în toate părțile. Ea nu poate face prea multă treabă din cauza sarcinei pe care o suportă destul de greu. La eforturi are amețeli, trebuind să se

aşeze ca să se odihnească. La facultate încă nu s-a observat nimica. Ea îl roagă să se grăbească să caute un medic. El aproape uitase de starea ei şi văzând în ce hal se află se sperie. Întreabă în dreapta şi în stânga, dar nu poate afla de unul care să fie dispus la aşa ceva. În cele din urmă apelează tot la patronul său. Ii spune că a avut legături cu o fată şi că inevitabilul s-a petrecut. Domnul Ionescu îi recomandă un medic şi în felul acesta se rezolvă, destul de uşor şi această problemă. În tot timpul cât a avut sarcina Ion s-a purtat foarte frumos cu ea, i-a adus în fiecare zi flori şi prăjiturile ei preferate. Toate s-au petrecut în cea mai mare taină, dealtfel ca tot ce au făcut până acuma. Peste trei zile ea este complet restebailită, invocând la facultate o răceală.

Într-una din seri ducându-se mai dervreme acasă, Ion o găseşte pe Mary la doamna Mimi în vizită. Văzând-o vrea s-o ocolească, dar este prea târziu. Îi pare rău că nu a intrat pe la intrarea din spate, ca deobicei. Gazda îl invită sa ia loc, îl serveşte cu prăjituri şi cafele şi toți trei se lansează într-o conversație destul de interesantă. Se vorbeşte despre literatură, subiect la care Ion este tare. Nu numai că face față, dar obsearvă că felul lor de discuție este la un nivel oerecum scăzut în ceeace priveşte celor citite. Constatând că Ion excelează se arată surprinse şi-l invită şi alte dăți la asemenea reuniuni. El se arată de acord, fiind însă mirat că nu s-a pomenit numele Ioanei. Cum adică, numai el este invitat ? Pentru ce această lipsă de respect, nu față de Ioana fiindcă nu poate avea pretenția să fie iubită, ci față de el pentru care Mtay pretinde că se dă în vânt. Nu spune însă nimica nedorind să facă discuții inutile. ªtie că sceste două doamne mai în vârstă o invidiază pe Ioana care este tânără, frumoasă şi plină de vitalitate, ceeace însă nu este just, fiindcă timpul trece peste toți şi fiecare intră la un moment dat într-o vârstă în care nu mai poate arăta ca în tinerețe. A îmbătrâni nu este nici o ruşine si nici un fapt de care să se ascundă cineva. Ion şi Ioana sunt în privința asta de aceeaşi părere. El înțelege oarecum concepția acestor două femei, îşi ia deci rămas bun şi se duce să se culce, constată însă cu uimire că Mary îl urmează intrând după el în cameră, fără măcar să-i ceară voie.

- " Ce ai cu mine ? . . . văd că în ultimul timp mă ocoleşti . . . ai plecat în concediu şi acuma după ce te-ai întors ne-am văzut numai odată . . . de atunci nu vrei să mă mai vezi . . . " , îi spune ea pe un ton plângăreț. Se aşează pe fotoliul din fața biroului, uitându-se la el întrebător. Supărat de atitudinea ei şi neştiind ce să răspundă, Ion se aşeza şi el pe scaunul din fața mesei de birou, îşi pune obrazul între palme, rezemând coatele şi stă aşa fără să vorbească, privind în gol. Mintea începe să i se întunece şi are mari dificultăți de a se abține să nu izbucnească. Văzând că nu o poate scoate la capăt cu vorbele, Mary se scoală de la locul ei, îi apucă capul între mâini şi-l sărută pe frunte, ceeace nu are nici un efect asupra lui. Rămâne imobil de parcă s-a paralizat. Starea această a lui o sperie, ființa lui fiind cu totul absentă la tot ce se

petrece în jur, dând impresia unui om căruia i s-a blocat cu totul gândirea. Deodată lui Mary i se face frică şi se hotăreşte să plece, îndreptându-se spre uşe, apoi se teme să nu-l părăsească lăsându-l în starea asta şi se întoarce. N-a mai avut ocazia să-l vadă în această criză, dealtfel nici nu i le cunoştea din care cauză începe să-i fie frică, mai întâi se gândeşte s-o cheme pe prietena ei Mimi, dar renunță să nu se facă de râs. În cele din urmă nu-i vine în minte altceva decât să înceapă a-i povesti fel de fel de istorii fără legătură una cu alta, apoi ca o încercare supremă își arată ura față de Ioana, crezând că în felul acesta îl va face să-şi revina. Dar, numica nu ajută şi teama împreună cu o enervare o cuprinde, aducând-o aproape la disperare. Se apropie de el apucându-l de umeri, poruncindu-i pe un ton autoritar şi puternic să se scoale în picioare şi acuma în fine spre marea ei surprindere vede că ascultă, îşi scutură capul, ca şi când i-ar fi luat cineva un văl din fața ochilor şi figura îi devine normală de parcă nu s-ar fi întâmplat nimica. Mary răsuflă uşurată, îl cuprinde plină de dragoste de după mijloc aşezându-şi capul pe pieptul lui, apoi fără nici o vorbă începe să-l dezbrace ca pe un copil care trebuie dus la culcare. El nu protestează şi se lasă dus în voia soartei. Văzându-l gol, fața lui Mary devine stacojie de mulțumire şi trupurile lor se unesc pentru a nu se ştie a câta oară în seara asta. Apoi îl îmbracă în pijama şi-l culcă. Ion adoarme imediat fără să fi spus măcar un cuvânt. Ea stinge lumina şi se furişează din cameră. Mergând spre casă este înca speriată de ceeace a văzut şi trăit. Nu-l mai văzuse într-o asemenea stare bizară, parcă era hipnotizat, putea să facă cu el ce voia. N-a scos o vorbă în tot acest timp, toate petrecându-se în deplină tăcere. Bizar fel de a se purta Ion, gândeşte ea în timp ce se culcă.

A doua zi Ion se scoală ca deobicei, are mintea clară, dar amintirea serii trecute îi trece prin minte ca într-o ceață, nu ştie dacă s-a iubit cu Mary sau nu, totul i se pare că a fost un vis. Pleacă la lucru ca deobicei iar seara merge la Ioana. Când îl vede parcă schimbat, simte că se întâmplă ceva cu el, nu este ca deobicei, este mai tăcut şi mai rece, dar ca să nu strice atmosfera nu-l întreabă nimica. În sufletul ei se înfiripă un ghimpe care o roade. În seara asta este mai nervos ca altădată şi nici măcar nu o sărută. Îi povesteşte despre munca lui pe şantier, de întâmplări banale, ceeace nu făcuse niciodată, apoi pretextează că este obosit, se scuză şi pleacă fără să-şi ia rămas bun ca altădată, sărutând-o, îi dă pur şi simplu mâna ca unui prieten. Ioana se miră de această atitudine, nici măcar înainte să-şi dea seama că se iubesc nu a avut asemenea purtări de indiferență față de ea. Dar ce o şochează mai mult este faptul că nici din punct de vedere sexual nu şi-a mai exprimat dorinți şi nici nu a încercat. Se hotăreşte deci ca data viitoare când va veni să aibe cu el o explicație serioasă, aşa cum a mai avut şi altă dată, care au avut succes.

Ion merge acasă şi pe drum îi apare în minte bătrâna lui amantă, care se pricepe aşa de bine în ale dragostei. Nici nu s-a pregătit bine de culcare că bate cineva la uşe. Se grăbeşte să deschidă şi se arată surpins c-o vede, cu toate că în subconştientul său o dorea, ceeace nici faţă de el însuşi nu vroia să recunoască. Mary intră, stinge lumina şi cu gesturi sigure îl dezbracă, aşa cum face de fiecare dată. El se lasă şi în minte îi apare Ioana pe care el o dezbracă, dar ruşinat îşi goneşte acest gând. În seara asta Mary rămâne la el până spre dimineaţă în care timp îi dovedeşte pentru a se ştie câta oară, ce cunoştiinte are despre dragoste. După un somn scurt se duce la serviciu, iar spre seară ca deobicei la Ioana, care văzând în ce hal arată, sfrijit, palid şi oarecum neângrijit, se sperie.

_ " Ce ai păţit Ioane ? . . . vai în ce hal arăţi. "

Are ochii cu cearcăne, privirea obosită, şi contrar obiceiului lui nici nu s-a bărbierit, ceeace îi da un aer jalnic. Evită să-i răspundă, încercând să-i distragă atenţia prin fel de fel de explicatii fără nici o legatură cu întrebarea. De data asta se scuză totuşi că nu poate să i se dăruiască invocând oboseala. Dealtfel în halul în care arată Ioana nici n-ar avea chef de dragoste. În cele din urmă, ca sa salveze aparenţele începe să spună că nu fac bine că s-au izolat de lume şi că ar fi bine să mai iasă în oraş, să se întâlnească cu alţi tineri, cva cu totul nou la el, el care se opunea de fiecare dată când Ioana îl ruga să nu mai fie atât de singuratec.

- " . . . . . şi ce zici dacă mâine am merge la cinematograf, iar dumineca să facem o excursie prin împrejurimi . . . . " , spune el deodată sub privirile mirate ale Ioanei care nu a mai auzit asemenea propuneri de la el, dar îl lasă să vorbească mai departe, - " . . . . viaţa noastră se reduce numai la muncă pentru mine şi studiul pentru tine, iar serile vin să te văd . . . stupidă viaţă . . . într-un an de zile nu am fost decât de câteva ori în oraş şi odată la ziua acelui Nicu al tău . . . . ai să vezi că aceste ieşiri o să ne faca bine ." Vorbind i se descreţeşte fata. Ea găseşte că are dreptate şi îl aprobă, recunoaşte însă în vorbele lui tocmai cele ale ei când căuta să-l convingă tocmai de ceeace a încercat el să facă acuma cu ea.

- " Ai dreptate, toată viaţa noastră se reduce numai la un program redus, fără distracţii . . . de ani de zile acelaş lucru . . . mereu acelaă lucru . . . aşa o să facem cum ai propus tu, mâine mergem la cinema iar dumineca o să ne plimbăm . . . bună idee. . . de altfel cred că ţii minte că în trecut am propus şi eu acelaş lucru " Ioana însă nu-şi dă seama că se lasă prinsă în plasă şi pune atitudinea şi aspectul lui pe seama surmenajului. Deocamdată a reuşit să-i distragă atenţia şi bănuelile. Este multumiţ de succes.

Mary vine apropape seară de seară la el şi de fiecare dată stoarce aproape toată vlaga din el. Cu Ioana însă se ţine de cuvânt, merge cu ea la cinematograf, după care o

duce la o cofetărie, iar dumineca fac o excursie prin înprejurimi. Escapadele acestea le fac la amândoi într-adevăr bine. Un lucru însă este neclar în mintea ei, nu pricepe dece are legături atât de rare cu ea. El invoacă de fiecare dată oboseala, dar la infinit nu va reuşi s-o convingă de asta. Ea se simte stingherită, mai ales că se obişnuie să-l aibe aproape în fiecare seară. În mintea ei încolţeşte o bănuială, pentru prima oară, deocamdată încă destul de vagă şi-şi propune să aştepte ca să vadă dacă situaţia se va perpetua sau dacă cumva este ceva trecător.

Prăpastia se apropie

Toamna odată apărută, vremea se răceşte şi încep ploile. Ioana continuă să urmeze facultatea cu succes, iar Ion se face din ce în ce mai apreciat. I s-a mărit salariul, aşa că poate să pună mai mulţi bani deoparte. Lui Mary nu i-a mai restituit suma ce i-a dat-o sub formă de împrumut. Dealtfel ea nici nu a vrut să i-o dea înapoi, l-a rugat s-o considere ca un cadou, ceeace nu l-a deranjat prea mult, din contra. Pe de altă parte el a aflat că ea îi plăteşte o diferenţă de chirie pentru camera pe care o ocupă. Pentru asta însă are cu ea o discuţie, nevrând să accepte sub nici un motiv, cu ceeace ea este de caord şi în felul aceste se aplanează diferendele din ultimul timp. Doamna Mimi se arată jenată de toată această poveste. Ar fi preferat să nu se mai ducă discuţii în jurul acestui subiect, fiindcă se simte vinovată că prin ea s-au aranjat legăturile dintre Ion şi Mary, prietena ei. Nu şi-ar fi închipuit că lucrurile să meargă atât de departe. Credea că prietena ei doreşte numai un divertisment în monotonia evenimentelor din cadrul grupului lor, dar constată că Mary exagereaza făcând pe fetiţa îndrăgostită. După ce Ion o anunţă că el va plăti toată chiria, ea se arată mulţumită, rugându-l să nu se mai pună pe tapet această istorie, considerând incidentul încheiat. Fata din casă, Maria cunoaşte toate dedesupturile, fiind însă cinstită şi nevrând să se amestece, nu pomeneşte niciodată nimănui de ceea se petrece aici în casa lui coana Mimi. Îşi dă seama ce urmări ar putea avea dacă s-ar afla. Îi este milă de Ioana, cât despre Ion îi este ciudă că a putut ceda atât de uşor unei bătrâne nebune şi isterice, cum o numeşte ea pe Mary.

Ion face tot posibilul ca Ioana să nu afle nimica, ceeace nu este prea greu, dat fiind că nu au cunoştiinţe comune care să poată trăncăni. Binevoitori se găsesc oriunde şi oricând, care se amestecă în treburile altora, unii din convingere că ajută, alţii din răutate, dar cercul lor de cunoştiinţe fiind foarte restrâns nu are dece să se teamă. Va trebui de acum încolo să se poarte de o parte şi de alta în aşa fel ca să nu dea niciuneia

apă la moară. Față de Ioana nu trebuie să se trădeze iar în ce o priveşte pe Mary, ea nu vorbeşte niciodată de Ioana, iar când aude de ea înmtâmplător schimbă enervată vorba. În sinea ei doreşte ca Ion s-o părăsească, să rămână cu ea, dar îşi dă seama că deocamdată aceasta nu este posibil, trebuind să accepte rolul de vioara a doua. Îl face pe Ion să înțeleagă că dacă se va purta aşa cum doreşte ea, îi va lăsa după moarte toată averea, mai ales că nu are rude şi deci nu se vor găsi contestatori. Decât să ramâna statului mai bine să i-o dea lui, pentru asta însă cere ceva în schimb, şi aceasta este însaşi persoana sa. Ion bănuieşte ce intenții are, nu face însă nici un efort să facă lumină în gândurile sale. Dealtfel nici față de el însuşi nu vrea să accepte situația, cu toate că ceva îl îndeamnă mereu în subconştient să primească aranjamentul propus de ea. Toate acestea nu-i sunt prea clare în minte, însă toate aparențele fiind mai tari îl depăşesc. Este prins ca într-un vârtej din care nu ştie cum să scape. Are

de ales dintre tinerețea şi dragostea cinstită a Ioanei şi banii bătrânei Mary în schimbul cărora va trebui să-i satisfacă cerințele sexuale. În mod normal o asemenea alegere ar fi absurdă, dar în cazul lui se pune acută. A intrat în horă şi trebuie să joace, nu mai are încotro. Simte că este subjugat de ceva, că o mână nevăzută îl îndepărtează de țelul vieții sale şi nu este în stare să lupte cu toate forțele ca să se desprindă din acest păienjeniş în care s-a prins. Câteodată îi apar în minte vag cuvintele bunicii de acum câțiva ani, cum că ar fi bine să se ferească să nu i se fure sufletul, dar îi dispar tot atât de repede cum au apărut. Îi este teamă atât de Ioana cât şi de Mary, având față de amândouă atitudini împăciuitoare. Teama de adevăr îl sperie peste măsură. Fatul că Ioana ar putea afla de legătură îl înebuneşte, din care cauză este față de amanta lui ascultător ca un copil, cu toate că nu l-a amenințat niciodată. Simte însă că la cel mai mic efort de a scăpa de ea va fi pierdut iremediabil, că Ioana când va afla îl va părăsi. Unirea trupească cu ea o consideră ca un rezultat al faptului că-şi aparțin unul altuia, uniți prin dragoste sufletească şi cea trupească ca o anexa firească, pe când pentru Mary are doar o dorință din ce în ce mai mare de a simți plăcerile trupeşti cât mai puternic şi sălbatec, aproape animalic, la care ea se pricepe atât de bine. În afară de asta nu simte pentru ea nici un sentiment mai înalt, din contra o oarecare scârbă şi milă. ªi apoi avantajul la ea este că nu are dece să se ascundă că o vede pe Ioana, ceeace nici nu este nevoie fiindcă ea ştie, singurul lucru fiind acela că trebuie să se abțină față de ea să vorbească de Ioana

Ioana începe să se obişnuiască cu atitudinile lui şi aparent nu-şi mai arată nedumerirea pe față. În realitate nu şi-a părăsit intenția de a-l controla cândva, ceeace pentru ea este momentan aproape imposibil, în primul rând fiindcă nu are când şi în al doilea rând nu se pricepe la aşa ceva. În mintea ei a rămas ideea că nu este posibil ca el să se fi schimbat atât de radical într-un timp atât de scurt, fără nici un motiv aparent.

Trebuie neapărat să se fi întâmplat ceva, ceva ce el nu vrea ca ea să ştie. Pentru a nu înrăutați mai mult starea lui nu-i dă să înțeleagă că bănueşte ceva şi se poartă cu el lafel ca deobicei, gândindu-se că odată adevărul tot va ieşi la iveală, oricât l-ar ascunde, ața că are răbdare să aştepte. Pe de altă parte s-ar putea să se înşele, de aceea nu poate să-l şicaneze făcându-i scene din senin.

În această atmosferă de neîncredere de ambele părți se apropie din nou Crăciunul. Ioana îl anunță că în vacanță pleacă tot la tatăl ei, întrebându-l dacă vine şi el, lucru firesc. O face numai din obişnuință, fiindcă nu s-a întâmplat niciodată să nu vină şi el. Anul trecut a fost el acela care o rugase să-i spună dacă vor pleca împreună şi a căutat să-i zmulgă promisiunea că nu se va duce fără el, ceeace dealtfel ea nici nu a avut de gând. Acuma însă, spre marea ei surprindere, îi răspunde că nu ştie dacă i se va da liber, dar îşi dă imediat seama că nu trebuia să-i spuna asta, că în felul acesta nu o face decât să se îndeparteze de el. A doua zi îi spune că deabea aşteaptă să meargă şi el acasă la bunică, unde vor petrece sărbătoarea Crăciunului în sânul familiei. Îi explică că de fapt nu a avut nici o clipa de gând să nu mearga, doar că s-a exprimat greşit, că nu putea să ştie înainte să vorbească cu patronul, ceeace dealtfel Ioana găseşte destul de logic, dar nu destul de suficient pentru o scuză valabilă. Atâta timp cât nu intervin explicații, lucrurile sunt cinstite. Aceasta este una din teoriile ei la care nu poate renunța nici chiar când este vorba de Ion. După aceste explicații si întrebări de ambele parți, pleacă mai devreme de la ea. Are de gând să meargă la Mary ca s-o anunțe că nu va sta cu ea de Crăciun şi anul nou, aşa cum îl rugase ea. De data asta are şi el o explicație logică care i-a venit aşa ca o salvare de ultimă minută.

- " Trebuie să înțelegi că gândind logic nu pot să ramân aici cu tine de Crăciun . . . eu sunt în comună oficial logodit cu Ioana . . . şi ce vor zice oamenii când tocmai de această sărbătoare mare n-o să fiu cu ea ? " , ea nu spune nimica, dar are o privire plină de reproşuri. Când i-a spus că va rămâne aici a făcut-o numai ca să-i facă plăcere, este însă mai bine să-i spună că totuşi pleacă, nevrând ca ea să-şi piardă controlul dând totul pe față, gând ce-l înebuneşte peste măsură. Ea se arată foarte mâhnită, dar neavând încotro îl roagă să se întoarcă cât mai repede şi pentru prima oară îşi arată pe față duşmania față de Ioana. Ion este şocat şi o roagă destul de aspru să n-o mai jigneasca. Neavând interesul să-l supere nu mai continuă. Raporturile dintre ei sunt oarecum într-o formă de aşteptare, unul față de altul. Niciunul nu-şi dă pe față adevăratele intenții, de frică ca celălalt să nu le interpreteze greşit. Se înțeleg numai dintr-un singur punct de vedere, acela că se potrivesc în a face dragoste, căci altfel vârsta şi firile diferite îi despart din toate punctele de vedere.

Cu două zile înainte de Crăciun, Ioana pleacă acasă. Nu-i mai propune nimica lui Ion, vrând să vadă ce atitudine va lua. El este însă destul de şiret ca să nu se lase prins

în plasă. Pregăteşte venirea lui în satul natal în cele mai mici amănunte. Nu poate pleca decât cu o zi înainte de Crăciun din cauza unor lucrări care trebuie să fie lichidate la sfârşitul anului. Seara nu se mai duce la Mary, iar a doua zi de dimineață plecă cu cu primul tren ca să fie mai devreme de ajun acasă. Doreşte nepărat să asculte frumoasele colinde de Crăciun pe care le-a cântat şi el când era copil. În zgomotul monoton al roților de tren îşi aduce aminte că de câte ori ajungea cu grupul de copii la preot erau bine primiți şi darurile erau oferite de Ioana. Parcă şi acuma o are în fața ochilor. Era o fetiță mică, firavă cu nişte ochi mari, cu codițe care îi atârnau până aproape de genunchi. Ducea cu greu coşurile cu daruri încărcate pentru colindători pe care le oferea cu gingăşie. El venea des la ei, însă în mintea lui a rămas mai puternic întipărită împărțirea darurilor de către Ioana. Era atât de dulce şi copilărească toată această acțiune, că el însăşi copil era emoționat. Frumoasele obiceiuri româneşti de Crăciun i-au plăcut de totdeauna. °ăranul Român este foarte legat de obiceiul pământului şi nu va renunța niciodată la el, indiferent de ce liftă păgână doreşte să pună mâna pe sufletul său. Dar, fără să vrea aceste gânduri frumoase sunt întrerupte când îi apare Mary în minte. Se scoală de la locul lui, se duce pe culoar, deschide repede fereastra şi lasă aerul înghețat de afară să-i biciuiască fața, ceeace îl trezeşte la realitate. Ca să nu-i mai vină gânduri neplăcute în minte, intră înapoi în compartiment şi începe să facă conversație cu ceilalți pasageri.

Spre ora unusprezece ajunge în locurile sale natale. De data asta natura nu se mai arată ca astă vară când a sosit cu Ioana. Iarna s-a aşternut peste verdedeața dealurilor şi casele satelor, colorând întreg peisajul în albul sclipitor al zăpezii căzute de curând. La gară este aşteptat de Ioana şi bunică, cu o sanie trasă de doi cai cu zurgălăi, cea a preotului. Se duce mai întâi la el acasă să lase bagajele şi să se odihnească, lasând-o în drum pe Ioana. Doarme două ore după care bunica îi serveşte masa, aşa cum făcea când era copil. Bucatele de pe masă îl fac din nou să se gândească la copilăria şi adolescența sa. Toată ambianța îi este atât de familiară şi simte că aici ar trebui să se afle sufletul său, nu acolo printre străini. Spre seară se duc amândoi la Ioana ca să petreacă ajunul împreună. Uşa le este deschisă de Lina, care se arată foarte bucuroasă de venirea lor. Îi pofteşte în salon, iar peste puțin timp îşi face apariția preotul şi Ioana. Toată lumea este fericită şi mulțumită că s-au strâns laolaltă. Bunica care a îmbătrânit şi nu mai vede bine, face remarca că numai în zilele de sărbătoare se petrece în familie, fiind de părere ca amândoi ar putea veni mai des să-i vadă, idee la care se aliază preotul şi Liana. Seara este placută, conform datinilor primesc colindători, în număr destul de mare, deoarece fiecare doreşte să-l felicite pe preot aşa cum se cuvine unuia care se aocupă de atâta amar de vreme de problemele sufleteşti ale celor

din sat. De treizeci de ani încoace au fost botezați toți copii de el şi toate căsniciile oficiate. Toți colindătorii sunt bine primiți şi încărcați cu daruri dinainte pregătite. Printre ei se află şi cunoscuți de ai lui Ion şi ai Ioanei care sunt bucuroşi de revedere. În zilele următoare tinerii fac unele vizite de rigoare la rudele lui Ion şi cunoscuți ai Ioanei, primind în schimb altele la ea acasă. În una din seri, fiind şi ceilalți de față, Ion îşi exprima dorința că ar vrea să grabească căsătoria, fără să mai aştepte ca ea să termine studiile, ceeace provoacă vii discuții. Doreşte aceasta, fiindcă simte că numai în felul acesta va putea scăpa de Mary. Este sigur că odată reîntors în oraş va continua s-o frecventeze, cu toate că nu o mai doreşte, dar ea a căpătat asupra lui o putere ca un magnet care te atrage fără să te poți desprinde el şi că singura soluție este numai întreruperea curentului. De aceea caută să forțeze nota. Tatăl Ioanei este net împotriva, fără a arăta clar motivele. Bunica însă nu face nici un fel de obiecții, în fond nu prea o interesează dacă o ia acuma sau după ce ea va termina studiile, pentru ea este tot una. Ioana la rândul ei îi explică că odată căsătorită va avea obligații mai multe în detrimentul învățăturii şi că ar fi păcat să se lase de studiat, acuma când mai are un an în afară de acesta şi termină. Chiar dacă nu o să trăiască din ce a învățat, vrea cu orice preț să aibe un titlu academic. Lina, care asistă la toată această conversație tace, fiindcă nu vrea să-l supere pe preot, deoarece este pentru grăbirea căsătoriei. Ion se lasă aparent convins, cu toate că simte că pierde teren. Firea lui influențabilă nu-i permite să continue cu insistențele.

Serile lungi de iarnă le petrec împreună numai ei doi. Ca şi înainte Ion vine pe furiş, intrând pe fereastră. Parc s-a schimbat brusc, a devenit iar acela care a fost, este drăguț cu ea şi îi dovedeşte că-i aparține cu trup şi suflet. Ioana este fericită că şi-a revenit. În acelaş timp însă, atitudinea lui nu face decât să-i adâncească bănuielile, deoarece imediat ce a părăsit oraşul s-a schimbat radical, redevenind Ion al ei, gelos şi bănuitor. Anul nou îl petrec tot împreună cu familia. Preotul a invitat şi câțiva cunoscuți din comună față de care are obligații. Petrecerea este plăcută, cu mâncare multă pregătită de Lina şi băuturi bune aduse special dela o vie din apropiere. Ioana mai are vacanță pâna la opt ianuarie. Ion însă trebuie să se întoarca pe ziua de patru la lucru. Pleacă cu multă părere de rău, ca de fiecare dată când părăseşte aceste locuri şi oameni care îi sunt atât de dragi. Soseşte seara în oraş, grăbindu-se să ajungă cât mai repede acasă cu gândul să se culce mai devreme ca a doua zi să fie odihnit, dar spre marea lui surprindere, intrând în cameră o vede pe Mary instalată comod pe un fotoliu, îmbrăcată sumar cu o rochie de interior. Focul arde în sobă, încălzind plăcut aerul uşor parfumat. Văzând-o, se opreşte un moment în prag neştiind ce să creadă şi ce să facă. Ea se scoală în picioare, îl întâmpină ca şi când ar fi normal s-o găsească acolo şi cu un surâs care arată fericirea revederii, îl pofteşte să şadă. Ion face un pas înainte şi la un

moment dat simte că se clatină de supărare. Îi spune pe un ton răstit, abținându-se să nu țipe, fără să răspundă la salut.

- " Ce cauți aici când eu nu sunt acasă . ? . . dac veneam cu Ioana, ce se întâmpla ? " , se opreşte sufocat, sângele i se urcă la cap ca atunci când are crizele de nervi, ceeace face să-i sticlească ochii şi o privire fixă, undeva spre un punct la înfinit. Văzându-l cum arată, lui Mary îi dispare surâsul de pe buze, se depărtează de el ducându-se în partea cealaltă a odăii. Cu toată imobilitatea sa vede cum se înfurie pe măsură ce trece timpul. De data asta însă Ion nu şi-a pierdut controlul asupra voinței şi se abține să nu izbucnească mai rău, deoarece Mary nu mai spune nimica şi nu caută să-l liniştească. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi provocat dezlănțuirea crizei. Nu-i cunoaşte încă destul de bine metahna şi se sperie ca data trecută. Când vede că-şi revine încetul cu încetul, simte o uşurare. El se aşează pe pat, îşi apucă capul între mâini, stând aşa un timp, după care se scoală în picioare revenind la un aer complet normal, de parcă cineva i-ar fi luat starea cu mâna, spre mulțumirea lui Mary care începuse să aibe bătăi de inimă din cauza spaimei. Dar el n-o bagă în seamă, se duce la baie, face un duş, după care apare îmbrăcat în pijama, trece pe lângă ea şi se aşează pe pat. Fericită de întorsătura lucrurilor spre bine, ea prinde curaj, destupă o sticlă de coniac care se află pe masa, pregătită dinainte, pe care Ion nu o observase, umple două pahare şi-l învită să bea. El se gândeşte că un păhărel sau chiar două nu i-ar strica acuma, nu ar putea decât să-i facă bine după oboseala drumului şi după enervare. Se aşează deci pe celălalt fotoliu şi amândoi golesc paharul fără să-şi vorbească sau să-şi ureze ceva. Cu timpul se linisteşc spiritele şi limbile începe să li se descleşteze. Ion îi povesteşte cum a petrecut vacanța, cu toate că Mary nu l-a întrebat, fiind vorba şi de Ioana, însă nu zice nimica ascultând plictisită, apoi îl întrerupe şi începe ea să vorbească, povestindu-i la rândul ei diverse istorii din viața ei care s-au petrecut pe timpul când Ion nici nu a existat încă. Îl duce încetul cu încetul, după mai multe păhărele de coniac, pe făgaşul iubirii trupeşti. Astfel petrec toată seara împreună, desfătându-se când cu băutura, când în plăcerile dragostei, până aproape de dimineață. În cele din umră ea pleacă istovită şi amețită, cu toate că a avut de gând să doarmă cu el în pat, dar se gândeşte la fata din casă şi prudentă pleacă. Tăria bărbătească a lui Ion a doborât-o aproape complet. A doua zi el se duce ceva mai târziu ca deobicei la serviciu. Fiind prima zi după vacanță pretextează că trenul a sosit cu mare întârziere şi a sosit spre dimineață acasă.

În zilele următoare se pomeneşte cu amanta lui în fiecare seară la opt. De data asta s-a obişnuit. De când o cunoaşte s-a învățat cu băutura, el care în toată viața lui nu a băut decât la ocazii şi atunci foarte cumpătat. Pâna acuma însă nu avut niciodată prilejul să bea băuturile ce-i oferă Mary, nici n-a ştiut vreodată că ele există. A prins

gust de ele şi atunci când nu le duce simte că parca îi lipseşte ceva. Treaz îi este oarecum silă de ea, dar obişnuința fiind a doua natură, o priveşte cu timpul ca pe oricare alta cu care sa se poata distra, cu diferența că în cazul de față el este acela care profită materialiceşte în detrimentul părții spirituale. Din ce în ce mai des primeşte bani de la amanta lui ca în cele din urmă să considere că nu este rău ce face, că în font îi dă ceva ce nu poate avea decât în felul acesta, ce nu se poate cumpăra de oriunde.

A cincea zi de dimineață Ion îşi ia liber ca s-o întâmpine pe Ioana la gară. La sosirea trenului o primeşte ca deobicei, cu un aer fericit, uitând de data asta să cumpere un buchet de flori. Ea fiind foarte atentă la toate manifestările lui, mai ales în ultimul timp, bagă de seamă, ceeace o mâhneşte. Simte din nou, cu sensibilitatea ei de femeie, că aici la oraş este altul, nu mai este cum a fost cu puțin tinp înainte la țară în timpul vacanței. Nu i-a mai sărit de gât s-o sărute şi nu mai exaltă de fericire c-o vede. Pe la ora unusprezece ajunge acasă, Ion îi duce bagajele sus şi pleacă imediat scuzându-se că trebuie să se întoarcă la şantier, ceeace dealtfel este adevărat. Deasemenea vrea s-o lase să se odihnească, iar seara când va veni o să stea cu ea mai pe îndelete de vorbă. I-a spus lui Mary că în seara asta să nu vină şi nici el nu va veni la ea, ceeace o supară peste măsură, simțind că odată cu venirea Ioanei este trecută iar pe planul doi.

După plecarea lui Ion, Ioana merge să anunțe pe gazda ei că a sosit, fiindcă la intrare nu a văzut pe nimeni şi i s-a părut că nu a fost auzită. Deschizând uşa de la salon vede pe domnul Dumitrescu şi doamna lui stând de vorbă cu un tânăr bine făcut şi elegant îmbrăcat. Ioana se scuză vrând să iasă, dar este reținută şi poftită să intre. Îi este prezentat domnul doctor Dan Dumitrescu, fiul lor, venit şi el de Crăciun să petreacă sărbătorile cu părinții săi. Gazda o roagă să ia loc, ea acceptă rugându-i s-o scuze că deabea venită de la drum doreşte să meargă mai întâi să se schimbe şi să se aranjeze puțin. În scurt timp apare îmbrăcată în una din rochiile ei mai frumoase, care îi scoate la iveală corpul ei zvelt şi bine proporționat. Frumusețea şi tinerețea ei îl surprinde pe tânărul doctor care îi aruncă priviri pe furiş, devenind în acelaş timp vesel şi exuberant, fără însă a fi dezagreabil. Ioana constată că are un aer aparte de a conduce conversația pe diverse teme, într-un limbaj ales şi îi pare rău că nu este şi Ion de față. Se gândeşte să-i telefoneze la doamna Mimi, dar renunță, fiindcă uitase că nu poate fi acasă. I-a spus doar că trebuie să meargă la şantier unde nu poate fi găsit aşa de uşor şi repede.

- " Mă întrebam mereu cine stă în camera mea . . tata mi-a scris că a închiriat-o unei studente, dar nu mi-a spus cum este, " spune Dan cu un aer amuzat, uitându-se când la tatăl său când la Ioana, care simțind unde vrea să ajungă caută să schimbe

vorba, dar el nu se dă bătut spunând în continuare tatălui său pe acelaş ton plăcut şi amuzat, că este foarte surprins de frumusețea acestei studente şi că-i felicită pentru alegerea făcută, deoarece s-au prezantat şi alti interesenți să ia camera.

- " Dar nu am făcut eu alegerea . . . " , spune tatăl amuzat de atitudinea fiului său în râsul tuturor.

- " Hai tată, ştiu că ai avut întotdeauna gust bun . . " , îi răspunde Dan glumeț, apoi conversația ia altă întorsătură, ca să n-o supere pe Ioana. A observat că o stingehereşte faptul că se vorbeşte numai de ea. Se discută despre fel de fel de evenimente din oraă şi din țară, fiecare povestind cum a petrecut sărbătorile Crăciunului. Nimeni nu observă că timpul trece şi că s-a făcut miezul nopții. Ioana se scuză că este obosită de drum şi merge să se culce, condusă de Dan până la uşa camerei ei. Se culcă mulțumită că a petrecut o seară plăcută. Doctorul se reîntoarce în salon unde părinții strâng farfuriile şi paharele de pe masă. Ei obsearvă că s-a schimbat ceva la el, a intrat tăcut şi pe gânduri. Deobicei îi ajută la strâns de pe masă, dar de data asta se aşeaza şi îşi mai toarnă un păhărel de vin.

- " Ce ai tinere ? . . . nu fii prost . . . din cauza chipului frumos al unei fete nu te întristezi tu . . . ce Dumnezeu . . . eşti un băiat serios . . ", în timp ce vorbeşte continuă să deretice prin cameră, urmărind cu privirea pe fiul lui.

- " Da tată, ai dreptate . . . dar tare frumoasă este . . . m-a copleşit . . . crede-mă că în meseria mea văd multă lume şi multe femei trec în fața mea, în toate atitudinile, însă niciuna nu mi-a inspirat atâta simpatie ca fata asta . . . " Părinții lui se uită mirați la el. Cu toate că este fiul lor, nu l-au cunoscut pâna acuma sub această latură a sentimentalismului. Mama nu intervine, lăsându-l pe seama tatălui, aşa cum a procedat încă de când a fost copil şi trebuiau să-l introducă în ale lumii, tata băiatul, mama fata.

- " Las-o în pace . . . şi pedesupra este şi logodită . . un băiat bizar care vine mai mult pe ascuns . . . asculta-mă ce-ți spun, trăieşte cu el încă de mult . . asta se vede cale de o poştă, mă miră cum de n-a observat până acuma bătrânul ei tata, preotul . . . da, este fiică de preot . . a avut-o mai târziu, ar putea să-i fie bunic, nu tată . . . el a fost la mine când s-a mutat şi m-a rugat să avem grije de ea . . . înțelegi tu, dar ce să fac, nu-l pot opri pe tânărul acela să vină la ea aproape în fiecare zi . . . . din când în când primesc câte o scrisoare prin care mă roagă să-i scriu cum se comportă fiica lui . . . ce să fac, îi scriu şi eu de bine, că altfel cine ştie ce s-ar putea întâmpla . . . nu mă bag şi nu mă amestec în treaba altuia şi mai ales în asta . . . . mie mi se pare curioasă toată această poveste . . băiatul nu-mi place deloc . . . în afară de faptul că este chipeş, nu are nici o calitate, ba din contra, i-am auzit de mai multe ori ciorovăindu-se . . . cică se cunosc de copii şi au crescut aproape împreună ca frate şi soră . . . . preotul a acceptat

mai mult din obligație logodna lor . ." se oprește neştiind ce să mai spună, fiindcă nu ştie mai multe, i-a spus tot. Dar toate acestea nu-l pot convinge pe Dan. Faptul că nu este fată mare o priveşte numai pe ea. Treaba ei, este tânără şi organismul îşi cere dreptul la viață, ceva firesc ce nu poate fi considerat ca un act ruşinos, din contra. În această atmosferă se duce Dan să se culce, însă în zadar, fiindcă nu poate adormi, se perpeleşte toată noaptea. Chipul ei nu-i iese din minte, şi trupul acela, părul, tot, tot ce are.

A doua zi de dimineață când să plece la facultate Ioana se întâlneşte cu doctorul care se arată foarte suprins de coincidență. Se oferă s-o conducă, dar ea refuză. Nu vrea să fie văzută de colegii care ştiu că este logodită cu Ion. Ei îl cunosc şi aceasta ar putea da naştere la vorbe şi intrigi. Dan o petrece totuşi o bucată de drum, după care merge la treburile sale. Ea este foarte surprinsă de asiduitatea cu care îi face curte, niciodată nu i-a făcut cineva atâtea complimente. Ion este altă fire, pe el îl ştie de copil şi nu s-a gândit să aibe de la el pretenția să procedeze ca doctorul. Nefiind deprinsă cu acest fel de a fi a unui bărbat față de o femeie, se simte oarecum stingherită. Dealtfel Dan este un bărbat frumos şi manierat, nu ştie însă care îi sunt adevăratele intenții ceeace o împiedică să înceapă cu el o conversație pentru ca să nu-i interpreteze greşit vorbele. Ea nu este întortochiată în vorbire, nu ştie să discute una şi să gândească alta, nu a fost învățată aşa şi apoi nu-i stă în fire. Aceste probleme îi apar în minte şi o sâcâie. Toată ziua este speriată la gândul că o să-l întâlnească din nou. După ce vine la prânz acasă, se încuie de teamă să nu fie obligată să-i răspundă la insistențe. Îi pare rău că nu poate apela la Ion. Dacă el ar fi fost un om logic şi de înțeles ar fi procedat amândoi în aşa fel, până ar fi scăpat de doctor într-un mod elegant. Deaceea îi pare bine când Ion vine seara. Doar Dan n-o să îndrăznească să bată la uşa ei când el este acolo. Dar această bucurie îi trece curând. ªi de data asta Ion este plictisit şi acru ca dățile trecute. Îi spune că nu are mult timp de stat, pretextând că vrea să se culce mai devreme, a doua zi trebuind să se scoale cu noaptea în cap ca să meargă la un şantier mai departe de oraş. În realitate nu s-a putut abține şi a fost la Mary şi ca de fiecare dată când vine dela ea o neglijează pe Ioana care caută să-l rețină ceeace îl enervează, îşi dă seama că miroase uşor a parfum şi se fereşte cât poate să se apropie de ea. De fiecare dată când ea vine lângă el, el se retrage uşor şi pe nesimțite, în aşa fel ca ea să nu-şi dea seama. În cele din urmă plictisită îl lasă să plece şi pentru prima oară îi vine să plângă. Se aşeaza pe pat şi câteva lacrimi îi curg pe obraz. Păcat că Ion s-a schimbat aşa de mult în ultimul timp, gândeşte ea. Ce drăguț a fost înainte şi din nou îi vine în gând ceva ce nu poate pricepe, dar ca femeie simte ceva, un instinct îi spune că nu Ion este acela care s-a schimbat, ci ceva ce l-a stăpânit, ceva exterior, iar el ca o fire slabă se lasă dus

de acest destin. Trebuie deci să afle ce se ascunde în spatele atitudinii lui, ce-l determină să se poarte atât de rece cu ea. Dar cum sa facă ? Uită şi de Dan şi se culcă supărată. A doua zi de dimineață se întâlneşte din nou cu Dan. De data asta îşi dă seama că totul este aranjat, c-o pândeşte când iese. Toata această poveste începe s-o deranjeze. Pe de o parte Ion cu atitudinea lui bizară din ultimul timp şi acuma acest Dan care îi dă târcoale. Are nevoie de linişte pentru învățătură şi nu ştie cum să procedeze cu unul şi cu altul. El o conduce o bucată de vreme până aproape de facultate, atâta să nu fie văzuți laolaltă. Ioana este cu el amabilă fără să vorbească prea mult. El în schimb devine din ce în ce mai exuberant, îi vorbeşte de spitalul din capitală la care lucrează, de oamenii de acolo şi multe alte fleacuri fără vreun interes, apoi când sunt pe punctul să se despartă o roagă cu insistență să iasă cu el seara la un local, amenințând-o în glumă că nu pleacă din oraş până când ea nu acceptă măcar odată să iasă cu el, crezând că în felul acesta o va impresiona, dar Ioana nu răspunde, fiind în acelaş timp încurcată. Nu ştie ce să facă, niciodată nu s-a ținut un bărbat după ea cu atâta încăpătânare. I-au mai făcut şi alții curte, dar niciunul nu a fost atât de insistent, fără să-i pese că se poate face față de ea de râs. În acelaş timp însă atitudinea lui nu-i indisplace, în subconştientul ei se teme numai că Ion ar putea afla. Dacă ar şti s-ar întâmpla o catastrofă cu el. Împrejurările o ajută însă. Îi spune deci că dacă în seara asta nu vine Ion, iese cu el ; într-adevăr, Ion se duce la Mary şi nu apare. Pentru ea a devenit normal să nu vina şi să ramână serile singură. Dan pândeşte toată seara să vadă dacă vine sau nu vine, dar are noroc. Fericit se îmbracă mai frumos şi aşteaptă până se face ora convenită. La ora opt şi jumătate este Ioana gata îmbracată. S-a înțeles cu Dan că atunci când va bate la uşe să iasă imediat şi să procedeze în aşa fel ca să nu fie văzuți de careva de prin împrejurimi. El procedează întocmai, cu toate că nu-i convine situația de a pleca pe furiş. Este totuşi mulțumit că a făcut un pas înainte. Vrea cu tot dinadinsul s-o cucerească şi va face tot ce va putea în acest sens, încetul cu încetul. Ce păcat că este prinsă, daca ar fi fost liberă ar fi mers mai uşor, gândeşte el. Îşi dă totuşi seama că nu-i este indiferent, însă fiind legată de un altul căruia i s-a promis pe viață, cedează greu, ca orice femeie care îşi cunoaşte menirea față de cel ales. Femeile fiind din acest punct de vedere mult deasupra cinstei bărbaților. Dan cheamă un taxi şi merg la un restaurant de lux unde vine numai lumea elegantă şi bogată a oraşului. Ioana s-a îmbrăcat şi aranjat ca atunci când a fost cu Ion la Nicu. Dan este pur si simplu fascinat de frumusețea ei, cu cât o vede mai mult cu atât îi intră mai adânc în suflet. Amândoi dansează şi petrec de minune, ceeace Ioanei îi place foarte mult. Este liniştită că aici nu va fi văzută de cunoscuți, deoarece nu ştie pe nimeni care frecventează aceste localuri. Numai o coincidență i-ar putea scoate în cale pe cineva care o cunoaşte. Dan i se pare simpatic şi delicios, ceeace nu este de mirare fiindcă el

face tot posibilul să se facă cât mai agreabil. Printre altele îi povesteşte despre el, că părinții lui au fost oameni mai săraci dar nu lipsiți cu totul de mijloace, care deabea spre bătrânețe au reuşit să-şi construiască casa unde locuiesc, din economiile care le-au făcut o viață întreagă. Facultatea a făcut-o ținându-se singur. A terminat de curând, dar începutul este greu, nu a putut încă să se pună pe picioare aşa cum trebuie, din care cauză nu poate să-şi ajute deocamdată mai substanțial părinții. Salariul lui de început fiind încă destul de modest, le poate trimite totuşi lunar o sumă de bani, care adugată la pensia tatălui şi chiria Ioanei, să le asigure o bătrânețe acceptabilă. Are speranța că în curând să poată lucra la un mare sanatoriu unde cariera îi va fi asigurată. Îi dă să înțeleagă că trebuia încă de două zile să se prezinte la spital, dar a preferat înainte să iasă cu ea.

- " Dece faci asta . . . din cauza mea să-ți pierzi locul ? . . . nu-mi plac asemenea procedee, nu vreau să-mi spui odată că . . . " , dându-şi seama ce vrea să zica Dan îi pune mâna pe gură oprind-o să vorbească.

- " Mă superi, nu mă cunoşti încă . . . cum poți crede că aşi putea vreodată spune aşa ceva . . . iartă-mă că am pomenit de asta . ." Apoi, părându-i rău de ce a spus, schimbă vorba, comandă o sticlă de şampanie pe care o bea mai mult el decât Ioana, iar spre ora zece şi jumătate pleacă amândoi veseli acasă. Dan nu a comandat mâncare ci numai mici gustări dar bautură din plin, ceeace o intrigă pe Ioana, însă nu întreabă pentru a nu i se părea ignorantă. Poate că aşa se procedează în asemenea ocazii, gândeşte ea, a văzut însă că la mesele alăturate lumea mânca în toată regula. La propunerea lui de a merge pe jos acceptă, cu toate că este puțin amețită. El o ia de braț şi amândoi merg aşa o bucată de drum. În mintea ei se succed fel de fel de imagini din copilărie şi de mai târziu, fără nici o legătură cu cele prezente, ceeace o face să fie tăcută şi absentă. Nici nu-şi dă seama cu cine este alături. N-a mai fost în starea asta de amețeală, care dealtfel îi place. Pe deoparte îşi dă seama că i-a scăzut puterea de voință şi stăpânirea de sine . . . Ce curios, în toată această seară nu s-a gândit nici o clipă la Ion şi acuma îi vine în minte. Ce o fi făcând ? Nu cumva a fost la ea si nu a găsit-o acasă ? Nu, niciodată nu a venit atunci când a spus că nu are timp, precis că acuma doarme . . . Aceste gânduri îi trec prin minte aşa fără nici un motiv aparent şi de frig se strânge lângă Dan, care are mintea destul de clară, fiind obişnuit chiar cu mai multe păhărele de băutură. El îşi dă seama că este absentă ceeace nu-l deranjează. Vazând că tremură o apucă de după umeri, simțindu-i aburul suflulului care îi mângâie fața. În acest moment îi trece un fior prin şira spinării, o strânge mai tare lângă el, o răsuceşte cu o oarecare brutalitate şi o sărută, înainte ca ea să poată opune vreo rezistență. Ioana rămâne uluită, trezită brusc din gândurile care îi circulă fără noimă prin cap. În primul moment nu-şi dă seama ce se întâmplă, dar îşi revine repede la

realitate. Dan o ia iar de braț ca şi când nimica nu s-ar fi întâmplat şi amândoi continuă să meargă tăcuți, fără să se privească măcar. În capul ei se învălmăşesc ideile una după alta, fața îi arde, cu tot frigul de afară. Nu ştie dacă să se supere sau să tacă. La un moment dat îi scapă întrebarea fără să vrea şi fără să-şi dea seama.

- " Dece ai făcut asta ? " În acelaş timp se sperie că s-a auzit vorbind. Dan este şi el confuz, însă mai stăpânit ca ea, totuşi îi răspunde mai mult mecanic decât voit.

" Fiindcă te iubesc . . . . te iubesc de când te-am văzut de prima oară . . ." , se opreşte, înțelegând că momentul cere tăcere. Dealtfel pentru Ioana nu este o noutate şi nici ceva neobişnuit, şi-a dat doar seama că-i place doctorului, dar nu şi-ar fi închipuit că o să trezească în el atâtea pasiuni într-un timp atât de scurt. Dacă ar fi ştiut că are sentimente de dragoste adevărate față de ea nu ar fi acceptat să iasă împreună. Credea că voia doar să se amuze puțin cu ea şi când colo a dat peste ce nu dorea.

În scurt timp ajung acasă. Le este frig. Înăuntru îi aşteaptă o atmosferă plăcută, cu sobele încinse. Ioana vrea să se retragă ca să se culce fiind obosită şi oarecum amețită, atât din cauza băuturii cât şi din cauza insistențelor sale. El o roagă să mai rămână şi în loc să deschidă uşa care duce spre camera ei, o deschide pe cea care duce spre sufragerie. Zăpăcită Ioana intră şi se pomeneşte în fața mesei puse cu două tacâmuri. Vasăzică părinții lui au fost avertizați, totul a fost pregătit dinainte. Nu, lucrul acesta nu-i place, are să-i atragă atenția să nu mai procedeze în acest fel nelalocul lui. Cu Ion a fost cu totul altfel, fără complicitatea cuiva, a venit spontan fără intervenție de afară.

-" Îmi pare rău Dane că ai procedat aşa . . . ce amestec au părinții tăi ? . . . văd ca nici nu sunt acasă . . . mie nu-mi place asta. " Se uită fix şi dojenitor la el.

-" Îartă-mă dacă te-am supărat, am vrut să-ți fac plăcere . . . o surpriză, ai văzut că nu am comandat mâncare la restaurant . . . " , se uită la ea cu un aer fericit şi continuă, - " eşti aşa de frumoasă . . . Ioana. " Ultimul cuvânt îl pronunță plin cu pasiune, încercând să se apropie de ea, dar ea se retrage strategic, în semn de apărare. Se hotăreşte totuşi să nu fie prea categorică, cu toate insistențele sale puțin cam enervante, dar prezența lui nu o deranjează, ba din contra, se simte bine, în largul ei. Fără să fie poftită, fiindcă Dan în zăpăceala lui a uitat s-o facă, se aşeaza pe unul din locuri. El fuge afară şi tot atât de repede apare cu o tavă plină cu mâncăruri alese, comandate la un mare restaurant, pe care o pune pe masă, apoi iese din nou şi revine cu o sticlă de şampanie frapată pe care o destupă cu o detunătură puternică şi toarnă în pahare cu o dexteritate de chelner experimentat. Ea se uită amuzată la toate pregătirile pe care le face şi râde, ceeace îi dă curaj. Mai întâi o serveşte cu mâncăruri,

apoi se aşeaza şi el la locul lui. Ioanei îi vine în minte ideea de a deschide vorba despre Ion, în aşa fel ca Dan să-şi dea seama că nu are să renunţe la el şi că tot ceeace face este inutil. Prieteneşte da, acceptă. Nu va reuşi s-o rupă de logodnicul ei de care o leagă atât copilăria cât şi multe amintiri plăcute. Dealtfel simte că prezenţa lui Dan nu-i provoacă nici un sentiment mai înalt, în afară de aceea că este un bărbat care ştie să se poarte şi pedeasupra şi frumos, pe când prezenţa lui Ion îi dă impresia ca si când el ar face parte din însăşi persoana ei, cu toate defectele şi slăbiciunile sale, foarte supărătoare ce este drept, mai ales în ultimul timp. Dar vorbind şi căutând să-i explice ce gândeşte, se miră că Dan se arată indiferent la cele ce-i povesteşte despre logodnicul ei. Încetul cu încetul el canalizează cu măiestrie conversaţia spre alte subiecte şi în felul acesta atmosfera se destinde. În sinea lui nu vrea să creadă că Ion ar fi o piedică în intenţiile sale şi pe de alta parte nu poate avea pretenţia ca Ioana să renunţe brusc la el, deoarece o legătură veche şi atât de adâncă sufleteşte nu se poate desface cu una cu două, ba de multe ori chiar deloc. Dar Dan nu-i împărtăşeşte gândurile sale în întregime, se arată plăcut în conversaţie, dovedindu-se în acelaş timp un om multilateral în cunoştiinţe din toate domeniile. Ioanei îi place felul lui de a fi, dar nici ea nu se lasă mai prejos, îşi etalează şi ea cunoştiinţele, contrazice şi de câteva ori constată că Dan îi este superior. Văzând că doreşte să-l impresioneze cu cunoştiinţele ei, îi găseşte slăbiciunea şi-i face complimente, flatând-o că este cultă şi deşteaptă. La miezul nopţii ea se ridică, se scuză că este obosită şi merge să se culce. Dan n-o reţine, însă o acompaniază până la camera ei, îi deschide uşa şi vrea să intre odată cu ea. Cu toate că este încă puţin ameţită de băutură, o supără acest gest. Se întoarce brusc în prag, barându-i drumul, uitându-se la el cu un aer indignat. Fără să zică ceva el se opreşte, îşi dă seama imediat de neghiobia pe care era s-o facă, se scuză şi se duce să se culce. Se simte jenat. Ioana încuie uşa de frică să nu se răsgândească şi să vină peste ea, cu toate că este sigură că nu a făcut-o complet conştient, ci a fost numai un gest necontrolat. Dar şi indignarea ei a fost oarecum instinctivă, căci orice femeie, chiar dacă îl doreşte pe bărbatul cu care se amuză, nu va ceda de prima dată la insistentele lui, ci va căuta să reszite până când dorinţa de a fi posedată se va ridica din subconştient în partea raţională a gândirii. De data asta însă Ioana nu doreşte să aibe legături amoroase cu doctorul, cu toate că este neglijată de Ion, ceeace fiziologic o supără. Prezenţa lui Dan nu a făcut decât s-o amuze, s-o mai scoată din viaţa monotonă, fără evenimente, pe care o duce. Îşi dă seama că existenţa ei nu are nici o culoare, este ca o rază de lumină care îşi urmează drumul datorită inerţiei iniţiale care i-a impulsionat-o mişcarea, iar apariţia doctorului este ca o prizmă care s-a intercalat la un moment dat în calea razei, descompunând-o în elementele ei componente, fără însă s-o destrame, căci la dispariţia cauzei îşi revine la vechea stare de lumină compusă. Obosită de toate

evenimentele zilei se culcă şi adoarme imediat. Dan însă nu poate dormi. Întreaga lui ființă este cuprinsă de foc. Simte că incendiul l-a cuprins în totalitate, fără să mai poata fi posibilă nici-o localizare. Starea aceasta îl duce la disperare. Nu ar fi crezut că este atât de sentimental. Stând culcat în pat îi vine în minte discuția pe care a avut-o cu tatăl lui când i-a explicat că a văzut multe femei în cariera lui de medic, dar că niciuna nu i-a inspirat atât de mult ca Ioana, pe care nu a văzut-o decât cu ochi de bărbat şi nu ca o ființă care trebuie tratată. În capitală are un grup de prieteni cu care se amuză, iar ca femei nu a găsit încă niciuna să-i inspire sentimente curate, ci numai plăceri de moment, trecătoare, de satisfacere a necesităților lui de bărbat. Din această cauză este considerat de prieteni ca un om care nu poate simți la o femeie mai mult decât actul în sine. Niciodată nu a dorit pe cineva cu atâta ardoare şi putere ca pe Ioana. În aceste gânduri se zvârcoleşte în pat până dimineața, când adoarme numai pentru o oră, în care timp o aude pe Ioana plecând la facultate, fiindu-i ciudă că nu este pregătit s-o însoțească o bucată de drum.

Ion în schimb, petrece în tot acest timp cu Mary. Nu-i mai pare rău ca altădată, ci din contra, simțurile lui s-au obişnuit cu îndemânarea ei în ale dragostei şi caută chiar prilejul să i-o dovedească, atrăgându-i atenția că ea poate să-i dea mult mai mult decât Ioana, din acest punct de vedere. Ion ştie asta, deoarece la logodnica lui nu poate să-şi permită orice, fiind legat de anumite practici. Mary este mulțumită că a reuşit să-l prindă în felul acesta, doar un singur lucru o mai roade, Ioana. Dar în seara următoare Ion vine la ea. Azi nu mai trece pe la Mary, ci vrea să stea cu Ioana. Îşi face din când în când mustrări de conştiință, mai ales atunci când îl apucă gelozia, de care nu a scăpat, nevrând să înțeleagă că de fapt ar trebui ea să fie geloasă, dar de multe ori bărbații gândesc unilateral, faptul că ei înşeală îl consideră ca ceva oarecum normal, dar dacă o face femeia atunci intervine orgoliul lor de bărbați. Astăzi doreşte neapărat s-o vadă, i s-a făcut dor. Seara aleargă într-un suflet la ea. În mintea lui o consideră ca ceva care îi aparține, ca ceva ce face parte din patrimoniul său de care poate dispune cum şi când vrea. Dar faptul că el o înşeală cu o femeie mai bătrână nu-l mai deranjează, el este doar bărbat şi are mai multe drepturi ca o femeie, gândeşte el pentru a justifica față de el însuşi ceeace face. În seara asta este mai drăguț cu Ioana. Se poartă ca altadată, o dezbracă, o culcă pe pat, o mângâie şi apoi o iubeşte aşa cum este obişnuită. Ea este încântată, se simte ca în trecut când au început să se iubească. La sosirea lui Ion, Dan este acasă. Aude din salon cum intră la Ioana. Se plimbă prin cameră ca un turbat şi nu-şi mai găseşte locul. Părinților lui le este milă de el, de starea în care se află. La un moment dat le pare rău că i-au dat camera acestei fete, cum se pronunță ei când vorbesc de Ioana. Dacă ştiau ca o să se întâmple aşa nu ar fi închiriat-o niciodată. Dan o pândeşte a doua zi de dimineață când pleacă la facultate, ceeace nu o mai surprinde,

fiind obişnuită ca să apară de câte ori iese din casă. Pe drum o anunță că mâine pleacă. A întârziat deja câteva zile şi nu mai poate amâna. O roagă deci ca în seara asta să iasă cu el, dar ea refuză, s-a anunțat Ion, aşa că nu poate, ceeace însă nu-i spune pentru a nu-l mâhni mai mult. El îşi dă seama că orice insistență este inutilă. Seara asistă din nou la venirea lui Ion. Nu, nu mai poate suporta, trebuie neapărat să plece, destul şi-a călcat demnitatea în picioare, trebuie s-o uite, nu se va întoarce decât atunci când această ființă îi va fi indiferentă şi atunci are să-i arate că nu a făcut bine că l-a respins. Este doctor, are viitorul în față, este bine văzut şi va ajunge departe, pe când Ion nu are nici un viitor, este un om fără nici o valoare aparentă. Tot viitorul lui nu se reduce decât la ea, căci el nu este altceva decât creația ei. Dacă ea nu ar fi fost, Ion era acuma un simplu țăran, cu preocupările sale mărunte. Gândind în felul acesta înciudat, se hotăreşte să aibe cu ea o ultimă discuție înainte de plecare. În ziua plecării se scoală mai devreme şi bate la uşa ei cu zece minute înaintea orei când ştie că pleacă, ca să aibe mai mult timp la dispoziție. La rugămintea lui, Ioana acceptă să plece puțin mai devreme, să facă un ocol. Dan vrea să-i arate că o iubeşte şi s-o asigure că sentimentele sale sunt sincere şi dezinteresate. Nu doreşte ca ea să creadă că el este un cuceritor de moment, ci din contra, persoana ei îl interesează în cel mai înalt grad. Ioana ascultă cu atenție fără să-l întrerupă

- " . . . . . dacă nu ne mai vedem diseară trebuie să-mi iau rămas bun de pe acuma . . . un lucru te rog însă, mai gândeşte-te şi dacă crezi că merită vino la mine . . . ai să fii mereu bine primită . . . niciodată nu poți şti ce-ți pregăteşte viața, de oameni ai mereu nevoie, mai ales de prieteni . . . dar numai de cei adevărați " , cu asta se uită la ea cu un aer trist, îşi ia rămas bun, sărutându-i mâna respectuos, rugându-o să-l ierte dacă a plictisit-o prea mult şi o părăseşte. Se duce direct acasă, îşi face bagajele şi pleacă cu primul tren. Familia este mulțumită că a procedat aşa. Le era teamă că o să renunțe pentru ea la viitorul lui. Lui i-a rămas însă un mare gol în suflet, ceva ce nu poate defini. Ioana i-a pătruns în suflet şi s-a prins de el fără posibilitatea de a o îndepărta. Pe ea însă nu a impresionat-o prea mult suferința lui. Peste câteva zile aproape că a uitat. Scurta aventură îi apare din când în când în minte ca un fapt divers.

Zilele trec fără ca un eveniment mai de seamă să se petreacă, în afară de serile când Ion o vizitează când pe una când pe alta. Îşi împarte timpul liber între cele două femei, care fiecare îi procură alt gen de plăceri. Una îi satisface simțurile erotice, iar cealaltă îi oferă şi plăceri sufleteşti. Desprinsă de preocuparea apariției lui Dan, Ioana îşi pune din nou problema dece s-a schimbat Ion şi dece nu vine în fiecare seară la ea, aşa cum făcea înainte. Nu vrea să meargă la el acasă fiindcă îşi dă seama că în felul acesta se va face ridicolă şi apoi nu doreşte s-o mai vadă pe doamna Simion, sau

doamna Mimi cum i se mai spune, dar mai ales nu vrea să dea de coana Mary. După cele ce i-a făcut s-a hotărât s-o ocolească şi chiar să nu o mai vadă niciodată. Ion la rândul lui îşi dă totuşi oarecum seama că felul lui de a se purta nu poate face decât s-o îndepărteze pe logodnica lui şi se hotăreşte să compenseze lipsa lui repetată cu ieşiri la cinema şi teatru, spre marea încântare a Ioanei, iar sâmbetele se duc câteaodată la restaurant să danseze. Astfel încearcă să-i satisfacă tot ceeace o bucură, crezând că în felul acesta îşi poate răscumpăra infidelitatea faţă de ea şi a o face să nu-l mai bănuiască. Dar, nu aceasta este problema, ci faptul că o neglijează din ce în ce mai des ca bărbat. Ioana îşi dă seama că felul neobişnuit cum se poartă este un paravan în spatele căruia caută să se ascundă. Deocamdată însă nu are timp şi nici voinţa de a căuta să afle adevărul. Prin întrebări şi reproşuri nu va rezolva nimica, va trebui să caute o cale prin care să afle ce se ascunde în dosul acestei atitudini a logodnicului ei. Dar până a se pune pe treabă mai are de învăţat ceeace îi răpeşte mare parte din timp. Astfel se termină anul universitar, se apropie examenele şi trebuie să înveţe, ceeace o distrage de la evenimentele zilnice. Mai are un an de studii după care va da examenul de licenţă şi va trebui să se hotărească ce va face în continuare. Ion în schimb s-a obişnuit cu jocul dublu pe care îl face. Se hotăreşte să strângă bani ca să poată construi o casă frumoasă la ţară, la care va contribui şi preotul. După moartea lui casa parohială va deveni indisponibilă prin venirea noului preot şi deci nu vor avea unde să stea. Acuma însă economiile nu mai cresc fiindcă chletuelile cu ieşirile în oraş s-au mărit şi nu mai poate pune prea mult deoparte. Mary i-a spus în repetate rânduri că nu are pe nimeni şi i-ar părea rău ca averea să rămână statului, însă se va gândi dacă nu cumva să-i lase lui o parte sau chiar tot. Bineînţeles că-i dă să înţeleagă că pentru asta va trebui s-o asculte, să facă aşa cum va voi ea. Deci îi cere sacrificii, ceeace nu-l prea încântă, deoarece îşi închipuie cam despre ce ar putea fi vorba. La Ioana nu va putea renunţa sub nici un motiv, oricât de mare ar fi suma moştenită. În sinea lui însă îl interesează peste măsură problema moştenirii, fapt pentru care caută să fie cât mai drăguţ cu Mary, făcându-i pe plac. Dar purtarea lui se datoreşte şi fricii că ar putea fi santajat. Sumele de bani pe care le primeşte din când în când le pune deoparte, ceeace face ca economiile să nu scadă chiar în aşa măsură, datorită cheltuelilor suplimentare pe care le are cu Ioana. Dacă ar şti Mary unde se duc banii ei !! Dar lui Ion nu-i pasă.

Dan

Sfintele Paşti se apropie cu paşi repezi. Ioana intră din nou în vacanță şi pleacă la tatăl ei, dar numai pentru cele trei zile propriuzise de sărbători. Ion o urmează. Tinerii petrec bine acasă, spre fericirea preotului, bunicei şi Linei care se bucură de fiecare dată când sunt vizitați de copii. După aceea pleacă amândoi la munte pentru o perioadă scurtă, doerece Ioana are mult de învățat pentru examenele anului patru care sunt grele şi Ion are treabă cu pregătirea sezonului de construcții de vară care se apropie. Se duc în aceeaşi stațiune la care au fost data trecută, fără să fi pregătit ceva dinainte. Inchiriază o cameră la un localnic şi mănâncă la un restaurant apropiat. El nu s-a mai îngrijit să stea la un hotel, revenind aşa mult mai ieftin. Cu toate că preotul a dat Ioanei bani, fără a avea intenția să-i ofere ceva de mare lux, ci atâta cât trebuie pentru a petrece plăcut câteva zile. Ioana îşi dă din nou seama că, scos din mediul oraşului, Ion devine iar acela care a fost, ceeace o încântă şi-i place. Nu are intenția de a avea acuma discuții pe această temă. Doreşte să petreacă puținul timp pe care îl au la dispoziție într-un mod frumos. Dealtfel s-a hotărât încă mai de mult să nu-şi amărească sufletul degeaba atâta timp cât nu are nici un motiv concret şi că cel mai bun lucru este să aştepte să vadă ce va aduce timpul, acel factor care le rezolvă pe toate, dar nu şterge amintiri. Simțindu-se bine, stau o zi în plus față de cât s-au planificat. De aici pleacă direct la oraş, fără să mai treacă pe la țară. De la gară la sosire Ion o conduce acasă, o lasă la uşe fiind târziu şi se duce direct la Mary, care l-a rugat la plecare ca în ziua sosirii să vina mai întâi la ea. Ioana nu mai trece prin salon să-şi anunțe gazdele, ci se duce direct la ea în cameră. Nici nu începe bine să despacheteze că aude bătând la uşe. Mai întâi gândeşte că este doamna Dumitrescu care vrea să-i ureze bun sosit, dar spre marea ei surprindere în prag stă Dan. La început are intenția să închidă uşa, îşi dă însă seama că aceasta ar fi o impolitețã.

- " Sărut mâna Ionica, văd că eşti tare surprinsă văzându-mă . . ." , ea îi întinde maşinal mâna pe care el i-o sărută ceremonios. Încă surprinsă, nu se dă laoparte din uşe şi nici nu ştie ce să spună. Amândoi stau în prag uitându-se unul la altul în tăcere. El este tot atât de încurcat ca şi ea, vede că deabea a sosit de la drum şi că era în curs de dezpachetare şi aranjare. Îi cere scuze, spune că va reveni mâine şi pleacă. Ioana nu-i răspunde, se întoarce în camera şi continuă să despacheteze. Obrajii îi ard din ce în ce mai tare, devine agitată pe măsură ce trece timpul şi mâinile îi tremură. Nu înțelege ce este cu ea. Dece, oare apariția lui a emoționat-o în aşa măsură ? Nu, nu acesta este motivul, ci faptul că s-a purtat atât de stângace. Îi pare rău că a procedat aşa, o să-i

ceară scuze dacă s-a simțit jignit. Dan, la rândul lui își pune aceleași probleme. Este convins că nu a procedat bine. A dat așa, netam nesam peste ea. Nici nu a așteptat să despacheteze. Ar fi trebuit să vină a doua zi și să caute o cale mai civilizată s-o anunțe că a sosit. Cum a putut să procedeze ca un nătâng ? El care pretinde că este frecat de lume. De data asta și-a dat în petec, și tocmai cu Ioana, numai din cauza nerăbdării de a o revedea. Toată seara își face aceste reproșuri, dar se consolează prin faptul c-o iubește, ceeace poate oarecum să-i scuze atitudinea.

În timp ce Ioana și Dan își fac aceste probleme de conștiință, Ion petrece de minune cu Mary până spre dimineață. Mai are timp doar două ore de somn, trebuind neapărat să meargă la șantier, unde este așteptat de patron. Ioana încă nu merge la cursuri, mai are șase zile, s-a întors mai devreme ca să învețe. A doua zi după sosire doarme mai târziu fiind obosită de drum și de evenimentul sosirii lui Dan, care s-a sculat mai de dimineață ca să pândească ora când se duce la facultate, își aduce însă aminte că cursurile încă nu au început. Enervat se duce să se plimbe. Nu mai are curajul să bată la ușă, va căuta alt prilej s-o întâlnească. Dimineața Ioana nu prea are chef să învețe din cauza gândurilor care o năpădesc. Este într-o situație destul de delicată, prezența lui Dan o deranjează. Fără doar și poate că va continua cu insistențele, nu este el omul care să cedeze cu una cu două. Într-adevăr, la prânz când să iasă ca să meargă la cantina facultății, îl întâlnește. Alte griji nu are decât s-o pândească, gândește ea.

- " Dă-mi te rog voia să te conduc o bucată de drum . . . . . cu toate că mă respingi sistematic . . . . . mă ocolești cât poți. " Ioana acceptă, fără comentariu, dând din cap. Pe drum îi povestește cât a suferit departe de ea și cu câtă bucurie a revenit. Nu pomenește de incidentul de aseară și nici Ioana nu-i aduce aminte. Între timp a fost angajat la sanatoriul unde are o poziție bună, a scos autorizație ca paralel să-și deschidă cabinet acasă, așa că are viitorul asigurat. O roagă să se vadă diseară.

- " Nu pot . . . vine logodnicul meu. " Spune ea hotarâtă și categotic.

- " Bine dar abea ați venit din vacanță și iar vă vedeți ? " la asta Ioana pufnește în râs și îi răspunde pe un ton ironic.

-" Dacă ar fi fost vorba despre Dan, nu ar fi fost prea mult ? " El se uită cu oarecare reproș la ea, dar își dă seama că răspunsul este logic și deci nu are ce răspunde. Îi cere numai să accepte să-l vadă câteva minute după ce termină cu învățatul, ea însă refuză categoric de frică că ar putea veni între timp Ion și să-i surprindă, doar s-a anunțat. Ieșind de la cantină îl întâlnește din nou, a așteptat-o după colț și o acompaniază până acasă. După masă Ioana citește cursuri, iar seara se pregătește să-și primească logodnicul. Neputând suporta să știe că alături în camera ei

se află un bărbat, Dan pleacă de acasă şi se duce la un prieten, tot medic, stabilit aici după terminarea studiilor. Ioana însă aşteaptă inutil, ceeace dealtfel nu mai este ceva ieşit din comun pentru ea şi descumpănită se culcă spre ora zece. În toate zilele următoare se repetă aceeaşi scenă. Dan o asteaptă când se duce şi când iese de la cantina studenților, spunându-i de fiecare dată că o iubeşte, rugând-o să aibe şi pentru el timp câteva minute, dar este refuzat categoric, iar serile îl aşteaptă degeaba pe Ion care nu se mai arată, spre marea ei mâhnire şi îngrijorare în acelaă timp. Nu-i pomeneşte nimica lui Dan, îi este ruşine. Abea a cincea seară, destul de târziu vine şi Ion. Cu toate că în seara asta Ioana a avut de gând să-i cedeze lui Dan şi să accepte invitația, este totuşi fericită la apariția logodnicului. Prezența lui îi creează o atmosferă intimă, plăcută. El ştie că doctorul este în concediu la părinți, însă nu-i trece prin minte că acesta i-ar putea face curte Ioanei. Primul lucru pe care îl face este să se scuze şi nici măcar nu o sărută.

- " Te rog să mă ierți că nu am trecut pe la tine, dar ştii . . . . sunt atât de ocupat şi de obosit că nu am avut nici pentru mine timp. "

- " Bine . . . dar puteai măcar să . . . " , Ion o întrerupe punându-i palma uşor pe buze, de frică să nu audă de la ea ceva ce nu i-ar conveni.

- " Nu am avut când, începe sezonul de vară . . . . dar să lăsăm asta . . cum te simți după vacanță ? . . . poimâine începi cursurile . . . cred că nu-ți pare rău dar ai avut timp destul să înveți, eşti doar prima şi ții mult la asta . . . " Se opreşte un moment apoi continuă să-i vorbească despre fel de fel de lucruri, fără să se oprească. Ioana nici nu are timp să deschidă gura. Are un aer rece. Se vede clar că a venit numai în inspecție, deoarece i-a intrat în cap un nou grăunte de gelozie, altfel poate că nici acuma nu ar fi venit. Nu, proprietatea lui nu poate fi călcată, este bine pusă în vitrină, nu poate nimeni să i-o fure. Aceste constatări de care este sigur că sunt juste, îl liniştesc. Ioana caută să fie drăguță, se apropie de fotoliul pe care s-a aşezat, dar el rămâne acelaş, ca de ghiață. La un moment dat se aude o uşoară bătaie la uşe. Ea tresare, îşi dă seama cine ar putea fi, îşi păstrează însă sângele rece şi se face că nu a auzit. Apoi se aude cum cineva se îndepărtează uşor. Ion ridică sprâncenele uitându-se întrebător.

- " Cine a fost ? . . . . cum . . . ai fost spionată ? . . ce şi ăştia sunt spionii tatălui tău " spune el pe un ton destul de ciudos. Ioana însă rămâne indiferentă şi nu răspunde şi nici nu face vreun gest care ar putea s-o dea de gol. Văzând că Ion nu are nici o bănuială în ceeace îl priveşte pe Dan ea se linişteşte şi în acelas timp este mulțumită că nu trebuie să dea explicații.

- " Nu face nimica, doar nu am făcut ceva rău . . . . cum, crezi că tata nu ştie că vii la mine ? "

- " Da, ai dreptate . . . " Cu asta se scoală ca din puşcă şi pleacă, luându-şi rămas bun de parcă s-ar duce de la o vizită protocolară şi nu de la logodnica lui. Ioana nu zice nimica, dar în sufletul ei s-a petrecut ceva, mult mai mult decât până acuma. Nu se poate ca Ion să se poarte cu ea aşa, fără nici un motiv. Este ceva şi încă ceva foarte serios. Lacrimile încep să-i curgă pe obraz. Păcat că se poartă în felul acesta, a fost aşa de frumos cu el până a venit la oraş şi un timp şi aici. Cum înțelege el să țină jurământul de la început, când a asigurat-o că o va iubi până ce moartea îi va despărți. Se culcă supărată şi enervată. A doua zi merge din nou la cantină acompaniată de doctor, iar seara se culcă mai devreme fiindcă mâine încep cursurile. În fiecare dupămiaza Dan pleacă de acasă ca să nu asiste la venirea şi plecarea lui Ion care dealtfel nici nu vine, ceeace îi dă Ioanei posibilitatea să învețe şi să se odihnească. Părinții lui Dan îi atrag atenția că nu este frumos ce face, a venit doar să-i vadă şi pe ei nu numai pe Ioana.

- " Nu pot să suport, tată, când vine acel Ion în fiecare seară la ea . . . asta mă roade şi mă doare în suflet, " tatăl lui se uită mirat la el, - " da tată nu pot vedea cum vine individul acela la ea. "

- " Bine, dar în toate zilele acestea el a venit numai odată şi pentru scurt timp . . . nu mai vine ca altădată. " Auzind ce spune tatăl lui tresare ; vasăzică l-a mințit şi el care era convins că îi spune adevărul, dece a făcut-o ? Nu are să-i arate că ştie, ca să vadă ce va urma. Realitatea este că Ioanei îi vine greu să-i spună că nu este în raporturi bune cu Ion, fiindcă aceasta i-ar da apă la moară. ªi aşa o cam agasează câteodată, nu prezența lui, ci frica de a fi văzuți împreună, ceeace ar putea ajunge la urechile lui Ion. Ea ar considera aceasta ca o încălcare a promisiunii ce i-a dat-o că-i va fi toată viața fidelă. În zilele următoare Dan face în aşa fel ca s-o întâlnească diminețile când se duce la facultate. Odată când a întârziat cu un minut ea a mers mai încet ca s-o poată ajunge. A auzit cum aleargă după ea. Conversația este de fiecare dată aceeaşi ca fond, îmbrăcată în forme diferite, dar fără succes aparent pentru el. Ioana află astfel că el este în concediu medical şi că mai are timp două săptămâni, iar motivul ei că nu-l poate vedea serile este acela că s-ar putea să vină logodnicul. Astfel ei caută aparent să se înşele unul pe altul fără să ştie că amândoi cunosc adevărul, dar niciunul nu doreşte să-l pronunțe în gura mare. ªtiind adevărul Dan nu mai pleacă de acasă şi în jurul orelor când ar trebui să vină Ion se învârteşte în preajma uşei de la intrare. Este din ce în ce mai amuzat şi vesel în prezența ei şi începe chiar să-i vorbească de Ion ceeace pe ea o surprinde.

- " Să ştii că mi s-a părut că Ion este un băiat deştept . . . nu-l cunosc personal, dar după câte mi-am putut da seama aşa este . . " , văzând că Ioana nu-i răspunde continuă după o pauză destul de lungă, - " de câteva zile nu mai ies serile, nu mă simt

prea bine şi am stat acasă . . . bine că te culci şi tu devreme . . . . " Se uită la ea cu un aer ironic. Cu toate că a fost hotărât să tacă, nu s-a putut abține şi tot i-a dat să înțeleagă că ştie că Ion vine rar la ea şi că l-a mințit tot invocând venirea lui. Ioana se simte jenată, aluzia a fost clară, dar se face că nu pricepe. Vasăzică îl minte degeaba, până la sfârşit o să se dea de gol şi atunci n-o să-i pară bine. Deci ştie că Ion nu a mai fost pe aici, că vine foarte rar. În fond însă, ce-l interesează ? şi pedeasupra nu are să-i dea socoteală de ceeace face şi spune. Nu vrea să-l vadă şi gata, fără explicații, gândeşte Ioana scuzându-se față de ea însăşi.

Ce bine că nu a cedat la insistențele sale, deoarece în una din seri apare Ion, de data asta cu totul altfel ca ultima oară. Intră vesel, fără măcar să bată la uşe, se îndreaptă spre ea şi o sărută. Mai întâi Ioana este surprinsă, dar văzându-se în brațele lui se simte fericită şi toată supărea îi dispare dintr-o dată de parcă i-ar fi luat-o cineva cu mâna.

- " Ioana draga mea, de-ai şti cât de dor mi-a fost să te vad . . . " o cuprinde în brațe, o ridică ca pe bunica şi o sărută cu multă pasiune, apoi încetul cu încetul o dezbracă, o culcă pe pat, aşa cum făcea altădată. Ioana simte cum o cuprinde fericirea. Trupul lui îi este atât de cunoscut şi atât de apropiat că în acele momente are impresia că ființele lor se contopesc în una singură. Câtă diferență între el şi Dan. Când s-a dat pentru prima oară lui Ion şi-a dat seama că altfel nu se poate. În seara asta rămâne la ea până noaptea târziu. Dan a auzit când a sosit. Pândeşte tot timpul, fiecare minut i se pare un secol., din când în când este cuprins de furii, dar se abține, dându-şi seama că în fond este ridicol şi că nu are nici un drept asupra ei. Dar nu, nu se poate, trebuie să facă tot psibilul s-o aibe şi nu numai atâta, va trebui să-i fie soție, indiferent ce mijloace va întrebuința pentru a atinge acest scop. Măcar de l-ar fi văzut pe acest Ion, nici nu-l cunoaşte şi nici nu ştie cum arată, cu toate că el locuieşte în acelaş apartament cu Ioana. De fiecare dată când vine la ea face în aşa fel ca să nu fie obesrvat, crezând că-şi disimulează prezenta. Ce ridicol.

Fericirea Ioanei este însă de scurtă durată, fiindca Ion pleacă fără să-i spuna când va mai veni. Îl întreabă, dar nu obține nici un răspuns, el ocoleşte subiectul. Presimțirea ei se adevereşte, în zilele următoare nu mai apare. Mândria îi este din ce în ce mai rănită. Probabil că are impresia că este proastă, că nu-şi dă seama de schimbarea care s-a produs. În realitate lucrurile stau chiar aşa. În sinea lui Ion este convins că ea nu-şi dă seama că se petrece ceva cu el, că o vizitează mult mai rar, că o neglijează ca bărbat şi pune asta pe seama faptului că fiind foarte prinsă cu studiile, nu sezizează toate aceste atitudini ale sale. Lui îi convine situația şi nu caută s-o

zgândărească pentru a nu provoca întrebări la care nu va putea răspunde. Ioana la rândul ei nu vrea să-l întrebe, nevrând să pară că ea este aceea care se ține după el. ªtie că are un caracter curios, stări nervoase care îi provoacă catalepsii, cu pierderea aproape totală a gândirii logice şi că are impresia că bărbatul este acela care trebuie să domine femeia, fără ca ea să poată protesta. Gândind fiecare de partea lui, se complac într-o situație de fapt pe care niciunul nu caută să o lămurească, un statu quo fără ieşire.

În zilele următoare Dan este lafel de insistent, ba chiar mai mult. Ioana nu mai dă ca motiv că nu poate să-l vadă fiindcă vine Ion, ci frica să nu apară pe neaşteptate şi s-o surprindă cu el. De fapt nu face nimica rău, dar Ion nu este un om de înțeles şi nu doreşte să rişte un scandal, nu atât pentru ea, ci față de doctor. Astfel se apropie ziua când el trebuie să plece, spre marea lui disperare că nu a reuşit s-o determine să cineze măcar odată cu el, numai atâta, mai mult nu speră. În una din seri, cu numai două zile înainte de plecarea lui Dan, venind acasă, Ioana vede în sufragerie masa frumos aşezată, ca astă iarnă. Sunt puse numai două tacâmuri, părinții nu se arată şi spre surprinderea ei nu apare nici Dan. Către ora opt când termină de învățat, văzând ca Ion nu vine nici de data asta, se pregăteşte să se culce. Deodată aude bătăi uşoare şi timide în uşe. Cu toate că ştie cine este, tresare, nu fiindcă o emoționează, ci datorită faptului că îi este oarecum teamă că se află cu un bărbat străin singură în toată casa. Deschide uşa şi se dă laoparte să-l lase pe Dan să intre. El însă nu avansează, rămânând afară. Este foare elegant îmbrăcat, ceeace îi dă un aer distins de bărbat tânăr şi frumos. Ioana îi face a doua oară semn să intre, dar el stă pe loc, pentru a nu risca o nouă opunere ca data trecută.

- " Îți face plăcere să cinezi cu mine ? . . . te rog să nu mă refuzi şi acuma . . . te-am înțeles că nu vrei să mergi la restaurant . . . accepta te rog şi cinează cu mine aici acasă . . . măcar în seara asta cu puțin înainte de plecarea mea . . " Le spune atât de frumos şi convingător că Ioanei i se face milă şi acceptă. Câtă răbdare la omul acesta, nu dezarmează cu toate că a fost respins de atâtea ori.

- " Aşteaptă-mă câteva minute . . . mă duc să mă schimb şi vin în sufragerie. " Fața lui Dan se deschide ca o floare ofilită care a fost udată cu apă. Nici nu ştie ce să răspundă. De emoție se plimbă prin casă fără nici un țel şi-şi frânge degetele. Nu se mai recunoaşte, el care este considerat ca un om rece, incapabil de sentimente adevărate de dragoste. Deodată tresare, toată ființa i se strânge într-un punct, rămâne împietrit, în uşă stă Ioana. S-a îmbrăcat în rochia cea mai frumoasă care o face atât de atrăgătoare, ca şi dățile trecute. Dan se repede spre ea, îi sărută mâna plin de recunoştiință că nu l-a amăgit şi o conduce spre masă, ținând-o uşor de braț. Ea avansează fără să scoată o

vorbă şi se aşează la locul care îi este indicat. Imediat Dan fuge afară şi tot atât de repede apare cu o tavă încărcată cu bunătăţi cumpărate la un restaurant cu renume. O serveşte, apoi se aşeză la locul opus, în capătul celălalt al mesei. Găsind toată povestea cam exagerată şi oarecum ridicolă, ea deschide pentru prima dată gura.

- " Dece te aşezi atât de departe ? . . . este incomod . . . cred că ar fi mai bine să vii aici . . . mai aproape de mine . ." , îi arată locul cu mâna. Dan se scoală fascinat de peopunere şi îşi duce toate la locul din dreapta. Mâncarea este delicioasă iar vinul de o calitate exceptională, care are darul de a descleşta limbile şi de a-i apropia pe aceşti doi tineri care nu fac altceva decât să-şi pândească reciproc atitudinile şi gesturile. Atmosfera se destinde şi fiecare devine acel care este în realitate. Barierele se deschid încetul cu încetul şi rigiditatea de la început se topeşte pe măsură ce trece timpul. Ioana se simte foarte bine, gândeşte că băiatul acesta este foarte simpatic. Băutura multă şi variată o ameţeşte. El îi toarnă imediat ce paharul se goleşte. La început bea tot atât de repede ca el, fără să-şi dea seama ce face. De fapt Dan întrebuinţează aceeaşi metodă ca coana Mary care l-a acaparat pe Ion în felul acesta, cu diferenţa că el o iubeşte cu adevărat, având intenţii mai mari decât simple plăceri sexuale. Dar din păcate acestea vin fără voia omului, mai ales dacă anumite bariere din gândire sunt blocate şi nu se mai pot închide la timp. În cele din urmă însă Ioana îşi dă seama că nu este bine ce face refuzând să mai bea.

- " Te rog să nu mai torni, dacă ameţesc o să mă simt prost şi plec . . " . Argumentul are darul de a-l convinge să nu mai insiste. Odată ultimul fel servit, Ioana se scoală de la locul ei, se duce în holl şi se aşează pe fotoliul de lângă sobă unde pâlpâie un foc aprig. Dan a lăsat uşita deschisă şi a stins lumina, ceeace dă camerei un aspect bizar, cu mii de umbre care joacă pe pereţi şi mobilă dela vâlvătăile focului. El vine şi se aşează pe speteaza fotoliului.

- " ºi-a plăcut masa ? Se uită la ea plin de dragoste.

- " Da, mi-a plăcut . . . dece faci toate acestea pentru mine ? . . . ascultă Dane, tu ştii că sunt logodită şi că mă voi căsători cu Ion . . . ne cunoaştem de când am fost copii, îl iubesc mult, aşa că nu ştiu ce ai de gând . ." Se uită întrebătoare la el. Dan se scoală în picioare, se plimbă cu un aer gânditor prin faţa ei şi începe să-i vorbească pe un ton liniştit şi rar de parcă ar gândi fiecare cuvânt pe care îl pronunţă.

- " Te rog să nu-mi iei în nume de rău ce am să-ţi spun . . . suntem doar oameni civilizaţi şi putem să ne depănăm gândurile unul în faţa altuia . . . " , se opreşte o clipă apoi continuă tot atât de rar, - " de când te-am văzut pentru prima dată am simţit că te voi iubi cu multă pasiune, aşa cum rar se întâlneşte o dragoste . . . te rog să mă crezi că în tot timpul dintre Crăciun şi acuma numai la tine m-am gândit . . . te rog nu te supăra pe mine . . . nu am nici o vină, îmi dau seama de situaţie şi te înţeleg . . . doar

nu am făcut nimica rău de care s-ar putea supăra Ion, sau tu . . . eu sunt un om aproape de treizeci de ani, am o carieră care se arată foarte bună, lucrez la o instituție la care pot avea mari posibilități de a merge cât mai sus, pot ajunge profesor la facultate . . . crede-mă, am trăi aşa de bine împreună . . . tu nu vei avea nevoie de serviciu . . . pe de altă parte nu strică să ai studii . . . . " , se opreşte neştiind ce să mai spună, pune mâna la bărbie şi continuă să străbată camera de sus în jos, Ioana tace, apoi spune pe un ton mai hotărât în care i se vede supărarea că este atât de slab, - " . . . da, eu care am fost considerat ca un om tare, care nu se pierde în fața unei femei . . . te rog să mă crezi că în capitală am cunoscut şi cunosc multe femei frumoase, bogate şi unele din ele foarte sus puse, dar față de niciuna nu am simțit ce simt pentru tine. Unele au fugit după mine, altele au căutat prin diverse mijloace să mă determine ca să mă căsătoresc, fete cu averi mari . . . eu însă nu am cedat în fața lor şi nu am slăbit la presiunile mari care s-au făcut asupra mea de către părinții lor . . " Ioana se uită atentă la el. Nu se îndoieşte nici o clipă de ceeace îi spune, fiind sigură că totul este perfect adevărat. Dar nu ştie ce să-i răspundă. Dece i-o fi spus toate acestea ? doar n-o avea pretenția să se arunce de gâtul lui, numai aşa din milă şi nici la Ion nu poate renunța pentru Dan, doar dacă ar părăsi-o sau dacă ar afla că o înşeală, atunci s-ar schimba lucrurile. Dan este un băiat frumos, cult, cu o meserie de mare viitor, aşa că nu este o partidă de lepădat, însă nu este de acord să procedeze într-un fel care nu merge, căci altfel toată această legătură nu ar avea valoare. Se lasă tăcere deplină în încăpere, fiecare îşi frământă gândurile. Dan s-a oprit din mers şi s-a aşezat pe speteaza fotoliului. Fiecare caută să-şi formuleze propria sa apărare. Ioana este accea care rupe tăcerea.

- " Dacă vrei să fim prieteni, asta este altceva şi accept cu plăcere, dar altfel . . . " El nu răspunde la această propunere. Îi pare nespus de rău că nu a obținut mai mult. Nu poate fi de acord să fie un prieten pe ascuns, fiindcă Ion n-ar accepta ca logodnica lui să aibe un prieten. Nu este şi nu va fi niciodată păpuşa cuiva. Deocamdată o înțelege, mai încolo însă o să caute să-i deschidă ochii. Nu vrea de pe acuma să-i bage un ghimpe în inimă, căci îşi dă seama că aceasta nu ar face decât s-o îndepărteze. Se va gândi cum să procedeze ca s-o atragă de partea lui, asta data viitoare când va veni din nou să-şi viziteze părinții. În orice caz între ea şi Ion este ceva, nu nu din vina ei, ci din a lui. Ea este o femeie cinstită şi serioasă, care îşi vede de treabă, căreia nu-i plac ocolişurile şi ascunzişurile. Se vede clar că este în încurcătură, nu are însă nici o posibilitate să se convingă de ceeace este sigură. Dan simte toate acestea, dar nu caută să ducă vorba nefiind încă timpul, însă în nici un caz va dezarma aşa de repede. Trebuie să meargă înainte, este sigur că se va prezenta odată o situație de care se va putea folosi ca s-o despartă de țăranul acesta nesuferit, care pedeasupra o şi înşeală. Aceste gânduri îi trec lui Dan prin minte, îl chinuiesc, dar este ferm hotărât să nu

cedeze, să lupte mai departe, a auzit doar ce a spus tatăl lui despre acest Ion. Ioana stă în fotoliu în fața focului tăcută, îl vede că se frământă cu gândurile lui. În cameră s-a făcut cald, soba s-a încins şi băutura a accelerat circulația sângelui, provocându-le la amândoi senzația de căldură interioară. Ea şi-a scos jacheta şi rămâne in rochia fără mâneci, cu umărul gol. Carnația ei splendidă îl înebuneşte pe Dan. Fără să vrea îi pune mâna pe umăr la care ea nu protestează. Crezând că ea nu a sezizat gestul, nu mişcă pentru a nu risca un gest de respingere din partea ei. Inima începe să-i bată cu putere. Ioana îi simte enervarea, se ridică, are un uşor tremur de frig şi se duce la fotoliul mai aproape de sobă, fără să-şi pună jacheta. Dan vine după ea, se aşează tot pe spetează, dar de data asta fără nici o introducere sau jenă, îi pune din nou mâna pe umăr, mângâind-o uşor. Instinctiv ea se trage mai aproape de el şi pieptul i se lipeşte de pulpa lui. Incurajat o atrange cu putere de după umăr, ea se ridică instinctiv în picioare, el o trage spre el, o răsuceşte şi o sărută atât de puternic că are senzația că-i sfarmă dinții. Ea nu se ține pe propriile ei picioare, ci se lasă inertă în brațele lui. Cu o mână o ține strâns şi cu cealaltă o mângâie pe păr, pronunțându-i mereu numele, apoi mâna îi lunecă peste fața şi umerii goi. Corpurile le devin din ce în ce mai aprinse de căldura din cameră şi de băutura consumată, însă mai ales din pricina tinereții care pulseaza din plin în ei. Dan se lasă uşor pe fotoliu, ținând-o strâns în brațe, rochia i s-a ridicat destul de mult peste genunchi. El îi pune mâna pe pulpă, simțind cum tremură trupul femeii mult dorite pe care o are acuma în brațe. Ea îl apucă de după gât şi-şi aşează capul pe pieptul lui. Niciunul nu mai judecă clar, nu mai sunt stăpâni pe ei. Dan îi desface nasturii de la rochie şi cu un gest nervos i-o dă jos, pâna când Ioana rămâne cu sânii goi. În acest moment se desprinde brusc din brațele lui, se îmbracă şi se duce să se aşeze pe fotoliul pe care a stat prima dată. El rămâne surprins de această atitudine, se uită mirat, apoi se scoală şi se duce după ea. Văzând că Ioanas îşi prinde capul între mâini, o lasă în pace. Ea se simte amețită de vin şi pentru prima dată prezența lui o tulbură peste măsură, face totuşi toate eforturile să-şi revină. Totuşi nu protestează şi nici nu-l părăseşte. În cameră este prea cald, ceeace îi accetuiază starea. El se aşează din nou pe speteaza fotoliului, dar de data asta mai prudent. Simte că ea este sub stare de enervare şi excitare, că în mintea ei se petrece procese de conştiință din care cauza îl priveşte cu oarecare reproş, nu spune însă nimica. Femeia din ea este trezită şi simte că nu va putea să-i facă față, caută totuşi să pară cât mai liniştită. Apoi simțind că-i este din ce în ce mai cald merge şi deschide fereastra în speranța ca aerul proaspăt de afară s-o trezească din starea în care se află. Aerul răcoros de primăvară pătrunde în cameră mângâindu-i fața, ceeace o mai trezeşte puțin. Dan vine lângă ea şi fără prea multe precauții o apucă de mijloc. Aerul proaspăt le cuprinde fețele, un tremur de frig o determină să se lipească de el. Dan o ia de umeri şi cu acelaş gest sălbatec o întoarce

sărutând-o din nou, mai sălbatec ca oricând, apoi îi cuprinde capul între mâini şi o sărută pe toata fața, pe ochi şi pe gât. Părul ei lung, mătăsos îi biciueşte obrazul, ceeace îl înebuneşte peste măsură. Corpul îi tremură ca o vargă şi cu mişcări nervoase îi scoate rochia. Sleită Ioana se lasă în brațele lui fără să opună nici o rezistență. ªtie că orice opunere ar fi inutilă în situația în care se află amândoi. În minte îi trece din când în când ca un fulger, sentimentul sincerității şi fidelității față de acel de care s-a legat pe viață, dar fiind amețită de băutură şi mai ales de prezența tulburătoare a lui Dan, instinctele fireşti i s-au trezit prea puternic, nemaiputând fi potolite decât prin satisfacerea lor fizică. Se lasă deci în brațele sale, în voia soartei. El o duce pe brațe în camera ei, încuie uşa, o aşează pe pat şi o mângâie cu tandrețe pe tot corpul. Inima le bate cu putere, sângele li se urcă la cap şi toata ființa ei devine ca o jucărie în mâinile lui. Dan este mult mai rafinat decât Ion, prelungeşte finalul cât poate în care timp îi provoacă cele mai subtile plăceri trupeşti, după care corpurile se unesc într-un spasm suprem. Pentru ea acest fel de dragoste este ceva nou. Tăria finalității o consumă complet, rămâne culcată lipsită de putere, fără să-şi poată reveni. În haosul din mintea ei îi este deodată teamă să nu vină Ion sau cineva din casă şi în acelaş timp îi este ruşine că s-a lăsat atât de uşor sedusă de Dan. Buimăcită se culcă şi adoarme imediat. Dan se duce la el şi extenuat se culcă şi el.

A doua zi de dimineață, plecând la facultate, Ioana obsearvă că toate au fost curățate în casă de parcă nimica nu s-ar fi întâmplat. Pe Dan nu-l vede ceeace o miră dar în acelaş timp îi pare bine, căci i-ar fi fost desagreabil să dea cu ochii de el. În tot timpul cursurilor nu a putut să fie atentă ca deobicei. Tot ce s-a petrecut în noaptea asta a tulburat-o mult. Îi este şi ciudă şi ruşine că s-a dat altui bărbat decât Ion. Cum o să apară acuma în fața lui ? De acum în colo nu va mai putea fi sinceră. Orice ar face, pata asta îi va veni mereu în minte. Dar nu cumva însăşi Ion prin atitudinea lui a împins-o în brațele lui Dan ? De un an de zile o supără şi o miră felul lui de a se purta cu ea, s-a schimbat complet, a devenit parcă altul, nu mai este Ion acela de la țară, omul sincer şi voios care i-a spus de mii de ori că o iubeşte şi o doreşte. Câteodată aproape că nici nu-l mai recunoaşte. ªi nu cumva a fost el acela care a dus-o aici la familia lui Dan ? Nu a insistat el să se mute de la coana Mary, la cererea ei ce este adevărat. Prin aceste gânduri caută să-şi scuze oarecum ceeace a făcut. Dar, ceeace i se pare mai curios este că Ion devine acela care a fost, numai atunci când pleacă cu ea în satul lor natal sau în altă parte, ca aici în oraş să se schimbe radical. Dece oare ? Nu cumva face şi el lafel ? Nu, nu, asta nu se poate, Ion este un băiat sincer, dintr-o bucată, s-a plictisit de sentimentalism şi aste este tot, nu este el acela care să facă aşa ceva. Dar, cum adică, el este acuma mai curat față de ea decât ea față de el ? Da, aşa se

pare, ce ruşine, ce ghinion cu Dan acesta. Nu-i este indiferent, îi place de el, dar altfel decât Ion. Dan este rafinat, cu mii de ascunzişuri greu de găsit, pe când Ion este mai brut, nu ocoleşte prea mult ca să ajungă unde vrea, ceeace îl face să fie moale şi oarecum bleg. Este cam tare cuvântul, însă i se potriveşte. Nu dispune de atâtea posibilităţi ca Dan. În mintea ei apar toate aceste ipoteze şi gânduri. Dacă ar şti adevărul !!

La prânz venind acasă de la cantina studenţească, Dan îi deschide uşa. Văzându-l roşeşte. El o cuprinde în braţe şi o sărută cu duioşie fără să-i zică nimica, apoi o conduce până la uşa camerei ei fără să intre. În mijloc, pe masă se află un buchet imens de trandafiri albi de o frumuseţe rară. Ioana n-a mai văzut aşa ceva splendid, simte mireasma ameţitoare al parfumului florilor care a invadat camera. Deodată tresare, ce va spune Ion când va veni şi brusc bucuria se transformă într-o frică cumplită, asta nu-i place. Diseară vine şi nu doreşte să le scoată afară, din contra.

- " Mulţumesc foarte mult de atenţie . . . " , se uită la el cu recunoştinţă. Dan îi sărută mâna şi fericit se duce la el în cameră. I se citeşte pe faţă mulţumirea că a reuşit să-i facă o plăcere. Ioana se pregăteşte de învăţat, ca deobicei, cu program până la opt. Spre marea ei mâhnire constată că nici azi nu vine Ion. În jurul orei nouă aude bătăi în uşă. În nici un caz nu poate fi el, deoarece nu are obiceiul să bată. Esta Dan. Da, într-adevăr el este. O cuprinde drăgostos de mijloc şi o sărută pe ochi. Străluceşte de fericire. Ioana îl pofteşte înăuntru.

- " Ionica mea, dragostea mea . . . ce dragă îmi eşti . . . te iubesc mai mult ca orice pe lume, niciodată nu am iubit mai mult ca acuma . . . nu-ţi cer încă să-mi împărtăşeşti simţămintele, dar te rog să te gândeşti bine şi să-mi spui fără ocol care este hotărârea ta . . . te rog să nu te pripeşti, sunt dispus să aştept răspunsul chiar până data viitoare când am să vin din nou . . . atunci special ca să te văd, cred că la începutul lui iulie, când începe vacanţa de vară." , Ioana vrea să intervină, dar el o opreşte, - " ªtiu că ai de ales dintre două persoane şi ştiu că celălalt are avantajul timpului . . . îţi cer numai un singur lucru . . . să procedezi aşa cum îţi va dicta inima . . . raţiunea în asemenea cazuri nu poate fi aplicată cu succes, cu toate că nu este cu totul de înlăturat. " Văzând că nu vrea să fie întrerupt şi că nu doreşte să intervină, Ioana tace. El o cuprinde cu mâna de după umeri, dar ea se desprinde şi se aşează pe pat. Dan vine lânga ea, continuând să-i spună de avantajele pe care le-ar avea dacă l-ar accepta pe el, de proiectele lui de viitor. Ocoleşte cu iscusinţă să pomenească de Ion, sau să facă o aluzie la el. Ea îl ascultă fără să scoată o vorba, apoi el se scoală în picioare şi o anunţă că încă astăzi pleacă acasă, deoarece aşa şi aşa a întârziat destul de mult.

- " ªi te rog să mă ierţi dacă consideri că am procedat într-un fel necuviincios sau nelalocul lui . . . ", apoi tace. Ioana este în mintea ei confuză, nu ştie ce atitudine să ia. Negăsind nici o soluţie se lasă pradă gândurilor, renunţând de a spune ceva. Se îndreaptă spre el şi cu o voce stinsă îşi ia rămas bun. El o sărută încă odată, o mângâie pe păr şi dispare din cameră cu ochii înlăcrămaţi. Ioanei i se face milă, se uită la uşa care se închide în urma lui, stă un moment nemişcată, apoi ia cursul din care a citi când a intrat Dan şi continuă să înveţe în continuare. Faţă de Dan, de firea lui extrem de sensibilă, cutele reci ale sufletului ei s-au adâncit şi s-au încălzit mai mult ca deobicei. Nu termină să citească o pagină că rămâne cu privirea pe unul din cuvintele din carte. Deobicei ea are o putere de concentrare foarte puternică ceeace îi dă posibilitate să se deconecteze de îndată ce începe să înveţe, dar de data asta îi apare Ion în minte, aşa, fără nici un motiv. La el era sigur încă de la început sigură c-o iubeşte, dar la Dan nu ştie nici acuma dacă a făcut-o numai fiindcă a fost mai mult fascinat de corpul ei decât de suflet. Oare toate insistentele lui au fost sincere ? Totuşi nu este posibil ca cineva să-şi rişte chiar cariera, numai pentru a-şi satisface o dorinţă. Pe de altă parte nu este chiar Dan acela care, odată satisfăcut, să nu mai ţină seama de partea sufletească. Doar nu i-a cerut să decidă pe moment, ci i-a lăsat timp de gândire, ceeace este sincer şi desinteresat. Sunt unii bărbaţi care pe moment pot fi sentimentali, dar numai atâta cât este necesar să-şi satisfacă poftele trupeşti, ca după aceea să devină reci şi impasivi, ca de fiecare dată când simt nevoia. Aceştia au încă resturi ale firii animalice, starea primară a existenţei umane, începuturile ei pe drumul greu al urcuşului dezvoltării în decurs de foarte multe sute de milenii. Aceştia sunt acei care nu pot lega sufletul, acest factor imaterial al existenţei omului, cu fiinţa lui materială. Din păcate s-au mai păstrat multe urme ale începuturilor omenirii. Aceştia sunt cei la care materia necesară pentru a fi om s-a asociat cu factorul suflet la un nivel mai inferior. Căci noi cei ce ne numim oameni suntem chintesenţa unei duble dezvoltări a existenţei, cea materială, care încetul cu încetul s-a ridicat pe trepte din ce în ce mai înalte dând imaterialului ce-l numim suflet posibilitatea de a se asocia cu ea. Căci tot ce există, inert sau viu este un rezultat al unor game întregi de energii de diferite forme şi feluri. Evoluţia are un caracter dublu, acea a materiei care din inertă a devenit prin fenomenul de evoluţie capabilă de a se uni cu cea a existenţei imateriale care are posibilitatea să se asocieze cu materia în stadiul de dezvoltare în care se află ea la un moment dat. Dar aceste două forme ale existenţei nu acţionează separat ci una o condiţionează pe cealaltă. Niciodată nu va putea o mateire moartă să se autocreeze, după cum nu va exista niciodată o generaţie spontanee. De multe ori şi-a pus Ioana întrebarea, cine suntem, de unde venim şi unde ne ducem, care este ţelul şi cauza existenţei în cadrul marelui univers şi cum se manifestă ea în totalitatea ei. Ca bună creştină a fost

crescută de preotul Simionescu, tatăl ei, în credinţa în Dumnezeu şi de multe ori şi-a pus întrebarea ce şi cine este creatorul şi mai ales cum se manifestă el, nu numai pe pământul nostru ci şi în tot universul infinit. ªi dacă ceva se manifestă în cadrul infinitului, acel ceva nu poate fi decât Creatorul. Dar ce înseamnă Creator ? Poate el să creeze ceva din nimica ? ªi ce înseamnă nimica. Când este vorba de creaţia propriuzisă nu se poate accepta noţiunea de nimica. Existenţa se manifestă ciclică, de la un punct când se află într-o stare primară, dar nu nimica, până când atinge o fază superioară în care este cuprinsă şi starea conştientă, care îşi dă seama de propria ei existenţă, până la Creator. Ori această formă a existenţei se află peste tot, manifestându-se numai acolo unde materia se poate dezvolta în aşa măsură ca să se poată asocia cu ea creind ceeace numim fiinţe vii, în care se cuprind cele mai mici organisme până la forma conştientă, noi oamenii, care ne aflăm încă în dezvoltare, până la un punct când aceasta nu va mai fi posibil, datorită materiei care nu se va mai putea dezvolta pe culmi mai înalte, ceeace va duce la o spiritualizare aproape completă a fiinţei umane. Bineînţeles că aceasta numai în măsura în care o parte din omenire va fi capabilă de a se spirtualiza din ce în ce mai înalt. În toate timpurile dezvoltarea vieţii pe pământ nu s-a produs în mod egal pentru tot ce există ca vietate, ci unele au rămas şi vor rămâne la un stadiu care nu le mai permite o treaptă mai superioară. Aşa şi la oameni, unii sunt mai materiali în fiinţa lor iar alţii au mai mult din existenţa spirituală în ei. Ori cei materiali nu vor pricepe atât de uşor cum şi dece se dezvoltă o existenţă ci vor accepta numai materiei toate atributele necesare dezvoltării vieţii pe pământ, pe când cei spiritulizaţi pot înţelege mai bine cum, dece si în ce fel se dezvoltă existenţa pe pământul nostru, acel grăunte de nisip din cadrul universului infinit. Dar o spiritulizare oricât de înaltă va fi, nu va putea niciodată să se confunde cu Creatorul, atâta timp cât în existenţa noastră se va afla şi o părticică de materie, căci materia conţine energie brută cu valori limitate supuse timpului, ori numai ce este supus acestui factor se poate dezvolta spre trepte din ce în ce mai înalte, ori spiritul conţine valori de mişcare mult superioare, care depăşesc cu mult posibilitatea de energie a materiei moarte, cu valori până la înfinit, Creatorul. ªi atunci nu putem decât să spunem, Doamne cât de mare şi intensă este puterea Ta. Însă această diferenţiere dintre oameni materie şi oameni suflet nu are nimica comun nici cu rasism şi nici cu faptul de a minimaliza pe unii faţă de alţii. Toată omenirea are capacitatea de a gândi, de a înţelege ce este în jurul său şi a agisa în consecinţă. Nu nivelul de cultură ne dă spiritualizare, ci însăşi spiritul. Un om cult poate fi materialist după cum unul fără nici un fel de cultură poate fi foarte spiritualizat, ceeace nu înseamnă că unul faţă de altul este inferior sau superior. Toţi oamenii sunt şi trebuie puşi pe acelaş nivel, indiferent de culoarea pielii sau gradul şi capacitatea de a gândi şi pricepe. Evenimentele din ultima vreme, mai ales de când a apărut Dan au determinat-o

pe Ioana să filosifeze în această direcție, ajungând la aceste concluzii, ceeace dealtfel îi place. Va fi doar profesoară şi va vorbi celor pe care îi va cultiva despre aceste probleme.

Ioanei îi vin aceste adevăruri în minte fără să vrea şi fără nici un motiv aparent. Frământările din ultimul timp au făcut-o să se gândească mult mai mult la aceste probleme ale existenței decât cele lumeşti şi nici nu-şi dă seama că s-a făcut noapte destul de târzie. În toată casa domneşte o linişte deplină. Deodată tresare, aude bătăi la fereastră, se duce, dă perdeaua deoparte, dar nu vede pe nimeni, ştie însă că este Ion, îi cunoaşte ritmul şi cadența bătăilor. Ce noroc că a plecat Dan la timp. Nu trec câteva secunde că sună. Ioana are o sonerie aparte, care nu se aude în restul casei. Fuge repede la intrare. Din cauza gândurilor ei despre existența noastră pe pământ, a uitat de flori. Ce va spune când le va vedea ? Da, i-au fost aduse de colege, cărora le arată la învățat. Ion o întâmpina destul de mirat că nu i-a deschis imediat.

- " Nu mă asteptai . . . doar ți-am spus că vin în seara asta, " o apucă de umeri şi o sărută pe frunte.

- " Ai întârziat destul de mult . . . şi apoi nu ştiu niciodată când vii . . . am învățat până acuma, timpul a trecut pe nesimțite . . . sunt obosită . . . când ai sunat m-ai scos din lectură . . . eram aşa de cufundată că nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat. " Îi spune ea pe un ton mieros, în chip de scuză că nu a deschis destul de repede. Crizele lui din trecut au speriat-o aşa de mult că nu doreşte să i le mai provoace, cu toate că în ultimul timp nu le-a mai avut. Văzând florile Ion se uită mirat la ele, apoi se întoarce întrebator spre Ioana, dar ea i-o ia înainte, nu aşteaptă să fie întrebată.

- " Iți plac ? . . . mi le-au făcut cadou colegii . . . . adică colegele . . pentru că pe unele le ajut câteaodată la pregătirea seminariilor. " Explicația îl satisface. Raporturile dintre ei au devenit mai reci şi mai ales mai protocolare, din cauza lui care a cread această atmosferă de neîncrdere. Ioana îşi aduce aminte că de câte ori venea o săruta cu drag şi de multe ori o dezbrăca şi se dădeau dragostei trupeşti. Acuma vine repede, nepunctual, plin de bănuieli, destul de rece în atitudine, ceeace o determină din ce în ce mai acut să aibe cu el o explicație, cu toate că de multe ori s-a gândit că ar fi bine să vadă dacă până la urmă se va schimba sau nu. Acuma însă nu mai rabdă, vrea să vadă care îi vor fi motivele şi cum va justifica atitudinea lui. Ion se aşează pe pat devenind brusc acela pe care îl ştie de totdeauna, o roagă să vină lânga el, toată atmosfera devenind intimă, aşa cum erau serile la țară, la începuturile dragostei lor. Nici nu este atât de mult de atunci şi totuşi parcă a trecut o veşnicie. Dar Ioana nu se apropie de el, profită de faptul că atmosfera s-a destins şi începe discuția.

- " Ioane, ce este cu tine în ultimul timp ? . . nu mai eşti acelaş, ai devenit ursuz, mă bănuieşti mereu şi te porți rece cu mine . . . simt că nu mă mai iubeşti aşa de mult

cum ai pretins de atâtea ori . . . îmi face impresia că nici nu mă mai doreşti . . îmi pare rău, dar în sufletul meu s-a petrecut ceva, am devenit nesigură în ce te priveşte pe tine . . . când mă uit la tine parcă nu mai eşti acel Ion de la țară, cu o bunicuță bună şi iubitoare . . . nu, vădit, eşti altul, parcă altă persoană . . . nu te mai pot înțelege. " Ion se uita la ea şi nu pricepe dece spune asta. Doar a venit cu intenții bune, nu i-a făcut observații. Ce, a supărat-o faptul că a întrebat-o de unde are florile ?

- " Nu este nimica cu mine, ce-ți venii . . . te iubesc tot aşa de mult . . . nu văd cu ce m-am schimbat . . . s-ar putea poate să nu mai fiu ca înainte, dar nu o fac intenționat . . . nu am venit în fiecare zi pe aici ca să te las să înveți, eşti în preajma examenelor . . . oamenii cu timpul îşi schimbă felul lor de a se purta cu partenerul lor de viață, se maturizează . . . nu poți să te porți mereu lafel, ceeace ar fi monoton şi tot ce este monoton este şi plicticos . . . cu timpul capătă dragostea un caracter de obişnuință, îşi rotunjeste asperitățile devenind mai curgătoare . . la început este furtunoasă, fiecare cautând să-l cunoască pe celălalt mai bine, să-i descopere ceva nou, mai frumos . . . idealizându-i fiecare gest oricât de mic şi neînsemnat . . . dar odată pătruns în tainele sufletului celuilalt, păleşte şi entuziasmul . . . îşi pierde din farmecul începutului . . . nemaifiind ce descoperi, dispare curiozitatea de altadătă . . . . de la un timp îşi face apariția în locul sentimentului, rațiunea, care se instalează din ce în ce în raporturile dintre cei doi parteneri care şi-au legat viața unul de altul. " Ioana ascultă această tiradă, care dealtfel nu conține nimica ilogic, ci tot ce a spus poate corespunde adevărului, obişnuința fiind o a două natură, gândeşte ea. Dar, în sinea lui Ion îşi face reproşuri că şi-a împărțit viața între două persoane complet opuse din toate punctele de vedere. Dar nu din cauza acestei diferențe, una din punct de vedere sufletesc iar cealaltă din punct de vedere al plăcerilor trupeşti, îşi face scrupule, ci însăşi datoită faptului în sine. Îşi pune mâna pe frunte şi stă aşa o clipă. Ioana l-a ascultat cu mult interes, este un băiat deştept Ion al meu, gândeşte ea. Da, aşa este cum a spus el, legăturile lor au devenit obişnuimță, deci şi Dan este la început, oare cât va dura până când şi el se va obişnui cu ea devenind indiferent. Deodată se revoltă pe ea însăşi, cum a putut să gândească la el când Ion este lângă ea. In acelaş timp amândoi revin la realitate. Ioana se scoală, se duce la Ion şi-l sărută pe obraz, gest care îl înduioşează, o cuprinde în brațele sale puternice şi , ca altădată, întreg cortegiul de dragoste se revarsă asupra lor. În brațele lui nu-i mai apare Dan în minte. Ion este acuma foarte atent cu ea, se face aproape ziuă când pleacă, însă nici de data asta nu-i spune la plecare când vine din nou. Intrigată Ioana îl întreabă, primeşte însă un răspuns evaziv.

- " Nu ştiu, cred peste două sau trei zile, poate mai mult sau poate mai puțin . . . în orice caz te găsesc seara acasă. " Păcat că acest răspuns a stricat tot ce s-a reconstruit în noaptea asta. În fericirea ei era sigură că însfârşit s-a schimbat şi a

redevenit acel Ion care a fost, dar constată că s-a înşelat. Cât de puțin trebuie ca să se refacă nişte legături sufleteşti, dar . . . .

Ioana îşi pierde răbdarea

Timpul trece destul de repede, se apropie din nou vacanța de vară cu examenele pentru Ioana. Ion are acuma foarte mult de lucru diminețile, iar serile, sosind obosit acasă, este întâmpinat aproape de fiecare dată de Mary, care îşi petrece toate serile la el, fără nici o jenă față de prietena Mimi. Asta n-ar fi nimica, deoarece nici față de fata din casă nu se mai ascunde, din contra, o întrebuințează de parcă ar fi angajata ei. Pentru asta îi face din când în când câte un cadou. Maria nu spune nimica, îi este milă de Ion, cum de a putut să se încurce cu aşa ceva, el un băiat frumos, deştept şi aparent cu judecată. Vorbeşte ca un om învățat, cu carte, nu ca ea de la țară cu trei clase primare. Este sigură că a fost vrăjit, astfel nu este posibil să aibe legături amoroase cu o femeie mult mai în vârstă decât el. ªi pedeasupra are şi o logodnică tânără , frumoasă şi cu carte. Păcat de fata asta, el nu este demn de ea, o înşeală cu cea mai mare neruşinare şi asta mai mult pentru bani. Maria, fata din casă, este de la țară, cu o judecată sănătoasă care ştie ce este bine şi ce este rău. Are şi ea un prieten, care în nici un caz nu ar putea face ceeace face Ion. Ion însă s-a obişnuit cu acest fel de viață. De fiecare dată când merge la Ioana nu trece mai întâi pe acasă pentru a nu risca reproşuri din partea lui Mary. În ultimul timp i le face destul de deschis, nu se mai teme că s-ar putea supăra şi îi dă să înțeleagă că este în mâinile ei, că ar putea oricând să-i strice fericirea, cel mai puternic argument de a-l ține în frâu. Dar el nu se gândeşte nici o clipă să se despartă de Ioana de dragul lui Mary, nu, de aşa ceva nici nu poate fi vorba. Însă pentru a nu agrava situația nu-i spune Coanei Mary asta, ci o lasă în voia ei, să creadă ce o vrea. La viitor deasemenea nu vrea să se gândească, cu toate că din când în când îşi pune problema cum va proceda când se va căsători, ce o să facă cu bătrâna lui amantă, iar dacă ea va muri înainte lăsându-i prin testament averea sau chiar o parte din ea, ce va zice Ioanei şi lumii. Bineînțeles că Mary va fi furioasă când se va căsători, însă nu o să aibe încotro. Va fi însă greu să accepte situația de fap, care nu va mai putea fi înlăturată sub nici un motiv. Ion îşi dă seama că el singur este de vină că va trebui să joace rolul dublu de soț şi de amant în acelaş timp, să aibe o dublă existență, împărțită între Mary şi Ioana. Mai ales când vor sta împreună va trebui să găsească mii de minciuni când nu va veni unele seri pe acasă. Aceste gânduri îl sperie şi-l înebunesc, iar de fiecare dată când îi vin caută să şi le îndepărteze, dar ele vin vrând nevrând. În mintea lui însă nu încolțeşte posibilitatea ca Ioana să poată afla de legătura lui cu fosta ei gazdă. Este atât de convins că din acest punct de vedere nu poate interveni nici un pericol, că această eventualitate nici nu-l interesează. Are încredere deplină în abilitatea

lui. Pe Ioana o iubeşte tot aşa de mult ca până acuma, are aceleaşi sentimente față de ea dar, aşa cum i-a spus data trecută când au avut explicația, toate s-au egalizat în conştiința lui, sentimentele nu mai au puterea de atunci, nu mai este emoționat la apariția ei. La început numai vederea corpului ei îl făcea să tremure, tot gândul lui era s-o vadă în toată goliciunea ei trupească, s-o simtă cât mai aproape de el. Acuma ține la ea tot aşa de mult prin aceea că ştie că-i aparține numai lui, ea fiind ca ceva ce face parte chiar din ființa sa, din care cauză nu mai trebuie să lupte pentru a o avea, ci o are când vrea şi doreşte, trebuind numai să-i dezbrace cămaşa de noapte şi gata ea stă pregătită în fața lui. De când o are pe coana Mary i-au intrat aceste gânduri în minte pe care le găseşte juste şi valabile. Pierderea ei ar echivala cu pierderea membrelor, al vederii sau orice altă parte din trup. Nu, Ioana nu va trebui să afle niciodată de legăturile lui cu Mary, contrariul ar fi un dezastru, ar echivala cu sfârşitul existenței sale ca om cu judecată. Viața n-ar mai avea sens, ceeace nu înseamnă însă că va trebui să şi-o ia, la aşa ceva nu vrea să se gândească, deoarece viața i-e scumpă, îi place s-o trăiască. Ea ne este dată s-o trăim, indiferent în ce condiții şi nu avem dreptul să ne-o luăm ci trebuie s-o lăsăm să ne părăsească atunci când va crede de cuviință şi când va trebui, destinul nu trebuie întrerupt. Indiferent ce ne pregăteşte soarta trebuie în fiecare zi să-i mulțumim Domnului pentru faptul că ne-a dat-o. Durerea şi asuprirea nu trebuie s-o punem pe seama Creatorului ci de multe ori trebuie să ne mulțumim cu ceeace ne este dat de Sus, bun sau rău, acesta este un har Dumnezeiesc pentru care trebuie să mulțumim. Toate acestea nu sunt prea clare în mintea lui Ion, dar în fond aşa gândeşte, sau mai bine zis aşa i se pare. În realitate nu-şi face probleme în a dezlega tainele existenței, aşa cum face Ioana, singura problemă este aceea de a-şi împărți timpul între cele două femei, în aşa fel ca să-şi salveze liniştea față de bătrâna amantă şi aparent fidelitatea față de Ioana. Până când, va vedea, deocamdată toate sunt extrem de încurcate şi nu merită să le încurce mai mult. Cel mult să facă eforturi ca să le țină în stadiul în care se află, pe linia de plutire. Mary, la rândul ei, s-a obişnuit şi ea în această situație de compromis. Cu toare că îl ține în şah sub amenințarea că s-ar putea să facă în aşa fel ca Ioana să afle de legăturile lui cu ea, este totuşi sigură că dacă ar face-o l-ar pierde, nu atât prin aceea că ar părăsi-o, ci mai ales, fiind o fire slabă toată povestea l-ar desechilibra, i-ar provoca o stare de aşa natură că i-ar distruge tot ce are mai bun în el, adică l-ar face ceeace se numeşte un neom. În felul acesta niciunul nu are curajul să acționeze pentru a rezolva problema într-un fel oarecare, ci amândoi se complac într-o situație încurcată, dar totuşi agreabilă pentru toate părțile, deocamdată, ce o să fie se va vedea. Ion este convins că Ioana nu bănuieşte nimica, este numai mirată de faptul că nu vine în fiecare seară ca la început. Este însă sigur că i-a

scos şi aceasta din minte, în seara când i-a explicat motivul pentru care nu vine în fiecare zi. Situații ambigue de ambele părti, dar corespund gândurile lui cu realitatea ?

Vara din nou sosită, Ioana trece cu brio examenele. Aproape a uitat de Dan. El nu scrie şi nici părinții lui nu-i spun nimica. Ea nu vrea să întrebe pentru a nu da ocazie la noi încurcături. În realitate ei ştiu tot şi la cererea fiului lor o spionează, dar nu pot descoperi mare lucru, fiindcă Ion nu vine în fiecare zi, de cele mai multe ori nu sună ci bate la geam. Ion îşi pregăteşte şi el concediul de vară şi se înțelege cu Ioana ca să meargă din nou la munte ca în anii trecuți. Deoarece el nu are decât o lună concediu, ea va pleca imediat ce termină studiile, la tatăl ei, iar la începutul lui august va veni şi el cu toate cele aranjate. Mary se arată nemulțumită că Ion o părăseşte pentru toată vacanța de vară, ar fi vrut să stea şi cu ea măcar jumătate, dar el nu poate accepta, deoarece nu are ce spune Ioanei, şi apoi doreşte neapărat să petreacă numai cu logodnica lui, neavând nici un chef să plece cu amanta. Ea i-a făcut chiar propunerea să plece cu ea la Paris pentru zece zile, dar el a refuzat, cu toate că tentația este mare. Totuşi la insistențele ei acceptă sa se întoarcă cu trei, patru zile înainte şi să se ducă cu ea într-o stațiune din apropiere. Deoarece în anul acesta nu mai doreşte să facă cheltueli aşa de mari. închiriază la o agenție de turism o cameră la o vilă cu un preț acceptabil. Dealtfel Ioanei îi este indiferent dacă va sta la un hotel de mare lux sau la o vila mică, totul este să fie plăcut.

Cu trei zile înainte de plecare apare şi Dan. În ziua aceasta, venind acasă de la ultimul examen, se întâlneşte cu el nas în nas la intrare. Când îl vede are un uşor tremur şi fața i se îmbujorează, ceeace el obesearvă, dar se face că nu a sezizat.

- " Bună Ioana, m-am ținut de cuvânt şi am venit. " Ioana se uită cu atenție la el, vede că este slăbit şi arată destul de prost. Amândoi intră în casă şi fără să-i ceară voie o urmează în camera ei, ceeace o stighereşte. Deodată îi vine în minte rugămintea lui când a plecat şi se frământă ce să-i spună, deoarece până acuma nu s-a gândit la asta, a uitat de ea. Dan se aşează pe fotoliu uitându-se cu o privire stranie, rugătoare, ceeace o enervează. Peste trei zile pleacă la tatăl ei, apoi cu Ion la munte, va lipsi peste două luni în care timp nu va mai avea posibilitatea să-l vadă, deci nu are ce să-i spună. Ce pretenție la el s-o oblige să-i spună ceva ce nu ştie cum va proceda, doar nu poate ghici viitorul. Se uită la el înțelegând că el doreşte neapărat să ştie de la ea cum s-a hotărât. Ea ezită, simte însă că el nu se va lăsa până nu va primi un răspuns, afirmativ sau negativ, răspuns să fie.

- " Trebuie neapărat acuma să-ți spun ? . . . dece procedezi în felul acesta ? . . . mă superi. " Neaşteptându-se să i se spună asta, Dan se scoală brusc şi-i cere scuze.

- " Iartă-mă te rog, dar am petrecut cele mai îngrozitoare luni din viața mea, de la plecare şi până acuma . . . toată ființa mi-e chinuită şi deabea am aşteptat lămurirea problemei noastre . . . cred că după aceea mă voi simți mai bine . . . chiar dacă mă vei refuza net şi fără să-mi dai cea mai mică speranță . . . iar dacă mă vei accepta voi fi cel mai fericit om din lume . . . . oh, te rog, nu mă chinui. " Cu aceasta iese din cameră, fără să mai aştepte un răspuns, ştiind că nu-l va primi. Rămasă singură, Ioana este foarte încurcată. Ce să facă ? Nu a mai fost în asemenea situații, aşa că nu ştie cum să procedeze, în nici un caz nu poate renunța aşa tam nesam la Ion, şi pe de altă parte nu doreşte să-l dezamăgească pe Dan. Trebuie multă diplomație şi tact pentru a nu supăra şi jigni pe nimeni. Ea îşi dă seama că dragoste cu sila nu se poate face. Pe Ion îl iubeşte mai mult cum iubeşte o femeie un bărbat, el este pentru ea şi unul care îi cunoaşte trecutul, copilăria, gândurile şi multe altele. Este şi una de ordin matern, femeiesc, din care cauză nu caută să afle cauza schimbării în atitudinea lui față de ea. O consideră ca ceva trecător, datorită muncii grele pe care o are, şi el i-a spus doar că o dragoste devine cu timpul ceva care se nivelează, că nu mai poate fi aşa de furtnoasă ca la încept, ceeace oarecum este adevărat, dar totuşi, este ceva ce nu poate să-şi dea seama, ceva ce i-a intrat în suflet ca un ghimpe. În subconştientul ei s-a încuibărit o presimțire care din când apare la suprafață, dar ea o goneşte înapoi, nedorind să-şi strice pe deplin dragostea față de Ion, nici cea din punct de vedere bărbat şi nici cea de natură maternă. Aşa că Dan a pus-o într-o sitruție foarte dezagreabilă şi aparent de nerezolvat. În acelaş timp însă este indignată pe Dan că este pusă în situația de a alege între el şi Ion. Cum îşi închipuie el asta ? Cum poate să-i ceară să renunțe la cel pe care încă îl iubeşte ? Ce, Dan nu are judecată clară, este el un mare egoist care se gândeşte numai la el, ceilalți fiindu-i egali ? Aşa se pare, şi atunci încă nu o să-i dea nici un răspuns, fie ce o fi, se hotăreşte ea după o matură gândire.

Dan iese în oraş şi se plimbă prin diverse localuri şi magazine până seara la nouă. Faptul că vine Ion îl supără şi nu vrea să fie acasă. Nu-l ştie, nu l-a zărit vreodată şi nici nu are chef să-l cunoască. Speră totuşi să aibe cu el o explicație, ca de la om la om şi asta chiar în seara asta. Ioana merge şi ea să facă o serie de cumpărături pentru vacanță. Spre ora opt se grăbeşte acasă în speranța că vine Ion, cu toate că este sigură că nu va veni, doar a fost ieri. De foarte mult timp nu s-a mai întâmplat s-o viziteze două zile la rând. Măcar acuma când nu se vor mai vedea o bucată de vreme ar fi fost normal să vină şi azi. Ajunsă acasă, îşi pune diverse la punct. În sinea ei doreşte compania doctorului, dar nu-şi împărtăşeşte nici ei acest gând ascuns. Când îl zăreşte pe fereastră tresare, vede cum se îndreaptă gânditor spre casă. Cum de a reuşit să se îndrăgostească în halul acesta de ea ? Se pare totuşi că este sincer. Ea este sigură că va

căuta să facă tot posibilul să aibe succes, nu este el acela care să renunțe aşa uşor. Nici ea nu ştie cum şi în ce fel se va petrece asta. Văzând că nu intră în casă, este sigură că-l pândeşte pe Ion şi dacă acesta nu va veni va veni la ea. ªi nu se înşeală, Ion nu vine, iar la ora nouă punct bate la ea. Se grăbeşte să-i deschidă, dar nu-l pofteşte înăuntru deoarece ar putea totuşi să vină Ion. Se gândeşte că dacă va veni şi nu o va găsi în cameră va spune că a fost la baie.

- " Nu Dane, hai la tine . . . este mai bine " El pricepe situația şi o pofteşte în sufragerie. Părinții lui nu sunt acasă, au fost trimişi de fiul lor să se plimbe. Ioana nu închide uşile care duc până la camera ei ca să poată auzi orice zgomot când vine cineva. Dan o ia de braț, o roagă să se aşeze, scoate din dulap o sticlă de vermut şi două pahare, cu toate că nu are chef de băutură, un păhărel însă nu-i va strica. Se abține să înceapă el conversația, aşteaptă ca ea să înceapă. Ioana lasă la o parte orice orgoliu de femeie şi îi face această plăcere, dându-şi seama de agitația interioară de care este cuprins.

- " Ascultă Dane, ştiu că deabea aştepți ca să-ți vorbesc eu prima . . . . uite, o fac . . . dece doreşti neapărat să procedez într-un mod radical, să dau cu barda, cum se spune . . . nu-ți dai seama că aşa ceva nu este posibil ? . . . eu cred că ar mai exista o cale intermediară . . . nu ar fi mai bine să rămânem prieteni ? . . . o femeie poate foarte bine să fie prietenă cu un bărbat, prietenie adevărată, nu ceeace se înțelege deobşte la aşa ceva . . . este foarte posibil . . hai să ne împăcăm şi să rămânem amici. . . . chiar dacă Ion nu va accepta, noi doi tot putem să ne înțelegem . . . . şi apoi ai putea fi de acord să distrug un om sufleteşte de dragul altuia ? . . spune şi tu . . Ion este o fire labilă, are dese crize de pierderea conştiinței, un fel de stare lipotimică în care timp mintea nu-i mai fucționează normal, atunci când intră în stări puternice sufleteşti . . . aşa este el, îl cunosc de copil . . . spune şi tu, poți fi de acord, tu ca medic să distrugi un om sufleteşte ? " Se uită la el întrebătoare. Dan o ascultă cu atenție, face gesturi din mână care ar voi să spună că situația este încurcată, se scoală în picioare, se plimbă agitat prin cameră, argumentele ei logice l-au turburat, nu s-a aşteptat să-i spună asta, lui ca medic. Îi răspunde deci pe un ton enervat, mai întâi ca pentru sine apoi către Ioana.

- " Nu, nu cred, n-o să meargă . . . mie nu-mi convine rolul dublu de care ai vorbit adineauri . . să joc vioara doua . . înțeleg că te vei căsători cu Ion, iar cu mine vrei să rămâi prietenă . . . eu să fiu acela care să mă uit la fericirea voastră şi să-mi plâng propria mea nenorocire . . . cum crezi că aşa ceva ar fi posibil ? . . . da, sunt doctor şi menirea mea este să vindec, dar totodată trebuie să înțelegi că nu prin a mă distruge pe mine însumi sufleteşte . . . cred că înțelegi asta, nu ?. . . şi apoi nu am nici o vină că m-am îndrăgostit de tine, te iubesc şi nimeni nu-şi poate alege un sentiment . . . acesta

vine de la sine, fără să fie comandat . . . nimeni nu poate spune, eu vreau acuma să mă îndrăgostesc de tine, asta nu merge " Ioana se arată oarecum mirată de argumentele lui, pe care le găseşte totuşi oarecum juste, dar şi ale ei sunt, şi atunci ?

- " Atunci ce propui . . . vrei ca altul să se uite la fericirea noastră, a ta şi a mea şi să-şi plângă propria sa nenorocire ? " Îl întreabă Ioana cu o oarecare ironie în glas. La replica ei Dan tresare, este ca un ciocan care l-a lovit în moalele capului.

- " Căsătoreşte-te cu mine, am o carieră care promite, sunt medic şi stimat de societatea în care trăiesc . . . este mai bine să se spună uita soția doctorului, decât uite soția meşterului . . . " , se opreşte speriat de ceeace a spus. Îşi dă seama că l-a jignit pe Ion. Ioana se uită cu o privire plină de reproş la el, dă semne de nelinişte şi abținându-se să nu izbucnească, îi răspune totuşi pe un ton liniştit fără să-i arate de tulburarea de care este cuprinsă.

- " Nu crezi că ai depăşit oarecum limita ? . . . ce ți-a făcut Ion ca să-l jigneşti față de mine ? . . eu nu am crezut niciodată că lumea ar fi în stare să gândească în felul acesta . . . şi când mă refer la lume, este cea adevarată pe care cred eu că este bine s-o frecventez şi nu cea care se face stimată sau care crede că se face stimată, luându-şi o atitudine de fațadă, fără să-şi schimbe fondul . . ci din contra ascute cât poate asperitățile ca să poată lovi cu orice ocazie când cineva ar căuta să le stea în cale . . . între asemenea oameni n-am să stau niciodată . . . nu sunt eu omul perfect, dar îmi dau seama ce este bine şi ce este rău . . . nu contează ce meserie are omul, ci cine este el . . . în primul rând m-am uitat la om şi apoi la meseriaş . . . nu mă căsătoresc cu mesterul Ion ci cu omul Ion . . ." . Ultimele cuvinte le spune apăsat. Dan este încurcat, îşi dă seama că a greşit şi că a supărat-o, că a exagerat, că de fapt şi el gândeşte ca ea dar i-a lunecat aşa pe gură. Caută deci s-o drege.

- " Te rog să mă ierți . . . nu am vrut să te supăr . . . şi nici să jugnesc pe cineva . . . nu subapreciez pe nimeni, din contra . . . şi tatăl meu este un om din popor şi nu mi-e ruşine să spun că a fost şi el un mic salariat la stat, că bunicii mei au fost țărani . . . eu am învățat prin mine însumi . . . m-am privat de multe ca să ajung unde sunt acuma, dar am rămas tot acel din popor . . . . cred că Ion este un băiat bun şi că are o fire aleasă . . . am vrut numai să spun că ar fi bine ca tu să începi o viață nouă pe care el nu va putea să ți-o ofere . . . pe care o meriți . . . apoi vreau să spun că . .“. se opreşte, neştiind ce să mai zică. Se apropie de ea, îi pune mâna pe păr şi o mângâie pe cap uitându-se în ochii ei. Ioana îl priveşte cu un aer aparent indiferent dar nu face nici un gest să-l îndepărteze. Simte că persoana lui o atrage. Dan îi trage capul spre el şi o sărută uşor, la care ea se lasă spre speteaza fotoliului. Văzând că nu protestează, capătă curaj. Îi cuprinde puternic umerii, o ridică în sus, aşa cum a făcut data trecută şi o sărută de data asta cu multă pasiune. Ea se lasă moale în brațele sale, dându-i frâu

liber. Peste puțin timp trupurile li se unesc tot atât de sălbatec ca data trecută. Niciodată nu a simțit atâta plăcere cu Ion, el neavând nici un pic de imaginație decât cea pe care o ştie el. Dan este foarte rafinat cu multă fantezie şi tandrețe. După aceasta ațipeşte Ioana puțin în care timp se duce şi el să se culce. Ea se scoală speriată numai după un sfert de ora şi constată că este singură. Buimăcită se uită în jur fără să ştie ce s-a întâmplat cu ea, apoi se duce, ia un cufăr şi începe să împacheteze lucruri pentru vacanță. Îşi aduce aminte că mâine seara vine Ion şi că a uitat să-l anunțe pe Dan. Pune un halat şi merge direct în camera lui. El este culcat, dar nu doarme încă.

- " Am uitat să-ți spun că mâine seara vine Ion . . . aşa că nu te supăra dar nu o să putem să ne vedem, poate dimineața . . . , " spune ea din ce în ce mai încet ; ultimele cuvinte aproape că nu se aud. Dan îi apucă mâna şi o trage în pat. Ioana înaintează cu paşi mărunți, nehotarâtă dacă să accepte sau nu dar în cele din urmă îşi dă seama că nu poate rezista. Se culcă lângă el, fără să-i fie teamă că ar putea veni cineva şi pentru a doua oară în seara asta li se unesc trupurile. Întru târziu se întoarce în camera ei, se culcă şi adoarme imediat, sfârşită de această seară plină de evenimente neprevăzute. Dimineața se scoală mai devreme, a dormit un somn greu şi adânc, fără vise şi pentru prima dată în viață îi apare în minte un alt bărbat decât Ion. A fost foarte plăcut. Nici nu termină să se îmbrace că aude paşi în fața uşii, ceeace o emoționează. ªtie că este Dan, dece nu bate ? El apasă uşor pe clanță şi deschide uşa cu prudență. Ioana vede prin oglindă cum îi apare capul pe uşa întredeschisă. Mai întâi nu o zăreşte şi se uită în toate părțile. Ei îi vine să râdă când îi vede figura speriată, gata să fugă la cel mai mic zgomot.

- " Intră, ce stai acolo. " Îi spune ea, văzându-i ezitarea. Dan avea intenția să iasă, dorea doar s-o vadă, dar îşi dă seama că ar fi ridicol să bată la uşe numai pentru a o vedea prin crăpătura uşii. Intră deci încet, iar când îşi dă seama că este dorit înaintează cu curaj, se apropie de ea şi o sărută.

- " Abea aşteptam să se facă dimineața . . . nu ştiu ce am să mă fac până la toamnă . ." O strânge cu putere în brațe şi o frământă la piept de parcă i-ar fi frică să nu-i scape. Ioana este ca un copil, se simte bine şi atâta tot, mai departe n-o interesează. Poate mâine o să fie lafel de fericită cu Ion. În realitate nu prea îşi dă seama că-l chinuieşte pe Dan. I s-a dat, în parte fără voia ei, ceeace este oarecum o scuză că nu-şi dă prea bine seama în ce situație se află el, trebuind să accepte să împartă fata pe care o iubeşte cu un altul. În orice caz situația a devenit dificilă. S-a legat de acest bărbat şi nu ştie cum să iasă din încurcătură. Va trebui de acum încolo să-l mintă pe Ion de fiecare dată când îl vede, fără să ştie că şi el se găseşte în aceeaşi situație. S-a mai pus odată problema sacrificării lui pentru ea, atât de bunica lui, cu povestea prezicerii mamei ei, dintr-un punct de vedere, iar din altul, de tatăl ei care a acceptat

logodna având în vedere slăbiciunea lui față de Ioana. ªi-a dat seama că refuzând-o l-ar sacrifica pe Ion pe care îl cunoaşte de când s-a născut, l-a botezat şi a crescut sub ochii lui. Ce curios, aceeaşi situație s-a creat acuma, însă de data asta Ion poartă o oarecare vină, datorită atitudinii lui duble de neînțeles, cea când sunt la oraş şi alta când sunt la țară sau în concediu la munte. În timp ce Dan o dezmiardă, o sărută şi se joacă cu ea, Ioanei îi trec toate acestea prin minte. Amândoi devin din ce în ce mai veseli, sunt ca nişte copii, se împing, fug prin cameră, îşi vorbesc fel de fel de lucruri nostime care îi fac să râdă cu poftă. Deodată se opresc ca împietriți, se aude uşa de la intrare. El pune mâna la gură în semn să tacă, se uită afară şi se întoarce cu un aer liniştit. O anunță că au sosit părinții. Ioana uitase că nu i-a mai văzut.

- " Apropos, nu i-am mai văzut, unde au fost ? . . . nu prea pleacă ei niciodată pentru mai mult timp . . " îi spune ea ironic, uitându-se cu un aer amuzat. El se face că nu aude, în fond ce, i-a rugat să plece la nişte rude pentru două zile, nu este nimica rău în asta. Vede că Ioana nu este supărată, din contra, doreşte să rămână cu ea toată dimineața, s-o ajute la aranjarea bagajelor. Deoarece pleacă cu foarte multe, merg împreună la gară să expedieze un prim lot de trei cufere, pe celelalte le va lua cu ea în tren. Înspre ora douăsprezece Dan dispare. Ioana crede că s-a dus să mănânce, se pregăteşte să meargă şi ea la cantina universității. Putea măcar s-o anunțe, nu se pleacă aşa. Deodată aude o maşina claxonând, fuge la freastra şi-l vede pe Dan cum coboară ajutat de şofer, purtând pachete imense. Se duce să-i deschidă. La intrare se înâlneşte cu mama lui care îi surâde. Dan năvăleşte înăuntru, duce prima serie în bucătărie şi se întoarce să le ia pe celelalte. Ioana este foarte amuzată de toate aceste agitații, ce nostim.

- " Te rog să mă ierți, am fost la restaurant . . . am comandat o masă pentru noi doi . . ." spune el în timp ce desface pachetele. Ea îl ajută şi bineînțeles că renunță să mai meargă la cantină. Între timp vine şi mama lui în bucătărie. Ioana vrea să iasă, dar se jenează. Vine să-şi facă un ceai, dar când o vede pe Ioana vrea să plece. Dan o opreşte.

- " Stai te rog mamă, fă-mi plăcerea asta . . . mama o să ne pregătească toate aşa cum se pricepe ea . . . nu este aşa mămico ?" o ia şi o sărută. Ea se uită cu multa dragoste la Dan, îi surâde Ioanei şi începe cu multă pricepere să le aşeze toate la locul lor. Ea îi face toate pe plac, este doar unicul ei fiu. Ioana gândeşte că nu ar fi frumos să mănânce numai ei doi pe când părinții stau în altă încăperte, dar Dan s-a scuzat față de ei pretextând că este pe calea cea bună s-o cucerească, rugându-i să fie lăsat cu ea, numai ei doi singuri. Părinții au înțeles şi i-au făcut pe plac.

În timpul mesei nu sunt deranjați de nimeni. Ioana bea puțin pentru a nu da de bănuit lui Ion, care azi va veni sigur. Atmosfera este plăcută, tinerii petrec de minune. Dan pune gramofonul şi amândoi dansează într-o veselie pe care el ştie s-o mențină cu măiestrie. La ora cinci se despart, Ioana declară că este obosită, vrea să fie odihnită seara, acuma are o mină ca după petrecere. Pentru a-l linişti pe Dan îi promite că mâine vor putea din nou să stea împreună până seara, sau chiar mai târziu, dacă nu vine Ion. Această probabilitate îl cam deranjează pe Dan. De n-ar fi fost Ion la mijloc, ce bine ar fi fost. Ghinion, hotarât, va trebui să acționeze cât mai repede, mai ales acuma când îşi dă seama că a câştigat oarecum teren. Cu toate că Ioana nu vorbeşte niciodată de legătura ei cu Ion, el îşi dă seama că între ei se petrece ceva. Nu i-a vorbit niciodată de vreo neînțelegere, dar ea există, de asta este sigur şi va trebui să profite. Pentru asta va trebui să acționeze în aşa fel ca ea să nu bănuiscă nimica, dar cum, asta este problema pe care şi-o pune mereu.

Seara vine Ion mai devreme ca deobicei, pentru a pune la punct programul verii. În afară de asta s-a hotărât să-i facă o serie de recomandații, printre care şi aceea de a fi cuminte, de a nu se uita la bărbații care eventual ar căuta s-o atragă şi multe altele, ceeace o cam plictiseşte. Mai bine ar fi însoțit-o, decât aceste povețe, doar nu pleacă printre străini. Bineînțeles că se va simți bine acasă. Deabea aşteaptă să-şi revadă părintele pe care nu l-a mai văzut de mult. Ion se arată în seara asta oarecum nervos, se simte ca între ciocan şi nicovală. Mary a fost astăzi mai agresivă ca deobicei, ceeace l-a înfricoşat. Pentru a o linişti a trebuit să-i promită că ultima seară nu va merge la Ioana şi trebuie să se țină de cuvânt. Trebuie să găsească un motiv cât mai bine ticluit, în aşa fel ca să stea în picioare. Crede că în felul acesta îşi face datoria către logodnica lui. O anunță că poimâine o conduce la gară cu o maşină de piață, apoi pleacă fără măcar să se atingă de ea, fiind convins că în felul acesta şi-a făcut datoria către Mary. Pe Ioana însă nu o mai deranjează prea mult. În concepția lui femeia este altfel construită decât bărbatul şi nu trebuie să-şi facă probleme din asta. Faptul că bărbatul o neglijează nu poate fi un motiv de despărțire, gândeşte el. În orice caz un mod bizar de a vedea lucrurile. El a fost un om cu idei destul de sănătoase înainte, de câtva timp însă, gândeşte ca şi când ar face parte dintr-o generație anterioară, cu idei şi păreri învechite care nu mai au ce căuta în epoca noastră. Ideile acestea i-au fost băgate în cap bucățică cu bucățică de către Mary, cu scopul de a nu găsi ceva neobişnuit dacă o neglijează pe Ioana, care se miră din nou de această atutudine a lui, dar numai cât timp este la oraş şi că de foarte multe ori doreşte să afle care sunt cauzele. Să meargă la el acasă nu vrea sub nici un motiv, de când a fost pur şi simplu dată afară de doamna Troianescu. ªi nici la coana Mimi nu vrea să se ducă, fiindcă nu doreşte s-o întâlnească

pe Mary acolo. Pe de altă parte să-l întrebe, să deschidă din nou o discuție ar fi inutil, cum s-a dovedit, deoarece nu ar avea nici un rezultat. Doar a mai încercat şi i-a ținut un întreg discurs din care nu s-a putut desprinde nimica. Teoria că timpul uniformizează sentimentele nu prea stă în picioare, nu are nici un temei ; în cel mai bun caz poate avea o valoare de scuză ieftină. Deci mâine seara nu vine, cu atât mai rău pentru el, o să-l vadă pe Dan.

În tot timpul cât a stat Ion la Ioana, Dan a fost plecat de acasă. S-a dus să vadă un film, iar seara s-a plimbat prin parcuri, până noaptea târziu. ªi-a pus în gând să nu-şi vadă niciodată rivalul, nu are nici cea mai mică curiozitate să ştie cum arată. A doua zi se scoală mai de dimineață ca să fie gata când o să se trezească Ioana. Pe la ora nouă se duce să asculte la uşă, nu aude nimica. Se aşeaza în holl ca să surprindă orice zgomot. Nu are mult de aşteptat, fiindcă Ioana se trezeşte curând. Se grăbeşte să plece în oraş să facă ultimele cumpărături. Mâine dimineața pleacă la țară. Dan este hotărât ca astăzi să pornească rezolut la atac orice s-ar întâmpla. Trebuie s-o convingă să se hotărească pentru el. O iubeşte prea mult şi nu mai poate renunța şi nici s-o ştie serile în brațele altuia. Cu această hotărâre porneşte spre camera ei, bate la uşe si aproape în aceleş timp cu invitația de a intra. Ioana este gata îmbrăcată, se vede că-l aşteaptă.

- " Să mergem în oraş să-mi pun la punct ultimele pregătiri, mai am unele de aranjat şi apoi putem sta de vorbă liniătiți . . " Invitația îi place şi-l face fericit. Deci îl aştepta. Dan o sărută şi se arată gata s-o însoțească. De bucurie este atent la toate mişcările ei, o ajută, îi ia plasa din mână, apoi cheamă o maşină de piață. Ioana vede cum se controlează în buzunare să vadă dacă are bani. Dece face atâtea sacrificii, doar nu este bogat. Urcându-se totuşi în maşină îi spune pe un ton plin cu reproş.

- " Nu-mi place că faci sacrificii pentru mine . . . ştiu că nu ai mulți bani, te rog să nu-i mai azvârli fără rost . . . nu stăm departe de centru, aşa că nu trebuia să luăm o maşină. " Dan nu răspunde, este convins că a făcut bine ; pentru ea face orice, şi-ar vinde şi hainele de pe el, numai să-i dovedească că-i este sincer şi devotat. Îşi dă însă seama că nu în felul acesta îți arăți fidelitatea şi sinceritatea față de o femeie, ci va trebui să se poarte în aşa fel ca ea să fie convinsă că el îi este superior lui Ion, iar dacă nu va reuşi, atunci, cu multă părere de rău va trebui să recurgă la un procedeu de care nu ar vrea să uzeze, unul cu efect lent, dar sigur. Totuşi îşi dă seama că în materie de sentimente nu este nimeni superior celuilalt. Iubirea nu are nimica deaface cu inteligența sau pregătirea intelectuală a cuiva, un adevăr de care trebuie să țină seama.

În tot timpul cât stau în oraş nu-şi vorbesc altceva decât strictul necesar în legătură cu scopul ieşirii. Spre ora douăsprezece sa întorc acasă. El a vrut s-o invite la

un restaurant, dar Ioana refuză net, a făcut destule cheltueli până acuma cu ea. Acceptă totuşi să cumpere ceva de pregătit acasă, şi el obține la rândul său să adauge o sticlă de vin. Ajunşi, Dan o roagă pe mama lui să le pregătească ceva, nețінând seama de protestele Ioanei care nu doreşte s-o deranjeze, deoarece destule au făcut părinții lui pentru ca fiul lor să se simtă bine acasă.

- " Te rog foarte mult să mă laşi să procedez aşa cum cred eu că este bine . . . mama este încântată să-mi facă toate acestea . . niciodată nu o să se supere. " În cele din urmă ea înțelege situația şi acceptă. Apoi, până când se pregăteşte masa, îl invită pe Dan la ea în cameră fără să-i fie frică că ar putea veni Ion şi nici nu se mai jenează de părinții lui. Tatăl nu prea se arată, face tot posibilul să-i ocolească, nu vrea să se creada că ar avea un amestec cu legăturile amoroase ale fiului său. În timp ce Ioana aranjează ce au cumpărat, masa este pregatită şi pusă frumos în sufragerie. Tinerii mănâncă cu poftă bunătățile gătite cu măiestrie de doamna Dumitrescu, care este o gosdpodină perfectă. Dan o serveşte pe Ioana, după care, fără să întrebe, o însoțeşte până în camera ei. Ea nu protestează şi-l pofteşte chiar să şada. Tot ea rupe prima tăcerea. Ca data trecută, el găseşte că această tactică este mai bună, cu toate că ar putea da greş. Are însă noroc, fiindcă Ioana îşi dă seama c-o doreşte şi îi face pe plac.

- " Cred că te-ai convins ieri şi azi că pot fi prietenă cu tine . . . aşa că nu mai ai nimica de spus. " Dan se arată mirat de acest fel de a gândi.

- " Ce vrei să spui prin asta ? . . . eu nu vreau să te împart cu nimeni, vreau să fii numai a mea . . să te fac fericită . . . să n-ai nici o grije . . . lasă-l pe Ion " , se opreşte o clipă de frică ca Ioana să nu se simtă din nou jignită, dar, în acelaş timp este hotărât să-şi pună planul în aplicare, chiar acuma, da, acuma este momentul, a trecut destul timp şi ea nu s-a putut convinge niciodată că de fapt Ion este acela care poartă toată vina situației dintre ei. Deci Dan îşi ia inima în dinți şi îi spune pe un ton apăsat ca să fie cât mai convingător.

- " . . . . . şi să nu crezi că este chiar atât de cinstit cu tine . . ", la această afirmație Ioana ridică brusc capul, uitându-se la el perplexă. Rămâne ca împietrită, simte cum i se înfige o săgeată în inimă. După un timp, revenindu-şi, îi răspunde pe un ton poruncitor.

- " Explică-te, altfel cu mine nu mai vorbeşti niciodată . . ." Cu aceasta îi întoarce spatele, se asează pe pat, ia o carte şi începe să citească de parcă Dan nu ar fi de față, o atitudine care pare ridicolă dar ea doreşte prin asta să-şi ascundă emoția trezită prin ceeace a spus Dan. Un moment el este descumpănit, nu ştie ce să facă, simte că ceeace a spus a ajuns totuşi la țintă, chiar acolo unde trebuie. Situația este gravă, trebuie procedat în aşa fel ca să nu piardă ce a câştigat până acuma. Îi răspunde deci pe un ton cât mai hotărât.

- " Dă-mi timp şi am să-ți dovedesc . . . am să mai sufăr, dar cel puțin până la urmă ai să-ți dai seama că am avut dreptate . ." Ioana nu ridică ochii de pe carte, nici nu a citit, este încă atentă la ce spune el, simțind cum îi frige inima. Până acuma nu s-a gândit niciodată că Ion i-ar putea fi infidel. Rareori i-a trecut această posibilitate numai străfulgerător prin minte şi tot atât de repede a dispărut. Nimeni nu i-a spus asta atât de brutal şi fără menajamente. I-a fost servită dezbrăcată de orice înflorituri, brut, fără ocolişuri. Cu toate că este indignată de afirmația lui Dan, i se trezeşte din nou curiozitatea de a şti ce s-a întâmplat cu el şi de data asta şi dorința mai fermă de a controla dacă este adevărat. Până acuma nu a fost niciodată ferm hotărâtă să-l controleze sau să-l spioneze. Dan păstrează tăcerea, îşi dă seama că în mintea ei se petrec o serie de procese. Vrea s-o lase să fiarbă în propria ei nedumerire. După un timp Ioana lasă cartea jos, se ridică în picioare, se uită la el şi îi spune pe un ton mai poruncitor ca înainte. I se citeşte nedumerirea pe față, este cuprinsă ca de o spaimă.

- " Îți acord acest timp, dar să ştii că dacă nu este adevărat ai să ai de aface cu mine . . . şi nu numai atâta . . . poți fi sigur că nu o să mă mai vezi niciodată . . ." Cu toate că ea caută cât poate să-şi ascundă sentimentele, se vede că este foarte tulburată, deabea se ține să nu izbucească în plâns. Dan se apropie de ea şi vrea să-i pună mâna pe păr, dar ea se dă brusc înapoi, cu un gest nervos. El se retrage şi găseşte că este mai bine să-i vorbească.

- " Te cunosc de prea puțin timp, iar pe Ion nu-l ştiu deloc şi nici nu țin să-l văd . . . dar nu asta vreau să-ți spun . . . să ştii că nu sunt chiar atât de nesimțit cum ai crede . . . ştiu foarte bine şi dacă spun că ştiu aşa este, că între voi s-a petrecut ceva . . . nu vă mai împăcați ca înainte . . . nu ai vrut niciodată să-mi vorbeşti de asta, ceeace dealtfel este şi normal, recunosc, dar mi-am dat seama încă de primele dăți de când te-am văzut . . . încă de atunci am avut de gând să încep anumite investigații . . m-am gândit însă că este mai bine să aştept ca să văd ce se va întâmpla."Văzându-i figura plictisită, că nu vrea sub nici un motiv să mai discute, că dă semne de nerăbdare, devine şi el la rândul său foarte agitat, se plimbă tăcut prin cameră cu paşi mari, gesticulând, exteriorizându-şi în felul acesta gândurile pe care nu i le mai poate spune. Ioana nu vrea să mai ştie şi nu-i pasă de nimica. Este hotarâtă să nu mai vorbească cu el până îi va aduce dovada. Îşi dă seama că a fost numai aşa o vorbă aruncată în vânt, fără dovezi, ci numai o bănuială, dar cu efect asupra ei, ceeace o deranjează, cuiul însă a rămas adânc înfipt. Deodată ca prin farmec Dan se opreşte din mers, se uită lung la ea şi îi spune pe un ton rugător, cerând parcă o favoare, în care timp ea se face că citeşte.

- " Nu te supăra, te rog . . . nu văd dece să nu ne mai vedem . . . ce legătură are una cu alta . . . îți repet din nou că nu am spus ceva pur inventat, ci purul adevăr . . .

bineînțeles că deocamdată este numai o ipoteză, dar nu luată din vânt, ci ceva construit pe o înşiruire logică, o cercetare atentă a faptelor . . . în fine, o bănuială oarecum întemeiată . . . ai să vezi . . . eu ca doctor a trebuit să stdiez şi psihilogia, am citit multe în legătură cu asta şi am pretenția că ştiu câte ceva când cercetez atitudinile oamenilor . . . îmi dau seama . . " , dar se opreşte, se căzneşte cât poate să fie cât mai concludent, să ducă discuția pe un făgaş normal, să îndepărteze atmosfera de supărare care a cuprins-o pe Ioana. Face eforturi să prezinte situația cât mai clar, ca s-o înțeleagă bine. Aceasta îi cere un efort destul de mare, se enervează, îşi trage mereu degetele prin păr, se scarpină pe ceafă, mişcă din mâini şi nici nu mai ştie cum să găsească cuvintele potrivite. I se pare deodată că graiul omenesc este mult prea sărac în anumite situații. În cele din urmă răsuflă uşurat. Ioana lasă cartea jos şi îi spune de data asta pe un ton calm, însă reținut, ceeace îl miră. Însfârşit a ieşit soarele puțin de după norii negrii care domină atmosfera.

- " Nu înțeleg dece te agiți atâta . . . eu plec mâine şi tot nu o să putem să ne vedem decât la toamnă, aşa că până atunci o să ai destul timp pentru a face investigații . . . după părerea mea fără rezultat, dar în fine . . . dacă vrei, nu te pot opri . . . vom vedea . . tot timpul, acest factor al existenței, ne va spune adevărul . . . vorba proverbului, minciuna are picioare scurte. " Dan găseşte argumentele ei juste, se linişteşte şi nu mai insistă. Până seara Dan se învârteşte mereu pe lângă ea. Ioana însă nu-l mai lasă s-o atingă, îi dă voie numai s-o sărute de despărțire, înainte de culcare. El este disperat. După ce o părăseşte se trânteşte pe pat îmbrăcat, cu ochii țintă pe tavan, până noaptea târziu. Mâine se va scula mai devreme ca să plece de acasă. Nu vrea să asiste la plecarea Ioanei acompaniată de Ion.

A doua zi de dimineață vine Ion s-o conducă la gară. A trecut mai întâi la agenție să cumpere biletul de tren. Fiind foarte preocupat de treburi nu obsearvă răceala Ioanei. Ea şi-a propus să-l determine să recunoască că în spatele atitudinilor lui se ascunde ceva, că acel ceva poate fi o altă femeie. Cu toate că spusele lui Dan au şocat-o, fiind după părerea ei fără temei, i-a rămas totuşi un mare ghimpe înfipt în inimă. În mintea ei, în subconştient, a simțit încă de mult că ceva asemănător s-a petrecut cu Ion, dar de fiecare dată şi-a gonit aceasta din minte. Se va purta foarte rece cu el, indiferent ce se va întâmpla şi chiar dacă îi vor reveni crizele de nervi de care este câteaodată cuprins. Vasăzică până şi Dan a observat că între ei se petrece ceva, cu toate că nu-l cunoaşte pe Ion. Toate încercările ei de a ascunde cât mai mult adevărul au fost zadarnice şi toate acestea tocmai acuma când pleacă în vacanță. Va sta în permanență cu sufletul otrăvit, mai ales că Ion nu vine. Va trebui să mai rămână un timp aici în viesparul acesta de oraş, încă o lună să poată în fine lămuri situația, dar nu se poate, vacanța a fost

hotărâtă şi aşa rămâne. Înebunitoare situație, o să stea ca pe ghimpi până la venirea lui. Dar dacă este totuşi adevărat, o Doamne . . . ce o să fie . . Dealtfel Dan a înțeles situația şi datorită faptului că ea i s-a dat, altfel nu ar fi avut bănuieli. Ea este o fată serioasă care nu fuge după bărbați şi nu caută să trăiască cu fiecare care îi iese în cale. De când a început să trăiască cu Dan îşi face reproşuri cum de a putut ceda aşa de uşor, dar ea înțelege că o dragoste trebuie să fie împărtăşită de ambele părți. Oare crede Dan că ea este una din acelea pe care el le-a avut de tâtea ori, cum i-a spus de mai multe ori ? Nu, nu poate crede aşa ceva. Da, asta este, Dan fiind doctor şi om inteligent şi-a dat seama că ea nu ar fi acceptat niciodată să i se dea dacă nu ar fi avut motive foarte serioase. Da, da, asta este, gândeşte ea, dar să vedem ce rezultate vor avea investigațiile lui. Aceste gânduri îi vin unul după altul, aparent fără legătură unul cu altul. Ea nu a avut niciodată ocazia să fie geloasă, fiind însă în preajma plecării, trebuie să renunțe deocamdată la plan, să-l pună pe Ion la întrebări. Nu are nici un rost să-i arate că banuieşte ceva. Când va veni o să aibe cu el destul timp să discute. Cu toate acestea azi nu va putea fi aşa cum este de fiecare dată când îl vede. Cum, omul acesta care stă lângă ea, care i-a jurat dragoste eternă, care de atâtea ori i-a făcut scene de gelozie cu totul nejustificate, să fie tocmai el acela care s-o mintă în halul acesta ? De necrezut. Dacă este însă adevărat, numai de la coana Mary vine totul. Ion este prea puțin versat în femei ca s-o facă de la el, fără intervenția cuiva. Acuma îi apar în minte situații pe care ea le-a luat în trecut ca neimportante, care însă acuma îi apar din ce în ce mai clar în minte. Refuzul coanei Mary de a o mai găzdui, camera lui Ion la coana Mimi, felul cum au fost primiți, toate acestea îi par acuma în altă lumină. În tot timpul drumului până la gară se arată Ioana rece, nu-i adresează nici un cuvânt, decât atunci când este necesar şi nu-l întreabă când vine şi el la țară. Ion este absent, nu-şi dă nici acuma seama că Ioana are o atitudine schimbată față de el, ceeace dealtfel nu-l interesează fiindcă şi aşa îl plictiseşte că trebuie s-o ducă la tren. În ultimul timp a devenit foarte comod. Acasă nu face absolut nimica, i se aduc toate deagata, este îngrijit ca de cea mai bună mamă. Faptul că trebuie să se agite cu toate trasporturile spre gară, cu urcatul în tren şi multe altele, îl plictisesc, îi provoacă o stare de nervozitate, pe care însă nu o arată pe față. Cu toate acestea, Ioana obsearvă. Mai mult o miră şi o supără faptul că el nu-i vede răceala. La gară o urcă în tren, aşteaptă cele câteva minute până pleacă, o sărută uşor pe frunte şi îi spune că la 1 august este acolo. Cu aceasta se despart. În tot timpul drumului Ioana are un aer supărat, este gânditoare şi nu scoate o vorbă cu niciunul din cei cu care călătoreşte în acelaş compartiment. Un tânăr se uită mereu cu insistență la ea, căutând în repetate rânduri să-i vorbească, dar ea este prea cufundată în gânduri şi nici nu obsearvă. La sosire este aşteptată de tatăl ei şi de Lina. Ca de fiecare dată când ajunge acasă se simte iar în anii copilăriei ş al tinereții. Casa

părintească în care s-a născut, în care a crescut şi a cunoscut primele noţiuni ale realităţii înconjurătoare, îi dă un sentiment de intimitate, de o legătură pe care nu a găsit-o nicăieri. Numai un singur om o face să simtă aproape acelaş lucru şi acesta este Ion. Pe el îl consideră ca ceva ce s-a rupt din însăşi sufletul ei, care de fiecare dată când se află lângă ea îi întregeşte fiinţa, o părticică din copilăria ei fără griji, din casa părintească pe care şi el a acunoscut-o aproape de când a deschis ochii pentru prima dată. Cum ar putea fi posibil să se despartă de el ? Asta ar fi similar cu o fugă de acasă, de la părintele ei şi de la Lina. După ce aceştia nu vor mai fi, singura legătură cu trecutul nu o va putea face decât prin el. Dar nu numai atâta, îl consideră ca bărbatul cu care îşi împarte viaţa din toate punctele de vedere, şi atunci iar se pune întrebarea, cum ar fi posibiul să-l împartă cu o altă femeie, indiferent cine ar fi ea. Situaţia este atât de încurcată încât nu ştie cum să-i găsească dezlegarea. Nu cumva şi ea a păcătuit faţă de el ? Da, este adevărat, a făcut-o, însă la ea se schimbă situaţia. Atitudinea lui şi mai ales faptul că a delăsat-o a determinat-o s-o facă, doar este si ea om, femeie, cu toate cerinţele pe care i le-a dat natura şi are dreptul la o viaţă amoroasă ca fiecare femeie de pe acest pământ. Dan a apărut tocmai când sufletul ei era deja rănit, jignit, batjocorit, când s-a simţit singură. În fond totuşi nu ar fi trebuit s-o facă înainte să dezlege taina cu Ion, dar . . . errare humanum est. Astfel gândeşte Ioana căutând să-şi scuze propria ei greşală faţă de Ion. Se hotăreşte până la urmă că dacă totuşi este adevărat aşa cum bănuieşte Dan, atunci nu este posibilă decât o singură soluţie, aceea a chirurgiei, amputarea răului. Fără asta nu se va putea rezolva nimica, din contra, toate s-ar încurca din ce în ce mai rău, s-ar trăi de ambele părţi într-o atmosferă de echivoc, de minciună şi mai ales de desfrău şi aşa ceva nu doreşte. Vrea să fie o soţie cinstită faţă de cel cu care trăieşte o viaţă întreagă, fără ascunzişuri, să aibe copii care să crească într-o familie unită, fără discuţii şi situaţii nelalocul lor. Dar de pe acuma s-au infiltrat între ei situaţii în care ea trebuie să-l mintă, să se arate alta decât este. Nici ea nu este curată sufleteşte faţă de el, s-a grăbit şi asta în favoarea unor cerinţe trupeşti, în detrimentul celor sufleteşti. Tot timpul este acela care îşi va spune cuvântul, să aşteptăm deci. Toate aceste probleme o frământă în timpul şederii la tatăl ei preotul, care a observat că cu fiica lui se petrece ceva ce nu este în regulă. Dar nu întreabă pentru a nu-i strica şederea la el. Bucuria de a o avea lângă el este prea mare ca s-o deterioreze cu unele întrebări.

De la gară Ion se duce la şantier. În ceeace priveşte răceala lui, Ioana nu are pedeplină dreptate. Faptul că povestea cu gara l-a plictisit, nu înseamnă că a privit-o cu indiferenţă. Nu el este de vină de felul cum s-a purtat, doar i s-a băgat voit în cap ideea că dragostea cu timpul se şterge, se egalează şi că legăturile dintre soţi capătă un

caracter de obişnuinţă. Este aşa de convins de asta, că nici nu caută să explice Ioanei ce gândeşte şi cum consideră legăturile lui cu ea, i-a spus doar asta, fiind convins că a fost înţeles. Are impresia că şi ea trebuie să gândească lafel. Deci, nu se mai poartă ca mai înainte, nu mai face pe amorezul, ci o consideră aşa cum crede el că trebuie să fie, ca ceva ce-i aparţine, de care poate dispune cum vrea. Dealtfel părerea asta despre femei şi căsnicie este şi un rezultat al obiceiurilor strămoşeştei de la ţară şi în parte de la oraş, ca o reminiscenţă a tipurilor când femeie era promisă, fără să se ţină seama dacă omul îi place sau nu. Dacă bărbatul mergea la alta nu era atât de rău văzut decât dacă o îndrăznea s-o facă femeia care în cest caz era pur şi simplu exclusă din comunitatea din care făcea parte şi chiar în unele culturi omorâtă, ceeace dealtfel se petrece şi în zilele noastre ale celui de al 20-lea secol, în multe părţi ale omenirii. Ion este încă stăpânit atavic de aceste idei, deoarece trăind printre oamani mai în vârstă le-a preluat ideile şi părerile. Astfel îi pare rău că nu a putut pleca şi el, că a trebuit s-o lase singură. Seara se duce acasă. Azi nu are chef de Mary. Se aşează la masa de birou din camera lui şi scrie o scrisoare lungă pentru Ioana, să vadă şi să ştie că o iubeşte, că o doreşte tot aşa de mult ca şi până acuma şi că nu o va părăsi niciodată, indiferent de ce s-ar întâmpla. Se grăbeşte s-o expedieze, apoi se întoarce şi se culcă. O anunţă pe amanta lui că în seara asta doreşte să rămână singur. A doua zi se duce direct de la serviciu la ea. Este pentru prima dată că înoptează acolo, spre marea ei fericire. De câteva ori a căutat sa-l determine să se mute, dar el a refuzat. Îi este frică să nu afle Ioana, să nu bănuiască ceva, mai ales că l-a întrebat de mai multe ori ce este cu el. Apoi ar trebui să stea în camera în care a stat ea şi bineînţeles că s-ar simţi prost acolo. În sinea lui este oarecum mirat cum de nu a ajuns Ioana încă în stadiul obişnuinţei şi este încă în acel al dragostei de la început, pe semne că la ea durează mai mult. Cu timpul se va obişnui şi atunci vor trăi în pace şi linişte. Dacă nu ar fi gândit în felul acesta, până acuma ar fi înebunit deabinelea. Felul acesta de a privi lucrurile l-au menţinut pe linia de plutire, cu firea lui slabă care apare din când în când sub forme bizare, în care timp aproape îşi pierde raţiunea, nu mai poate gândi clar şi are impresia că se pierde în hău. Dubla viaţă pe care o duce nu prea îi place, dar face tot posibilul s-o suporte, mai mult de frică decât de bunăvoie. Asta este însă altceva, în fond este bine şi aşa. Faptul că s-a băgat în această aventură cu Mary, nu voit ci datorită unor circunstanţe neprevăzute datorite firii lui slabe, nu prea îl supără. Traiul bun şi fără griji a zilei de mâine compensează celelalte aspecte ale existenţei sale.

Intriga

Dan mai are timp patru zile şi apoi trebuie să plece înapoi în capitală, lucrul îl aşteaptă, are un proiect de mare amploare cu un profesor care l-a luat pe lângă el, ceeace îi va da posibilitatea de a urma o carieră universitară. În dimineața plecării Ioanei nu a fost acasă. La prânz se reîntoarce foarte mâhnit şi amărât de cele întâmplate. Îşi dă seama că altfel nu se putea, că nu are nici un drept deocamdată să forțeze nota prea drastic, deoarece Ioana se află încă sub influența puternică a primei ei iubiri, dar că a reuşit totuşi s-o ducă mai aproape de el. Trebuie neapărat să întreprindă ceeace i-a promis, să caute să afle ce face şi cum trăieşte Ion, fiindcă o prelungire a bolii cum numeşte el situația, ar duce la moarte sigură, operație reuşită, pacientul mort. Ioana este prea sinceră şi credulă şi nu concepe ca acest Ion s-o mintă, ceeace a fost şi al doilea motiv care l-a determinat să-i infiltreze acest gând pentru a grăbi deznodamântul. De acum încolo curiozitatea ei şi bănuiala din subconştient s-a trezit mai mult şi va căuta să afle adevărul cu mai multă perseverență. Până acuma s-a complăcut într-un lasă-mă să te las. Dar mai ales va fi el acela care va căuta să dezlege enigma pe care i-o va servi, fără nici un menajament față de nimeni, chiar dacă îl va sacrifica ca om pe Ion. Mai bine aşa decât să se distrugă şi ea. Trebuie numai puțină răbdare şi noroc. Primul lucru pe care îl face este că se interesează la tatăl lui cine a recomandat-o. Află astfel ca domnul Ionescu antreprenorul de construcții pe care părinții lui îl cunosc bine. El nu-l ştie fiindcă a învățat în capitală mai mult timp. Se grăbeşte să meargă chiar azi la el. Dacă nu-l va găsi la birou îl va căuta acasă. Prezentându-se ca domnul doctor va putea face impresie. Se îmbracă deci elegant, îşi ticluieşte un plan de acțiune şi pleacă în căutarea lui. Adresa o află din cartea de telefon. Pentru a nu da de bănuit se va da drept unul care doreşte să construiască o casă şi încetul va duce vorba de Ion. Are noroc să-l găsească pe patron la birou, care îl primeşte bine. El se prezintă ca doctorul Marinescu din capitală care a venit să se stabilească aici în oraş şi doreşte să-şi construiască o casă sau să cumpere un apartament în unul din blocurile în construcție. Patronul se arată încântat şi la cererea lui Dan merge cu el să viziteze diversse şantiere, cu maşina sa personală. Deci începutul este bun. Numai să aibe norocul să dea de şantierul condus de Ion. De fiecare dată îi este prezentat şeful punctului de lucru. La unul din ele, cel mai mare, îi este prezentat domnul Ion Vişinescu, un băiat înalt cu o privire care i se pare bizară. Deci acesta este celebrul, rivalul său, din cauza căruia a suferit atât de mult în ultimul timp. Cam înalt pentru Ioana, gândeşte doctorul. Caută să nu se facă prea observat şi are intenția să se retragă. Atâta i-a trebuit, acuma va putea duce vorba de el. Se declară mulțumit față de domnul Ionescu. La plecare în maşină începe discuția despre un apartament care i-ar fi plăcut şi termină fraza cu cuvintele.

- " . . . . . . acest foarte talentat şef de şantier care a făcut lucrarea atât de frumoasă. "

- " Da, este cel mai bun pe care îl am . . . . la început era un băiat simplu de la țară, mi-a fost recomandat de un fost subaltern care a plecat să lucreze pe cont propriu . . . . acuma s-a format foarte bine, îi dau cele mai mari lucrări fără frică . . . l-am verificat . . . este şi foarte conştiincios."

- " Are o privire cam bizară. " Spune Dan într-o doară, ca să afle mai multe.

- " Din acest punct de vedere aşa este, pe mine însă nu mă interesează viața lui particulară . . . se pare că trăieşte cu o fată din comuna lui . . . mare dragoste . . . am auzit că este încurcat şi cu o bătrână, pe care o cunosc, o femeie bogată, singură şi fără urmaşi . . . . care se interesează mereu la mine de soarta lui. " Atâta i-a trebuit lui Dan. Spune că va reveni să trateze şi pleacă direct acasă. Adresa lui Ion a aflat-o de la un funcționar de la primărie, cu care a intrat în vorbă.

Diseară va merge în recunoaştere în preajma locuinței lui. Pe la ora opt se plasează la un colț de stradă, aproape de cel la care a stat Ion când a venit şi el în recunoaştere să vadă cu o zi înainte unde stă Ioana. Se ascunde cât poate de bine să nu fie văzut, mai ales acuma când îl cunoaşte. Spre norocul lui nu trebuie să stea mai mult de un sfert de ceas. Zărindu-l cum se apropie de casă cu paşi grăbiți, inima începe să-i bată cu putere, dar spre marea lui surprindere vede că nu intră la adresa indicată, ci mai încoace. Aşteaptă câteva minute şi se ia după el, intră în grădina doamnei Troianescu, se camuflează după un boschet şi aşteaptă un timp, dă o fugă până la uşa dela intrare ca să citească numele pe care şi-l notează, apoi pleacă în recunoaştere. Trece pe la toate ferestrele, fără succes, fiindcă niciuna nu este deschisă şi nu se poate vedea înăuntru, storurile fiind trase. Casa este cufundată în întunerec şi linişte, nu se aude nici un zgomot din nici o parte. Ajungând la freastra camerei unde a stat Ioana, întrezăreşte o fantă de lumină care iese printr-o crăpătură a unei perdele groase. Lipeşte urechea de geam şi surprinde foarte slab o voce femeiască urmată imediat de una bărbătească, pe care o recunoaşte a fi a lui Ion. Încordându-şi atenția, lipind urechea cât poate de tare, surprinde unele frânturi de conversație, nu prea interesante, care de fapt nu-l pot ajuta la ceva. Ah, ce n-ar da să poată vedea înăuntru, totul s-ar simplifica foarte mult, va putea să apară în fața Ioanei cu fruntea sus, cu dovada servită pe tavă. La un moment dat se stinge lumina puternică dinăuntru şi se aprinde o lampă slabă. Aproape în acelaş timp se dă perdeaua deoparte, fiind gata să fie surprins ascultând. Are doar timpul să se azvârle pe trotuarul din jurul casei. Din fericire nu este observat. Inima îi bate cu putere, nu a mai făcut niciodată aşa ceva şi îi este ruşine, dar de data asta se ambiționează să afle ce este cu Ion, chiar dacă faptul de a te uita pe fereastră

este cât se poate de urât. Are un simtământ că ceva se petrece. Când i-a spus Ioanei că Ion nu este sincer cu ea, a făcut-o aşa într-o doară, fără a avea nici cea mai mică dovadă. Acuma este pe calea cea bună şi va trebui să exploateze cât mai bine situația. Fereastra este deschisă de către o femeie pe care o zăreşte în penumbră. Se lipeşte de pământ lângă casă fără să-i pese că se murdăreşte. Ce bine că nu are câini, gândeşte el. Totul este acuma să nu fie văzut. Ion nu trebuie sub nici un motiv să afle, pentru a nu-şi lua măsuri de precauție. Îşi dă seama că persoana care a apărut este mai în vârstă. Norocul îi surâde. Se ridică încet, după ce se convinge că nu mai este nimeni în cadrul ferestrei. Ce bine, a lăsat-o întredeschisă, o mică fantă, dar tot nu se poate vedea şi auzi ce se petrece înăuntru. Caută deci un unghi din care să poată zări persoanele din cameră. Regretă că nu a luat un binoclu, nu s-a gândit. S-a făcut linişte, se apropie încet, se ridică cu capul în dreptul ferestrei şi spre marea lui bucurie îi zăreşte pe amândoi. Trebuie să fie bătrâna de care i-a vorbit domnul Ionescu. De aici de unde s-a plasat nu poate fi văzut. Dealtfel nu-i este teamă fiindcă cei doi nici nu bănuiesc că ar fi posibil să fie observați. După un timp nu-i vine să creadă ochilor ce vede. Mary este în curs să-l dezbrace pe Ion, care stă tolănit pe un fotoliu. Urmăreşte tot, nescăpându-i nici cel mai mic amănunt. Fiind doctor şi obişnuit să vadă lumea sub un alt unghi decât ceilalți, totuşi scenele care se perindă în fața ochilor îl fac să-i fie ruşine de el însuşi. Cum poate un băiat tânăr să se înjosească în aşa măsură, numai de dragul unor plăceri, el care este iubit de o ființă ca Ioana, tânără, frumoasă şi inteligentă. Asta însă nu este important acuma, singurul lucru care interesează este că şi-a atins scopul şi va trebui să facă în aşa fel ca să afle şi Ioana, neîntârziat. Urmăreşte până la capăt tot, apoi pleacă încet să nu fie simțit. Deci a avut dreptate, nu l-a înşelat instinctul lui de psiholog. Până la toamnă nu este nimca de făcut, nu poate să-i scrie, în primul rând fiindcă ea nu ar vrea să primească corespondență la tatăl ei, de la un bărbat altul decât Ion. Mai bine este să vadă cu ochii ei, să nu fie nici un dubiu. Poate că altfel n-ar crede că aşa ceva este posibil, tocmai din partea celui pe care îl iubeşte şi cu care doreşte să trăiască o viață întreagă. Mulțumit de rezultat, Dan se duce acasă şi-şi anunță părinții că peste două zile pleacă înapoi în capitală. Totodată este de părere că până la plecarea lui Ion la țară s-o viziteze pe Ioana, timpul până la toamnă fiind prea lung. Se hotăreşte deci să-şi pună planul în aplicare, chiar acuma în timpul vacanței. Hotărât lucru, Ion nu o merită, asta este cert. Pe de altă parte nici el nu-i este indiferent, având în vedere că i-a cedat destul de uşor, şi atunci dece n-ar fi a lui ? El care îi va dedica întreaga viață, va fi sincer cu ea, o va face fericită, va avea copii, o merită doar, nu ? Socoteala asta şi-o face pentru a se scuza că s-ar putea să distrugă un om pentru a-i merge lui bine. Dar în fond dece nu, doar şi-a dat seama că Ioana îl bănuieşte pe Ion dar că nu

ştie cum să procedeze ca să descopere motivul purtării lui faţă de ea de când a venit la oraş.

Ion merge aproape în fiecare zi la bătrâna lui amantă, care îi place din ce în ce mai mult. O consideră atât ca o îngrijitoare ideala cât şi ca cea care este capabilă să-i satisfacă toate plăcerile, mai ales cele materiale, în aşa măsură ca să nu mai aibe nici o grije. Îi este cu totul sujugat. Tot gândul ei este cum să facă ca să-l rupă de Ioana. Pentru asta este hotărâtă să caute să obţină diverse informaţii pe care le-ar putea întrebuinţa împotriva ei. Se duce deci la domnul Ionescu care îi dă adresa Ioanei, deoarece el este acela care a recomandat-o familiei Dumitrescu. Îi vizitează sub pretext că tatăl Ioanei, preotul doreşte să fie informat dacă sunt mulţumiţi cu ea, dar nu află nimica fiindcă părinţii lui Dan nu au nici un interes să-şi discrediteze fiul. Se hotăreşte să revină la toamnă când va fi şi Ioana acasă, la nevoie este chiar dispusă să plătească pe cineva care s-o urmărească. Răbdarea i-a ajuns la margine, nu doreşte să aştepte prea mult, timpul trece şi Ion nu se poate hotărâ să stea numai cu ea. Îl doreşte numai pentru ea, indiferent cu ce preţ, chiar dacă va fi sacrificat ca persoană integră. Acuma îi cunoaşte metahna, stările lui cataleptice care, după cum i-a spus un doctor, pot duce la o pierdere parţiala sau chiar totală a memoriei şi poate să-i dubleze personalitatea.

Ion nu ştie de urzelile care se pregătesc împotriva sa de ambele părţi. Se ţine în continuare de lucru cu multă conştinciozitate, gâştigă foarte bine la serviciu şi ceeace ia de la coana Mary, fiind mulţumit de felul cum decurg evenimentele. Nu-şi face prea multe probleme. Trăieşte numai în prezent, viitorul va veni, dar nu este încă. Niciodată nu se poate spune că viitorul a sosit, această noţiune nu poate fi dusă la prezent orice am face, aşa că este bine, viitorul nu-l ajunge. Ce va fi când se va căsători cu Ioana, aşa cum este sigur că va fi, nu se gândeşte. Ce frumos este să trăieşti înconjurat de himere, dar acestea nu pot subsista o veşnicie, odată te prinde realitatea din urmă şi te afli pe neaşteptate în ea, cu toate urmările ce le aduce după sine, viitorul.

Dan părăseşte oraşul său natal fericit că a avut succes, dar în acelaş timp supărat că Ioana a trebuit să plece singură la tatăl ei, fără el bineînţeles. Ajuns în capitală este mai hotărât ca oricând să meargă s-o viziteze. Nu-i pasă de lume, caută totuşi să aranjeze în aşa fel ca să nu fie observat pentru ca ea să nu aibe neplăceri, s-o scutească de clevetirile oamenilor răi voitori, care se găsesc peste tot şi pretutindeni. Nu are nevoie mai mult de o săptămână. Se duce la superiorul său căruia îi explică situaţia, fără ocol şi menajamente, rugându-l în acelaş timp să-i acorde încă o parte din concediul din anul în curs. Astfel în luna iulie pleacă spre comuna Ioanei. Drumul este

destul de lung din capitală. Trebuie să treacă prin oraşul lui şi de acolo să schimbe trenul. A doua zi de dimineață ajunge cu bine. De la gară şi până în centrul satului merge pe jos, o cale lungă. Este încântat de regiune. Oamenii care îl întâlnesc sunt veseli şi plini de respect față de străini. Aproape fiecare îl salută, cum este obiceiul la țară şi mai ales în aceste locuri.. Pe drum întâlneşte grupuri de oameni care se grăbesc spre munca câmpului, tineri şi tinere care trec pe lângă el cântând şi plini de veselie. Aerul cald de vară, pătruns în pamânt, face ca un uşor abur să se ridice în atmosfera răcoroasă a dimineții. Totul este învăluit într-un zgomot plăcut, amestecat cu zăngănitul clopotelor vacilor care pasc pe câmpii şi cu lătratul câinilor care se aud din depărtare. Ajungând în sat îl întâmpină cântatul cocoşilor şi gălăgia orătănilor din curțile oamenilor. Acest concert necunoscut pentru el îl transportă într-o lume care i se pare ca de basm. Numai dintr-o asemenea ambianță a putut să iasă o fată ca Ioana, curată ca natura goală care se deschide în fața ochilor săi. În unele locuri ale satului se ridică construcții de piatră şi cărămidă ca la oraş, aşezate pe caldarâmuri murdare, toate fără culoare şi viață, care contrastează cu casele mici şi curate ale țăranilor, cu garduri frumos şi curat văruite în alb. Aceste construcții strică ambianța sătească a localității, acel farmec al unor timpuri trecute, care în acelaş timp au fost pentru unii şi timpuri de oprimare şi nemulțumiri sociale. Pădure fără uscături nu există, dar să nu uităm că una are mai multe, iar alta mai îngrijită mai puține. Cea cu multe va pieri mai repede. Dan este cufundat în aceste gânduri în timp ce merge spre satul Ioanei. Norii dimineții se ridică pe cerul de un albastru pictural, formând din loc în loc insulițe albicioase care îşi schimbă necontenit formele, ca nişte turme de oi albe ce se perindă pe firmamentul cerului albastru. De departe zăreşte biserica aşezată pe un deluşor, lângă care apare de un alb imaculat casa parohială. Ce frumos, parcă natura l-a primit anume în acest decor, parcă anume îi umple sufletul cu bucurii, acuma când merge la acea ființă angelică care este Ioana, fata visurilor lui, curată ca însăşi natura din jur şi casa în care s-a născut, a crescut şi locuieşte acuma. Ajuns la biserică intră înăuntru ca să aprindă o lumânare şi să se roage. Liniştea lăcaşului de rugăciune îl trezeşte la realitate, omul de la lumânări îl salută cu respect, se uită curios la el şi-l întreabă dacă doreşte ceva aparte. Crede că a avenit să-l vadă pe părinte, dar Dan refuză pentru motive lesne de înțeles. Cel mai bun lucru este să pândească când Ioana va ieşi din casă, s-o urmărească şi la momentul oportun să se arate. Se duce la hanul din sat să mănânce ceva, fiindu-i foame, apoi pleacă în recunoaştere. Străbate toate delurile din jur, fără să fie observat de localnici. Îi trec prin minte fel de fel de scene imaginare în legătură cu Ioana şi Ion. Îi vede plimbându-se prin acele locuri care le sunt cunoscute şi pe care le-au îndrăgit. Spre prânz se duce înapoi la hanul unde a tras, ia masa şi se culcă pentru două ore, obosit de atâta umblat. Seara se duce în salonul hanului, intră

în vorbă cu hangița careia îi spune că este folclorist şi că a venit prin aceste locuri după culegeri de cântece şi dansuri populare. Se interesează de felul de trai al oamenilor din comună, din împrejurimi şi de unde poate lua informații în legătură cu pretinsul scop al vizitei sale. Caută să pară cât mai natural pentru a nu da naştere la bănuieli. Dimineața se scoală devreme, trezit de zgomotul satului, se îmbracă la repezeală, mănâncă ceva, apoi se duce înspre casa preotului Simonescu, hotărât să aştepte cât va fi necesar. Urcă potecuța pe care au umblat de atâtea ori Ion cu Ioana, găseşte un loc printre arbori, de unde nu poate fi văzut, de unde poate observa uşa de la intrare. Aici în locul acesta s-a întâmplat când Ion şi Ioana şi-au dat seama că se iubesc. Aşteptarea este lungă, nu ca atunci când l-a pândit pe Ion. Ea doarme târziu dimineața, obosită după un an de învățătură. Pe la ora nouă însfârşit se deschide uşa şi ea apare îmbrăcată într-o rochie frumoasă de vară, încinsă cu un cordon lat de piele care îi scoate talia şi sânii în evidență. La vederea ei tresare, inima începe să-i bată cu putere şi brusc se tupilează cât mai lângă boschet, cu toate că în poziția în care se află nu poate fi văzut. Este aşa de frumoasă şi tânără că rămâne cu ochii țintă la ea. Uimit, nu-i vine să creadă că pe această zână splendidă o cunoaşte şi că a fost a lui. Acuma în plină natură, în verdeața câmpiilor, a miresmelor unei zile de vară întrun sat frumos, apariția ei i se pare miraculoasă. Este sigur că îi va aparține, că va fi a lui pe viață, nu numai aşa pe ascuns. A văzut multe fete în capitală, toate frumoase şi tinere, elegante şi frivole, dar niciuna nu-i inspiră aşa de mult ca Ioana. Işi dă seama că nu va putea trăi fără ea. Privind spre casa parohială şi văzând-o cum merge alene citind dintr-o carte i se strecoară în subconştient ceva ce nu se poate defini, misterios, parcă o umbră care o însoțeşte pe care nu o poate vedea dar nici simți sau defini, ceva ce este ca o aură luminoasă, nedefinită, preluată de simțurile interioare. Citind Ioana o ia spre delul din față cu mişcări zvelte, pe care îl urcă ca o căprioară. Din când în când se uită în lături cu nasul în vânt, ca şi când ar adulmeca atmosfera din jur. Dan coboară şi o urmăreşte de departe în aşa fel ca oricine l-ar vedea să nu-şi dea semana ce face. Sus pe deal nu mai sunt case, locul este pustiu. Aici este livada cu pomi fructiferi ai parohiei, închisă cu un gard. Ioana intră şi se aşează pe un trunchi de pom pe care l-a amenajat special ca să stea comod. Deschide cartea şi începe să citească. Dan merge un ocoliş ca să ajungă în spatele ei. De acuma nu-i mai este teamă de a fi văzut, toată lumea fiind plecată la munca câmpului, iar copiii nu vin pâna aici să se joace. Cu cât se apropie de ea, cu atât se simte mai fericit. La numai câtiva metri Ioana aude foşnetul ierbii de sub paşii săi şi se întoarce brusc. Văzându-l se sperie şi-şi reține un strigăt. Când îl recunoaşte rămâne împietrită, nu-i vine să creadă că este Dan, se ridică în picioare şi îi spune pe un ton plin cu reproş şi în acelaă timp foarte mirat.

- " Ce cauți aici . . . . cum ai ajuns aici ? Dan se opreşte, se uită la ea cu un surâs pe buze, fără să-i răspundă. Rămâne câtva timp locului fascinat de frumusețea ființei care stă în fața lui. Se apropie de ea, îi apucă capul între mâini şi o sărută uşor pe buze. În acest moment ea îşi revine, se aşează din nou pe scaunul improvizat şi începe să-l descoase ca să afle cum a ajuns aici. Dan se aşează lângă ea şi îi povesteşte tot. Ioana ascultă cu atenție apoi îi răspunde, forțându-se să pară cât mai în dezacord cu gestul lui, în fond părându-i bine că-l vede şi şade lângă el.

- " Dece faci asemenea imprudențe, dacă ne vede cineva ? . . . vrei să mă discreditezi ? . . . aici oamenii nu înțeleg că o femeie să poată fi prietenă cu un bărbat . . . " , El o întrerupe punându-i mâna pe gură.

- " Încetează te rog . . . în primul rând nu sunt prietenul tău, ci acel față de care ai un sentiment pe care nu doreşti să-l recunoşti, sau încă nu eşti sigură dacă să-l accepți sau nu, fiindcă eşti încă legată de un bărbat care nu te iubeşte aşa ca mine . . . şi în al doilea rând să n-ai nici o grije, nu am să te fac de râs . . . . am să procedez în aşa fel ca să nu se ştie că sunt aici să te văd, de asta poți fi sigură . . . cum poți crede că eu care te iubesc mai mult ca orice pe lumea asta să te discreditez . . . . stau aici cinci, şase zile după care plec înapoi . . . locuiesc la hanul din sat unde am spus că am venit să culeg cântece şi dansuri folclorice . . . ceeace ce nu i-a mirat deloc . . . probabil că vin asemenea oameni din când în când pe aici. "

- " Da, vin destul de des . . . dar pentru asta va trebui să intri totuşi în contact cu unii . . . este aici un taraf foarte cunoscut care cunoaşte multe cântece româneşti de prin partea locului care ar fi foarte fericiți dacă ar putea să te ajute. "

- Asta am să şi fac . . . dealtfel i-am rugat să mă ajute . . . au fost încântați "

După această discuție a uitat Ioana că este supărată pe el, dealtfel nici n-a fost. Deodată îşi aduce aminte, dar se gândeşte că ar fi ridicol dacă ar adopta fără nici un motiv atitudinea pe care şi-a propus s-o aibe față de el. Dan nu poate să-şi închipuie că ea ar putea fi supărată că a venit s-o vadă, poate surprinsă, dar supărată, nu. Văzând-o lângă el este fericit la culme, doreşte s-o mângâie, s-o strângă în brațe, s-o sărute, însă se abține. N-ar fi frumos s-o facă aici la aer liber unde pot fi văzuți. Ioana se scoală de pe trunchiul de pom, o ia înainte spre fundul unei văi care se zăreşte la o distanță de câteva sute de metri, iar Dan o urmează fără s-o întrebe unde vrea să meargă. O ajunge din urmă şi amândoi continuă drumul braț la braț, fără să-şi vorbească. Prezența lui îi place, se simte bine, are însă teamă să nu fie vazută cu altcineva decât Ion care este cunoscut în sat ca un cal breaz şi pedeasupra toată lumea ştie că sunt logodiți. N-ar fi vrut ca ea fata preotului care este atât de venerat de toți, să intre în gura oamenilor. N-ar fi bine nici pentru tatăl ei şi nici pentru ea. Se îndreaptă deci spre un loc unde ştie că nu vine niciodată nimeni, unde s-a jucat când a fost mică cu copiii din sat, printre care

şi Ion. De atunci au crescut arbuşti înalţi şi spinoşi care au umplut viroaga, făcând-o aproape imposibilă de umblat. Ajunşi în acel loc Ioana o ia înainte ca să croiască drum spre un luminiş la care a fost acuma câteva zile, care i-a plăcut. Dan o urmează stângaci, nefiind obişnuit cu asemenea locuri, dar înaintează cu curaj. Are mâinile înţepate, neştiind cum să se ferească de ramurile spinoase pe lângă care trece. La un moment dat le apare în faţa ochilor un loc lipsit de arbuşti, acoperit cu o iarbă deasă, presărată cu mii de floricele viu colorate în toate nuanţele şi tonurile existente. Din cauza umbrei locul este încă umed de roua dimineţii, ceeace dă întregului peisaj o splendoare de basm. Picăturile minuscule de apă de pe iarbă şi flori lucesc în bătaia razelor solare care încetul cu încetul invadează şi acest loc ascuns. La vederea poienii Dan este fascinat. Până acuma a crezut că asemenea locuri sunt numai invenţiile pictorilor şi desenatorilor de poveşti pentru copii, care înfrumuseţează natura cu imaginaţia lor. La capătul celălat izvoreşte între două pietre un mic pârâiaş. Apa este criszalină, trece mai întâi printr-un căuş săpat în decurs de mulşi ani în jurul căruia cresc multe plante cu un miros plăcut de izmă şi iarbă proaspătă. Dan se apleacă şi soarbe câteva înghiţituri. Îşi vede chipul jucând în apa în care îi curg picături de pe bărbie, iar murmurul fin al pârâiaşului şi bâzâitul gâzelor îi umplu sufletul de o frumuseţe de care nu a mai fost cuprins niciodată. Ioana se uită uimită la el, are impresia că a uitat-o, că nu mai ştie că este prezentă. Ea cunoaşte acest loc încă din copilărie şi nu o impresionează aşa de mult, dar Dan este cuprins de o senzaţie de farmec, atât de loc cât şi de prezenţa Ioanei, care se apropie cu paşi mărunţi de el şi uitându-se în jos îi apare chipul în apa cristalină alături de a lui. Văzând-o el tresare, ridică capul şi o vede în toată înălţimea ei, de jos în sus. Se ridică, scoate o păturică din servieta pe care a luat-o cu el, o întinde pe iarbă lângă izvor, o apucă de mână şi o trage uşor lângă el. Ea se aşeaza şi-i spune cu o voce caldă ca să nu strice frumuseţea momentului.

- " Nu este aşa că locul este splendid ? . . . îl cunosc încă de când am fost copilă " În timp ce vorbeşte Dan îi ia o meşă de păr care i s-a desprins de pe frunte şi o răsuceşte între degetele lui, apoi îi sărută mâna şi îi spune pe un ton calm şi liniştitor.

- " Nu am crezut niciodată că există asemenea locuri minunate ale naturii pe pământul nostru, completate cu chipul tău angelic . . . noi cei de la oraş le vedem numai pe pânzele pictorilor. " O mângâie pe păr, ea se lasă pe spate pe pătură, flatată de compliment. Dan se apleacă peste ea şi o sărută cu patimă. Îi cuprinde umerii acoperindu-i pieptul cu a lui. Ea pare mică în braţele lui. El murmură în permanenţă cuvinte de dragoste fără legătură între ele. Câtă dragoste poate fi în el, are impresia că trebuie să se unească cu fiinţa ei ca să formeze o singură unitate de existenţă, un singur eu. La un moment dat simte că aşa ceva s-a şi întâmplat. Ioana rupe o floare, o

miroase, i-o trece şi lui pe sub nas, apoi râde ca un copil. Dan o sărută pe ochi, pe faţă, pe gât, fără să ţină seama de mişcările ei copilăreşti. Ea vrea să se desfacă din strânsoarea lui, dar nu reuşeşte căci el o strânge şi mai tare.

- " Nu . . . . dă-mi voie să mă ridic . . ." , spune ea pe un ton de copil răzgâiat, mişcând din umeri, la care Dan îi dă drumul, apoi se scoală în picioare ajutând-o şi pe ea. Ioana se plimbă prin poieniţă, iar el stă lângă pătură, uitându-se destul de nedumerit la ea. De câte ori trece pe lângă el îl atinge uşor cu palma peste umăr. Jocul acesta îi place Ioanei, o amuză, râde veselă şi începe să sară într-un picior. În cele din urmă se iau de mâini şi încep să se învârtească ca doi copii în joacă. Ioana se opreşte, îşi pune mâna în dreptul inimii şi-i spune că este obosită. El se uită la ea şi în acelaş moment se trezeşte medicul din el, omul care priveşte lumea sub un alt unghi decât ceilalţi. Îi apucă mâna şi-i ascultă pulsul, cu un aer serios, apoi se uită la ea, îi prinde bărbia între degete, aşa cum obişnuiesc medicii când consultă şi îi spune să se odihnească. Nu este nimica grav, numai o mică oboseală urmată de bătăi de inimă, atât din cauza mişcărilor cât şi din cauza emoţiilor momentului. Ioana se simte obosită. Dan îşi face reproşuri că a exagerat, o culcă pe pătură şi ea adoarme imediat.El se aşează lângă ea veghiind-o, în care timp o studiază în cele mai mici amănunte, atât ca medic cât şi ca bărbat. Niciodată nu i s-a părut aşa de frumoasă ca acuma. Ce surpriză o să facă el cu ea în capitală. Aici la ţară şi în oraşul în care învaţă nu are cine s-o aprecieze. O şi vede elegant îmbrăcată, într-o maşină frumoasă, la baluri cu medici şi alte personalităţi eminente ale ţării. Toată lumea are să-l invidiesze, mai ales femeile, lor însă nu o să le pese de ele, n-au decât să spună ce vor, nici el şi nici Ioana nu sunt cei care să plece urechea la vorbe goale de invidie. Dan este sigur că în afară de Ion şi de el nu a mai avut pe nimeni. Din puctul aceste de vedere poate fi liniştit. El este însă un băiat frumos, vesel şi mai ales cu viitor şi a avut în viaţa lui multe femei, i-au plăcut toate, nu poate să spună că nu şi multe din ele l-ar fi vrut ca soţ, dar le-a refuzat pe toate. ªtia cât le poate pielea şi că umblau numai după un bărbat cu viitor, cu un nume, atâta tot. Multe din ele i-au promis răzbunare, aşa că dacă se va căsători cu Ioana va trebui să se mute în altă parte a oraşului. Nu doreşte ca Ioana să afle de la început anumite lucruri din viaţa lui amoroasă, care fără doar şi poate îi vor fi comunicate. Mai târziu când are să-l cunoască mai bine şi va vedea că este un om cinstit care doreşte să fundeze o familie cu o fată cinstită, atunci se schimbă lucrurile, deci schimbare de domiciliu nu poate strica, din contra. ªi apoi locuinţa pe care o are acuma este destul de mică pentru amândoi şi viitorii urmaşi. Tot trecându-i aceste gânduri prin cap, o mângâie pe păr, pe faţă şi pe trup. Senzaţia îi place Ioanei, se trezeşte, se întoarce spre el, îl apucă cu mâna de după ceafă şi vrea să-i tragă capul spre ea, însă el se apleacă mai repede şi o sărută. Ea se lasă aproape inertă în braţele lui, apoi se scoală şi spune

că trebuie să meargă acasă unde este aşteptată cu masa. Pe nesimțite s-a făcut ora două, tocmai când trebuia să fie acasă. La înapoiere trec din nou prin boschetele cu țepi. Ea i-o ia înainte spre a-i deschide calea şi din nou are Dan numai răni pe mâini şi picioare. La o distanță de casă o părăseşte, înțelegându-se să se întâlnească din nou a doua zi seara la ora opt. Ioana nu refuză şi-i promite că va fi punctuală.

După ce se desparte de Dan, Ioana pleacă acasă, mănâncă şi se culcă puțin. Înainte să adoarmă i se perindă în minte fel de fel de ipoteze în legătură cu cei doi bărbați care au apărut în calea ei. Este foarte încurcată de povestea în care a intrat. Constată cu oarecare uimire că doctorul îi place, ceeace este şi normal din moment ce i s-a dat destul de uşor. În acelaş timp însă, dragostea pentru Ion nu a scăzut, din contra, este foarte nerăbdătoare să vina cât mai repede ca să petreacă cu el o lună la munte. Ce să facă şi mai ales cum să procedeze ? Neputând să-şi răspundă, să găsească o soluție, se consolează şi se hotăreşte în cele din urmă să lase lucrurile în voia soartei. Încă de mic copil, a învățat-o mama ei că cel mai bun lucru în viață este să te laşi dus de valurile destinului, căci orice ai face nu-l poți îndepărta din calea ta, poți însă să-i schimbi oarecum cursul, dar finalul tot acelaş este. După ce s-a maturizat şi a căpătat o gândire logică nu a mai fost de acord cu acest punct de vedere, înțelegând altfel sensul vieții, dar găseşte că în cazul de față nu se poate proceda decât în felul acesta. Forțarea situației ar duce la unele rezultate contrare celor dorite, ceeace ar putea dezlănțui anumite reacții cu greu de oprit şi mai ales de stăpânit. Din când în când îi apare în minte ceeace a prezis mama ei în ceeace o priveşte pe ea şi pe Ion, dar îşi alungă aceste gânduri fiindu-i teamă de ele. Aşa că nu merită să se mai gândească la asta, pune capul pe pernă şi adoarme pregătită să se reîntâlnească cu Dan după un somn bun de două ore.

La rândul său Dan se duce la hanul la care a tras, mănâncă zdravăn şi se culcă şi el pentru o oră. La ora patru şi jumătate se scoală. Schimbarea aerului de la oraş la țară îi provoacă o stare bizară pe care nu a mai simțit-o până acuma. A fost de multe ori la munte, chiar pe timp mai îndelungat, dar niciodată nu a fost atât de bine dispus. Regiunea frumoasă de dealuri, întreg peisajul de țară, precum şi oamenii din acele locuri îl încântă. Casele frumoase de deal, curate, clădite din piatră si lemn, ulițele albe fără praf, acoperite cu piatră concasată, contrastează cu verdele câmpiilor pe care pasc oi şi vite, livezile cu pomi fructiferi, pădurile din jur, totul este încântător, dându-i un simțământ de linişte. Unii din oameni sunt îmbrăcați în costume țăraneşti, vechi de multe sute de ani, cum s-au pomenit încă din timpurile glorioase ale istoriei României, când poporul lupta cu ardoare alături de Domnitorii lor la apărarea independenței țărilor lor româneşti. Românul a fost în întreaga lui istorie viteaz şi de multe ori şi-au

dat mulți viața pentru a asigura copiilor lor un viitor în care să trăiască in libertate. Asupririle de toate felurile nu le-a suferit niciodată şi nu le va suferi nici în viitor. Tot ansamblul satului natal al Ioanei dă locului o notă aparte, în care nu a pătruns încă aspectul lumii aşa zise civilizate de astăzi, caracterizat oarecum prin părăsirea a tot ce este vechi, al obiceiurilor frumoase a poporului român, aceasta ca un rezultat al mijloacelor tehnice moderne care dau posibilitatea ca în cel mai scurt timp să se transmită în orice colț al lumii cele mai noi ştiri. Scurtarea distanțelor şi posibilitatea oamenilor de diferite concepții despre viață şi religii de a se întâlni, a dus la alterarea obiceiurilor locale ale diferitelor colțuri ale lumii. Se formează astfel comunități din ce în ce mai mari de interese comune. Procesul va avansa din ce în ce până întreaga omenire va avea acelaş țel, diferențiat numai de culori locale. Atmosfera din aceste locuri unde s-a născut Ioana este totuşi modernă, fără a fi într-un stadiu arhaic din punct de vedere al felului cum înțeleg oamenii aici să trăiască, pricep timpul în care se desfăşoară existența lor, într-o îmbinare armonioasă dintre obiceiurile pământului vechi şi spiritul modern al timpului prezent, ceeace nu denaturează autenticul local. Un popor fără trecut şi obiceiuri este unul ce nu poate exista, putând oricând să fie înghițit de orice liftă păgână care ar căuta să-l supună. Ori poporul român are datini, obiceiuri şi o istorie glorioasă, elemente ce au contribuit la menținerea lui ca neam, religie şi popor. Dan se plimbă prin comună, intră în vorbă cu oamenii, mai ales bătrâni, de la care aude fel de fel de poveşti în legătură cu trecutul şi prezentul satului. Află astfel că dumineca va fi o horă unde vin şi cei de prin comunele vecine. Este o petrecere care se organizează în fiecare an, unde tinerii au ocazia să se cunoască si în cele din urmă cei ce se plac să se unească pe viață. Până acum vreo două trei decenii era încă obiceiul ca părinții să aleagă pentru copii lor cu cine să se unească, fără a a ține cont de voința acestora. Familiile îşi promiteau feciorii şi fetele încă de când erau copii, obicei provenit din întunecatul ev mediu, din motive economice, mărindu-se în felul acesta averile existente şi disparate. Aceasta a dus la anomalii dăunătoare desfăşurării unei vieţi normale şi chiar la împuținarea locuitorilor din regiune, fiindcă mulți tineri nevrând să fie legați de un partener pe care nu-l doresc, fugeau cu fetele inimii lor. Acum nu se mai întâmplă aşa ceva, această reminiscență din timpuri înegurate a dispărut. Totuşi oamenii mai au în minte ideea că femeia este supusă bărbatului care numai el singur poate decide ce este şi ce nu este de făcut în cadrul familiei create. Dan este fascinat de ceeace a aflat aici şi şi-a notat tot ce a auzit.

Cu cât se apropie ora opt, cu atâta devine mai nerăbdător, iar la ora fixată se întâlnesc, venind fiecare din direcții opuse. Ea a ținut să fie neapărat punctuală, calculând să fie punctuală. Dan este primul acolo aşteptând-o cu nerăbdare. Vede din

depărtare cum se deschide uşa de la casa parohială, lăsând să iasă o dâră de lumină în semiîntunerecul serii de vară.

- " Îmi pare bine că eşti punctual. " Îi spune Ioana înainte să-l lase să zică ceva. Dan o cuprinde în braţe şi o strânge cu putere, fără s-o sărute. Ea îi pune capul pe piept şi amândoi stau aşa o clipă, apoi, luându-se de mână urcă încet coasta delului, spre un loc pe care îl ştie Ioana, unde nu pot fi văzuţi. S-a lăsat aproape întunerecul. Cerul este senin cu luna rotundă care luminează câmpiile şi dealurile din jur. Amândoi urcă încet fără să-şi vorbească, Dan merge înainte şi o trage pe costişă, ca să meargă mai uşor. Este fericit, nu ,nu mai spune Ioanei ce a văzut, nu în felul acesta o s-o câştige şi apoi asta ar însemna să strice întreaga atmosferă care s-a creat în jurul lor de când a venit, mai ales că vede că şi Ioana este într-o oarecare măsură fericită, altfel nu ar fi acceptat să-l vadă. Incontestabil că aventura îi place. Este mai bine să lupţi pe faţă, fără făţărnicii şi mârşăvii, aşa cum procedează mulţi ca să câştige increderea cuiva. Pentru un blid de linte sunt unii în stare să-şi sacrifice tot ce au mai scump în suflet, fiind în stare să şi-l vândă numai să ajunga pe drept sau nedrept acolo unde râvnesc, dar un om integru şi inteligent nu caută această cale, ci preferă chiar să rişte chiar dacă constă posibilitatea să nu-şi atingă scopul. Un suflet curat face mai mult decât unul vândut, gândeşte Dan. ªi apoi o luptă câştigată drept, dar cu rezultate mai puţin răsunătoare este întotdeauna mai bună decât sute de victorii obţinute prin necinste şi corupţie sufletească. Depine bineînţeles cum înţelege fiecare sensul vieţii. Acel care doreşte şi are ca ideal acumularea de bunuri materiale pe căi nu chiar legale, sau ranguri nemeritate în societate, care singure sunt în stare să-i procure fericirea, acel va întrebuinţa orice mijloace pentru a ajunge acolo, iar acela care doreşte să-şi îmbogăţească spiritul, care pune mai mult preţ pe un suflet curat şi cinstit, faţă de el însuşi şi faţă de semenii săi, acela nu va putea merge pe altă cale decât pe cea curată, cinstită. A merge pe ambele căi este imposibil, căci una exclude pe cealaltă, deoarece la un moment dat eşti obligat să faci anumite concesii, bineînţeles în detrimentul spiritului. Dar acesta este un fel de a gândi, îşi spune Dan filosofând, mergând lângă Ioana, din care cauză se hotăreşte să nu-şi mai facă probleme şi nici să nu-i spună ce ştie despre Ion, ceeace a văzut cu ochii lui, nemaifiind deci nici un dubiu că Ioana este înşelată în modul cel mai perfid posibil. O va face atunci când va găsi oportun, nu aici la ţară ci la oraş. Drumul până sus pe deal îl fac fără opriri ajungând gâfâind. Se aşează pe o piatră care le iese în cale şi se odihneasc o clipă. Ioana la rândul ei şi-a frământat tot timpul drumului creeri întreabându-se dece Dan nu-i mai spune nimica despre Ion, nici nu pomeneşte măcar de el, fiind intrigată de noua lui atitudine. De câteva ori a vrut să ducă vorba dar s-a răzgândit, deoarece clipele sunt prea frumoase ca să le strice cu asemenea subiecte, îi este teamă de ceeace ar putea auzi. În cazul că ar fi ceva ce ar

întrista-o nu va mai putea să se bucure de frumusețea momentului. Renunță deci să întrebe, spre marea mulțumire a lui Dan, care îşi dă seama că şi ea evită deznodământul pe care îl bănuieşte, ba mai mult, îl simte chiar, aşa şi aşa acesta va veni, indiferent dacă Dan îi va spune sau nu, nimica nu se poate ascude la infinit, adevărul iese mereu la iveală.

După o scurtă odihnă, amândoi se scoală de pe piatra pe care s-au aşezat continuând să se plimbe tăcuți în noaptea frumoasă de vară. Aerul prin care adie un uşor zefir, a păstrat căldura din timpul zilei, liniştea este aproape deplină, întreruptă din când în când de lătratul câinilor sau un strigăt de copil. Momentul este aşa de frumos că orice cuvânt ar strica totul. Aproape de ora nouă Ioana îl duce pe nesimțite până în dreptul casei şi-l părăseşte, promițându-i că a doua zi se vor vedea din nou. Cu multă părere de rău se duce şi el să se culce.

În cele câteva zile cât stă Dan la țară o vede pe Ioana de două ori pe zi. De fiecare dată petrec momente de mare fericire. Pentru a nu da de bănuit, merge zilnic pe la diverşi localnici mai în vârstă, rugându-i să-i comunice unele obiceiuri, datine şi povestiri de prin partea locului, notându-le cu grije. Constată astfel frumusețea de nebănuit a folclorului românesc şi în special cel al locului, fiind de părere că acesta nu trebuie să se piardă ci trebuie să stea la baza culturii româneşti. O națiune fără o cultură cu bază populară nu poate să-şi mențina structura istorică. Distrugerea ei duce implicit şi la pierderea indentitaății unei națiuni. Despre aceasta a discutat Dan de câteva ori cu Ioana şi şi-a dat seama de vastele ei cunoştiințe în materie de literatură, însă nu a avut suficient timp să intre în amănunte. Cercetând prin aceste locuri numai pentru a disimula prezența lui aici, constată în cele din urmă că a pornit pe o cale care îi place. O face zilnic foarte asidu, se scoală foarte de dimineață şi doarme puțin, cu toate acestea nu se simte obosit. Vrea să cunoască cât mai multe despre aceste locuri unde s-a născut şi a crescut Ioana. Toate îl pasionează aici, oamenii, casele, felul lor de trai, mai ales însă Ioana pe care o consideră ca o acumulare a tot ce este mai frumos, ca un rezultat al activității perfecte ale naturii. Uneori ființele înzestrate de natură cu un fizic plăcut sunt dezavantajate în ceeace priveşte cantitatea de materie cenuşie, ori în cazul Ioanei acestea formează la ea un amestec fericit, o acumulare a tot ce are natura mai bun. Bineînțeles că felul de a gândi a lui Dan este influențat şi de simțămintele pe care le are față de ea. Îi pare rău că nu poate merge cu ea duminica la hora din sat, l-ar fi amuzat să vadă cum se petrece aici, mai ales jocurile româneşti, ce păcat, gândeşte el şi asta numai fiindcă prejudecățile predomină gândirea logică. Ar fi ceva rău dacă Ioana ar fi văzută cu el, ea care este atât de cunoscută aici ? Se consolează însă fiindcă totuşi nefiind posibil, nu doreşte s-o discrediteze față de tot satul, dacă aceasta se poate numi

discreditare, dar ce să-i faci, cânteodată trebuie să accepți felul cum gândesc cei din jurul tău.

Dumineca se întâlnesc foarte de dimineață ca să pornească la plimbarea la care s-au obişnuit. Oamenii sunt liberi şi s-ar putea să fie văzuți. Nu se duc la poienița frumoasă ci mult mai departe, în direcția opusă a satului, sus pe dealurile înalte care se văd mai departe, acolo unde nu vin oamenii de aici, poate cei din satul vecin care nu o cunosc pe Ioana. Dan trebuie să plece a doua zi, îi pare nespus de rău, cât ar fi vrut să petreacă toată vacanța cu ea într-un permanent dolce farniente. Se duc deci foarte de dimineață spre delul din depărtare la care nici Ioana nu a fost vreaodată. I-a spus părintelui ei că pleacă mai departe şi că o să lipsească până spre seară. Ia cu ea ceva de mâncare şi porneşte cu Dan spre acele locuri. De data asta se întâlnesc chiar în poieniță în timp ce răsare soarele, nu întâlnesc pe nimeni. Ioana nu întârzie nici ea prea mult. După două ore de mers ajung la delul din zare, care este cu mult mai înalt decât cel de lângă comună. La o margine de pădure dau de o cabană de refugiu pentru ciobani, care să-i apere de intemperii. Intră şi se instalează comod în cabana pustie. Găsesc o claie de fân pe care o aştern pe jos. Petrec astfel o dimineață plăcută, împărțită între joacă ca doi copii, până la dragostea care se revarsă asupra lor plină cu putere tinerească. Nu discută nimica şi nu vorbesc decât atâta cât trebuie despre ce trebuie să facă în acele momente de fericire. Înspre ora trei o pornesc spre casă, drumul fiind destul de lung. Vor face la întoarcere mai mult de două ore, fiind obosiți. Le pare rău că s-a terminat aşa de repede, era poate bine să fi stat toată ziua până seara târziu, sau chiar câteva zile, dar nu se poate, Ioana trebuie să se întoarcă între obiceiurile încorsetate ale oamenilor, fiecare la locul său. Leagănul omenirii se confundă cu natura goală iar cu cât omul a devenit mai gânditor cu atât s-a rupt mai mult de acolo de unde a ieşit, din acel din care el însuşi face parte. A reuşit chiar într.o oarecare măsură s-o schimbe. Ajunsă acasă Ioana se odihneşte puțin iar seara mai târziu se văd din nou, aproape de casă în întunerec, iar luni de dimineață Dan pleacă cu regret şi un gol imens în suflet. Ah, şi acuma cu venirea lui Ion, ea va fi a lui, iar el va sta în capitală înebunit de acest gând. Acuma în tren îi pare rău că nu i-a spus nimica, dar avea de ales în a petrece o vacanță plăcută cu ea sau a provoca sentimente care nu se ştie unde ar fi dus-o. Acuma poate să mai aştepte vreo doi ani, căci Ioana nu se prea arată hotărâtă să descopere ce s-a întâmplat cu Ion, ci se complace în această situație, nu atâta din comoditate, dar mai ales de frica de a afla un adevăr pe care îl bănuieşte, pe care şi-l ascunde în spatele unei speranțe. Mai ales în ultimul timp, de când a apărut Dan în viața ei simte foarte puternic că Ion are ceva ce ar putea rupe legăturile lor. Totuşi trebuie întreprins ceva. Dan nu mai poate suporta situația această ambiguă. ªi pentru

Ioana a devenit ridicol felul lor de a se întâlni, lafel cum făcea la început cu Ion. Dan ajunge marți acasă, după o scurtă oprire în oraşul său natal. Se azvârle în lucru, dedicându-se întru totul meseriei lui de medic. În acelaş timp este hotărât că data viitoare când o va vedea să termine într-un fel. Sau va fi a lui sau a lui Ion, al amândorora nu se poate.

Deznodământul se apropie

Ioana intră din nou în linişte a vacanței. Preotul şi Lina nu au simțit nimica de întâlnirile ei, nici chiar lipsa ei de acasă serile. Ei îi pare rău că a trebuit să plece Dan, dar pe de altă parte este nerăbdătoare ca să vină mai repede Ion. să meargă cu el la munte. Încurcătura în sinea ei este atât de mare încât nici nu caută să găsească o cale cu ajutorul căreia să iasă din această situație. Ion face parte din sufletul ei, simte asta, dar în acelaş timp are senzația că se înşeală, el nemai fiind acela din trecut. Cum este posibil ca oraşul să-l fi transformat în aşa măsură de radical. Câteodată aproape că nici nu-l mai recunoaşte iar de multe ori are dorința ascunsă ca el să-i fie mai mult tată decât bărbat, cu care să se sfătuiască, să-i spună păsurile şi să-i ceară părerea despre cutare sau cutare problemă, îşi dă însă seama că aceasta nu se poate şi nu este posibil. Pe de altă parte simte în Dan bărbatul care s-o apere, s-o cinstească, cu care să aibe copii, să fundeze o familie, să trăiască în pace şi linişte, fără probleme de niciun fel, decât cele inevitabile ale vieții, căci om fără nu există. Dar, ce să facă, se lasă pradă destinului, al timpului care le rezolvă pe toate, numai rănile sufleteşti nu. Câteodată îşi aduce aminte de prezicerile şi visurile mamei ei şi constată că într-o oarecare măsură încep să se realizeze. Totuşi nu vrea să creadă că aşa va fi, ce o să fie cu Ion, cum va suporta în cazul că ea nu-l va mai dori. Probabil că va cădea sufleteşte atât de adânc încât nu va mai exista nici un remediu de a-l salva. Nu îndrăzneşte să vorbească de legăturile ei cu Dan nici cu tatăl ei, fiindcă ştie ce va spune, mai ales că el a fost de la

început împotriva legăturilor ei cu Ion. Lina este o visătoare care doreşte ca Ioana să ia un consătean. Dar fiind în vacanță Ioana nu mai doreşte să se gândească la toate acestea, cel mai bun lucru fiind să se odihnească, fiindcă noul an universitar este ultimul şi va trebui să-şi dea licența ca apoi să studieze pentru doctorat, pe care doreşte neapărat să-l facă.

Ion se pregăteşte să plece la țară. În tot timpul absenței Ioanei a locuit la Mary. îi este mai comod, se simte ca la el acasă, ca stăpânul care venind obosit găseşte toate pregătite, având în acelaş timp o mamă şi o amantă. La locuința lui, la coana Mimi n-a mai dat, iar Mary a avut grije să-i aducă aproape tot de acolo, ceeace a dat naştere la vorbe printre vecini. Nu-i cunoaşte, însă fără să vrea îi vede din când în când împreună, cum Ion vine şi pleacă de la ea, toate prin clevetelile personalului de serviciu, care ştiu mai bine ca oricine ce se petrece în casele unde sunt angajați. Într-o seară a suprins Ion o asemenea discuție între două femei ce-i erau necunoscute, ceeace l-a neliniştit. Seara îi povesteşte lui Mary, care față de el se arată indignată, în realitate însă îi pare bine deoarece în acest fel va afla Ioana mai repede de legăturile lui cu ea şi nu din gura ei. Ea nu va avea nici o vină în asta, ci vorbele lumii. Cu cât se propie timpul plecării, cu atât este mai nervoasă şi iritată, se abține însă cât poate să izbucnească. În acelaş timp îi face toate pe plac în aşa fel ca el să plece cu o impresie bună despre ea.. Este conştientă că nu-i poate pretinde să țină mai mult la ea decât la tânăra Ioana, ceeace dealtfel nu o interesează prea mult, totul este ca să fie al ei, să-l aibe lângă ea, atâta tot. Dar, ce mult ar fi vrut să nu plece, îi pare rău că nu a sosit încă timpul să-l poată împiedica, fiind sigură că aceasta va veni odată. Acuma o frământă mai mult gândul că este impasiv la dorința ei de a-l reține. Se înşeală însă, fiindcă el simte toate acestea, dar nu le dă prea mare importanță, îşi vede înainte de treburi şi de pregătirile pentru concediu. Faptul că i-a promis să stea şi cu ea două, trei zile înainte să plece o mai linişteşte. Noroc că nu este Ioana în oraş, că altfel cine ştie ce ar fi făcut. Îi vine chiar în minte să-i scrie preotului, să-i explice situația, pentru ca el s-o determine pe fiica lui să-l lase pe Ion liber. Renunță însă repede la acest gând fiindcă îşi dă seama că aceasta nu ar duce la nici un rezultat, din contra, ar provoca asemenea reacții încât ar strica şi legătura lui cu ea. Amână deci deznodamântul până la toamnă când va fi toată lumea prezentă. Până atunci are tot timpul să-şi facă un plan amănunțit.

În una din zile o anunță femeia de serviciu de la doamna Mimi că a sosit o scrisoare pentru Ion de la țară, de la bunica lui. El o deschide şi rămâne perplex, înăuntru era ordinul de încoporare la armată, urmând să se prezinte peste o lună la un regiment chiar de aici din acest oraş. El este pur şi simplu desorientat, cum să meargă

el acuma la armată pentru doi ani ? În acest timp va pierde totul ce a construit până acuma. Coana Mary este şi ea foarte supărată din cauza asta şi-şi pune toate cunoştiințele în mişcare să găsească mijlocul de a-l scuti de serviciul militar, dar mai ales persoana de care să depindă asta. Sănătos este, voinic deasemenea şi nu-i lipseşte nimica care să-l scutească la ceeace este obligat orice tânăr la o anumită vârstă, deci ce este de făcut ?. Această întrebare şi-o pune atât Ion cât şi Mary. În una din zile îi spune coana Mimi că o cunoştiință de a ei din capitală cunoaşte un înalt general care poate avea puterea de a-l scuti, ceeace însă va fi foarte greu din cauza situației internationale. Nori negrii se ridică la orizont, țările Europei sunt în mare fierbere, ceeace nu prea se simte în aceste locuri de provincie unde oamenii nu doresc altceva decât să trăiască în pace şi linişte, să fie lăsați în pace, să fie ținuți departe de aceste frământări războinice a unor capete bolnave care doresc să se instaureze peste întreg globul pământesc. Coana Mary se hotăreşte să plece în capitală unde trage la o familie cunoscută de ea. După multe tatonări ajunge în fine să-l poată vedea pe general, care informat de prietenii lui acceptă să dea ordin ca Ion să fie lăsat în pace, invocându-se stările lui care iau forme cataleptice, spre norocul lui însă nu este trmis la o comisie medicală. Bucuroasă Mary vine înapoi şi-l anunță de reuşită. În felul acestas îl leagă mai mult de ea, putând oricând să-i scoată pe nas că datorită ei nu a trebuit să plece la armată. Ion îi mulțumeşte şi-i promite că-i va fi veşnic recunoscător pentru ce a făcut pentru el. Politica şi ce se petrece în lume nu-l interesează deloc, el se simte bine aici în provincia în care trăieşte, are tot ce-i trebuie, la ce bun să-i pese ce fac unii nebuni politicieni cu lumea.

Deci vine şi timpul plecării. Ion stă înainte trei ziele întregi cu Mary, cum i-a promis apoi se duce la 1 august spre locurile sale natale. La gară este aşteptat ca de fiecare dată de Ioana care a venit în întâmpinarea lui cu şareta parohiei, condusă de ea personal. Niciodată nu au fost atât de mult timp despărțiți de când se iubesc, aşa că revederea este mai furtunoasă ca deobicei. Ion o sărută, citindu-i-se fericirea pe față. Văzându-l obsearvă că a slăbit, ceeace pune pe socoteala muncii grele pe care o face la oraş, şi-i face obesrvații să se ocupe mai mult de el decât de muncă.

- " Ce este cu tine că ai slăbit aşa ? . . . . te rog să te odihneşti mai mult . . . . am constatat încă înainte să pleac că arăți prost. " Îi spune Ioana uitându-se la el în timp ce se urcă în şaretă. El nu-i răspunde, este atent la urcarea bagajelor, apoi o ajută şi pe ea să se suie, ia hățurile şi calul porneşte în trap accelerat până când, urcând dealul spre casa parohiala, opreşte drept în fața porții. Ion constată cu bucurie că este aşteptat de preot, căruia îi sărută mâna cu respect şi de Lina care îl primeşte ca o mamă, îl sărută pe amândoi obrajii. Ioana îl roagă să ia prânzul cu ei, ceeace acceptă cu bucurie.

Masa este copioasă, cu toate bunătățile pe care le-a mâncat în copilărie, ceeace îi face o plăcere deosebită, aşa ceva nu are la oraş. Deoarece ştie că bătrâna sa bunică îl aşteaptă, imediat după masă se scuză şi pleacă cât mai repede la ea. Un băiat de prin vecini conduce droşca, iar peste zece minute ajunge cu bine la casa în care s-a născut şi a crescut. Auzind trăsura, bunica coboară cele câteva trepte cu greutate, ducându-se în grabă la portiță, aidoma cum a făcut atunci când îi era frică să nu-i fure cineva sufletul nepotului ei. Curios, acuma are aceeaşi senzație, simte că este pe cale să se împlinească prezicerea mamei Ioanei, că ceva îl pândeşte, ceeace o neliniştește. Nu s-a mai gândit de mult la asta iar acuma îi vine aşa netam nesam în minte. Când aude tropotul calului dă fuga în stradă cu toate că nu ştie dacă vine cu trăsura sau pe jos. Simțul n-o înşeală, Ion se dă jos, aleargă spre ea şi o sărută, bătrâna plânge. Sunt fericiți că se revăd după atâta amar de vreme. Ea nu a mai putut veni la oraş fiind suferindă. ªtiind că vine nepotul a muncit mult să-i pregătească tot ce-i place, ce ştie că îi plăcea în copilărie. Ion o ia de braț şi o duce încet în casă. Constată că este slăbită, că merge destul de greu. Ea însă nu vrea să-i arate oboseala bătrâneții, făcând tot posibilul să pară cât mai bine dispusă, se aşeaza pe pat şi-l priveşte fericită, nu vorbeşte. Ion rupe tăcerea.

- " Dece ai scris aşa de rar în ultimul timp bunicuțo ? " îi spune el pe un ton dojenitor, dar nu cu reproşuri..

-" Ionele, mamă dragă . . . nu mai văd bine şi mâinile îmi cam tremură . . . poți fi sigur că dacă vroiam îți scriam imediat, nu duc lipsă de nimica, slava Domnului . . . Ioana a venit destul de des la mine să vadă ce fac, a fost aşa de drăgostoasă şi m-a întrebat de fiecare dată dacă am nevoie de ceva, dar am refuzat-o . . . m-am gândit să nu supăr pe nimeni cu bătrânețile mele . . . şi apoi nu îmi trebuie nimica " Ion se uită speriat la ea, dece îi spune asta ? Îi răspunde deci pe un ton supărat.

- " Ce tot îndrugi bunicuțo ? . . . cum poți să crezi că ne superi cu bătrânețile matale ? . . . îmi pare rău că grăieşti aşa." , uitându-se la ea îi sărută mâna continuând să vorbească, explicându-i că a părăsit-o cu părere de rău când a plecat la oraş după Ioana.

- " Te rog să mă ierți că te-am părăsit . . dar să ştii că aici nu aş fi putut realiza ce am făcut acolo . . . sunt un om aranjat, câştig din ce în ce mai bine şi la vârsta mea pot să spun că am făcut o carieră . . . sunt sigur că peste câțiva ani o să am societatea mea de construcții, cu casa mea, familia mea . . . îmi pare rău că nu ai vrut să vii să stai cu mine la oraş . . te-am rugat doar de mai multe ori, dar nu ai vrut."

- " Nu plec de aici maică dragă . . . aici m-am născut, aici mor . . . aşa suntem noi obisnuiți din bătrâni. " , îi răspunde ea şi în acelaş timp îi pare bine că Ion îşi arată ataşamentul față de ea, cu toate că niciodată nu şi-a închipuit contrarul, are însă din nou un simțământ ciudat. În ultimul timp a visat-o iar, după o vreme îndelungată, pe

mama Ioanei, ceeace o mira fiindcă nu s-a mai gândit la ea. Apariția a speriat-o, iar de atunci nu-şi mai găseşte locul, nu ştie ce să facă, să-i spună lui Ion sau nu. Totuşi nu se poate abține şi în una din zilele următoare îl întreabă în timp ce stă la masă, puțin înainte să plece cu Ioana la munte.

- " Te împaci bine cu Ioana ? " Ion o priveşte mirat şi nu ştie ce să creadă.

- " Ce-ți venii cu întrebarea asta ? . . . suntem foarte fericiți, ne simțim bine . . . Ioana cu studiile, eu cu munca . . . este adevărat că nu prea petrecem mult din cauză că suntem obosiți . . . " , se opreşte neştiind ce să mai spună, se uită la ea, apoi schimbându-şi poziția de pe scaun începe să mănânce. Văzând că este stingherit bunica tace, nu mai insistă, el însă este în sinea sa nedumerit de întrebare, dece a făcut-o ?, nu cumva i-a spus ceva Ioana ? Mănânca în continuare, bătrâna îi vede enervarea. După un timp Ion îi spune ca şi când ar continua discuția.

- " ºi-a spus cineva ceva ? „“Bătrâna se arată încurcată, îi pare rău de ce a provocat, caută să ocolească subiectul şi îi răspunde tot pe un ton indiferent, în timp ce se scoală să aducă alt fel de mâncare.

- " Nu mi-a spus nimeni nimica, voiam numai să ştiu dacă sunteți fericiți . . . atâta tot . . din partea mea, să vă dea bunul Dumnezeu sănătate şi fericire . . " Ion nu mai insistă, dar i s-a înfipt parcă un ghimpe în suflet. Din ziua asta bătrâna bunică nu mai caută să deschidă discuția pe această temă. În săptămâna pe care o petrece la țară Ion stă diminețile şi parte din după amiezele cu ea, iar serile le petrece la Ioana.

La opt august tinerii pleacă la munte. Ion are o strângere de inimă, fără să-şi poată da seama dece, are impresia vagă, dar adânc înrădăcinată în fundul sufletului că pleacă pentru ultima dată dintr-un ansamblu de situații pe care nu le va mai retrăi niciodată, că totul se va schimba, că nimica nu va mai fi ca până acuma, ciudat, gândeşte el. Oare dece şi pedeasupra bunica care i-a pus această întrebare stranie. Nu cumva umblă din nou acea stafie printre ei care prezice numai răul lui ? Dar în acelaş timp se linişteşte fiind fericit că pleacă cu Ioana. Ea în schimb nu-şi face probleme, este mulțumită de atitudinea lui, care se poartă cu ea ca la început, este vesel, atent şi plin de dragoste. Fericirea ei este atât de mare că aproape nici nu-şi mai aduce aminte de ceeace i-a spus Dan. Încă de când a plecat de la oraş şi-a pus în gând să-l întrebe pe Ion, dar o va face mai bine la sfârşitul vacanței, fiindcă îşi dă seama ce va urma. Timpul este minunat, şi-au fixat un program simplu, diminețile dorm mai târziu, apoi se plimbă prin împrejurimi, la prânz mănâncă la cabană, iar serile la un restaurant mai de lux unde se şi dansează. Au legat prietenie cu câțiva tineri cu care fac mici ascensiuni, iar serile merg la dans în grup. În afară de asta activitatea lor nu este prea bogată, scopul vacanței fiind în primul rând odihnă după un an de muncă şi învățătură. Ion se simte în

largul lui. Faptul că Ioana se află alături de el îi place, nu mai are pe coana Mary care să-l bată la cap. Îşi face totuşi reproşuri că în ultimul timp a neglijat-o. Ce diferență între ea şi bătrâna Mary. Refuză însă să se gândească la asta, făcând tot posibilul ca amândoi să se simtă cât mai bine. Ioana însă este hotărâtă de data asta să nu dezarmeze, tot timpul vacanței şi-a făcut fel de fel de planuri cum să înceapă discuția, cum să-l ia ca să nu capete aici o criză care ar putea să-i fie fatală. Are experiența anului trecut când povestea a început. Deci în una din zile, către sfârşitul vacanței, pe când se plimbă pe dealurile din jur şi când Ion o anunță, spre marea ei stupefacție că trebuie să plece cu câteva zile înainte de termenul programat, îşi ia inima în dinți şi spune fără nici o introducere.

- " Cum pleci ? dar nu a fost aşa înțelegerea, doar mai ai concediu . . . . " îl priveşte întrebătoare, apoi continuă, uitându-se fix în ochii lui, - " am auzit că mă înşeli, este adevărat ? " , se opreşte din mers uitându-se în continuare drept în ochii lui. Mai întâi el o priveşte foarte mirat, deoarece întrebarea a venit dintr-odată fără nici o legătură de ce i-a spus, pe neaşteptate, fără să fie pregătit. Crede mai întâi că nu a auzit bine şi o întreabă dând nervos din cap.

- " Ce ai zis ? " Ioana repetă întrebarea fără să ezite, sigură de ce spune, fără menajamente. De data asta el devine din ce în ce mai agitat, îşi frământă degetele, are mişcări necontrolate şi fără să-i răspundă o ia înainte, lăsând-o în urmă. Ioana se uită după el şi înțelege că a nimerit drept la țintă, deci Dan a avut dreptate de aluzia pe care a făcut-o. Lui Ion îi apar în minte fel de fel de scene petrecute cu Mary, cearta cu Ioana când s-a mutat la coana Mimi, iar în cele din urmă i se perindă în fața ochilor, fantomatic, o mulțime de întâmplări fără nici o legatură una cu alta. Ioana îl urmează în linişte, îl lasă în pace, să se frământe în el. Îşi dă seama că dacă ar spune ceva ar provoca o noua criză, aşa cum l-a văzut de mai multe ori. Vrea totuşi să evite asta. El are pe buze un surâs bizar, care nu este nici a bucurie şi nici a nenorocire, ci ceva rece, inexpresiv. Doreşte să spună ceva dar nu reuşeşte, nu ştie ce. Vrea totuşi să-i răspundă dar nu ştie cum să se apere, dacă ştie ceva şi l-a scutit până acuma să-i arate că ştie şi dacă îi va aduce dovezi pe care nu le va putea combate, atunci va trebui să recunoască şi va fi sfârşitul. Aceste ipoteze şi gânduri îi terc prin minte în mod haotic. Văzând că nu-şi revine, continuând să umble fără țel, ignorându-i prezența, Ioana îl apucă brusc de mâna şi pe un ton mai ridicat şi hotărât îl întreabă ce are, însă inutil, nu-l poate scoate din această stare, prea puternice sunt gândurile ce-i zboară prin cap. Îl dirijează spre casă ca nu cumva să-i vină criza pe stradă. În tot acest timp parcă i s-a paralizat mintea, se vede că vrea sa vorbească, dar şocul îl împiedică, a rămas parcă fără glas, fără putința de a se concentra. Ajus acasă se aşeaza pe un chaise longue pe terasă, se relaxează, mâinile îi atârnă moale iar privirea îi merge în gol, spre un punct la înfinit,

este complet absent. Ioana îi dă să bea un cognac şi îi face o cafea tare, după care se vede că încetul cu încetul îşi revine. Încrucişează mâinile la piept de parcă i-ar fi frig şi închide ochii. Un somn adânc şi binefăcător îl cuprinde până spre seară. Când se trezeşte o vede pe Ioana lângă el, mai întâi ca printr-o sită, neclar, apoi îşi revine încetul cu încetul. Ea se ridica îi pune mâna pe cap şi-l întreabă dacă se simte mai bine, dar el nu răspunde. Văzând în cele din urmă că nu este omul cu care poate avea o discuție logică, îi pare rău de ce a făcut, caută deci să-l convingă că nu are nici o informație, că bănuiala i-a venit numai datorită faptului că în ultimul timp o neglijează, nu mai vine atât de des, trecând chiar patru, cinci zile fără s-o viziteze, sau să aibe măcar o scuză şi multe altele pe care Ion le ascultă tăcut, aparent cu atenție. În fond îl preocupă peste măsură faptul că ea ar putea totuşi şti ceva. În cele din urmă, fără vreo altă introducere, o întreabă cu o voce aspră cine i-a spus. De data Ioana se supăra, îi sare țandăra, după ce face tot posibilul de a-l împăca, căutând să-i explice că totul nu este decât o bănuială, el persistă în nebunia lui. Până aici i-a fost. Deci se ascunde ceva în dosul acestei atitudini de spaima care l-a cuprins, aşa fără motiv nu se apără cineva în mod stupid. Lasă deci la o parte orice blândețe şi îi vorbeşte pe un ton enervat.

- " În fond ce vrei de la mine, dece mă chinuieşti aşa ? . . . ştii foarte bine că în ultimul an te-ai răcit de mine . . . ce crezi că sunt oarbă . . . crezi că nu-mi dau seama că mă neglijezi ? . . şi acum când vrei să pleci cu cinci zile înainte . . dece faci asta ? . . . nu poate avea decât un scop . . . să şti că pe mine nu poți să mă prosteşti . . . dacă ai stările pe care le ai, eu trebuie să țin seama de ele şi să fac numai ce vrei şi cum vrei ? . . . ia mai lasă-mă în pace, nu sunt păpuşa nimănui . . . nici măcar a ta, să ştii asta . . " , se opreşte sufocată de indignare. Toate acestea nu-l liniştesc pe Ion, nu se dă bătut, dorința de a şti de unde bănuieşte este prea puternică ca să renunțe dintr-o dată. Se uită la ea cu o privire rece şi amenințătoare şi ca răspuns la tot ce a auzit spune.

- " Nu, nu se poate, cineva te-a informat cu un scop bine determinat şi nu vrei să-mi spui cine . . . dar aflu eu. " Cu asta întoarce capul şi reintră în mutismul de la început, însă de data asta conştient. Vrea în felul acesta s-o pedepsească, s-o facă să-i sară de gât, să-i ceară iertare că l-a supărat, simplele explicații nu-l satisfac. Dar ea nici nu se gândeşte la aşa ceva, din contra, s-a supărat, îşi dă seama că atitudinea lui ascunde ceva ce nu doreşte să iasă la iveală şi ceva grav față de ea, căci altfel nu s-ar purta aşa. Dacă nu ar fi nimica în dosul atitudimii sale, s-ar fi amuzat de ceeace a spus ea, ar fi râs şi printr-un sărut ar fi fost totul terminat, dar aşa, aşa nu reacționează cineva nevinovat, când este acuzat pe nedrept de ceva, deci. Nu, nu mai merge în felul acesta, nu se mai poate sta lângă un om cu care dacă vrei să vorbeşti trebuie să te gândeşti la sensul fiecărui cuvânt înainte de a-l pronunța, ca să nu-l superi. Nu-i mai răspunde ci pleacă, iese din casă şi-l lasă singur. Ion îşi revine încetul cu încetul, se

scoală şi se duce la rândul lui să facă o mică plimbare în aerul răcoros al serilor de munte. Întorcându-se o găseşte citind, se apropie de ea şi o sărută, cerându-i iertare din priviri, căci prin vorbe nu poate ; se gândeşte că nu are nici un rost să continue discuția. În sinea lui însă este hotărât să afle ce a determinat-o să-i pună întrebarea, fiindcă nu este posibil să fi venit aşa din senin o simplă bănuială, fără nici un motiv, un fond trebuie să fie. Ioana constată foarte mirată că a devenit normal de parcă nimica nu s-a întâmplat.

A doua zi raporturile dintre ei sunt destul de reci. Ion s-a gândit bine şi ajunge la concluzia că supărarea ei s-a datorat faptului că el vrea să plece cu câteva zile mai devreme decât a fost vorba initial. În realitate aşa este, însă asta nu a făcut decât să grăbească întrebarea Ioanei, care de altfel voia încă de mult timp să i-o pună, mai întâi instictiv, trezit de simțul ei femenin şi apoi mai acut după cele ce i-a spus Dan. Pe de altă parte Ion, luând atitudinea de împăciuire, se simte oarecum exonerat de alte întrebări şi răspunsuri pe care nu ştie cum le-ar da, crezând că în felul acesta a scăpat. Se înşeala însă, fiindca Ioana nu se lasă, vrea să ştie cu tot dinadinsul ce l-a determinat să plece mai devreme şi dece purtarea lui s-a schimbat atât de radical. Dacă i-ar fi spus înainte să vină la munte că a schimbat programul, dându-i un motiv plausibil ar fi fost altceva, aşa însă. Ion la rândul său caută să-şi spargă capul să găsească un motiv dece nu i-a spus înainte că vrea să plece cu câteva zile înainte. Îi spune deci că din cauza fericirii de a pleca cu ea la munte i-a scăpat s-o anunțe, că nu a vrut să-i strice buna dispoziție, că trebuie să termine o lucrare pe care a început-o, că prezența lui este absolut necesară acolo, precum şi multe alte motive mai mult sau mai puțin plauzibile. Ioana îl ascultă şi vede cât se căzneşte să caute cât mai multe motive. Până la urmă însă, neavând nici un mijloc de control, este obligată să accepte, fără convingere. În sinea ei este totuşi foarte rănită şi în acelaş timp mai hotărâtă ca oricând să cerceteze mai departe. Dealtfel acelaş lucru i-a promis şi Dan la plecare.

Deci, a doua zi trebuie să părăsească frumoasa stațiune cu regret din partea amândorora. Ajunşi în comună Ion o conduce acasă la tatăl ei unde Ioana trebuie să mai stea până la sfârşitul vacanței, dă o fugă la bunică cu care mai are timp să petreacă două ore, apoi părăseşte satul natal ca dimineața să fie înapoi la oraş, aşa cum a promis lui Mary. În tren simte cum persoana sa se desparte în două părți, pe deoparte este conştient că plecând înainte de vreme o dezamăgeşte pe Ioana, că acest gest o îndepărtează de el, iar pe de altă parte este fericit că va pleca cu coana Mary câteva zile undeva. Gândurile balansează când într-o parte când în alta, dar faptul că Ioana a simțit ceva îl face să cadă pe gânduri. Niciodată nu a văzut-o atât de rezolută. În

permanență îl frământă gândul să afle de unde a avut ea o informație de l-a întrebat atât de direct dacă o înşeală. Oare a fost la coana Mimi ? A pus pe cineva să-l urmărească ? L-a trădat coana Mary ? această posibilitate ar fi cea mai gravă. În acest caz o va părăsi indiferent ce se va întâmpla, dacă Ioana ştie n-ar mai avea nici un sens să continuie cu cineva care doreşte să-l distrugă. Dar ajuns, se duce direct la ea care îl primeşte cu multă bucurie. Deocamdată nu vrea s-o întrebe, aşteaptă să se întoarcă din concediu. Chiar a doua zi se duce cu ea la o localitate din apropiere aşa cum a fost înțelegerea. Nu vrea s-o supere, i-a intrat în sânge asta. În legatură cu cearta pe care a avut-o cu Ioana îşi face în tot acest timp fel de fel de ipoteze. Dacă ar fi ştiut ceva precis i-ar fi spus-o de mult şi nu l-ar fi ținut până în ultima zi a vacanței, asta în primul rând, apoi nu l-ar fi întrebat pur şi simplu, ci i-ar fi arătat şi ce anume face. Ajunge deci la concluzia că în realitate ea nu a vrut decât să-l încerce şi că el s-a supărat degeaba. Nu, Mary nu are nici o vină, ea nu a suflat nimica, gândeşte el, cu toate că tare ar fi vrut ea să-i vadă despărțiți. ªtie că dacă ar întreprinde ceva l-ar pierde, aşa că este nevoită să accepte situația. Pe de altă parte îşi dă perfect de bine seama de imensa prostie pe care a făcut-o să trăiască cu o femeie în vârstă, numai fiindcă aceasta îi satisface toate plăcerile şi dorințele ; mare nerozie. Faptul că această legătură îl va urma cât va trăi Mary îl roade, trebuia să se gândească de la început ce face şi este sigur că odată şi odată totul va ieşi vrând, nevrând, la iveală, fiindcă atâta timp cât este şi un al treilea nu se poate ține secret şi acesta este coana Mimi dar şi încă un al patrulea, femeia de serviciu al coanei Mary.

Ioana, la rândul ei, odată ajunsă în căminul părintesc, are destul timp să mediteze în linişte. La prima vedere îi pare rău de ceeace a provocat. În fond, dece e avut Ion reacția pe care a avut-o, daca este nevinovat ? În mod normal ar fi trebuit să ia toate acestea în râs şi să procedeze în aşa fel ca s-o convingă că nu are dreptate, dar nimica din toate acestea, reacția lui nu a făcut decât să-l acuze mai mult. Este hotarâtă că orice s-ar întâmpla va trebui să aibe cu el încă o explicație serioasă. În felul acesta fiecare este pregătit de partea lui ca să elucideze ceeace nu pricepe despre celălalt.

Mary îl primeşte cu bucurie pe Ion, nu-l întreabă nimica de felul cum s-a distrat în vacanța cu Ioana, ruagându-l să nu pomenească nimca de asta. Amândoi pleacă la o căsuță dintr-o stațiune mică de lângă oraş, comandată dinainte de Mary. Aici nu sunt cunoscuți ca persoane, dar vecinii văzând perechea această disonantă, aparent îndrăgostită, se amuză. Toți râd, mai mult de Ion, fiindcă Mary este şi aici într-o oarecare măsură cunoscută, nu după nume ci după cum arată. În trecut venea pe aici cu unii din amanții ei. Ion observă reacția oamenilor şi nu este prea bine dispus, ceeace

pe ea nu o interesează prea mult, principalul că este cu ea. Locul este frumos, fac plimbări multe, se culcă devreme, iar diminețile colindă împrejurimile deluroase. Zilele trec repede. La înapoiere Ion își reia munca. Domnul Ionescu este fericit că s-a întors şi că a scăpat deocamdată de serviciul militar. ªtie că datorită coanei Mary, cum o numeşte el. I se dă în primire cel mai important obiect de execuție, ceeace Ion acceptă cu plăcere, mai ales că-i va aduce un venit în plus. Ioana mai are de stat câteva zile după care trebuie şi ea să se întoarcă la studiile ei care în acest an universitar se vor termina. Ion îi scrie plin de remuşcări, cerând scuze că i-a provocat atâte neplăceri, ceeace însă nu o interesează prea mult, rămâne hotărâtă să elicideze taina. Pe ziua de cincisprezece o aşteaptă la gară, o conduce acasă şi în seara asta rămâne la ea. Ioana este foarte nedumerită, are momente când se poartă cu ea aşa cum îl ştie iar altele în care nici nu se uită la ea şi asta mai mult aici la oraş decât la țară unde este cel vechi. Tare o frământă să ştie care este cauza.

Deznodământul

Toamna se arată neobişnuit de frumoasă şi călduroasă, dar la orizontul Europei se ridică nori negri. Popoarele Europei sunt pe punctul să de încaiere, datorită ambițiilor unor politicieni demenți care doresc să stăpânească lumea prin teroare, oprimare şi războaie catastrofale. În est se agită hidra comunistă care doreşte să răpească țării o bucată de pământ strămoşesc, scop pentru care s-a aliat cu hidra nazistă, cea care a cedat numai cu câtăva vreme înainte aceste teritorii cu scopul de a atrage armata română într-un război nemilos, să întrebuințeze pe români ca carne de tun, care apoi sa pornească să recucerească ceeace a fost luat cu asentimentul lor, ce perfidie. Oraşul unde învață Ioana şi lucrează Ion îmbracă în această toamnă haina galbenă a anotimpului de tranziție dintre vară şi iarnă. Toată lumea a început munca cu febrilitate, după o vacanță consumată. Facultățile au început cursurile. Ioana intră în anul patru care este mai scurt, după care îşi va da licența şi va începe mult aşteptata meserie de profesoară pentru care are de gând să-şi dedice viața, o meserie plină de răspundere. Ion munceşte cu asiduitate şi pricepere, ceeace îi aduce venituri frumoase. Legăturile cu Ioana au reînceput să fie iar acelea cu care s-au obişnuit, vine rar, fiind când bine dispus când rece şi distant, după cum a petrecut serile cu Mary. Ioana nu se mai miră de atitudinile lui şi nici nu-l mai întreabă, este sigură că în curând va afla adevărul. Legăturile lor amoroase devin din ce în ce mai rare şi Ioanei îi este din ce în ce mai respingător, nu mai simte fericirea ca odinioară când deabea îl aştepta. El însă în ignoranța lui nu simte că ea nu mai este aceea care a fost şi nici nu-şi dă seama că nu-l mai doreşte, fiind convins că totul a fost uitat, că viața lor intimă a intrat în normal. Dealtfel faptul că Ioana nu mai este atât de dornică de a avea cu el legături amoroase îi

convine oarecum, fiindcă Mary pur şi simplu îl seacă în aviditatea ei de femeie care a trecut de o vârstă, de a avea un bărbat tânăr şi puternic lângă ea. Pentru Ioana nu mai rămâne decât puțin. Ea simte asta, dar încă nu porneşte la atac aşa cum trebuie, este sigură că tot Dan va fi acela care va elucida misterul. Dealtfel el nu s-a mai anunțat şi nici nu i-a scris, ceeace o îngrijorează, cu toate că în ultimul timp datorită evenimentelor nu s-a mai gândit prea mult la el. Totuşi doreşte în subconştientul ei să-l vadă, să-l aibe lângă ea, să-i simtă prezența, ca pe cineva cu care să se poată sfătui. Părinții lui se poartă frumos cu ea, dar raporturile nu sunt mai cordiale decât cele dintre gazdă şi chiriaş. Dan i-a rugat să vegheze asupra ei, fără a se amesteca în viața ei şi ei îi urmează întru totul directivele. Ioana le place, ştiu că este o fată de familie bună, de preaot, deci bine crescută, cu maniere, chiar bună pentru fiul lor, un medic din capitală care are de gând să facă carieră universitară. În afară de asta este frumoasă, deşteaptă şi foarte ambițioasă. Nici ea nu forțează nota şi nu vorbeşte cu ei despre Dan, care nu le-a scris nici părinților lui să-i întrebe ce face ea. Ei au simțit ceva, cu toate că nu li s-a spus nimica concret, dar nu doresc să se amestece în treburile tinerilor, mai ales că unul din ei este fiul lor. Îi lasă să-şi rezolve problemele aşa cum vor crede ei de cuviință.

Ion nu şi-a lăsat camera de la doamna Simion, continuă să plătească chiria cu toate că nu mai locuieşte acolo, asta de frică ca Ioana să nu afle că s-a instalat definitiv la coana Mary unde se simte bine. Are de toate, nu duce lipsă de nimica, nu i se cer bani de piață şi nici nu i se spune vreodată ceva de întreținere sau vreo cheltuială oarecare ceeace îi convine de minune. Toți banii îi pune deoparte iar restul îi trimite bunicii care îi întrebuințează pentru mărirea şi modernizarea gospodăriei, deci tot în interesul lui. Nici nu se poate mai bine, gândeşte el. Dacă aşa vrea Mary, aşa să fie, el n-o împiedică s-o facă, dacă îi place . . . .

Din când în când logodnicii îşi reiau obiceiul să iasă în oraş împreună, aşa cum au făcut în ultimul timp dinaintea începerii vacanței. Se duc câteodată serile la restaurant sau la cinematograf. De câteva ori sunt învitați la colegele Ioanei, fete drăguțe pline de viață, dar cam dezghețate, după părerea lui Ion. De fiecare dată când au ocazia să-l vadă sunt încântate, îl iau de braț şi devin foarte exuberante, ceeace o amuză pe Ioana, el fiind un băiat frumos, prezența lui făcând plăcere. Pe Nicu îl văd din când în când, însă pe Ion nu-l mai interesează, îl consideră ca pe toți ceilalți. Dar timpul trece şi nici o veste de la Dan, nici o scrisoare. Ce curios, gândeşte ea, probabil că a refuzat s-o mai vadă fiind sigur că ea nu doreşte să renunțe la Ion, dar atunci dece i-a băgat acest ghimpe în inimă spunându-i c-o înşeală ? Cu ce scop a făcut-o ? Doar i-a spus că o iubeşte, i-a arătat toată afecțiunea şi acuma netam nesam nici o veste de la

el. Ioana de simte ca între ciocan şi nicovală, să continue cu Ion lângă care îşi dă seama că va avea o viață infernală sau să renunțe la el şi să caute să-l recâştige pe Dan, dar cum ? Ea nu poate alerga după el, nu este obiceul ei să alerge după bărbați, este prea mândră pentru asta. Dar ce să-i faci, şi de data asta este sigură, că de multe ori în viață timpul le rezolvă pe toate în afară de problemele sufleteşti care rămân atâta timp cât un om îşi trăieşte viața pe acest pământ. În fond îi dă lui Dan dreptate când a spus că nu doreşte să fie vioara doua şi că trebuie să se întâlnească cu ea pe ascuns, pe când Ion să poată apărea cu ea peste tot. Se consolează deci şi se hotăreşte să aştepta ca să vadă ce va veni.

În una din zile Ion, ducându-se în oraş după diverse cumpărături, o întâlneşte pe Sanda, una din colegele Ioanei cu care a dansat astă primăvară la ceaiul lui Nicu si care a arătat multă simpatie pentru el. Ea se arată foarte mulțumită de întâlnire, îl acompaniază o bucata de vreme prin magazine, sfătuindu-l ce să cumpere. Ion a simțit că această fată i-a arătat de fiecare dată când s-au văzut cea mai mare simpatie, fără a exagera. Acuma însă se grăbeşte fiindcă astăzi s-a hotărât să meargă la Ioana, după patru zile de absență. Sanda însă nu-l părăseşte, îi spune că ar dori să mănânce o înghețată, el n-o refuză şi-i oferă una. Ieşind din cofetărie îl ia de braț şi-l roagă să meargă cu ea să danseze, dar el refuză şi aşa a întârziat, s-a făcut opt şi jumătate. Ea îşi pune în aplicare toate resursele de femeie, se lipeşte de el şi cu un aer copilăresc îl ceartă că nu vrea să-i facă pe plac.

- " Hai Ioane, dece eşti rău ? n-o să se supere Ioana pentru atâta lucru . . te rog . . . să mergem . . fă-mi plăcerea asta . . da ? , se uita la el cu un aer rugător. În cele din urmă Ion se lasă convins. Merg la un restaurant cu orchestră unde petrec de minune până după miezul nopții. Se bea mult şi se dansează. Dacă ar şti că aici a fost şi Ioana cu Dan . . . . dar . . . dacă oamenii ar şti mereu totul, ce ar fi ? Deci după o seară plăcută se duc spre casele lor, amețiți de băutură. Ion o conduce mai întâi la ea. Umblă mult până ajunge în cartierul sărăcacios al oraşului, nu departe de unde a stat la domnul Dumitru. La poartă îşi ia rămas bun de la Sanda şi vrea să plece, dar ea îl apucă de mâini şi-l imploră să intre, el refuză, dar tot atât de repede acceptă. Ea nu este din localitate şi locuieşte la o gazdă destul de sărăcăcios. Camera este mică, mobilată modest, ea însă nu se jenează, sărăcia nu este o ruşine, mai ales că este o fată ambițioasă fiică de oameni de la țară foarte săraci, care se ține singură cu fel de fel de treburi pe care le face la oraş ca să câştige un ban pentru a putea studia. Fiind şi o fată foarte frumoasă, bine făcută îi place lui Ion. Dealtfel a aruncat un ochi asupra ei şi data trecută când s-au întâlnit la ceaiul lui Nicu, dar atunci era încă în relații bune cu Ioana şi nu a arătat interes la ea. Ion intră şi ea nu se scuză de sărăcia locului, ceeace dealtfel

nici lui Ion nu-i pasă, el nu se sezizează de arătarea camerei. Fără prea multă vorbă Sanda îi sare de gât şi-l sărută, dar nu ca în fața colegilor, ci cu pasiune. El prinde gust la ea şi cu această ocazie îşi dă seama că nu a fost primul. După acest divertisment se duce acasă, unde are neplăcuta surpriză să fie aşteptat la poartă de bătrâna lui amantă, îngrijorată de lipsa lui până la ora asta, căci s-a făcut ora trei dimineața. Îl întâmpină cu observații, vrând cu tot dinadinsul să ştie unde a fost, la Ioana în nici un caz, căci de la ea nu ar fi venit atât de târziu. Simțul ei de femeie îi spune că ceva nu este în regulă, pedeasupra mai miroase şi a băutură. Ion este foarte impasiv, o tratează de parcă n-ar exista, nici nu o bagă în seama, fiindcă în fond atitudinea ei îl plictiseşte. Nu are nici un drept asupra lui şi nici nu-i permite să-i facă observații ca unui copil care a venit mai târziu acasă, se duce unde vrea, fără să dea socoteală nimanui, gândeşte el, însă numai acuma când mintea nu-i este destul de clară. O ocoleşte deci fără să-i răspundă şi merge direct să se culce. Adoarme repede lăsând-o în mijlocul unei vorbării pe care nici nu o aude. Pentru prima dată Mary este cu adevărat supărată pe el. Nu i-a mai făcut asemenea figuri şi mai grav este că a constatat cu această ocazie că el nici nu ține la ea. Indignată la culme se duce lăsându-l să-şi doarmă amețeala zilei.

Ioana l-a aşteptat zadarnic şi în seara asta, dar nu numai atât, data trecută i-a spus pentru prima oară că nu va trece la ea trei zile, anunțându-i ziua exactă când va veni, ori chiar acuma şi-a dat în petec. Văzând că se face nouă şi jumătate şi el nu mai vine se culcă, cu gândul ca de data asta o să-l pedepsească. La un moment dat i-a venit chiar ideea să meargă la el acasă să vadă ce este cu el, dar renunță repede, în primul rând nu voia să iasă singură în toiul nopții prin oraş şi apoi ar fi ridicol. De când se cunosc nu a fost niciodată ea la el, mai ales aici în oraş. Nu a făcut-o din orgoliu sau alte motive ci pur şi simplu din obişnuință.

A doua zi Ion se scoală cu capul greu, merge la serviciu unde trebuie să facă eforturi să-şi revină. Pentru prima oară îşi face reproşuri că nu a fost la Ioana şi s-a lăsat dus de nas de colega ei Sanda, care aparent pare a fi o fată serioasă, dar în fond este una care fuge după bărbați. O să meargă seara la ea să-i explice, să găsească un motiv plauzibil pe care să-l şi creadă. Da, îi va spune că a fost bolnav, s-a simțit prost. Sanda nu are nici un interes să-l dea de gol. Este nerăbdător să treacă trimpul mai repede, n-o să meargă acasă ci va sta mai târziu la şantier şi va merge direct la Ioana. În ultimul timp îi este silă de scenele lui Mary, precis că-l va certa şi-l va pisa să-i spună unde a fost, la nevoie va dormi la coana Mimi ca să scape de amantă, în camera lui pe care o plăteşte şi nu o întrebuințează. Deci planul este făcut, aşa va proceda şi toate se vor aranja, ca dealtfel de fiecare dată, gândeşte el, dar ulciorul merge la apă până se

sparge, ceeace el nu pricepe, sau nu vrea să priceapă. A avut noroc întotdeauna, dece n-ar avea şi acuma ? Dar nu întotdeauna va putea avea reuşită în minciunile lui şi socoteala de acasă nu se potriveşte întotdeauna cu cea din târg. De data asta Ioana nu-l mai iartă. La ora şapte pleacă de acasă şi se duce singură să vadă un film, la un cinematograf din apropiere, ca să nu trebuiască să umble noaptea prea mult pe străzile oraşului. Ion se grăbeşte să fie punctual şi la ora opt fix sună la ea la uşe. În casă nu se aude nici un zgomot şi nici lumina nu se întrezăreşte. Sună a doua oară, tot degeaba, nimeni nu deschide. Se duce la fereastră, perdelele sunt trase şi înăuntru întunerec. Din ce în ce mai enervat merge din nou la uşa de la intrare şi bate cu putere, poate nu s-a auzit soneria. După un timp apare domnul Dumitrescu care îl anunță că Ioana nu este acasă, nu i-a spus unde se duce şi nu ştiei când se întoarce. Ion îngălbeneşte, deci este totuşi supărată pe el, dar în sinea sa indignat. În fond dece procedează în felul acesta, până acuma nu s-a manifestat în nici un fel când nu a venit. Plecând nu ştie ce să facă, nu se simte prea bine, are o uşoară amețeală iar sângele i se urcă la cap. Rătăceşte pe străzi fără nici un țel. La un moment dat îi vine ideea să nu meargă acasă unde îl aşteaptă Mary ci să se ducă la Sanda. Peste puțin timp ajunge în fața casei ei. Intră în curte şi bate la uşe. În cameră este lumină şi se aud voci ; deodată se loveşte cu palma peste frunte, cum de face asemenea neghiobie, dacă sunt alte colege ale Ioanei înăuntru. În zăpăceala lui nu s-a gândit la posibilitatea asta. Vocile dispar şi uşa se deschide. În prag apare Sanda îmbrăcată într-o rochie de interior. Văzându-l se arată foarte încurcată, apoi fața i se luminează şi deschizându-i uşa larg îl pofteşte înăuntru. Ion ezită, dar ea îl linişteşte.

- " Nu-ți fie teamă, au fost nişte vecine care au plecat pe uşa din dos . . . sunt singură, intră te rog“Fără vreo altă introducere intră şi se întinde pe pat de parcă ar fi la el acasă.

- " Vino lângă mine Sanda . . . mi-a plăcut de tine aseară . . ", spune el, întizând mâna după ea. Sanda însă nu răspunde la învitație, contrar aşteptărilor sale, crezând că o să-i sară iar de gât. Ea nu este chiar atât de neserioasă cum crede lumea şi unii colegi. Adevărat că-i plac bărbații, dar, numai pentru a se distra, nu o face din interes, nu este genul de femeie cu care îți poți permite orice. Atitudinea lui o indignează şi gaseşte că este cam exagerată. Văzându-i nedumerirea Ion se scoală şi vrea să plece, fără să spună un cuvânt se îndreaptă spre uşe, dar ea îl opreşte.

- " Nu, nu pleca, nu te gonesc . . . mi-a părut numai rău că ai procedat într-un fel puțin elegant . . . mă aşteptam la altceva de la tine . . . ai probabil impresia că toate ți se cuvin de drept şi că lumea este numai a ta, sau mai bine zis a capriciilor tale . . . să ştii că nu procedezi bine . . probabil că până acuma ai avut numai succese cu femeile . . . în viață sunt însă momente când ai şi insuccese . . . care sunt dureroase câteodată . . ", se

uita la el care stă în mijlocul camerei fără să se mişte şi constată că are o privire cam bizară. Necunoscându-l nu-şi dă seama că aceasta este reacția lui normală când este supărat şi enervat. Văzând că nu raspunde Sanda continuă să vorbească, - " . . . . . şi te rog să mă ierți că-ți vorbesc aşa, dar consider că este cazul sa ți le spun . . . .“apoi pe un ton de împăciuire.-„“ hai, ia loc şi dezumflăte . . . " Îi pune mâna pe bărbie şi-l sărută uşor pe buze. Vasăzică ieri i-a sărit de gât şi astăzi îi face observații, gândeşte Ion în acest timp, dar supărarea lui nu este numai din cauza Sandei ci şi din cauza Ioanei care i-a făcut de data asta bucata, l-a pedepsit. Se uită deci atent la ea şi vede în ochii ei o sclipire ca cea de cu o zi înainte când a fost aici. O apucă deci de umeri, o trage spre el şi se aşeaza cu ea în brațe pe un fotoliu care scârțâie din toate încheieturile, rochia i se desface şi rămâne cu pulpele goale. În acest moment devine bărbatul şi nu pedepsitul care caută sa obțină iertare. Toată noaptea o petrece cu ea, iar dimineața se duce direct la şantier, fără să mai treacă pe acasă.

Mary este din ce în ce mai înebunită, umblă prin casă ca un leu în cuşcă, spre marele haz al servitoarei, care se bucură de figurile care i le face Ion. În cele din urmă văzând ca se face dimineața şi nu a apărut, se duce la şantier, aşa nedormită şi obosită cum este, ceeace îi dă un aspect şi mai bătrân decât ieste. Ion o vede venind şi se supără foc, nici nu vrea să stea de vorbă cu ea şi dispare printre lucrători, dar ea nu se lasă şi-l caută. Văzând că nu cedează, ca să nu se facă de râs față de colegi îi promite că va veni în seara asta la ea. A surprins cum cei din jur se uită semnificativ unul la altul, spre ruşinea lui. În fine reuşeşte să scape de ea. Toate acestea îl fac să cadă pe gânduri, în ultimul timp nu i-au mai mers toate din plin, are dese insucese, el care se consideră ca stăpânul Ioanei care trebuia să-i accepte toate hachițele. Câtă dreptate a avut Sanda când a spus că o nereuşită este mai durearoasă decât plăcerile a zece reuşite. Încurcătura în care a intrat este atât de mare că nu ştie cum să iasă din ea, ce să facă. La prânz se duce acasă, ceeace nu este în obiceiul lui şi constată că este aşteptat de Mary cu o masă bogat pregătită şi în acelaş timp cu nervii întinşi la maximum, gata să izbucnească. Cum a ştiut că vine la prânz acasă ? , se miră el. Pentru a para scandalul îi atrage atenția că dacă nu-l lasă în pace pleacă şi nu se mai întoarce. O spune cu atâta convingere că ea nu mai îndrăzneşte să spună ceva. După ce manâncă copios nu se mai duce la lucru ci merge direct în camera unde a locuit Ioana şi se culcă. Este foarte agitat, totul îl enervează şi nici nu mai ține seama că amanta lui este supărată pe el şi că ar putea să încurce lucrurile mai mult. Nimica nu-i mai merge, parcă s-au întors toate cu fundul în sus. Doarme pentru două ore. Când se scoală, făcându-se ora cinci, are impresia că s-a făcut noapte. Sare din pat, îşi pune lucrurile pe el dar constată că este doar cinci trecute. Vrea să plece, nu ştie unde, în nici un caz la şantier. La uşe îl

întâmpină Mary, de data asta liniştită, mai mult resemnată, îl întreabă ce are, care este motivul agitației de care este cuprins, dar evită să pomenească din nou că nu a fost în noaptea asta acasă. Ion îi spune că are supărări cu serviciul şi să nu se amestece în treburile lui, să nu vorbească în nici un caz cu patronul lui, că ştie el singur să se descurce. Mary îl ascultă, simțindu-se deocamdată satisfăcută de explicații. Ion la rândul lui îşi dă seama că a făcut bine că i-a dat o justificare oarecum plausibilă şi nu se înşeala. Mulțumit de mica reuşită pleacă prin oraş, străbate iarăşi străzile fără nici un țel, aşteptând să se facă o oră mai târzie ca să meargă la Ioana, vrea să-i ceară scuze dar mai ales să afle cum de n-a fost acasă aseară. Nu are răbdare să aştepte până la opt, se duce deci mai devreme. Mereu i-a respectat dupămiezile pentru învățătură dar de data asta vrea s-o găseasca sigur. La ora şapte sună din nou la uşa ei, însă şi acuma inutil, nici măcar la bătăile cu pumnii în uşe nu i se mai deschide. Probabil că toată lumea este plecată. Supărat şi enervat se îtoarce la amanta lui. Oare ce s-a întâmplat cu Ioana ? Dece nu este acasă. De atâția ani de când se cunosc nu s-a întâmplat niciodată să n-o găsească. Ea nu mergea niciodată fără el undeva şi acuma ? Probabil că tot a aflat ceva. Gândind în felul acesta se duce acasă la coana Mary, direct la el în cameră, se culcă îmbrăcat pe pat, cu mâinile la ceafă, cu un aer gânditor, scârbit la culme. Nu trec nici zece minute că apare coana Mary să-l anunțe că a venit Ioana s-o viziteze. Auzind ce spune sare ca ars în picioare, îndreptându-se spre fereastră. Mary îl apucă speriată de mână şi-i spune pe un ton răstit.

- " Ce vrei să faci, ai înebunit ? Ion se uită supărat şi în acelaş timp rugător la ea, vrând parcă s-o roage să nu-l dea de gol. Văzând în ce hal se află îi spune cu o voce liniştitoare.

- " N-ai nici o grije, nu-i spun că eşti aici . . . " El totuşi deschide fereastra, sare afară şi dă fuga la camera lui la coana Mimi. Intră ca o vijelie pe uşa din spate, se dezbracă şi se bagă în pat. Ce bine ar fi să vină să-l găsească culcat. Doreşte din toată inima să-i ceară scuze, să i se arunce la picioare, s-o implore să-l ierte. Îşi dă seama că nu o poate face acuma fiindcă Ioana este la Mary. Dar în fond numai el este de vină ? Nu poartă şi ea un pic ? Nu, nu, vina mare este a lui, a neglijat-o şi o înşeală cu o femeie mai în vârstă şi asta din comoditate. Deodată se ridică, se îmbracă din nou, iese din casă ca un fulger şi într-o fugă ajunge la Ioana acasă la familia Dumitrescu. ªtie că nu o s-o găsească, dar este sigur că se va întoarce curând fiindcă nu va sta mult la coana Mary. Se postează deci la un loc mai ascuns s-o aştepte, aşa cum a mai făcut când a venit la oraş şi Ioana deabea se instalase la coana Mary.

Ioana, ajungând în acea zi acasă, găseşte o scrisorică din partea coanei Mary cu rugămintea de a o vizita, dar despre Ion nu pomeneşte nimica, numai ea. Invitația îi

vine bine deoarece se hotărâse ca nici a doua zi să nu-l primească pe Ion, deci venind la coana Mary se rezolvă totul foarte bine. Dar în realitate vizita nu prea o încântă deoarece a fost mirată atunci când a anunța-o că nu mai doreşte să locuiască la ea şi asta prin Ion. Nu a priceput niciodată ce a determinat-o s-o facă şi de brusca schimbare față de ea, dupăce i-a promis tatălui ei că va avea grije de ea ca pe propriul ei copil. Dar de când s-a mutat a uitat de această poveste care dealtfel nu a preocupat-o prea mult şi nici nu a mai fost la ea s-o întrebe sau să controleze dacă este adevărat că dorea camera pentru altcineva. Acuma este totuşi curioasă să ştie ce doreşte deodată de la ea. În acelaş timp s-ar putea să afle ceva în legătură cu atitudinea lui Ion față de ea. ªtie că coana Mary este prietenă bună cu doamna Mimi unde locuieşte Ion şi poate că au discutat despre el, putând în felul acesta să afle de la ea anumite lucruri în legătură cu el. Ajunsă, este întâmpinată de coana Mary personal care o salută, dar nu cu prea mare entuziasm, ci ca pe o cunoştiință, fără s-o sărute cum făcea în trecut. Ioana simte ostilitatea ei față de ea, totuşi se face că revederea o bucură şi intră în salonul în care a stat de atâtea ori cu Ion şi cu gazda. Mary la rândul ei caută să facă tot posibilul să nu fie sarcastică, aşa cum are obiceiul să se poarte cu cei față de care are o aversiune. Ioana îi povesteşte de noua gazdă, că se simte acolo foarte bine. Coana Mary ascultă, fără să spună nici un cuvânt din care Ioana ar putea trage o concluzie. În mintea ei însă este curioasă să ştie dece a învitat-o, doar numai să bea ceaiul cu ea ? În orice caz este ceva în legătură cu Ion fiindcă de fiecare dată când în povestirea ei îl pomeneşte, Mary evită să întrebe detalii. Ioana însă continuă să vorbească pomenindu-i intenționat cât mai des numele.

- " Da, am petrecut foarte bine, Ion a fost un adevărat gentlemen, s-a ocupat de toate şi mai ales felul drăgăstos cum s-a ocupat mereu de mine“apoi după o mică pauză, schimbând radical subiectul -„“Cum se simte el la coana Mimi, nu mi-a spus niciodată nimica . . . . îmi pare rău că a trebuit să plec de aici . . . eram mai aproape de Ion . . . . " , se opreşte o clipă, se uită la gazdă care se abține cât poate să aibe tresăriri la auzul lui, apoi continuă, - " . . . . nu ştiu, tante Mary, ce s-a petrecut cu el în ultimul timp, s-a schimbat complet . . . nu mai este el Ion acela de la țară, simplu şi plin de dragoste pentru mine . . . . nu mai vine la mine decât destul de rar . . . . . " . Continuă să-i povestească toate durerile ei despre legăturile ei cu Ion. I se destăinue ca unei parsoane care eventual ar putea s-o ajute. Nu a mai avut ocazia să vorbească de durerile ei sufleteşti cu nimeni şi acuma simte parcă cum sufletul i se deschide față de o persoană mai în vârstă care ar putea să-i dea sfaturi, uitând în aceste clipe că numai cu câteva minute a avut bănuieli. Mary tace în tot acest timp, ascultă cu atenție ce spune uitându-se la ea cu interes. În sinea ei este fericită, triumfă, mare reuşită față de o fată tânără şi frumoasă, ea care a cucerit un bărbat tânăr şi frumos. A reuşit să-l facă să nu

mai meargă atât de des la ea şi mai ales află toate chiar din gura Ioanei, aceea care îi stă în cale. Tot ascultând ce spune îi trece în minte să întrebe dacă a fost la ea în ultimele două nopți şi spune ca şi când i-ar da un răspuns la cele ce i-au fost povestite.

- " Da, ai dreptate . . . şi doamna Mimi a fost îngrijorată în ultimul timp . . . se petrece ceva cu Ion ce nu poate pricepe . . . a devenit nervos, irascibil, nu mai vorbeşte cu nimeni . . . . şi pedeasupra nici nu a mai dormit acasă în ultimele două nopți . . . . ." Nu aşteaptă să vadă reacția Ioanei, se scoală şi pleacă afară ca să aducă cafele. Expediază servitoarea fiindcă nu doreşte ca aceasta să tragă cu urechea. Rămasă singură, Ioana simte ca şi când cineva i-a dat o lovitura în creştetul capului. Ce avrut să zică cu asta ? Ce mai este şi asta ? Doamna Troianescu se întoarce curând, aducând o tavă cu cafele şi dulcețuri făcându-se că nu ține minte ce a spus înainte să iasă, dar nici Ioana nu insistă, nu vrea să audă ceva ce nu i-ar conveni, îi ajunge ce a aflat şi pedeasupra nici nu ştie dacă este adevărat sau nu, i se citeşte însă nedumerirea şi nemulțumirea pe față, ceeace obsearvă coana Mary cu satisfacție. Dupa ce bea cafeaua pleacă imediat, cu toate că Mary ar fi vrut să mai rămâna ca să mai pună paie pe focul care l-a aprins. Ioanei îi pare rău ca a venit, în primul rând fiindcă a aflat foarte puțin şi în al doilea rând i-a intrat un cui în inimă. Unde a dormit ? o fi adevărat ? Dece are fosta ei gazdă o atitudine bizară față de ea ? La plecare a observat că nu i s-a spus să mai poftească şi altădată, cum se face deobicei între cunoştiințe bune. Din atitudinea ei simte că toate de aici se trag şi nu poate să-şi dea seama cum şi ce. Ce amestec ar putea avea bătrânele, în orice caz mai mult coana Mary decât Mimi. La numai câțiva metri de poartă îl zăreşte pe Ion care iese din umbră venind spre ea. Vrea să se retragă dar este prea târziu, continuă să meargă şi se face că nu l-a văzut, dar el îi barează drumul, o priveşte cu nişte ochi plini de furie, spunându-i cu o voce poruncitoare.

- " Unde ai fost ? " Ioana nu se sperie, îşi păstrează calmul, se uită la el şi răspunde pe un ton foarte liniştit.

- " Dar tu unde ai fost alaltăieri şi aseară ? " Cu toate că Ion s-a aşteptat la această intrebare, nu îşi pierde cumpătul, se abține să nu strice mai mult fiind foarte încurcat. Furia îi dispare ca prin farmec, nu ştie cum să reacționeze, a uitat până şi minciunea pe care a pregătit-o. Ioana însă nu insistă. Ajunşi la ea acasă, Ion se aşează foarte nonşalant pe un fotoliu şi fără nici o introducere începe să se scuze.

- " Am fost foarte obosit . . . m-am culcat după masă . . . m-am trezit la nouă . . . mi-am dat seama că este prea târziu să vin la tine. " Se opreşte uitându-se la ea că să vadă efectul vorbelor sale, dacă acceptă scuza. Ioana îi spune însă cu totul altceva decât se aşteapta el.

- " Treba ta . . . dacă vrei îmi spui, iar dacă consideri că nu se merită, n-ai decât să taci . . eu nu te forțez . ." În timp ce vorbeşte îşi aranjează unele obiecte în cameră,

aşa într-o doară. Ion se uită prosteşte la ea, ce să spună ? cum îi răspunde ? Este atât de încurcat că nu mai găseşte cuvinte să vorbească, mai ales că nu ştie ce ştie ea. Plictisită de toate acestea şi dându-şi seama că este mințită cu neruşinare Ioana nu-l mai bagă în seamă şi nici nu mai caută să-l descoase. Îi spune deci pe un ton rece.

- "Te rog să mă laşi să mă culc, sunt obosită şi mă doare capul . . . noapte bună. " Îi deschide uşa larg aşteptând să iasă. Gestul îl sufocă, nu s-a aşteptat să fie dat afară, dar văzându-i hotărârea nu mai insistă şi pleacă, trecând ca un bolid pe lângă ea. Merge într-o fugă până la Mary. Capul îi vâjâie, tâmplele îi zvâcnesc, simte cum îi arde fața, merge parcă mecanic. Nu observă nimica şi pe nimeni. Ajuns acasă intră direct la el, se trânteşte pe pat cu fața în jos izbucnind în plâns. În cele din urmă adoarme îmbrăcat, mintea nemaifindu-i capabilă să gândească. ªi Ioane se simte sfârşită. A durut-o totuşi că s-a purtat în felul acesta cu el. A făcut-o numai în credința că aşa va afla în fine adevărul purtării lui, chiar din gura lui şi nu de la alții. În sinea ei este hotărâta să-l ierte chiar de ar fi să . . . ., dar nu nu vrea să gândească ce. Se aşeaza în fotoliu şi începe să plângă încet. Dece toate acestea ? ar fi putut fi aşa de frumos, ce l-o fi apucat ? Da, da, oraşul l-a stricat, nu trebuia să vină aici după ea, trebuia să rămână acolo în mediul lui, să vadă de bunică, de gospodaria pe care ea a făurit-o din munca ei de o viață, după moartea părinților lui, pentru el şi ce se alege acuma din toate acestea ? Nu, nu, Ion nu este normal, îi lipseşte ceva ce-l înpiedică să procedeze şi să se poarte aşa cum trebuie, probabil că asta o fi. Purtarea lui este ca de copil mare şi pedeasupra acele crize bizare pe care le are din când în când, gândeşte Ioana în timp ce stă întinsă în pat până adoarme. Dimineața se scoală după un somn adânc şi greu, fără vise, se miră că a dormit îmbrăcată. Astăzi ajunge cu întârziere la facultate, ceeace nu i s-a mai întâmplat niciodată, nu este atentă, are un aer absent. Colegii obsearvă dar nu spun nimica, îşi cam dau seama despre ce ar putea fi vorba. Sanda a fost oarecum indiscretă, ceeace i-a făcut să-şi dea seama că Ioana nu ar fi în bune raporturi cu logodnicul ei.

După masă, în liniştea camerei în care stă, Ioana îşi dă seama, acuma când are mintea clară, că nu în felul acesta îl va face să vorbească, ci va trebui totuşi să aibe cu el o explicație logică, dacă noțiunea asta i se potriveşte, liniştită şi fără reproşuri şi acuzații. Faptul că a fost dat afară l-a supărat pe Ion peste măsură şi în seara asta nu vine la ea. Pe Ioana o doare totuşi că s-a purtat atât de radical cu el, nu trebuia, îşi face reproşuri, probabil că suferă şi nu vrea să-i arate, dar mândria nu-i permite să meargă să-l caute. Este totuşi de părere că nu trebuie să-i arate că aleargă după el, ceeace ar însemna că ea îi cere scuze, ori acesta nu este cazul. Îşi ia deci câteva ore ca să citească cursuri de la facultate şi se culcă, dar gândurile îi merg fără voie înainte. Nici atunci când s-a purtat atât de urât cu ea la doamna Troianescu nu s-a chinuit aşa de mult ca

acuma. La asta se adaugă şi cele aruncate aşa într-o doară de Dan. Cum este posibil ca Ion să-i fie infidel, el care de atâtea ori i-a arătat dragoste ? Judecând în felul acesta ajunge la concluzia că de fapt ei nu se mai iubesc, ci s-au obişnuit unul cu altul, că au relații ca între soră şi frate. Dacă nu ar fi aşa nici ea nu ar fi acceptat să aibe legături cu Dan. Dealtfel şi ea a păcătuit față de el, din care cauză nu vede dece este atât de indignată. Fiecare îl doreşte pe celălalt numai pentru el, dar pe sine şi păcatele fiecăruia nu se pun la socoteală. Pe de altă parte o intrigă faptul că Dan nu a mai dat nici un semn de viață, doar a spus că după ce se va întoarce din vacanță să-i spună cum s-a hotărât. Oare a avut numai intenția să se distreze în timpul său liber, să considere legătura ca ceva romantic, trecător şi odată scopul atins să nu mai aibe dorința s-o vadă ? Dacă asta a fost intenția lui atunci este păcat, înseamnă că şi-a bătut joc de ea, că tot ce a spus a fost numai minciună ş prefăcătorie. Dar atunci dece a venit după ea la țară, dece şi-a prelungit vacanța pentru ea şi dece i-a promis dragoste eternă. Nu, nu se poate, se înşeală, Dan nu este omul care să procedeze în felul aceasta, dar . . . . . Se miră totuşi dece de astă vară nu a mai dat nici un semn de viață, nu i-a scris nici un cuvințel. Cu părinții lui nu vrea să aibe deaface, ei fiind oameni şterşi, care dealtfel nici nu i-ar fi dat vreo informație despre fiul lor. Dealtfel faptul că Dan nu s-a arătat până acuma a trecut-o oarecum cu vederea, fiind preocupată de problema complicată cu Ion şi pentru ea care este mult mai logică şi cu capul pe umeri, toate acestea par totuşi de nerezolvat. La el însă problema pare mai simplă, deoarece niciodată nu ar fi ajuns la concluzia că şi el a păcătuit, că de fapt nu are dece să fie supărat că ea nu a fost acasă când a căutat-o, gândire ilogică şi părtinitoare în favoarea lui. Legăturile cu Mary şi în ultimul timp cu Sanda nu le consideră ca o piedică în a se căsători cu Ioana. Găseşte că una nu are nimica deaface cu alta, pe Ioana o iubeşte, iar cu celelalte se distrează şi are avantagii. De când cu Sanda are şi din partea ei în permanență teamă ca nu cumva să trăncănească pe socoteala lui. Totuşi exclude această posibilitate fiindcă ea nu are nici un interes s-o facă, deoarece nu-l iubeşte ci o face numai din pură distracție, ca el dealtfel. Cu aceste gânduri îşi petrec cei doi logodnici ziua.

Seara la opt Ion se înființează din nou la Ioana, cu inima cât un purice, nu poate concepe să n-o mai vadă şi nici nu poate crede că-l va respinge mereu de acum încolo, doar în afară de cazul că a aflat tot, ceeace nu poate fi cazul, gândeşte el. Mai întâi se duce la fereastră ca să se convingă că este acasă. Spre marea lui bucurie o gaseşte întredeschisă. Ca să nu rişte să nu i se deschidă uşa sare înăuntru, aşa cum făcea la începuturile dragostei lor. Camera este goală, luminată slab de o lampă de pe birou. În timp ce se îndreaptă spre fotoliu, se deschide uşa şi apare Ioana. Văzându-l se sperie şi are tendința instinctivă să fugă afară, dar în acelaş timp îl recunoşte şi se miră, se

abține însă să se exteriorizeze, făcând ca şi cum nu l-ar fi văzut. Dându-şi totuşi seama că este ridicolă îl întreabă cu un aer indiferent, fără să-i sară de gât şi fără să arate vreo bucurie că-l vede.

- " Ai venit ?" Ion se uită la ea fără să răspundă, fiindcă găseşte că ar fi stupid să spună da, atâta timp cât stă aici pe fotoliu, fiind deci prezent, logic. Se scoală în picioare, se duce lângă ea şi începe să-i vorbească pe un ton mieros.

. " Te rog să mă ierți . . . sunt un mare păcătos . . . dar nu ți-am făcut nici un rău . . . ți-am explicat dece nu am venit atunci seara, te rog să mă crezi, nu mint . . . nu merit să mă tratezi în felul acesta, să fii atât de supărată . . . îți promit că nu o să se mai întâmple. " Ioana se plimbă prin cameră în timp ce el îi vorbeşte, dând impresia că tot ce-i spune îi este indiferent, în sinea ei însă ascultă cu atenție şi este fericită că în fine Ion îi cere scuze. Neavând dovezi nu poate să-l contrazică şi nici să-l acuze mai departe. Se duce deci la el, îl mângâie pe cap şi îi spune să considere incidentul încheiat. Ion se arată nespus de fericit, nu s-a aşteptat la o asemenea reuşită într-un timp atât de scurt. Cade în genunchi în fața ei, îi apucă mâinile şi i le sărută cu recunoştiință. Gestul o mişcă pe Ioana, îl ridică în picioare şi-l sărută pe buze.

- " Este păcat că ne certăm ca doi copii . . . mai ales când nu avem aparent nici un motiv serios, ci numai fleacuri şi . . . recunosc . . . câteodată bănuieli neîntemeiate " Această ultimă constatare a Ioanei îl bucură mai mult ca orice, chiar decât succesul avut, deci nu ştie nimica, ci totul fiind numai bănuială. După aceste scene de împăcare, dragostea se revarsă din plin asupra lor. Seara rămâne la ea. Este ferm hotărât s-o rupă cu Mary, măcar un timp, ca să se poată ocupa de Ioana. Mâine se va duce la locuința lui la coana Mimi, apoi la coana Mary căreia îi va spune că nu mai doreşte să aibe legături cu ea, că Ioana îi este mai scumpă ca orice şi nu vrea s-o piardă. Da, va proceda aşa, indiferent ce va spune bătrâna, numai să îndrăznească să zică ceva Ioanei, care sigur că nu o să plece urechea la tot ce i se spune, la toate intrigele țesute în jurul ei. Aceste gânduri îl fac fericit, în mintea lui profilându-se ideea că în fond totul s-a şi produs, că rămâne cu Ioana, o lasă pe bătrână şi totul se va aranja de la sine, dar nu întotdeauna socoteala de acasă se potriveşte cu cea din târg.

După aceste puneri la punct sunt amândoi în seara asta fericiți, ca altădată, fiecare fiind convins că nu a procedat cum trebuie şi că ar fi fost mai bine să fi avut această discuție încă mai de mult timp. Ei îi pare rău că l-a bănuit, se poate foarte bine că a spus adevărul, că a fost într-adevăr obosit. Ion este un băiat conştiincios, munceşte mult şi cu multă tragere de inimă, nu-i place să lase treaba pe jumătate, din care cauză a neglijat-o pe ea. În fond ce ar fi putut să-l determine să-i zică numai minciuni ? Totul pare că s-a liniştit, că între ei s-a făcut o nouă sudură trainică, parcă

s-au reîndrăgostit şi nu-şi mai fac probleme, fiecare acceptând situaţia aşa cum este. Din această zi Ion vine din nou în fiecare seară, de dormit doarme la coana Mimi unde are camera închiriată şi de o săptămână nu a mai dat pe la Mary. Într-una din zile venind seara acasă constată că i-au fost luate aproape toate lucrurile. Intrebând-o pe coana Mimi ce înseamnă asta i se spune că coana Mary a venit şi le-a luat, le-a dus la ea, fiind furioasă la culme, nu ştie cum să-l recâştige şi a găsit de cuviinţă să-i ia lucrurile ca să-l oblige să vină la ea. În primele zile se duce seară de seară la prietena ei Mimi, căreia i se plânge de felul cum se poartă Ion, ne mai având secrete faţă de ea în privinţa asta. Serile îl pândeşte, dar el vine sau foarte târziu sau deloc, când doarme la Ioana. Văzând că nu o poate scoate la capăt îi ia lucrurile şi-l aşteaptă în faţa case ei fiind sigură că acuma va veni să-i ceară socoteală. A doua zi de dimineaţă plecând la lucru, se grăbeşte să meargă repede, bănuind că îl va aştepta şi nu se înşeală, o vede de departe cum îl pândeşte în faţa porţii. Ion vrea totuşi să nu fie văzut de vecini că are discuţii cu coana Mary, dar ea îi iese înainte şi fără să-i pese de ei şi de cei ce trec, îi spune pe un ton destul de ridicat, plin cu reproşuri.

- " Ce este cu tine Ioane . . . dece te porţi aşa cu mine . . . ţi-am făcut vreun rău . . te-am tratat cum nu trebuie . . te-am jignit cu ceva, sau pe Ioana ? . . . doar nu te-am oprit să te duci la ea . . . . . şi acuma nu dai nici un semn de viaţă,nici nu spui ce este cu time . . . ştii doar că-mi fac griji când te ştiu departe de mine . . . " , se opreşte, se uită la el mieros şi continuă în timp ce Ion se face mic plin de ruşine faţă de trecători şi de oamenii din jur care au început să se uite la ei, - " nu mă părăsi Ioane, te rog . . . vino înapoi " , dar el continuă drumul, nu doreşte să discute cu ea aici pe stradă în văzul lumii. Ea se ţine după el şi văzând că nu o poate scăpa de ea îi spune la rândul lui pe un ton supărat.

- " Dece faci de astea . . . m-ai supărat foarte tare . . . dacă ne-a văzut şi auzit cineva ? " Ea însă nu cedează, se ţine ca un scai de el. El nu vrea să ajungă lângă şantier cu ea în spate, se opreşte deci în timp ce ea se roagă din nou cu umilinţă.

- " Nu te supăra, mă duc, dar promite-mi că vii diseară la mine să avem o explicaţie . . . promiţi ? " Se uită direct în ochii lui cu o privire galeşă, dând ochii peste cap.

- " Da vin" îi spune Ion scurt şi o porneşte spre şantier. Mary îşi ia rămas bun în vânt fiindcă el este deja departe, totuşi fericită că a reuşit să-i scoată promisiunea să vină diseară la ea. ªtie că va veni, de câte ori i-a promis s-a ţinut de cuvânt. De data asta însă Ion nu are de gând să se ducă, dar numai pentru un timp, fiindcă în fond nu are intenţia s-o rupă definitiv cu ea. Da, o va vizita, însă fără să mai aibe aceleaşi raporturi cu ea ca până acuma. Ea trebuie să înţeleagă că vrea să-şi fundeze o familie, să aibe copii, să fie cinstit faţă de ei. O va face şi ei trebuie să-i intre în cap că nu se mai

poate continua ca până acuma, mai ales că peste câteva luni Ioana termină facultatea şi se vor căsători, aşa cum au promis preotului şi bătrânei bunici. În nici un caz Mary nu poate avea pretenția s-o lase pe Ioana pentru ea, ar fi absurd. Pe Ioana o iubeşte sufleteşte, pe când la Mary este o satisfacere a cerințelor trupeşti ş una de ordin financiar de care are neapărat nevoie pentru planurile lui de viitor, ceeace este cu totul altceva. Oamenii nu se unesc, bărbat cu femeie numai pentru a avea legături trupeşti, ci pentru ceva mult mai înalt, o uniune şi o cotopire sufletească, bineînțeles că din asta rezultă şi contacte trupeşti, dar nu ca o condiție sine qua non ci ca un atribut al procreării rasei umane. Unirea sufletului şi al corpului dintre doi parteneri de sex opus este condiția unei bune căsnicii, ceeace Ion înțelege căutând să explice amantei lui că doreşte să se unească cu Ioana pe viață, că legătura cu ea este o neghiobie şi o absurditate, cu atât mai mult cu cât diferența de vârstă dintre ei este atât de mare, iar dacă va fi neînțelegătoare şi-l va voi să-l oblige să procedeze într-un fel care nu-i convine, atunci o va lăsa definitiv, indiferent ce s-ar întâmpla. Fiecare poate greşi odată în viață, gândeşte el, şi cu dictonul errare humanum est o porneşte la drum, în noua viață care, cum crede, îi apare în față. Hotărât să procedeze radical, se duce seară de seară la Ioana, spre fericirea amândorora. În felul aceste îşi petrec serile una după alta. Totul pare că a intrat în normal. Mary se simte ofensată până în adâncul sufletului, îl lasă însă în pace, pentru un timp, ca să vadă ce va urma. Nu merge la el şi nici nu caută să-l determine să se întoarcă la ea. Ion a trimis-o pe fata din casă de la coana Mimi să-i aducă lucrurile înapoi, ceeace aceasta a şi făcut fără nici o opoziție din partea lui Mary, care şi-a pus în gând să facă o ultimă încercare paşnică, dar mai întâi să mai aştepte ca să vadă dacă hotarârea lui de a o părăsi este definitivă. Dacă va crede de cuviință şi dacă va vedea că Ion este ferm hotărât s-o lase, atunci va acționa fără nici o ezitare, fără să-i pese de consecințe. Nu poate fi al Ioanei şi al ei în acelaş timp, până acuma a funcționat, dar la înfinit nu va merge, gândeşte ea. Ori ea ori Ioana. De multe ori a vrut să întreprindă ceva şi de fiecare dată a renunțat, fiindcă până la urmă tot la ea s-a reîntors, acuma însă el dă dovadă de mai multă fermitate datorită faptului că îşi dă seama că a întins prea mult coarda. Pericolul care planează asupra lui Ion devine din ce în ce mai mare, însă, ca de fiecare dată, intervine şi acuma ceva ce-l salvează, numai la prima vedere şi numai în ce priveşte raporturile sale cu Ioana.

Deznodământul

Lumea se agită, cei câțiva demenți care au pus stăpânire pe aproape toată Europa, zăngănesc armele, se anunță timpuri furtunoase. Nori negrii, amenințători se ridică la orizont, pericolul unei confruntări dintre statele continentului nostru creşte pe zi ce trece. Oamenii din orăşelul nostru îşi contunuă viața cu mari speranțe în viitor. Timpurile care au dat peste țară în ultimul timp au fost relativ bune, cu unele excepții, mulți oameni şi mai ales tineri s-au avântat să construiască o societate liberă, socială şi dreaptă, ceeace însă de multe ori a fost întrerup de câte un dement care voia cu tot dinadinsul să se cațere în fruntea țării, trecând peste cadavre, şi la propriu şi la figurat. Omul de rând nu este şi nu va fi niciodată un politician, el doreşte să trăiască liber, fără oprimări şi fără ca cineva să se amestece în treburile lui. Dar pentru a trăi aşa va trebui să aleagă, în mod democratic, în fruntea țării pe cei pe care crede că-i pot asigura aceste cerințe elementare unei bune stări. Cercetarea programelor diferitelor partide politice şi alegerea celui ce convine mai mult îi satisface. După ce cetățeanul şi-a făcut datoria, alegând pe cei care îi sunt mai aproape de țelurile sale, este mulțumit. Însă veştile ce

vin de afară sunt din ce în ce mai amenințătoare. Hoardele păgâne ale estului doresc să răpească o bucată din trupul țării care i-a aparținut din cele mai vechi timpuri, lafel şi westul şi sudul. Toate aceste teritorii au fost, sunt şi vor fi româneşti, în primul rând că ele fac parte din istoria glorioasă a țării şi în al doilea rând fiindcă sunt locuite de oameni cu origine, limbă şi cultură românească. Aceasta nu are nimica comun cu naționalismul dăunator ce a pus în acele timpuri stăpânire pe mai multe țări europene. O națiune, un popor şi o țară poate trăi în sânul unei comunități de națiuni, popoare şi țări de factură diferită, atât etnic cât şi social, în pace şi bună înțelegere, chiar unite într-o mare țară, fără ca diferitele popoare componente să-şi piardă identitatea de națiune, cultură şi concepții. Dar în timpurile când trăiesc tinerii noştri sunt aceste concepții socotite ca dăunătoare şi oprimate de conducătorii de atunci. Oamenii țării noastre au fost atraşi în cursele întinse de unele curente politice ce au promis mult, făcând însă mult prea puțin, singurii beneficiari fiind numai ei înşişi. Ion a fost scutit de serviciul militar pe drept din cauza bolii lui sufleteşti. El nu se gândeşte la ceeace va putea urma dacă țara va fi cotropită de liftele păgâne. Ca toți ceilalți tineri nu doreşte decât să trăiască liber, să fundeze o familie, să aibe copii care la rândul lor să trăiască liberi şi fericiți. Ioana este preocupată de studiile ei, de meseria de profesoară pe care şi-a ales-o după terminarea lor şi nimica mai mult, dar amândoi, ca şi toți ceilalți tineri şi tinere, vor să trăiască liber, fără oprimări şi fără a fi obligați să gândească şi să lucreze după cum li se dictează de către o mână de trădători de neam şi de țară. Dealtfel aceasta nici nu intră în preocupările lor, fiindcă nici nu-şi pot închipui că s-ar putea trăi altfel decât aşa cum trăiesc acuma. Dar nu numai tineretul ci şi cei maturi care au realizat ceva în viață şi cei bătrâni care şi-au trăit viața, dorind după zeci de ani de muncă să-şi trăiască restul zilelor în linişte şi siguranța zilei de mâine. Toți vor acelaş lucru, libertate. Bineînțeles că există şi vor exista întotdeauna pe acest pământ nemulțumiți, oameni care vor distrugerea existentului, fără a avea o variantă mai bună față de ceeace există, ce s-a realizat şi construit în secole şi aceştia sunt cei mai periculoşi, veşnicii nemulțumiți care nici ei singuri nu ştiu dece sunt, cari pentru a-şi satisface o dorință deşartă ajung la urmă să fie ajutoarele asupritorilor, cozile lor de topor.

În acest context de evenimente pe plan mondial, orăşelul în care trăieşte Ion şi Ioana îşi continuă existența paşnică fără ca cineva să-şi dea seama ce le va aduce viitorul. În una din aceste zile, când timpul s-a răcit şi toamna avansează cu paşi repezi, vestind apropierea iernii, Ion primeşte o telegramă de la un vecin dela țară care îl anunță că bunica este bolnavă, ceeace îl sperie peste măsură. Fuge într-un suflet la Ioana şi o anunță că pleacă chiar în seara asta. Vrea să fie acasă mâine de dimineață. Ea este sincer afectată de veste, atât pentru el cât şi pentru bătrâna bunică care şi-a

sacrificat întreaga viață pentru Ion, care l-a crescut să fie credincios şi cinstit, să respecte pe aproapele şi să fie un bun cetățean al țării în care s-a născut şi crescut. Ajuns în satul natal, dă fuga în comună pe jos, fiindcă la ora asta nu găseşte nici un mijloc de transport. Mintea îi este înfierbântată, nerăbdător la ce o să găsească. Ajungâng în comună vede din departare lume strânsă la poartă. Inima îi bate din ce în ce mai puternic, emoția îl cuprinde pe măsură ce se apropie, lacrimile îi curg şiroaie pe obtaz, fără să plângă cu adevărat. La sosirea lui lumea se dă tăcută în lături. Fără să întrebe intră ca un fulger. Deodată inima îi vine la loc, bătrâna lui bunică mai trăieşte. Stă culcată pe pat, iar lângă ea două vecine, rude mai îndepărtate care o îngrijesc. În sat s-a dat vestea că moare şi cum este obiceiul prin aceste locuri, lumea se strânge la asemenea ocazii în fața casei de unde le pleacă un consătean pentru totdeuna. La vederea lui Ion fața i se luminează, parcă prinde viață din nou, făcând impresia că sufletul care îi ieşise aproape din corp se reîntoarce. Ion se aşeza în genunchi lângă pat, îi apucă mâinile şi i le sărută cu respect. Lacrimile îi curg pe obraz. Bătrâna bunică îl mângâie pe obraz, pronunțându-i în permanență numele, este fericită că-l vede. Rugase pe cei ce o îngrijesc să nu-l anunțe că este bolnavă, nu voia să-l sperie. Prevenit îi spune că a venit întâmplător, fiindu-i dor s-o vadă, ceeace o face să plângă de fericire.

_ " Nu este aşa că de acum încolo ai să stai lângă mine, Ionele mamă ? " Îi spune ea cu o voce slabă, stinsă. Ion deabea se abține să nu izbucnească din o nou în plâns, şi îi răspunde plin de blândețe.

- " Da bunicuțo, nu te mai părăsesc, am să stau lângă matale . . . . tot timpul. " , fericită şi obosită bătrâna adoarme cu un zâmbet pe buze. Dându-şi seama că nu are nici un rost s-o sperie, roagă lumea să plece. Rămâne singur la căpătâiul ei, o veghează, se uită cum doarme şi constată că respiră normal, ceeace îl linişteşte. Se duce un moment la vecina care o îngrijeşte să se interesează de boala ei. Aceasta îl asigură că s-a făcut tot ce trebuie, că a fost chemat chiar şi doctorul care a constatat că boala constă dintr-o slăbiciune de bătrânețe. Află cu această ocazie că preotul, tatăl Ioanei, a venit de câteva ori să se intereseze, ceeace îl mişcă mult pe Ion. Se hotăreşte să meargă să-l anunțe că a venit. Întorcându-se în camera bunicii aude cum îi pronunță numele în somn. Abea acuma îşi dă seama cât de mult a afectat-o plecarea lui la oraş. Ea ar fi vrut să rămână în comună, să se căsătorească cu o fată de teapa lui, să fundeze o familie în satul în care s-a născut şi să se ocupe de gospodăria pe care ea a făurit-o, sacrificându-se pentru el. Toate rudele şi strămoşii lui au fost țărani, fără veleități să ajungă la oraş, oameni legați de glia lor strămoşească. Nu este neapărat nevoie să te faci orăşean pentru a te cultiva, asta se poate face şi la țară. În mijlocul țăranilor sunt foarte mulți care au citit şi s-au cultivat, fără a-şi schimba felul de viață. Asta este părerea bătrânei sale bunici care nu i-a împărtăşit-o niciodată, dânduşi seama că ar fi inutil, fiind sigură

că şi el gândeşte lafel, dar văzând că Ioana are asupra lui o influenţă atât de mare nu s-a opus când a părăsit-o. În ultimul timp a simţit din nou că se petrece ceva, cu toate că nu ştie nimica de legăturile lui deteriorate cu Ioana. Semnele şi visurile din ultimul timp au necăjit-o în aşa măsură ca s-a îmbolnăvit. Este adevărat că a primit scrisori optimiste de la el, care însă nu au avut darul s-o convingă că aşa este cum scrie. A avut chiar intenţia să plece la oraş să vadă ce se petrece acolo cu tinerii iar dacă simţămintele ei se adeveresc sau nu, dar nu a putut să plece fiindcă a năpădit-o boala. Toate acestea au trântit-o la pat şi pedeasupra Ion îşi dă seama că i-a slăbit şi memoria, nu mai gândeşte clar. Prezenţa lui nu o prea înţelege, mai ales în zilele următoare. Îi vorbeşte mereu de parcă nu ar fi fost plecat niciodată, ceeace o face fericită şi în acelaş timp se miră de hainele orăşeneşti pe care le poartă. Il vede cât de elegant este şi ce băiat frumos. A doua zi Ion se duce la preot din nou să-i mulţumească că s-a purtat frumos cu bunica lui. Este bine primit, atât de el cât şi de Lina. Ei se oferă să-l ajute, să mănânce zilnic la ei deoarece bunica nu mai este în stare să-i pregătească bucatele, dar Ion refuză fiindcă gospodăria casei este dusă în continuare de vecina lor, care se arată foarte binevoitoare faţă de bătrână şi de el, mai ales când s-a arătat dispus să-i plătească pentru aceste servicii. A venit cu o sumă de bani mai mare ca să poată face faţă la orice eventualitate. Patronul lui, Domnul Ionescu i-a acordat două săptămâni aşa că are timp să pună toate la punct aici. Spre marea lui fericire, bunica se simte din ce în ce mai bine, poate chiar în una din zile să se ridice din pat şi să stea aşezată pe un fotoliu. Ion îşi face reproşuri că a părăsit-o şi în acelaş timp îşi dă seama că altfel nu se putea, trebuia să aleagă între Ioana şi ea şi în fond un părinte nu poate avea pretenţia ca copii să renunţe la o carieră sau la o dragoste pentru ei. Dar cu toate acestea Ion este încurcat, deoarece mulţumirea lui că bunicii îi merge mai bine nu este decât în parte. Pe deoparte nu o poate părăsi din nou, fiindcă dacă ar face-o este sigur că se va prăpădi, iar pe de altă parte îl aşteaptă treaba la oraş, dar şi Ioana, pe care nu doreşte s-o lase singură un timp mai îndelungat. După câteva zile primeşte o scrisoare de la ea în care îi arată toată compasiunea pentru ceeace s-a abătut asupra lui, faptul îl mişcă. Îi răspunde pe larg, explicându-i întreaga situaţie. Spre deosebire de alte dăţi, este pentru prima oară că îi dă să înţeleaga că-i pare rău că a părăsit-o pe cea care l-a crescut. Ioana înţelege situaţia că durerea face câteodată pe om sincer, mai bine zis îl scoate din corsetul relaţiilor de rigoare, dealtfel necesare în raporturile dintre oameni. Altfel nu se poate, ce s-ar alege de omenire dacă toată lumea şi-ar spune pe faţă ce gândeşte unul despre altul. Atitudinile de rigoare nu sunt minciuni şi nici nu pot fi considerate ca atare, ci sunt necesare. Ion îi scrie şi patronului căruia îi explică despre ce este vorba, cerând o prelungire a învoirii, ceeace i se aprobă, domnul Ionescu fiind un patron înţelegător care nu a exploatat niciodată pe cei ce lucrează la el.

După perioada în care se părea că se va însănătoşi, bătrâna se simte când mai bine când mai rău. Pentru a se lămuri, Ion cheamă medicul din nou. Acesta îi repetă că toată boala se datoreşte în primul rând bătrâneții ei şi în al doilea rând grijilor. I se prescriu medicamente întăritoare însă cel mai bun medicament este prezența lui, care parcă i-a dat posibilitatea să rețină sufletul să nu-şi părăsească trupul, pentru a sta încă un timp cu el. Dându-şi seama că nu poate influența cu nimica evenimentele este hotărât să aştepte, chiar dacă aceasta va avea influențe negative asupra carierei lui atât de promițătoare. Gândeşte totuşi că sufletul celei care îi este atât de drag valorează mai mult ca orice pentru el. Dar evenimentele se precipită, țara se află în fierbere. Armele încep să scuipe moarte de ambele părți, armata română trece Prutul ca să elibereze, împreună cu cei ce au contribuit voit la răpirea lor, teriitoriile până la Nistru şi vrând nevrând să meargă şi mai departe ca carne de tun pentru o putere străină. La cârma țării se află un guvern format din militari care nu pricep prea mult despre politică, mai degrabă tcatici militare. Lumea este îngrijorată de ce va urma, fabricile lucrează în pricipal pentru înarmare şi produse de război, acest cuvânt abject care ar trebui şters ca noțiune din toate limbile. În aceste timpuri continuă Ioana să studieze. Citind rândurile lui Ion că bunicii îi merge ceva mai bine se bucură de veste, dar nu trece nici o săptămână de la plecarea lui că aude într-o zi spre seară o maşina care se opreşte în fața casei. Uitându-se curioasă pe fereastră, vede cum coboară Dan încărcat cu o mulțime de bagaje. Inima începe să-i bată mai tare, dar în acelaş timp se sperie şi fără să-şi dea seama ce face fuge la uşa camerei ei şi o încuie, fără nici un motiv aparent. În ultimul timp s-a gândit din nou la el, după o perioadă destul de îndelungată când aproape îl uitase, în zilele când Ion se hotărâse să-şi schimbe radical atitudinea față de ea şi de Mary. Dacă nu ar fi stat la părinții lui Dan poate că nici nu s-ar mai fi gândit la el. Tăcerea lui a început s-o intrige, simte că pregăteşte ceva, nu crede că a părăsit-o pentru totdeauna fără să-i dea înainte un semn de viață cât de cât de mic. Poate vrea s-o uite, ştiind că ea nu vrea să renunțe la Ion, dar ipoteza asta nu este valabilă fiindcă ştie doar că ea locuieşte la ai lui, vrând nevrând tot va trebui să vină să-şi vadă părinții şi atunci o va întâlni chiar dacă nu ar dori aceasta. Panica o cuprinde din ce în ce când se gândeşte ce va urma. În scurt timp se aud zgomote în casă, se aduc bagajele de către tatăl lui, femeie de srviciu nu au aşa că toată treaba trebuie să şi-o facă singuri. Ca să se linişteascã Ioana se aşează pe fotoliul de lângă sobă şi începe să citească o carte, însă în emoția ei nu poate să treacă peste nici un rând, fiindcă nu poate înregistra nimica. După două ore, spre ora zece, totul intră din nou în tăcere. Iese încet din cameră, merge la baie ca să se pregătească de culcare, apoi revenind în cameră se încuie din nou şi nici nu termină să ajungă la pat că aude pe cineva care umblă încet de tot pe coridorul din

față, ca în cele din urmă să se oprească în fața camerei ei. Speriată ascultă cu atenție, nu face nici un zgomot, stinge lumina, îi este parcă frică să şi respire. Deodată tresare, aude o uşoară şi timidă bătaie în uşe. ªtie cine este, maşinal se duce să deschidă, în fața ei stă Dan. Se vede pe figura lui că este emoționat. Cu toate că era sigură pe cine va vedea, se arată totuşi surprinsă. El îi apucă mâinile şi fără să zică nimica i le sărută pe amândouă, apoi se întoarce, vrând să se ducă, dar ea are un gest spontan care vrea să zică să nu plece, să intre. Văzând că este dorit intră în cameră şi se aşează pe fotoliul pe care a stat de atâtea ori în copilărie ca adolescent. Ioana închide uşa, încet să nu facă zgomot şi spre surprinderea lui o încuie, apoi se aşează pe pat. Până acuma niciunul nu a scos vreo vorbă. El stă parcă hipnotizat uitându-se la ea. Este atât de fericit că se aflã din nou după atâta timp în preajma ei că uită să vorbească, simțind nevoia s-o soarbă din ochi, i se pare că visează. Ea este aceea care salvează situația, punându-i întrebarea ridicolă.

- " Ai venit ? la care el răspunde instictiv, tot atât de ridicol din moment ce stau față în față.

- " Da . . " apoi se scoală în picioare, o apucă de umeri, o ridică fără ca ea să aibe cel mai mic gest de opunere şi o sărută uşor pe buze, mângâind-o pe păr în care timp îi vorbeşte.

- " Draga mea, nici nu ştii ce fericit sunt . . . . sunt iar lângă tine . . . ce lungă a fost despărțirea de data asta . . . am crezut că am să te uit, dar nu am reuşit . . când mi-am dat seama că nu mai pot răbda să stau departe de tine, am venit într-un suflet . . . " , se uită la ea să vadă ce reacție au spusele lui, dar ea rămâne impasivă, fără nici o expresie a feței, aştptând să afle ce urmareşte Dan. Dar el nu dezarmează continuând să vorbească după o pauză scurtă, în care timp a cercetat-o, - " Vino cu mine, sunt cu maşina mea, am cumpărat-o dintr-un premiu care mi-a fost acordat . . . hai să plecăm în altă parte . . . să începem o viață nouă . . numai noi doi . ." se opreşte în mijlocul frazei şi continuă s-o mângâie, fără să dea impresia că aşteaptă un răspuns, deoarece ştie că propunerea lui nu este deocamdată realizabilă. Ioana se uită ca fascinată, este încântată de moment. Se lasă lin cu capul pe pieptul lui, iar cu mâinile îl apucă de umeri. Dan o cuprinde în brațe şi amândoi stau aşa un timp, apoi îi ridică capul şi o sărută cu pasiune. Ioana se lasă complet în stăpânirea lui. Trezit la realitate el devine din ce în ce mai nervos, îi mângâie fața, gâtul, umerii, tot corpul, apoi îi scoate cămaşa de noapte şi amândoi se scufundă în cele mai subtile şi frumoase simțăminte de dragoste, după care mulțumiți se întind pe pat uitându-se unul în ochii altuia fără să-şi spună ceva. În cele din urmă el se ridică şi vrea să se ducă dar ea îl roagă să nu plece, să rămâna cu ea în noaptea asta. Până spre dimineață nu închid ochii iar, în ziua următoare Ioana nu se duce la facultate, pentru prima oară în acest an. Se trezeşte

prima spre ora prânzului, se desface din brațele lui, se scoală şi începe să facă ordine prin cameră. Îşi face mustrări de conştiință în ce privesc părinții lui, ce o să zică că fiul lor a dormit la ea ? Ajunge însă la concluzia că nimeni nu este stăpân pe ființa ei, de care poate dispune cum crede ea de cuviință. Nu mai este copil şi nimeni nu are dreptul să se amestece în treburile ei amoroase. Are voie să trăiască cu cine vrea şi nu trebuie să dea socoteală nimănui de asta, nici măcar lui Ion. Gândind aşa se linişteste. Între timp Dan se trezeşte şi el, văzându-se în patul ei este buimăcit, îşi revine însă repede, se ridică, o sărută şi dispare. După un timp se întoarce îmbrăcat şi pus la punct. Ioana îl întreabă totuşi ce vor spune părinții lui că a dormit la ea.

- " N-ai nici o grije în privința asta . . . sunt oameni discreți şi nu de modă veche, mai ales când este vorba de mine . . . şi apoi cred că nici n-au observat că nu am dormit în pat la mine. " Ceeace ea nu crede, dar nu mai insistă lăsând întrebarea fără răspuns, nu merită să se frământe numai pentru atâta. Noaptea i-a plăcut nespus de mult şi în acelaş timp îi pare rău că nu a fost la facultate. Lipseşte rar, fiind apreciată pentru notițele ei complete de care se folosesc şi colegii, dar o lipsă nu contează prea mult, nu face nimica, le va completa de la colegul ei Nicu, care şi el este tot atât de bine pregătit. Pentru a nu provoca confuzii sau nedumeriri îi explică lui Dan că diminețile nu se pot vedea deoarece are cursuri, mai ales că este în ultimul an decisiv, după care urmează pregătirea pentru licență. Iar după amiezele până la şapte şi jumătate trebuie sa se pregătească pentru a doua zi, să citească şi să adâncească ce s-a predat în aceea zi, după care de la opt poate fi liberă să-l vadă. Deasemenea îi explică situația lui Ion, care este plecat la bunica lui bolnavă, ea fiind deci liberă total pentru Dan, care dealtfel se simte cam jignit de această situație, considerându-se ca un produs de rezervă pentru ea, dar gândind logic ştie că nu este aşa. În fond dacă nu ar fi vrut din considerente de cinste față de Ion nu l-ar fi primit şi nici nu s-ar fi iubit cu el în noaptea asta. În felul acesta Dan îşi dă seama că Ioana îl iubeşte, dar că încă nu este complet convinsă de ceeace trebuie să facă, să rămână cu el sau cu Ion, dar toate par că pe el l-a ales, deci cu Dumnezeu înainte, victoria este aproape, gândeşte el, făcându-şi în felul acesta curaj. Vrând, nevrând el este obligat să accepta programul ei, înțelege situația că doar şi el a studiat şi ştie ce înseamnă să doreşti să termini cât mai repede ca să poți începe cariera pe care ți-ai ales-o. Obține însă ca la prânz să nu meargă la cantina studențeasca ci să mănânce cu el acasă, o va duce la facultate şi o va duce cu maşina înapoi. Ei îi convine deoarece în felul acesta câstigă o oră în plus pentru învățătură. A doua zi la prânz vine acasă unde i se serveşte un prânz bogat şi gustos, iar seara la şapte şi jumătate se înființează Dan la ea, conform înțelegerii. Fericit că va petrece iar în compania ei o ridică, învârtind-o cu putere, apoi cei doi tineri se amuză spunându-şi fel de fel de glume de care râd cu poftă. Nu trece nici un sfert de oră că sună cineva la

soneria ei separată. Intrigată Ioana se uită la Dan, care dă din umeri, ceeace vrea să zică că nu-şi poate închipui cine poate fi. Ea se sperie ca nu cumva să fie Ion, dar aceasta este imposibil fiindcă el nu este în oraş, i-a spus ce s-a întâmplat cu bunica lui. Ioana vrea să meargă să deschidă, dar Dan o opreşte, doreşte să se ducă el, gândeşte că este mai bine, nefiind un străin ci unul de-al casei. Ioana însa îl roagă s-o lase pe ea fiindcă în fond la ea s-a sunat. Dacă este un coleg sau colegă ar putea da naştere la suspiciuni văzându-l pe Dan. În timp ce ei se codesc în toate felurile se aude din nou soneria, de data asta cu insistență. Ioana se grăbeşte şi spre marea ei surpirndere în fața uşii stă Sanda, colega ei. Acuma îi pare rău că s-a dus, fiindcă nu poate refuza s-o poftească să intre. Dar este tot bine că s-a dus, căci altfel s-ar fi putut trage concluzia că el vine de la ea, aşa insă . . . . Ioana se preface că-i pare bine de vizită şi o pofteşte nu la ea ci în salon unde s-a refugiat Dan pe care îl prezintă ca pe fiul gazdelor. Sanda se uită foarte amuzată la el. Deci ea nu este fata cuminte aşa cum o ştiu toți colegii şi cum are reputația la facultate, este mai ascunsă de cum se credea, gândeşte ea, dar ca să nu pară mirată se preface că-i pare bine de cunoştiință. Pretextul cu care a venit este să-i ceară notițe, în realitate vrea să ştie ce este cu Ion. În ultimul timp nu l-a mai văzut ceeace o intrigă. Ioana îi dă însemnările crezând că asta vrea, cu speranța că va pleca, dar ea nu se mişcă. Se aşează în fofoliu, pune picior peste picior şi aşteaptă ca unul din ei să înceapă discuția. Ioana fierbe, iar Dan este stingherit. Sanda obsearvă cât de stingheriți sunt amândoi, se face deci comodă în fotoliu şi începe o conversație cu totul lipsită de importanță, fără nici o legătură cu scopul vizitei. Dan şi Ioana răspund maşinal. El rămâne totuşi în salon, fiind sigur că este mai bine aşa, dar Sanda tot nu se mişcă şi fără o altă introducere întreabă aşa într-o doară.

- " Ce mai faceți voi, nu v-am mai văzut de mult“punând accentul pe voi, apoi -“ . . . dar Ion unde este ? " Dan nu scoate o vorbă şi Ioana este vădit încurcată. Nu-i răspunde. Ce urmăreşte cu această întrebare şi dece atâta răutate față de ea ? gândeşte Ioana, dar Sanda nu se lasă bătută, întreabă din nou unde este Ion. Întelegând că nu este bine s-o înfrunte, Ioana îi răspunde.

- " Este plecat la el acasă . . . bunica lui este foarte bolnavă . . . a fost chemat urgent printr-o telegramă. " Îi dă toate aceste explicații de parcă ar fi fost obligată s-o facă. Satisfăcută Sanda continuă să vorbească vrute şi nevrute. Dan este surprins şi enervat de atitudinea colegei Ioanei, însă nu intervine, dacă ar face-o ar strica mai mult, aşa cel puțin poate salva aparențele că se află cu ea aici în sufragerie. Deci cel mai bun lucru este să tacă, s-o lase pe Sanda să-şi facă mendrele.

- " Ce noroc ai avut Ioano . . . Ion este un băiat foarte bun . . . faceți un cuplu minunat . . . sunteți frumoşi amândoi." , se uită fix la ea, dar Ioana nu face nici un gest. Are fața crispată, gata, gata să izbucnească. La un moment dat are chiar intenția s-o

facă, s-o dea pur şi simplu afară, dar îşi dă seama că aşa ceva nu este posibil şi nici nu-i stă în obişnuință să procedeze într-un fel necivilizat, chiar față de cineva necivilizat. Trebuie ea s-o pună pe neruşinata asta în încurcătură. Sanda se întărâtă din ce în ce, mai ales când vede că de fapt nu poate afla nimica şi vorbele ei nu au efectul scontat, spune deci în continuare.

- " Cred că ai trebui să te grăbeşti să-l iei, căci altfel . . . " De data asta se uită cu malițiozitate la Dan. El se face că nu înțelege provocarea, deoarece în realitate nici nu-l interesează toată această neghiobie a cestei femei, care dealtfel este în ochii lui foarte atractivă, dar atâta tot. Ioana în schimb fierbe. Auzind ce spune se scoală brusc în picioare, se abține cât poate, arătându-se calmă. Sanda a depăşit orice limită, o credea prietenă şi când colo dă dovadă de răutate nemăsurată şi pedeasupra şi atitudine de mahala, ceeace nu stă bine unei fete cu pretenții. Ioana îi plăteşte cu aceeaşi monedă, ceeace o dezarmează.

. - " Ai dreptate, nu oricine are norocul meu . . . numai fetele cinstite găsesc băieți ca Ion . . . " La asta Sanda se simte ofensată, a priceput foarte bine ce a vrut să zică. Ioana ştie anumite lucruri despre ea, le-a auzit de la colegi, dar ea nu este aceea care să facă caz din asta, le-a considerat ca răutați, şi chiar dacă ar fi fost adevărate nu o interesau, fiecare face ce vrea, a gândit ea. Atâta timp cât nu deranjează, sau mai bine zis nu loveşte în cineva. Acuma Sanda îşi dă seama că ceeace face şi zice ar putea fi considerat calomnie, dar vorbele Ioanei au atins-o făcând-o şi mai iritată. Dan la rândul lui devine din ce în ce mai iritat, se scoală în picioare, se plimbă prin cameră ca un leu în cuşcă. Dar, toate acestea nu o deranjează pe Sanda, din contra, nici nu are intenția să se mişte de la locul ei şi continuă s-o atingă pe colega ei cu vorbe răutăcioase şi tendențioase, dar subtile, pe un ton normal.

-" Îmi pare rău că nu este Ion aici, mi-ar fi plăcut să stau cu el de vorbă . . . este un băiat inteligent şi cult, dar mai ales frumos . . . ca animal, un bărbat care atrage. " De data asta Ioana nu răspunde, este din ce în ce mai sufocată de indignare, din care cauză nici nu a priceput ce a vrut să spună, spre fericirea ei dealtfel. Dan însă a înțeles tot, nu în el vrea să lovească, persoana lui n-o interesează pe Sanda. Fata asta îl iubeşte pe Ion şi face tot ce face din gelozie. La început a crezut că o face ca să-şi arate oprobiul de felul cum se poartă Ioana cu logodnicul ei şi nu pricepea cu ce drept o face. Acuma a înțeles, trebuie să fi fost ceva între ei, altfel nu se poate. Deci şi cu asta a trăit şi cu Sanda a înşelat-o pe Ioana, ce nemernic. Înțelegând despre ce este vorba se linişteşte şi se reaşează pe fotoliu. Lupta de cuvinte dintre cele două femei îl amuză chiar şi se gândeşte că ceea ştie şi a spus ar putea la un moment dat să-i fie cu folos, dacă planul lui cu bătrâna amantă nu va reuşi. Ioana în schimb nu-şi poate închipui ce urmăreşte Sanda de fapt. În mintea ei este toată această situație nebuloasă, fiind convinsă că totul

de învârteşte în jurul faptului că Dan a fost văzut cu ea, dar adevărul este altul. Sanda văzând că Ion nu mai dă nici un semn de viață la ea, a vrut numai să ştie ce se întâmplă cu el, dar prin prezența lui Dan s-a trezit în ea flerul femeii care îşi dă imediat seama ce se întâmplă în jurul alteia când este surprinsă cu un alt bărbat decât cel obişnuit, chiar dacă realitatea este alta, dar aici ea nu se înşeală, a simțit just, căutând deci să bată fierul cât este încă cald.

Sanda este din ce în ce mai întărâtată de atitudinea impasivă a Ioanei, dar nu are curajul să vorbească deschis, să-i spună că Ion îi place, că a trăit cu el, că el vine câteaodată la ea ca să se destindă după o zi de muncă grea. Niciodată o femeie nu va face asta pentru a o înfrunta pe cea înşelată. În continuare spune deci ironii destul de bine mascate cum că colegii o consideră ca cea mai cuminte din toate şi multe altele, însă nici acuma nu i se răspunde, Ioana s-a lansat într-un mutism complet, ceeace o determină pe Sanda în cele din urmă să se ducă. La plecare îi atrage atenția că a avut o purtare execrabilă şi că de acum încolo nu o mai consideră ca prietena ei, că dealtfel şi domnul Profesor Doctor Dan Dumitrescu este de aceaşi părere. Se uită la Dan care dă aprobativ din cap. Sanda este destul de jenată auzind cu cine are deaface, dar Ioana îi spune să nu-i mai adreseze niciodată cuvântul fiindcă nu-i va răspunde chiar dacă colegii ar condamna-o din cauza asta. Sanda pleacă furioasă că aparent nu şi-a atins scopul. Lui Dan i-au trecut de mult nervii fiind chiar amuzat de scenele văzute şi trăite între două rivale. Pe Ioana însă a enervat-o foarte mult tot ce s-a petrecut dar nu-şi poate da seama dece Sanda a făcut asta şi cu ce scop. În mintea ei încă nu a intrat ideea că Ion ar fi putut s-o înşele cu Sanda care este geloasă, ceeace e detrminat-o s-o supere. Crede încă că a simțit de legăturile ei cu Dan şi că ar putea să-i spună lui Ion că l-a văzut cu ea aici unde locuieşte. Nu este proastă, gândeşte ea, şi-a dat seama că prezența lui Dan nu poate fi ceva întâmplător şi indiferent. Gândul acesta o înebuneşte. Cu ce ochi o să apară în fața lui când va afla şi ea i-a făcut atâtea scene pedepsindu-l pentru vini minore. În disperarea ei îi pare bine că este cineva lângă ea cu care să poată vorbi, căruia să se poată destăinui, să-şi descarce sufletul. Până acuma nu a făcut-o, fiindcă nu a avut pe nimeni în care să aibe cea mai mare încredere, aşa cum are acuma în Dan. După ce se linisteşte puțin începe să vorbească cu o voce tremurândă şi plină de frică.

- " Ai să crezi că sunt nebună şi că nu ştiu ce vreau . . . " îi spune ea lui Dan imediat după plecarea Sandei.

- " Ce vrei să spui cu asta ? , îi răspunde Dan, simțind că însfârşit a sosit momentul să-i comunice ce doreşte de atâta timp. Nu a vrut ca el să fie acela care să

înceapă, ci a căutat un motiv să poată s-o facă el, ori unul mai bun ca acesta nici nu se poate, dar mai aşteaptă să vadă ce spune Ioana.

- " Mi-e teamă că infecta asta să nu spună ceva lui Ion . . . numai la gândul acesta sunt deadreptul înebunită . . . ." , se opreşte câteva secunde, caută să prindă curaj, apoi se uită la el şi continuă să-i vorbească , - " Ascultă Dane, nu-l cunoşti pe Ion . . . acuma că suntem prieteni buni şi ne plăcem foarte mult, nu neg, pot să-ți vorbesc deschis, mai ales că ai o meserie tocmai în legătură cu oamenii, aşa că eşti mai în măsură să mă înțelegi ca alții . . . . Ion nu este un om sănătos, ştiu asta, am simțit-o pe pielea mea, îl cunosc de mic copil, îi cunosc familia, este ca un frate de-al meu, ne potrivim sufleteşte, dar . . . . şi aici este un mare dar . . . . Ion are psihicul bolnav, are nervii tociți, nu ştiu dece că doar nu a trecut prin prea multe nenorociri, din contra, a avut o copilărie şi o tinerețe liniştită . . nu bogată, dar curată, fără griji aparente . . . . . cu el nu poți vorbi, la cea mai mică piedică îşi pierde controlul voinței şi intră într-o stare vecină cu catalepsia, care durează destul de mult şi care îl dărâmă . . . . zile întregi după nu mai este om normal şi nu mai poți face nimica cu el . . . vezi tu, de asta mi-e frică, nu de faptul că m-ar părăsi, ştiu că n-o s-o facă niciodată . . . . cu toate astea nu ştiu dece, dar în ultimul timp se poartă foarte urât cu mine şi asta numai aici la oraş, la țară în satul nostru natal este altul, cel dinainte . . . . nu mai vine în fiecare seară ca înainte şi când vine este arțăgos, supărăcios şi nervos . . . câteodată aproape că nu-l mai recunosc, este parcă alt om . . . puteam să jur că afară de mine nu mai există nimeni pentru el pe lumea asta . . . şi . . . mă neglijează . . . . " , se opreşte o clipă în care timp Dan îşi prepară lovitura cea mare, a asoit momentul, dar o lasă să mai spună, să-şi descarce complet sufletul, este mai bine pentru ceeace va urma, gândeşte el, nu doreşte s-o şocheze prea mult. Ioana se uită la el şi continuă , - " . . . şi totuşi mai țin la el . . . şi toate acestea, cum am spus, s-au petrecut de când este aici la oraş . . . am vrut de mai multe ori să controlez care este adevărul, dar nu am putut s-o fac . . . sunt femeie şi m-aş fi făcut de râs . . " , se opreşte şi pentru prima oară izbucneşte față de Dan în plâns, ea care este atât de tare, dar din cauza nervilor nu se poate abține. În tot acest timp Dan se uită cu milă la ea, îi înțelege starea şi situația între ea şi Ion, cât este de descumpănită, neştiind ce să facă, cum să procedeze, fiindu-i mai mult teamă de sănătatea lui Ion decât de faptul că ar putea s-o părăsească. Se hotăreşte deci să-i spună tot ce ştie, fără menajamente, acuma fiind momentul cel mai potrivit.

- " Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar am făcut ceva ce n-am făcut niciodată, asta încă înainte să pleci la tatăl tău în vacanță . . . am venit la tine să te văd . . . am pterceut împreună cele mai frumoase zile ale vieții mele . . . a fost minunat . . atunci nu am avut curajul să-ți spun ceva fiindcă totul a fost aşa de minunat că nu am vrut să stric nimica din acea atmosferă de bucurie la care am luat amândoi parte . . . ." ,

Ioana vrea să spună ceva, dar el îi pune mâna uşor pe gură, rugând-o să tacă şi să asculte, - " . . . . te rog lasă-mă să-ți spun totul şi apoi ai să-mi spui şi tu ce crezi şi gândeşti . . . . . deci după ce ne-am despărțit m-am întors la treaba mea de medic . . . terbuie să-ți spun că munca mea este una de foarte mare răspundere, de ea depinde viața şi sănătatea oamenilor care vin la mine când nu se simt bine . . . am lucrat mult şi în acelaş timp m-am gândit mereu la noi . . . . . m-am hotărât să nu întreprind nimica, să te las să fierbi în propria ta gândire, sperând că vei afla adevărul şi-ți vei da seama că legătura ta cu Ion nu merită să fie continuată, orice s-ar întâmpla cu el . . . nimeni nu poate avea pretenția ca un altul să se sacrifice pentru el, să-şi strice viața şi viitorul numai pentru a înțelege ceeace nu se poate înțelege . . . . . dacă te sacrifici pentru cineva apoi trebuie acel cineva s-o şi merite, iar dacă acel cineva îşi bate joc de sacrificiul tău atunci nu există altă soluție decât despărțirea . . . . . deci, când am plecat m-ai rugat să-ți dau un răgaz, un timp . . . ori acest timp a trecut . . . am aşteptat aşa de mult ca să-ți dau acest timp să te gândeşti şi să-mi spui ce ai de gând, fiindcă ceeace va urma va fi hotărâtor atât pentru tine cât şi pentru mine . . . . . văd ca tu nu ai putut să te convingi de ceeace ți-am spus eu, deaceea m-am hotărât să-ți spun totul . . " Ioana tresare, se îndreapta spre el şi fără să se lase întreruptă spune.

- " Te rog încă odată să te explici clar şi fără ocolişuri . . . da, mi-ai mai spus ceva mai de mult, ceva vag, o aluzie numai . . . . da, după asta m-ai rugat să-ți dau răgaz, ori acest timp a trecut de mult fără să poți la rândul tău să-mi dai dovezi . . . . acuma însă când vrei din nou să-mi spui acelaş lucru trebuie să vii cu dovezi, altfel nu mai avem ce ne spune şi totul se va termina . . . . . şi dacă duci din nou vorba, te rog s-o duci până la capăt, sunt dispusă să te ascult şi te voi crede pe cuvânt. " După câteva secunde de tăcere Dan îşi adună gândurile şi începe încetul cu încetul să-i povestească tot ce a văzut.

- " Da, m-am dus la doamna Troianescu, am vrut să vorbeasc cu ea, să ştiu ceva despre faptul că nu a mai vrut să te aibe la ea şi atunci văzând că nimeni nu deschide uşa m-am dus la o fereastră, m-am uitat înăuntru, perdele nu erau cu totul trase, se putea vedea bine ce se petrece acolo . . . . . " se opreşte, răsuflă adânc şi continuă, nu ştie cum să-i spună, ce cuvinte să folosească fiindcă totul a fost atât de scabros că îi este ruşine față de Ioana şi chiar față de el însuşi, - " Doamna Troianescu se afla în încăpere împreună cu Ion, au dus o discuție aprinsă . . . . . apoi ce să spus, ea l-a desbrăcat şi şi-a scos şi ea lucrurile de pe ea şi ce s-a petrecut nu-şi pot spune, este prea scabros . . . . . da aşa ceva nu mi-am putut închipui că este o femeie mai în vârstă să facă . . . . pur şi simplu s-a năpustit asupra lui . . . ." se opreşte, nemaiştiind ce să spună, se uită în podea. Ioana stă țeapănă fără să mişte şi fără să arate cea mai mică supărare sau indignare, iar când ajunge la scena dragostei fața i se crispează toată şi şi-

o acoperă cu mâinile, vrând parcă să se ferească să vadă în închipuirea ei ce-i povesteşte Dan. El se uită la ea aşteptându-se să izbucnească, dar stăpânirea ei este şi de data asta foarte puternică. Nu face decât să spună mai mult pentru sine.

- " Cum se poate porcăi un om . . . ", apoi privindu-l pe Dan drept în ochi îi zice pe un ton autoritar, - " sper că nu m-ai mințit şi mi-ai spus adevărul. "

- " Nu ți-am spus decât purul adevăr . . . nu ştiu dece, dar de prima dată când te-am văzut mi-am dat seama că nu eşti fericită, cu toate că voiai să pari . . . în fond erai mereu şi eşti nefericită cu Ion . . . . dar nu ai vrut s-o recunoşti nici chiar față de tine însuți . . . . nu am dreptate ? "

- " Da ai . . . . " , spune Ioana pe un ton amar, dând din cap. În sinea ei îi pare rău că a trebuit să cedeze, nu față de Dan ci față de ea însăşi. Îşi aduce aminte de visele bunicii lui Ion, de mama ei care şi ea era cineva cu nervii slabi, nevropată şi cu capul mai mult în lumea cealaltă decât pe pământ, dar ea este tare, credincioasă şi plină de proiecte de viitor, aşa cum îi stă bine oricărui tânăr. Dan se scoală în picioare şi înainte să plece îi spune.

- " În primul rând te rog să mă ierți că ți-am spus asta, dar am considerat că este bine să ştii ce făcea de fiecare dată înainte să vină la tine . . . . la întoarcerea lui Ion am să te duc şi pe tine să vezi cu ochii tăi, este mai bine aşa . . . ca să nu crezi cumva că te-am mințit . . . nu am nici un interes s-o fac . . . . . şi bineînțeles dacă eşti de acord. " Cu asta iese afară lăsând-o singură, să mediteze în linişte.

Hotărânrea

Rămasă singură Ioana simte de parcă a bătut-o cineva. Ce zi, mai întâi Sanda cu obrăzniciile ei şi apoi Dan cu vestea. Te pomeneşti că a trăit şi cu Sanda, da, asta este, atitudinea ei era de o femeie geloasă care face orice să obțină un bărbat al alteia. Nu este imposibil acuma când a aflat cine se ascunde în spatele logodnicului ei, care nu ştie să facă altceva față de ea decât să aibe crize şi să înebunească pentru toate fleacurile. În ceeace priveşte fosta ei gazdă nici nu ştie ce să creadă, totul fiind atât de neaşteptat şi de scabros, încât nu poate intra în mintea ei, cum de poate o femeie care aparent pare serioasă să facă aşa ceva, să profite de un băiat tânăr pe care îl ştie logodit cu o fată de vârsta lui. Da, da, numai ea este aceea care poartă în fond toată vina, dar şi Ion, slab cum este nu a putut să refuze, ce ruşine pentru ea, când se gândeşte că venea şi o iubea după ce pleca de la coana Mary, acea în care părintele ei a avut cea mai mare încredere, acea pe care a ales-o să aibe grije de ea, s-o păzească ca pe propria ei fiică, care la urmă a dat-o afară de conivență cu Ion, ca amândoi să-şi poată face mendrele în

voie. Acuma îi vin în minte evenimente pe care nu le-a priceput, dar pe care nu le-a băgat în seamă, cum a venit Ion la țară să anunțe că coana Mary nu o mai doreşte, invocând motivul că vine o rudă de a ei şi asta cu ştiința lui Ion, logodnicul ei, acel care a pretins mereu că numai ea contează pentru el. Abea acuma pricepe multe alte lucruri pe care nu le-a putut dezlega în decursul anilor, faptul că s-a insistat atâta să se mute la coana Mimi şi asta o neruşinată codoaşă care a făcut corp comun cu aceste mârşăvii, iar plecarea ei dela bătrâna cea de c . . . . . . .unde nu mai era dorită, care de fapt a fost o piedică în planurile ei de a-l cuceri şi al avea şi multe altele îi vin în minte acuma şi le pricepe adevăratul sens. ªi pedeasupra Ion a pactat cu ele, a mințit-o tot timpul, s-a porcăit cu aia. Indignarea ei este atât de mare că nici nu ştie ce noțiuni să-i apară în minte, fiindcă nu este obişnuită să scoată vorbe urâte. De indignare nici nu poate măcar să plângă. În orice caz Dan nu a mințit ci a spus purul adevăr, poate chiar nu tot pentru a o scuti de alte necazuri. ªi pedeasupra acuma îi vine în minte de unde avea el în ultimul timp atâția bani, mai ales că nici nu putea câştiga cât a cheltuit în ultimul timp. Pe de altă parte aceasta nu înseamnă că Ion să se fi lăsat atras în cursă. A acceptat în cele din urmă, şi foarte delăsat să se coboare în mocirla care i s-a pregătit. S-a făcut complice chiar cu persoana care o urăşte pe ea, logodnica lui. Abea acuma îşi dă seama cu ce răutate a primit-o când a avut intenția să discute cu ea despre Ion, tocmai cu acea căreia i l-a luat ducându-l la pierzanie. Da, nu mai merge, trebuie să-l lase şi asta imediat, indiferent ce s-ar întâmpla cu el, bineînțeles procedând într-un mod civilizat, în măsura în care se poate vorbi logic cu el. Păcat de el, îşi ratează viața, nu nu, nu va mai putea sa stea cu el, îi va fi silă de el, de corpul lui. Când se va întoarce îi va spune că ştie tot, fără milă. Cum o să poata să-l mai lase să se apropie de ea. De câte ori n-o fi venit din patul coanei Mary în al ei, ce oroare, ce scârbă, ah. Gândurile ei zboară în toate direcțiile, i se pare că-i crapă capul. Ce fericiți ar fi putut să fie amândoi şi el a stricat totul. Dar dacă nu ar fi apărut Dan ce s-ar fi întâmplat ? Ce ar fi făcut după ce s-ar fi căsătorit cu ea ? Nu, nu ar fi mers bine, fiindcă tot s-ar fi aflat, ulciorul nu merge o veşnicie la apă, odată tot se sparge. Bătrâna ceea ar fi făcut spume la gură şi tot nu s-ar fi lăsat până nu i-ar fi despărțit. Poate că este mai bine aşa, gândeşte Ioana, şi-a scurtat chinul. Dacă i-ar fi spus că Ion trăieşte cu Sanda, nu s-ar fi supărat atât de rău şi nu s-a fi mirat prea mult, deoarece ea este o fată atractivă, tânără, care place la bărbați, iar Ion un exemplar frumos, pe măsura ei. Ar fi fost ceva de la sine înțeles, dar cu această bătrână isterică care este cu treizei şi ceva de ani mai mare ca el. Între una şi alta este o diferență ca între cer şi pământ. Cu toate că s-a făcut noapte destul de târziu doreşte să aibe pe cineva lângă ea, să n-o năpădească aceste gânduri care circulă fără întrerupepe în capul ei, somnul i-a trecut. Se duce în

sufragerie şi-l strigă pe Dan, neținând seama de părinții lui care în tot acest timp s-au ținut deoparte. El iese din salon unde doarme, în pijama fiindcă se culcase şi el.

- " Stai te rog cu mine, sunt foarte tulburată . . . . cât mai rămâi ? " îi spune ea după ce închide uşa.

- " Două săptămâni apoi plec înapoi. " După această scurtă conversație se lasă tăcere, apoi Ioana se apropie de el şi spre marea lui stupefacție îi spune.

- " Te rog ca de mâine să te ocupi ca în cel mai scurt timp să ne căsătorim. " La asta Dan se uită la ea, simțind de parcă l-a lovit cu ceva în creştetul capului. Ioana însă are impresia că ezită, văzându-l năuc, el însă nici nu are timpul să judece ce a auzit, nu s-a aşteptat la această propunere atât de repede. Nu ar fi crezut ca toate să aibe un efect atât de rapid şi puternic. Când îşi revine este cuprins de o oarecare indignare. Cum adică, îl ia de bărbat numai ca să-l pedepsească pe Ion ? Nu, cu asta nu este de acord, ce, el este manta de vreme rea ?

- " Ascultă Ioana, sunt foarte fericit de ceeace ai decis, poți să-ți dai seama . . . . dar . . . . am impresia că o faci pentru a-l pedepsi pe Ion . . ." Acest argument o încurcă, nu ştie ce să spună, în fond aşa este, cam asta s-a petrecut în capul ei, dar numai la prima vedere. Poate că dacă nu ar fi apărut Dan nu ar fi aflat şi nu s-ar fi despărțit de Ion, nu asta nu este posibil, tot ar fi aflat. Toate acestea au grăbit desnodământul, dacă nu o făcea Dan de partea lui, o făcea coana Mary de partea ei, cu alte metode, rezultatul ar fi fost acelaş, poate chiar mai brutal. Îi explică deci tot acest raționament pe care şi l-a făcut şi îi spune s-o înțeleagă că ea este acuma într-o perioadă de tranziție, că Ion i-a intrat în suflet, că-l cunoaşte de mic copil şi multe alte argumente mai mult sau mai puțin plauzibile. El o ascultă cu atenție, iar în cele din urmă găseşte că în fond are dreptate şi nu mai are ce obiecta. În fericirea lui nici nu poate să-şi exteriorizeze sentimentele, nu-i vine să creadă că Ioana este de acum încolo a lui şi numai a lui. A scăpat în fine de acest Ion. Îşi dă seama că totuşi va fi o perioadă de tranziție pe care va trebui s-o accepte, dar va face în aşa fel ca să fie cât mai scurtă. În orice caz amândoi ştiu şi sunt convinşi că nu este atât de uşor să-ți scoți pe cineva din suflet, care ți-a intrat adânc de tot. Dar omul propune şi Domnul dispune, să lăsăm deci ca evenimentele să-şi ia cursul care le-a fost dat, de către acel ceva pe care îl numim destin, căci fiecare din noi îi suntem supuşi, orice am face, în afară de mici corecturi, în mare nu scapă nimeni de el. Un înapoi nu mai există pentru Ioana şi ca această despărțire să fie cât mai de suportat este necesar ca ruptura să fie cât mai adâncă, de netrecut, radicală

În zilele următoare Dan îşi face fel de fel de programe, în aşa fel ca să pună toate la punct în cel mai scurt timp. În primul rând va pleca la țară s-o ceară preotului oficial,

fără asta nu se poate, ar fi o necuviință din partea amâdorora. Dar cel mai delicat lucru va fi acela să explice dece această grabă şi mai ales ce s-a întâmplat cu Ion, dece nu el ci Dan ? Tatăl ei nu a ştiut niciodată nimica de răcirea relațiilor dintre fiica lui şi Ion. În sat se ştia şi în special el cu Lina că după terminarea facultății Ioana se va căsători cu Ion. Dan la rândul său nu doreşte să apară ca un uzurpator şi nici Ioana ca cineva care schimbă logodnicii după cum bate vântul. Va fi greu de explicat, dar nici nu doreşte să-l arate pe Ion în lumina lui adevărată. Dan nu este cineva care doreşte răul rivalului său şi nici să distrugă sufletul cuiva. El este medic şi ca atare are menirea să vindece nu să îmbolnavească. Este sigur că ceeace va trebui să facă este foarte greu de realizat, în aşa fel ca toata lumea să iasă cu fața curată, diplomatic. Dar mai întât va trebui să ceară o prelungire a concediului, deoarece în mai puțin de două săptămâni cât mai are liber nu se vor putea rezolva toate. Face o cerere la clinica unde lucrează, explicând motivele şi obține prelungirea necesară.

Ioana la rândul ei continuă cu facultatea ceeace îi cere un efort mai mare, datorită faptului că în ultimul timp nu a avut posibilitatea să învețe ca deobicei din cauza neplăcerilor din ultima vreme. Efortul intelectual mărit o oboseşte peste măsură. Dan înțelege situația. Dealtfel doarme cu ea seară de seară şi o îngrijeşte aşa cum se pricepe în calitatea lui de medic. Îi administrează diferite doze de întăritoare şi calmante, care nu sunt dăunătoare unei bune activități intelectuale. Pe deasupra Sanda şi-a permis să facă unele afirmații răutăcioase față de colege şi colegi, ceeace a supărat-o mai mult pe Ioana, dar având în vedere că se va căsători cu Dan lucrul nu reprezintă ceva care s-o deranjeze prea mult. Numai faptul că nu va fi Ion ci Dan o să provoace o oarecare nedumerire. Dealtfel a pregătit terenul şi a lansat zvonul că a rupt-o cu Ion, că viitorul ei soț va fi un medic din capitală, om luminat cu un mare viitor. La sfârşitul studiilor va părăsi oraşul şi se va duce după el, dar în nici un caz nu va renunța la meseria ei, oricât de sus s-ar afla viitorul ei soț, doar pentru asta a învățat. Dar constată cu bucurie că nu este întrebată de niciunul din colegi care ştiu că aşa ceva ar fi ceva ce nu se cuvine. Numai Sanda face glume proaste pe tema asta. Cu această ocazie Ioana îşi dă seama că Dan nu a mințit fiindcă aude cu această ocazie unele amănunte care arată ca Ion a avut legături şi cu Sanda. Mulți se miră cum de este posibil ca cuplul Ioana, Ion care părea perfect să se despartă, dar . . . . . câte nu se petrec în lumea asta. În fond toate acestea nu pot fi decât în favoarea ei nemai trebuind să dea explicațiile de rigoare. Lumea nu va mai fi mirată când va afla că este măritată cu Dan şi nu cu Ion, din contra o va felicita. Nu ea va fi cea hulită ci Ion care s-a purtat cu ea în modul cel mai execrabil. Dar, problema capitală este tatăl ei preotul, Lina şi întreg satul. Aici toți ştiu că fata popii ia un flăcău al satului, cunoscut şi iubit de toți.

În mintea ei nu s-a trezit încă dorința de a comunica cu satul natal, fiindcă cel mai important lucru este să termine studiile şi să aştepte ca Dan să iasă oficial din anonimat. Apoi bunica lui Ion care zace pe patul de moarte, nu doreşte să-i strice ultimele zile ale vieții. Ion îi scrie de câteva ori ținând-o la curent cu evenimentele din sat. Bunica având o inima sănătoasă continuă să vegeteze, dar mintea o lasă din ce în ce şi nu mai ştie ce spune şi ce face, numai prezenta lui Ion o mai ține în viață. Aceste veşti o îndurerează pe Ioana în ceeace priveşte bunica şi în acelaş timp situația este în favoarea ei fiindcă Ion nu este de față şi încă nu ştie ce a hotărât. Este conştientă că bunica lui are nevoie de el şi asta este bine.

Dan în schimb nu este la curent cu toate aceste evenimente, Ioana nu i le spune, găsind că nu sunt importante pentru el. Zilele trec şi el aleargă în dreapta şi în stânga pentru îndeplinirea formalităților de cununie. Părinții lui sunt şi ei puşi la curent, ceeace îi bucură peste masură că fiul lor a găsit o fată serioasă, la nivelul lui intelectual, de familie bună. Dan organizează în una din zile o masă comună cu ei şi Ioana. Se stabileşte ca după zece zile să plece la țara, cu ocazia Crăciunului, unde au de gând să se logodească la biserică, cu puțin timp înainte de cununie. Dar, în prelabil va trebui să fie anunțat preotul, să fie pregătit, fiindcă îi va veni destul de greu când va afla vestea. Ioana va trebui să apară în fața lui ca o pocăită, deoarece nu a vrut să sculte de sfaturile lui. Acuma vede câtă dreptate a avut când a fost împotriva căsătoriei ei cu Ion. Dar aranjamentele finale încă nu au fost puse la punct. Ioana este de părere ca Dan să plece singur la țară s-o ceară, dupăce Ioana va scrie tatălui ei o scrisoare cu explicațiile de rigoare. Evenimentele însă se precipită şi niciunul din punctele programului nu se mai potriveşte cu realitatea. Situația internațională se înrăutățeşte, de pe front vin veşti din ce în ce mai proaste, pierderile românilor sunt foarte mari, mii şi mii de tineri pier pe câmpul de luptă, pentru nimica şi iar pentru nimica. Războiul izbucnit capătă din ce în ce un caracter mai dezastros. În țară se simt în ultimul timp lipsuri de toate felurile. Se aude că aliații au început cu bombardarea oraşelor provocând distrugeri din ce în ce mai mari. Mii de monumente istorice sunt pur şi simplu aruncate în aer, o crimă de care omenirii îi va trebui să-i fie odată ruşine. În colțul unde tinerii noştri trăiesc încă nu a pătruns dezastrul atât de puternic ca în capitală. Doctorul Dan a fost mobilizat pe loc aşa că nu trebuie să meargă pe front, iar Ion a fost scutit de serviciul militar. Stă lângă bunica lui care se simte din ce în ce mai slăbită pe măsură ce trece timpul. În cele din urmă nu mai poate să se ridice din pat. El este disperat că singura care are față de el cele mai sincere sentimente se duce, dar mai ales că i se încurcă toate socotelile. Nu ştie cât o să țina boala, banii sunt pe terminate şi pedesupra nu primeşte veşti de la Ioana, dar cel mai mult îl îngrijorează situația din țară, construcțiile se împuținează şi

războiul nu pare să poată fi câştigat. Hoardele duşmane se îndreaptă din ce în ce de granițele țării. Între timp i-a scris de mai multe ori Ioanei, dar nu primeşte nici un răspuns, numai la prima i-a răspuns, arătând că-i pare rău de boala bunicii, de atunci nimica. Aceasta îl frământă în egală măsură, ce s-o fi întâmplat ? ªi el care este țintuit aici, nu poate face un pas, bătrâna îl reclamă în permanență. Îi este frică că va pieri tocmai atunci când nu este prezent, ceeace nu doreşte în nici un caz. Se duce de câteva ori la preot care îi spune că Ioana a scris numai odată şi că se simte bine, că se pregăteşte foarte intens cu teza de licență, mai mult nu ştie nici el. În orice caz este ceva în neregulă la mijloc. Toate acestea îi îmbolnavesc sufletul pe zi ce trece. Are dese amețeli şi stări de melancolie din care nu poate ieşi decât cu greu. Nopțile doarme agitat, a devenit palid la față şi foarte irascibil. Simte din când în când de parcă i se urcă sângele la cap iar câteaodată îşi pierde chiar memoria, dar îşi revine. În una din zile îl roagă bunica să cheme preotul la căpătâiul ei. Ion este disperat, dă fuga la preot care vine imediat.

- " Părinte . . . . te rog să te rogi pentru mine şi pentru Ion . . . . . eu nu mai am mult de trăit . . . . te rog să mă binecuvântezi aşa cum se cuvine unui bun creştin . . . . . sunt bătrână, mi-am trăit viața . . " Preotul ține slujba cerută, o binecuvântează, îi dă să sărute crucea şi emoționat îi spune lui Ion.

- " Eşti un băiat bun Ioane . . . sunt mulțumit că am să te am ca ginere. " Lui Ion îi vin lacrimile şi simte din ce în ce cum i se întunecă mintea. Se uită la bunica lui apoi la preot şi-şi dă seama că generația lor se duce, că ei şi-au îndeplinit misiunea pe acest pământ. Îi pare rău că Ioana nu este de față, îi va scrie şi îi va povesti ce se petrece aici.

După două săptămâni de frământări intense, în care timp Ion şi-a pus mii de întrebări, fără să poată răspunde la niciuna, îl cheamă bunica, rugându-l să se aşeze în fața ei. El o ridică de pe pernă susținându-i capul slăbit. Ea îl roagă să fie atent, să n-o întrerupă, fiindcă nemai având mult de trăit trebuie să-i spună ultimele ei dorinți înainte de a-l părăsi pentru totdeauna de pe acest pământ. Lui îi curg lacrimile pe obraz, simte cum se topeşte în brațele lui, cum o lasă puterile. Bătrâna începe să-i vorbească cu o voce slabă, rar dar răspicat, ca să se facă cât mai bine înțeleasă, ceeace o oboseşte la culme, dar are voința de a-i spune tot ce doreşte ea ca el să îndeplinească, cu limbă de moarte.

- " Asculta-mă Ionele, băiatul mamei . . . . . îți spun acuma pe patul de moarte şi să mă bată Dumnezeu dacă te mint sau să-ți doresc răul . . . . . " , se uită în ochii lui cu insistență iar după o scurtă pauză intră direct în subiect, - " . . . păzeşte-te de Ioana . . . . ține minte ce ți-am spus când ai început să fi în dragoste cu ea . . . atunci nu ai vrut să mă crezi, să-mi urmezi sfatul . . . . iar dacă nu te grăbeşti are să fie prea târziu

pentru tine . . . fereşte-te de rău . . . nu, nu, te rog să mă înțelegi, ea nu este vinovată . . . . nu poate fi, fiindcă este o fată bună, cu credință în Cel de Sus . . . . doar soarta aşa a hărăzit şi tu, maică dragă, ai căzut în ea . . . . . ." , îi strânge mâna de parcă ar fi cuprinse de o durere, apoi continuă, - " caută să ți-o rupi din suflet că altfel eşti pierdut . . . . sufletul tău îl răscumpără pe-al ei, nenorocirea ta zideşte fericirea ei, pierzania ta îi păzeşte viața ei . . . dar îți mai stă în putere să te rupi de soartă . . . numai prin tine însuți . . . fă-o cât mai este timp . ." După o zmucitură, se uită drept în ochii lui, îl binecuvântează şi îi spune cu o voce stinsă după care capul îi cade într-o parte, - " Bunul Dumnezeu să te aibe în pază, " şi se duce pentru totdeauna de pe acest pământ. Ion o aşează uşor pe pernă, îi închide ochii şi cheamă vecinii, cum este obiceiul. Peste puțin timp se strânge lume multă la poartă. În hohote de plâns fuge Ion din cameră şi aleargă la preot. Acesta este sincer afectat de moartea bunicii care i-ar fi fost cuscră. A murit creştineşte cu binecivântarea lui. Merge din nou la căpătâiul ei şi o binecuvântează. Ion nu poate crede ce i-a spus pe patul de moarte, cu toate că se spune că ultimele dorinți trebuiesc respectate. Cum poate Ioana să-l distrugă, doar îl iubeşte. Nu, nu o va face niciodată. Bunica a fost toată viața ei superstițiasă, care o dominau, concepție învechită, gândeşte el. Răstălmăcea visele şi semnele care i se arătau, sau mai bine zis avea convingerea că i se arătau, atribuindu-le unor puteri necunoscute de om, ceeace Ion nu pricepe, nu poate crede în prezicerile şi răstălmăcirile ei, nici chiar dacă au fost spune pe patul de moarte, sunt poveşti. Toată ființa lui îl doare, este descumpănit, parcă s-a dus o parte din el însuşi, nu mai gândeşte clar, numai Ioana îi apare în minte, dar şi coana Mary în subsidiar. Dă fuga şi trimite Ioanei o telegtamă în care îi anunță moartea bunicii. Inmormântarea va avea loc peste două zile. Ioana este foarte afectată de moartea ei, dar în acelaş timp asta îi încurcă socotelile. Va trebui să se ducă, nici nu concepe altfel, săraca bunică nu are nici o vină de ceeace s-a întâmplat. Dan este furios, ar fi vrut să nu se ducă, dar îşi dă seama că nu o poate opri, fiindcă nu este vorba de Ion ci de cineva lângă care Ioana a crescut. Vrând, nevrând este obligat să accepte, deoarece pe de altă parte Ioana aşa şi aşa va trebui să plece la țară ca să-i vorbească tatălui ei, să-i explice situația şi să-l anunțe că nu Ion ci Dan va fi soțul ei, o sarcină foarte delicată şi plină de răspundere. La ceste argumente nu mai are ce obiecta. Cu această ocazie constată Dan că viitoarea sa soție are o gândire logică, că vede lucrurile sub o prizmă foarte sănătoasă, în grele situații, la justa lor valoare, ceeace îl bucură. Vede numai un singur inconvenient, va trebui să amâne căsătoria cu câteva zile, ceeace în fond nu este nimica rău, față de faptul că au toata viața în fața lor. Dar găseşte de cuviință să-i facă fel de fel de recomandații de felul cum să procedeze cu fostul ei logodnic şi mai ales să nu se lase sărutată. Ca argument suprem îi sugerează, că dacă el ar voi s-o facă să se gândească în acel moment la bătrâna sa amantă, ceeace

îi va produce repulsie. Din acest punct de vedere nu dă greş. Ioana găseşte într-adevăr că un sărut de-al lui i-ar provoca scârbă. Dan se arată mulțumit că o poate modela. Pentru a-i face plăcere ea este de acord dar îşi dă seama că nu puterea lui de convingere o va determina să aibe o atitudine negativă față de Ion, ci repulsia pe care a căpătat-o față de el de când a aflat toate ororile pe care le-a putut face.

Dan o conduce la gară, iar la sosire este aşteptată de preot şi Lina. Spre marea ei mulțumire nu-l vede pe Ion, acesta fiind foarte ocupat cu pregătirile de înmormântare, care prin partea locului se face ținând seama de o mulțime de obiceiuri, iar dacă nu sunt respectate lumea te vorbeşte şi nu mai eşti considerat ca de-ai lor. Cum are de gând să stea aici după ce se va căsători cu Ioana, Ion este nevoit să urmeze toate prescripțiile datinilor din bătrâni. Preotul îl scuză pe Ion că nu a putut veni, la care Ioana nu reacționează, nici nu întreabă de el, ceeace îl miră pe tatăl ei şi mai ales pe Lina, dar niciunul nu obiectează ceva sau întreabă cauza. Pe drum însă preotul foarte intrigat repetă scuza dar neprimind nici de data asta vreun răspuns renunță, o să vorbească cu ea mai târziu. Ioana se culcă mai devreme fiindcă a doua zi la opt trebuie să fie la bătrâna bunică acasă unde este pusă în sicriu, aşteptând începerea slujbei înmormântării. Cu explicațiile va începe mai târziu, după înmormântare. La ora şapte pleacă de acasă cu tatăl ei şi Lina, cu şareta parohiei. De departe îl vede pe Ion în poartă, îmbrăcat într-un costum negru pe care nu-l cunoaşte, probabil că şi l-a făcut în ultimul timp, când a aflat că bunica se duce. Inima i se face cât un purice, este atât de emoționată că nici nu-şi mai gaseşte locul. Tatăl ei simte şi în fine înțelege că între ei s-a petrecut ceva grav. La vederea ei fața lui Ion se luminează, este palid de tot şi foarte slăbit. În totul are un aer jalnic de om disperat, îi sărută mâna preotului şi Ioanei, iar Lina îl sărută pe obraz, ca deobicei, în care timp plânge în hohote. Ioana este totuşi foarte emoționată căutând să-şi sugereze că aceasta nu se datoreşte faptului că-l vede pe Ion, ci datorită întregii atmosfere de jale din jur, ceeace nu corespunde adevărului şi ea ştie că aşa este, dar mai bine să traăiască în sugetiile ei decât să reapară o realitate care nu doreşte să mai fie. Sicriul este aşezat pe o căruță a vecinului, trasă de doi boi, iar cortegiul porneşte spre cimitir, nu înainte ca preotul să facă încă în casă o rugăciune pentru moartă. Ion se aşează lângă vecin în căruța mortuară. Pe drum se opreşte cortegiul funerar la toate încrucişările, după datinile locului iar la ora unusprezece ajunge la cimitir. Sunetul clopotelor răsună în întreaga vale, până în comunele învecinate. Preotul urmează sicriul în caleasca lui. În timpul ceremoniilor Ioana se uită mereu la Ion, s-a aşezat lângă el şi de fiecare dată i se face inima cât un purice. Ce păcat de băiatul acesta, câte amintiri o leagă de el. Simte ca şi alte dăți, că el face parte din familia ei cea mai intimă, are impresia că odată cu el pierde jumătate din ea însăşi.

Toată copilăria şi adolescenţa sunt adunate în făptura lui. Poate că ar fi fost mai bine să nu-i fi cedat, să nu se fi iubit şi să fi rămas numai prieteni, dar îşi dă seama că acest lucru nu ar fi fost posibil, atunci când au devenit adolescenţi, trezindu-se în ei necesitatea unirii trupeşti, ceva ce aparţine naturii tuturor vieţuitoarelor. În timp ce tatăl ei oficiază slujba îi trec prin minte fel de fel de amintiri frumoase de la începutul iubirii lor. În cele din urmă toate acestea o fac să-i pară rău de ce s-a întâmplat, ar fi fost aşa de frumos dacă el n-ar fi venit la oraş, s-o urmeze iar pe de altă parte nu şi-ar fi închipuit că este atât de influenţabil şi naiv în raporturile dintre oameni. Cum de a reuşit o femeie care ar fi putut să-i fie mai mult decât mamă sş-l convingă să trăiască cu ea. Acuma că totul s-a stricat şi când nu se mai poate repara nimica, cel mai bun lucru este să rupă răul de la rădăcină, în caz contrar toată viaţa ei ar fi un chin şi un coşmar de la început până la sfârşit. Să se căsătorească numai din principiu, din milă sau datorită inerţiei evenimentelor, nu ar avea nici un sens. Dacă Ion s-a distrus nu înseamnă că va trebui şi ea să se distrugă, să zacă alături de el în mocirla în care s-a băgat ca un netot ce este. Dar Ioana este în fondul ei disperată, ştie că ruptura îl va afecta aşa de tare că se va pierde, mai ales că odată cu moartea bunicii îl aşteaptă şi moartea dragostei sale. Lovitura de graţie i-o va da când se va întoarce la oraş, nu aici şi asta din respect faţă de bătrâna sa bunică care deabea a fost pusă în mormânt. Îşi dă seama că nu o să-l mai suporte, având în permanenţă în faţa ochilor scenele pe care şi le-a imaginat în timpul povestirii lui Dan. Este fermn convinsă că nu a exagerat cu nimica, din contra, a vrut s-o menajeze, ascunzându-i anumite fapte şi scene scabroase la culme. Acuma când s-a terminat cu totul, deabea aşteaptă să se căsătorească cu doctorul, care în acest timp la oraş face ultimele pregătiri de nunta civilă, ca apoi să vină la ţară cu maşina unde Ioana doreşte să-l prezinte tatălui ei şi Linei, dar nu înainte de a-l pune în temă. Îi va duce la oraş cu puţin timp înainte de nuntă la starea civila, cea religioasă urmând sa aibe loc la locuinţa familiei Dumitrescu, oficiată de tatăl Ioanei. În nici un caz nu doreşte să aibe loc aici. Îi este teamă ca oamenii să nu o înţeleagă greşit, condamnând-o că l-a distrus pe consăteanul lor.

După terminarea înmormântării urmează condoleanţele. Acuma Ioana este nevoită să se adreseze şi lui Ion, numai de ochii lumii. Se apropie deci de el, îi întinde mâna şi-i exprimă durerea ei pentru pierderea suferită. Ion o sărută pe frunte în timp ce lacrimile i se prelind pe obraji. Ea are un gest de reţinere şi în acelaş timp de milă. Cea mai adâncă parte a subconştientului ei îi spune parcă că ar fi bine să ierte, aceasta fiind creştineşte, dar aşa cum a apărut această idee, aşa a dispărut pentru totdeauna. Seara are loc o masă la locuinţa lui, aşa cum se obinuieşte, iar noaptea destul de târziu, Ioana însoţită de preot şi Lina se duc acasă. Are de gând a doua zi să plece înapoi. Până

acuma nu i-a spus nimica tatălui ei, dându-şi seama că aceasta l-ar supăra şi pe el, ori fiind vorba de bunică şi nu de Ion s-a hotărât să amâne pentru a doua zi. Cu Ion nu a schimbat nici o vorbă, el fiind ocupat cu oaspeții. Dealtfel el este sigur că va pleca cu ea la oraş şi că ea este alături de el în aceste clipe de tristețe şi doliu. Simte că are mai mult ca oricând nevoie de mângâiere, că mai indicată pentru asta decât Ioana nu este nimeni, însă nici de data asta nu i se potrivesc socotelile.

Cu toata tristețea, preotul este fericit că o are pe fiica lui lânga el. ªi el este destul de bătrân şi de fiecare dată când o vede simte că de multe ori nu va mai avea ocazia, dar nu pomeneşte niciodată față de ea despre asta. Ajunsă acasă, Ioana îşi ia inima în dinți şi cu unele introduceri în care îşi arată părerea de rău că nu şi-a ascultat părintele, îi povesteşte tot ce a pătimit în ultimul timp, precum şi cele ce i-au fost povestite de Dan. De față este şi Lina care din când în când dă din cap ca şi când ar aproba ce spune. Când termină, preotul se scoală în picioare, se închină şi îndreptându-se spre ea o vede cu lacrimi în ochi, apoi o binecuvântează şi o sărută pe frunte. Gestul o emoționează, credea că se va supăra şi-i va face reproşuri, deoarece de la început a fost impotriva legăturii ei cu Ion. Ea îi sărută mâna plină cu recunostință, pregătindu-l în felul acesta pentru a doua veste, aceea a căsătoriei cu Dan. Îşi formulează mai întât în gând fraza pe care o s-o pronunțe, în aşa fel ca să fie înțeleasă cu un minimum de efort şi în cât mai puține cuvinte.

- " . . . . . . şi în ultimul timp mi-a făcut curte un doctor, foarte simpatic . . . . . şi . . . . . în cele din urmă m-a cerut în căsătorie . . . . şi . . . . eu am acceptat . . . te rog tată să nu mă refuzi, să accpeți această unire . . . . care va avea loc săptămâna viitoare . . . te rog să vii să ne cununi personal, ținem mult la asta . . . nu dorim s-o facem aici, înțelegi matale dece . . . . nu ştiu ce vor spune consătenii, dacă îmi vor da mie sau lui Ion vina despărțirii noastre . . . . . . " , se opreşte o clipă, vede că tatăl o aprobă din privire, apoi continuă , - " . . . . . dealtfel Dan va veni cu maşina lui . . . da, a lui personală, ştii ? . . . peste câteva zile ca să vă ia, pe matale şi pe Lina . . . am să vă telegrafiez. " Ioana vorbeşte în continuare, fără să bage de seamă că preotul nici nu a avut timp să-i spună dacă acceptă sau nu. Lina stă tot timpul cu gura căscată şi i se pare că visează. Preotul însă nu se arată prea surprins de veste, ascultă cu răbdare în continuare tot programul pe care i-l comunică fiica lui. Din când în când dă din cap în semn de aprobare. Lina în schimb este din ce în ce mai mirată şi agitată, se vede că doreşte să spună ceva, dar se abține ca să nu-l supere pe preot. Negăsindu-şi locul se foieşte de colo până colo fără nici un motiv aparent. La un moment dat când Ioana a epuizat subiectul, după ce se face tăcere, intervine şi ea. Se aşează lângă ei, îşi ia un aer

de parcă ar fi ştiut totul de la început, spunând pe un ton plin de reproş, cu toate că la început a fost foarte fericită de unirea Ioanei cu Ion.

- " Da, draga mea . . . la început am fost fericită de legăturile voastre, dar mai apoi m-am gândit că poate nu este bine ce faci, fetița mea . . . . am simțit eu că este ceva cu Ion . . . . inima nu mă înşeala, mai ales că ştiu ceva ce nu cunoaşte decât puțină lume de prin partea locului . . . atunci am crezut că asta nu are nici o importanță, dar văd că s-a prins şi la el . . . . . " , Ioana ascultă cu atenție, preotul stă cu palma la bărbie, Lina se opreşte un moment, apoi văzându-le minele continuă, - " . . vă spun acuma un lucru pe care nu-l stiți niciunul . . . . numai puțini din sat, decât lume foarte puțină . . " , se opreşte din nou şi se uită la ei cu un aer plin de mister, după care povesteşte, - " mama lui nu a fost zdravănă la minte . . . eu am cunoscut-o bine, am fost vecini . . . . şi-a luat viața şi nicidecum a fost ucisă de tâlhari cum s-a spus . . . după ce tatăl lui a murit, sau aşa se crede cel puțin, căci nimeni nu l-a văzut vreodată mort, mama lui a fost aproape de nebunie . . . boala i s-a agravat din ce în ce . . . încă de copilă avea stările ei . . . . bătrâna, Dumnezeu s-o ierte, l-a luat atunci pe Ion să-l crească şi la despărțit de mama lui . . . . el nu ştia nimica, era încă foarte mic atunci . . . . iar după scurt timp femeia şi-a dat duhul . . . Dumnezeu ştie cum şi în ce fel. " În cameră se lasă o linişte mormântală, amândoi se uită la ea. În cele din urmă Ioana rupe tăcerea şi o întreabă.

- " Dece nu ai spus nimica până acuma Lina . . . când ne-am logodit ai fost pentru şi acuma spui că baola lui este moştenită. "

- " Ioana, maică, tu erai îndrăgostită până peste urechi de el şi nu voiam să te chinuesc degeaba . . . dealtfel, atunci nici nu m-ai fi crezut . . . iar părintelui nu i-am spus totul ca să nu-l supăr, s-ar fi opus mai mult la legăturile tale şi s-ar fi iscat neplăceri între voi, ori nu voiam . . . . . tare s-ar fi necăjit că fata lui . . . numai una are . . . să se mărite cu un bolnav, unul care nu are mintea întreagă . . . . Dumnezeu să mă ierte că vorbesc aşa acum după moartea bătrânei sale bunici care a ținut la el ca la ochii din cap . . . " Se opreşte o clipă, apoi văzând că nimeni nu scoate vreo vorbă continuă , - " . . . acuma că ați ajuns aici, v-am povestit tot . . . . îmi pare rău de băiatul ăsta . . . doar a crescut sub ochii noştri . . . ce o să se aleagă de el ? . . . . nu putem să-l lăsăm aşa, părăsit de toți . . . este şi el un suflet, un om şi nu trebuie să-l aruncăm aşa pur şi simplu. " Îşi şterge o lacrimă care i s-a prelins pe obraz şi iese din cameră. Nu vrea să-i facă Ioanei mai mult sânge rău, îşi dă seama că-l mai iubeşte şi îi pare rău de tot ce s-a întâmplat. Dragostea odată intrată în sufletul cuiva nu poate fi ştearsă aşa cum perii scamele de pe haine. Este dureros să afli că persoana cu care trăieşti, care îți este dragă, te înşeală pe toate căile. Ce este în sufletul Ioanei numai ea ştie, este acel ceva ce nu se poate exprima, ce numai persoana în cauza poate simți, ce nu se poate

exprima prin cuvinte. Sufletul omului nu poate fi definit prin vorbe, fiindcă vorbirea este ceva ce oamenii au dezvoltat să se poata înțelege unul cu altul, ori sufletul este acea stare a existenței care aliată cu materia dă nştere la cea vie, de la celulă până la gândirea umană, deci nu va putea niciodată să fie explicată prin cuvinte. Preotul a rămas ca împietrit, stă tăcut şi gânditor. Ioana se simte destul de prost față de el. Abea acuma şi-a dat seama că nu a scos nici o vorbă. După un timp Lina apare din nou, se aşeaza la locul ei şi continuă să vorbească de parcă nu s-ar fi întrerupt. Se adresează mai întâi preotului.

- " . . . . daca Ioana noastră şi-a găsit un băiat bun, ar fi bine să se mărite cât mai repede . . . . . cu toate astea va putea să termine facultatea, asta n-o împiedică . . ." , apoi către Ioana , - " Ioano mamă, să-l trimiți aici să-l cunoaştem şi noi, altfel nu se cade . . . să nu faci vreo prostie, noi să nu ştim nimica. " De data asta Ioana se simte puțin indignată.

- " Bine Lino . . . dar nu v-am spus cum are să fie . . nu v-am spus că Dan are să vina să se prezinte tatei şi matale şi în acelaş timp să vă ia la oraş cu maşina lui ? . . . ce Dumnezeu, doar am vorbit clar. " Termină ea indignată. Niciunul nu bagă de seamă că între timp s-a făcut noapte destul de târziu. Ioana se culcă să doarmă măcar câteva ore. Mâine are o zi grea. A doua zi de dimineață se simte preotul destul de bine dispus şi o sărută pe frunte.

- " Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi. " Spune el. Acestea sunt primele vorbe pe care le scoate de aseară de când a aflat vestea. Toată noaptea s-a gândit, ajungând la conluzia că fiica lui este o fată deşteaptă care ştie ce face. În orice caz soția unui doctor este ceva, după câte a spus Ioana el va avea carieră universitară şi este bine văzut în capitală. Ioana se scoală mai devreme şi părăseşte cu primul tren satul ei natal.

Ion în schimb nu doarme toată noaptea, este agitat, se simte extrem de slăbit, moartea bunicii l-a dărămat, dar ce să facă, odată tot trebuia să se întâmple, nimeni nu trăieşte o veşnicie, dar plecarea dintre noi a celor ce ne sunt dragi este dureroasă, Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui binecuvântat. Dimineața se duce la preot s-o vadă pe Ioana, deabea a aşteptat s-o întâlnească, are nevoie de mângâiere, pe cineva care să-i stea alături în aceste momente, mai ales că nu se simte bine, are dese întreruperi de gândire şi dureri mari de cap. Ajuns, află că ea a plecat fără măcar să-l caute într-un fel. Nici măcar nu l-a anunțat, cum aşa ? Simte din nou cum i se urcă sângele la cap, este cuprins de o amețeală care îl face să se sprijine de uşe. Lina care i-a deschis îl apucă repede de mână şi-l ține să nu se prăbuşească. Ca să împace lucrurile îi spune că Ioana i-a lăsat vorbă că nu a avut timp să-l anunțe pentru că a trebuit să

plece urgent din cauza unor examene la facultate, că ea aşa şi aşa venea să-l anunțe dar până la plecarea trenului nu a mai fost timp. Aceasta are darul de a-l linişti, spre marea ei uşurare, căci nu ar fi vrut să-l vadă căzut în fața uşii. Ion pleacă clătinându-se. Ajuns acasă, de oboseală se trânteşte pe pat şi cade într-un somn greu până a doua zi de dimineață. Când se trezeşte nici nu ştie ce zi şi ce oră este, însă se simte mult mai bine. Îşi dă seama că încă nu poate pleca, mai are multe de aranjat, cel puțin o săptămână până să pună toate la punct. Nu poate lăsa în voia soartei tot ce a agonisit bătrâna lui bunică o viață întreagă şi asta pentru el. Dealtfel ea simțind că nu mai are mult de trăit a trecut încă de un an toate pe numele lui. Mare lucru nu era, dar gospodăria este frumoasă, o căsuță de țară confortabilă, cu tot ce-i trebuie unui om, o livadă cu pomi şi un teren unde sunt semănate legume precum şi păsări, atâta ca o familie să poată trăi în linişte şi fără griji. Dar Ion doreşte încetul cu încetul să lichideze tot. Vinde lucrurile pe care nu le mai consideră utile, precum şi majoritatea animalelor din curte. Păstrează numai o parte din ele ca să fie trimise din când în când la oraş, de vecinii care au grije de curte şi casă, bineînțeles cu plata în natură. Odată căsătorit cu Ioana îşi vor căuta o locuință şi va fi bine să sosească produse de la țară. Tocmeşte vecina care a avut grije în ultimul timp de bunică să vadă de toate şi tot ce s-ar ivi. Din vânzări realizează o sumă de bani destul de mare care depăşeşte cu mult cât ar fi câştigat în acest timp la oraş. Îi pune deoparte ca să aibe din ce trăi până intră iar în normal cu salariul. Apoi va avea nevoie pentru nuntă, căci doreşte să facă una frumoasă, aşa cum se cuvine fetei preotului, să vină tot satul să vadă cine este el. Aceste gânduri şi le face înainte să plece înapoi la oraş. La preot a fost de câteva ori unde află că Ioana a scris că este sănătoasă şi că se simte bine. I se pare totuşi curios că niciodată nu întreabă de el şi nici nu-i scrie, în sinea lui însă nu poate să conceapă încă că s-a întâmplat ceva. Jumătatea cealaltă din el, Ioana, nu se poate rupe de el aşa cu una cu două. Preotul îl primeşte de fiecare dată foarte bine, îl invită la masă dar la rugămintea Ioanei nu i se spune nimica. Dealtfel ei nu doresc să se amestece în viața lui, nu ei trebuie să fie aceia care să-i dea vestea rea care îl aşteaptă la oraş. O s-o facă Ioana la timpul său şi în aşa fel să-l menajeze cât va fi posibil. În una din zile însă află că preotul şi Lina se pregătesc să plece la Ioana. La început îl miră faptul, fiindcă Lina nu a fost niciodată de când s-a mutat el la oraş. În cele din urmă nu găseşte nimica anormal, nedând faptului nici o importanță.

Deznodământul

Se apropie din nou Crăciunul, Ion este de peste trei săptămâni plecat şi însfârşit soseşte ziua când consideră că se poate întoarce la treabă şi la viața lui dublă de acolo. Mintea lui nici nu poate concepe că Ioana să afle vreodată de legăturile lui cu Mary, sau de cea din ultimul timp cu Sanda. Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, aşa că poate dormi liniştit. Ajunge cu două zile înainte de nunta Ioanei. Vremea s-a răcit simțitor, afară ninge mărunt ca de iarnă timpurie. Fiind noapte se duce direct acasă, unde nu-l aşteaptă nimeni. Dealtfel nu a anunțat pe nimeni că vine, dorind ca aceasta să constitue o surpriză. În tot timpul lipsei lui, Mary a fost bolnavă de furie dar în acelaş timp aflând de moartea bunicii îi pare rău de nenorocirea care s-a abătut asupra lui Ion. Când află că Ioana nu a fost decât o zi şi jumătate, că a stat tot timpul la oraş se linişteşte. Este informată pe căi lăturalnice că în casa Dumitrescu s-ar petrece ceva, dar nu se ştie ce şi cum. Toate eforturile ei să afle sunt zadarnice, nimica nu răsuflă, toate se fac în cea mai mare taină. Sanda nu o cunoaşte pe coana Mary şi nici nu ştie de existenta ei, căci altfel nu ar fi stat nici o clipă la îndoială şi s-ar fi aliat cu ea. Cel mai bun lucru este să-l aştepte pe Ion, numai atunci se vor lămuri toate şi se vor da cărțile pe față, gândeşte ea. De data asta Ion nu mai scapă, va fi asaltat din toate părțile. El însă este complet ignorant de ceeace se petrece în jurul său. S-a retras în el însuşi, nu mai pricepe prea bine lumea exterioară şi nici marile evenimente ce se derulează pe plan mondial. Pentru el lumea s-a rezumat la Ioana şi bunica lui, iar acuma când ea nu mai

este, i-a rămas numai Ioana. La coana Mary ține în măsura obişnuinței, fiindcă nici față de ea nu mai simte ceva concret, o consideră ca înlocuitoarea bunicii, femeia care are grije de el, care îi doreşte binele, atât şi nimica mai mult. De când a aflat că Ioana a părăsit satul lor natal fără să stea măcar cu el de vorbă, nu mai are linişte, mai ales că ea nu a căutat nici o clipă să-l compătimească, să-i aline suferințele sfleteşti din ultimul timp, măcar prin câteva rânduri, care şi acelea i-ar fi făcut plăcere. Ea ştie doar cât a ținut la bunica lui, cât l-a frământat moartea ei . . . . . ce s-o fi întâmplat cu Ioana, mintea ei nu mai gândeşte normal ? el este doar Ion al ei, singurul care îi doreşte binele, de care s-a legat pentru toată viața, s-au jurat doar că aşa o să fie. Aceste gânduri îl frământă în permanență şi cu toate eforturile pe care le face nu poate scăpa de ele. Sosit din nou la oraş şi în tot timpul drumului numai la asta se gândeşte. Pe măsură ce trece timpul aceasta devine pentru el o obsesie, uitând chiar de zilele nenorocirii petrecute cu ocazia morți bunicii. Deodată îi vin în minte vorbele bunicii pe care nu a vrut să le audă, dar care i s-au băgat în cap adânc de tot. Poate că tot a avut dreptate când l-a avertizat odată, atunci când a anunțat-o că vrea s-o ia pe Ioana de nevastă şi mai ales acuma pe patul de moarte. Da, i-a spus să se salveze . . . să se salveze . . . . să se salveze . . . . şi parcă cuvintele acestea îi vin în permanență în cap, cuvinte ce-l lovesc parcă ca un ciocan de fiecare dată când apar. Le visează chiar în noaptea asta. Este atât de distrus că nici la serviciu nu mai merge şi nici nu mai vorbeşte cu domnul Ionescu, nu-l mai interesează nimica, numai Ioana şi cuvintele acelea . . . să te salvezi . . . să te salvezi . . A doua zi se îmbracă la repezeală şi se duce direct la Ioana, vrea să afle, să ştie ce este, da să se salveze, dar cum ? Acuma este sigur că o să afle când o s-o vadă şi va avea cu ea o discuție. Pe Mary nici n-o bagă în seamă, trece pe lângă ea de parcă n-ar exista. Ajuns la Ioana, sună la uşa de la intrare şi este surprins când îi deschide un bărbat, care pedeasupra nici nu se dă laoparte ca să-l lase să intre. Dan îl recunoaşte imediat dar el nu-şi dă seama cine poate fi. În subconştientul lui însă i se pare că l-a mai văzut pe undeva, cândva.

- " Ioana Simionescu este acasă, vă rog ? " , spune el cu un aer destul de timid. Dan se uită la el cu interes uitând să-i răspundă. Destul de enervat repetă întrebarea, de data asta pe un ton mai ferm, la care i se răspunde hotărât.

- " Ba da, dar nu poate primi pe nimeni acuma . . . se pregăteşte de nuntă. ", şi în acelaş timp i se trânteşte uşa în nas. Ion rămâne năuc, nu ştie ce să creadă, se uită la casă şi la număr, poate a greşit adresa, dar da, aici este. Te pomeneşti că Ioana s-a mutat iar el nu ştie. Se grăbeşte să sune din nou, dar de data asta nu deschide nimeni. În casă se aud paşi şi voci în şoaptă în dosul uşii, ceeace îl face nervos şi agitat. În cele din urmă îşi dă seama că totul este premeditat. Deodată îi apare în minte discuția pe care a avut-o cu ea asta vară la munte. Gândul că a aflat de Mary îl face să tremure de

spaimă. Începe să se plimbe în sus şi în jos prin fața porții, trosnindu-şi degetele şi încheieturile de la picioare. Deodată schimbă brusc direcția, se duce la uşe bătând de data asta cu pumnii în ea, dar nici acuma nu deschide nimeni. Fuge în gradină la fereastră, cu gândul că este deschisă, însă nu poate vedea nimica, storurile sunt trase. Îi vine ideea să spargă geamul, se abține şi începe să tragă de ea cu putere, apucă cercevele cu unghiile care se rup, sângele îi curge pe degete. Toată fereastra se zgâlțâie. În cele din urmă renunță, vede că nu poate intra. Capul începe să-i vâjâie, se clatină, se sprijină de perete, simte cum îşi pierde controlul, face totuşi un efort supraomenesc să rămână lucid, să mai încerce odată. O strigă pe Ioana cu putere, care se transformă într-un răcnet, postându-se în diferite locuri. Ferestrele la celelalte etaje se deschis şi lumea care este la ora asta acasă se uită curioasă la el, unii îl cunosc şi încep să râdă. Pe stradă s-au strâns câțiva oameni, dar el nu sezizeană nimica, este ca scos din minți, ochii şi fruntea îl dor puternic. Se apucă cu mâinile de cap simțind cum îşi pierde controlul realității înconjurătoare. Face totuşi un efort puternic să-şi revină, dar nu se mai poate, privirea i se tulbură, şi deodată aude parcă în depărtare un urlet puternic şi prelung, ca al unui lup în pădure. Este propria lui voce. Din acest moment i se face întunerec în fața ochilor. Oamanii aleargă spre el, cei din bloc coboară, cu toții fiind curioşi să afle ce s-a petrecut. Urletul a fost atât de puternic şi înfiorător că a dat impresia ca cineva a fost înjunghiat.

În acest timp Ioana a aflat că a venit Ion. Dan îi povesteşte cu un aer oarecum barjocoritor cum s-a petrecut şi ce i-a zis. Ea nu răspunde, simte o durere în coşul pieptului, se frământă, în sinea ei este de părere că nu în felul acesta trebuie să se despartă de el. Aude cum sună din nou, cum umblă la fereastră, cum bate cu pumnii în uşe, cum o strigă disperat şi de fiecare dată are o strângere în coşul pieptului. Nu cumva se poartă prea dur cu el ?, în fond este un om bolnav mintal. De câteva ori are intenția să deschidă, să-l poftească înăuntru ca să aibe cu el o explicație ca între oameni, dar se abține, fiindca îşi dă seama că dacă ar face-o, nu ar putea vorbi logic cu el, ci totul s-ar petrece sub semnul milei, al compasiunii, poate al iertării şi atunci totul se va strica şi va trebui luat de la început. ªi apoi ar fi pericol să capete ieşiri de furie ceeace ar fi periculos pentru ei, aşa este mai bine să-l lase, să nu se mai ocupe de el. Se duce la icoana pe care i-a dat-o tatăl ei, se închină, plânge şi-şi frânge mâinile. Dan o lasă în pace, dar triumfă şi pentru a nu-i arăta sentimentul de învingator se abține cât poate să spună ceva. Cel mai bun lucru acuma este să stea deoparte, să fie neutru, să nu intervină în nici un fel. Ioana aude urletul de disperare, se uită afară şi vede cum se strânge lumea şi atunci se întâmplă ceva ce nu ar fi voit. Se îndreaptă spre uşa de la intrare, fuge afară în stradă, dar prea târziu, Ion este ridicat şi dus într-o maşină care îl

duce la un spital. Se întoarce, se trânteşte pe fotoliul din salon şi izbucneşte într-un hohot de plâns. Dan se uită la ea şi cu toate că-i pare bine că a scăpat de Ion o înțelege. O lasă deci să-şi revină. Viitoarea ei soacră o linişteşte, iar domnul Dumitrescu nu se amestecă, stă în camera lui aşteptând să vadă ce va urma. Cu o săptamână înainte Dan şi-a anunțat părinții că se va căsători cu Ioana, veste ce i-a bucurat foarte mult, însă răceala viitoarei nore față de ei îi cam deranjează, o găsesc distantă, plină de ea, cu tedințe de a domina. Dealtfel nici ei nu-i prea sunt simpatici, cu toate că nu a avut niciodată discuții cu ei, din contra.

În cele din urmă se pare că totul s-a liniştit. Ioana îl roagă pe Dan să caute să se intereseze unde a fost internat, dar deodată se aude din nou un urlet, ceva sfâşâietor care pătrunde până în casă. Ioana simte cum îi îngheață sângele în vine. Ion şi-a revenit, a sărit din maşina şi a fugit înapoi, dar nu a apucat să vină până la uşa de la intrare, îşi pierde controlul şi în disperarea lui scoate acest urlet de disperare, căzând din nou în grădina din fața casei jos. Ioana îşi pierde controlul, dă fuga la uşe, urmată de Dan. Amândoi coboară în grabă cele câteva trepte. În fața ochilor li se înfățişează o scenă cumplită. Ion este căzut jos în grădină, zvârcolindu-se de parcă ar fi avut o criză de epilepsie, cu o mulțime de oameni în jur care nu ştiu ce să facă. Inima Ioanei bate cu atâta putere că are impresia că-i sparge coşul pieptului. Nu, nu se poate, nu-l poate lăsa aici aşa cum este. Nu mai ține seama de nimeni şi nimica, se apleacă asupra lui dar el nu o vede, este în stare de inconştiență. În Dan se trezeşte menirea lui de medic, roagă oamenii din jur să-l ajute să-l ducă în casă. Explică că este medic, că va avea grije de el. Mulți îl cunosc fiind vecini. Împreună cu câțiva bărbați este dus în hol şi culcat pe fotoliul din salon. Ioana îi ajută, este foarte aferată şi constată cu bucurie că Dan nu mai este în aceste momente rivalul, ci doctorul Dumitrescu, care a jurat pe Hipocrates că-şi va pune cunoştiințele la dispoziție în a ajuta oamenii. Îl consultă cu atenție în care timp ea se foieşte în jurul său aşteptând înfrigurată să se pronunțe. Ion zace încă fără conştiință, Dan se ridică şi spune că nu este nici un pericol, că este numai o stare cataleptică cauzată de o emoție puternică. Ioana răsuflă uşurată, starea lui jalnică o sperie totuşi, îi este teamă să nu i se fi întâmplat ceva, o scădere a psihicului, o dublare a personalității şi asta din cauza ei. Nu doreşte să se mărite sacrficând viața lui Ion. După plecarea celor care l-au ajutat, Dan este de părere că ar fi mai bine să fie dus totuşi la un spital. Cheamă telefonic salvarea dându-şi numele de medic. Din cauza unui şoc nervos a căzut într-o stare de inconştiență aproape totală, cu toate că funcțiile organelor îi sunt normale. Organic nu are nimica, numai psihicul este lovit, firea lui slabă nerezintând la ultimele evenimente. Îi explică toate aceseta Ioanei ca s-o liniştească. În tot acest timp au fost părinții lui Dan aproape inexistenți, s-au închis în

camera lor, s-au ferit să se amestece, deoarece şi aşa s-au cam făcut de râs prin vecini, unii au început să celevetească pe socoteala lor de când a venit Ioana. Oricând ai vrea să ascunzi ceva, la un momnet dat tot se află. Un gest, o vorbă, o atitudine, alta decât cea obişnuită este imediat înregistrată şi interpretată în fel şi chip, aşa sunt oamenii, n-ai ce-i face. Încă de mai mult timp Dan i-a făcut atenți că s-ar putea să aibe loc anumite incidente, sfătuindu-i să nu se amestece în nici un fel. Fiind oameni şterşi, fără veleităţi, cum au fost dealtfel toată viaţa, acceptă şi fac tot posibilul să nu iasă din voia unicului lor fiu.

În aşteptarea salvării, Ion stă culcat pe fotoliu, complet inert, numai respiraţia arată că trăieşte. Mâinile îi atârnă de parcă ar fi mort. Peste un sfert de oră apare salvarea cu doi medici care îl cunosc bine pe Dan. Unul din ei a fost coleg cu el în tot timpul facultăţii, au locuit chiar în aceeaşi cameră la căminul studenţesc. După o examinare superficială şi după cele spuse de Dan, Ion este transportat la spital. Îi roagă pe medici să aibe grije de el, atrăgându-le atenţia că suferă de o boală psihică. Dar Dan ştie că în fond nu este nevoie de îngrijire spitalicească ci de una sufletească, într-o psihiatrie. Ioana ar fi vrut să-l îngrijească aici la ea, dar îşi dă seama ca asta nu este posibil, mai ales acuma puţin timp înainte de nuntă. La spital nu poate avea decât o îngrijire bună şi competentă. Deasemenea i se comunică că după indicaţiile lui Dan, Ion va fi internat în clinica de psihiatrie unde medicul şef este un bun cunoscut a lui. I se promite că va primi o rezervă. Ioana este aparent mulţumită, constată că Dan nu este un om răzbunător, ar fi putut foarte bine să nu se ocupe de loc, îi promite că va avea în continuare grije, din consideraţie faţă de ea şi mai ales să nu-şi dezică menirea de medic. Peste câteva zile are loc nunta aşa că trebuie să fie calmi şi liniştiţi. În afară de asta Dan se grăbeşte fiindcă tot azi trebuie să plece cu maşina la ţară să-l ia pe preot şi Lina. Ioana a telegrafiat, anunţându-i, fără însă a pomeni ceva de starea lui Ion, le va spune când vor fi aici. Trebuie cu toţii să facă ceva pentru a nu-l părăsi cu totul, doar nu mai are pe nimeni. Dar Ioana tresare, ba da, are pe cineva, pe coana Mary. Da, se va duce la ea s-o roage să aibe grije de el, trebuie s-o facă, fiindcă ea singură poartă vina asupra celor întâmplate până acuma. Nu-i poartă pică, din contra îi este milă şi de ea, o bătrână isterică, slabă de îngeri se îndrăgosteşte de un tânăr care ar putea să-i fie mai mult decât fiu, acuma să poarte consecinţele, să-l ia aşa cum este. De aceeaşi părere este şi Dan. Dar toate acestea vor fi reglate după nuntă.

Ioana a scris părintelui ei ca să-l primească cât se poate de bine pe viitorul lui ginere, vrea ca primul contact cu el să fie cât mai plăcut. Acelaş lucru l-a rugat pe Dan, să se prezinte aşa cum trebuie, să se arate cât mai bine faţă de viitorul său socru, îl

roagă însă să nu pomenească nimica de starea lui Ion, de asta va avea ea grije. Toate pregătirile din ultimul timp şi evenimentele care s-au precipitat l-au cam obosit pe Dan. Drumul cu maşina nu este prea lung, poate fi parcurs uşor în câteva ore. La plecare o asigură pe Ioana că totul va decurge bine şi să fie liniştită că lui Ion nu i se va întâmpla nimica, numai psihicul va suferi şi asta fiindcă este moştenit. O sfătuieşte să nu meargă la spital pentru a nu o întâlni pe doamna Troianescu, ceeace ar putea fi foarte dezagreabil pentru ea. Ioana îi promite că nu-i va ieşi din voie, dar este ferm hotărâtă s-o întâlnească după nuntă, atunci când Dan va fi plecat în capitală la treaba lui, ceeace ține pentru ea, nu este nevoie să ştie chiar tot, gândeşte ea. Cu toate acestea Ioana nu-şi poate reveni, este complet întoarsă pe dos, din care cauză nici nu a putut merge la facultate, şi aşa a pierdut o mulțime de lecții din cauza pregătirilor de nuntă şi mai ales a evenimentelor. Însă nu asta este cel mai important pentru ea, ci starea lui Ion. Dece este atât de slab , de influențabil şi nu poate suporta nici un eşec sau supărare, dar mai ales dece şi-a stricat întreg viitorul ? Cum a putut el un bărbat care pretinde că are judecată, tânăr, inteligent şi frumos să se încurce cu o femeie bătrână şi să aibe în acelaş timp pretenția să se însoare cu o fată tânără şi frumoasă. În mintea Ioanei nu încap asemenea concepşii şi nu pricepe cum de se poate gândi în felul acesta. Ajunge la concluzia că oamenii câteodată îşi creează anumite situații fără să gândească, fără a judeca dacă este bine sau rău ce fac, dar asta încă nu ar fi nimica, mai grav este că odată aceste situații create se complac în ele fără să caute a le remedia dacă sunt dăunătoare şi asta nu atât din comoditate cât din egoism. Dacă mă simt bine, dece să nu rămână toate aşa, chiar dacă în viitor poate duce la catastrofa. În aceste gânduri îşi petrece Ioana toată ziua. În acelaş timp numără orele şi anticipează programul de mers a lui Dan.

Înspre seară Dan ajunge în comuna ei natală. Nu este greu să găsească casa fiindcă biserica insăşi îi arată locul şi apoi cunoaşte înprejurimile de astă vară. Deoarece prin partea locului nu prea vin automobile, copiii fug în urma lui, iar oamenii întorc capul mirați. Urcând dealul care duce la casa parohială, vede de departe că este aşteptat. Când farurile luminează casa, se deschide uşa de la intrare şi-l zăreşte pe preot care se uită cum urcă deluşorul. Frumos din partea lor, pe semne că Ioana le-a vorbit mult despre el. Opreşte la intrare, coboară din maşină şi îndreptându-se spre preot îi sărută mâna, apoi o salută pe Lina aşa cum se cuvine. Ea se uită cu interes la el, măsurându-l de sus până jos. Ioana i-a povestit că-i este ca şi o mamă, s-o respecte deci ca atare, nu este o servitoare.

- " Bine ai venit fiule . . . bunul Dumnezeu să-ți binecuvânteze calea . . . " îi spune preotul emoționat, în care timp îi face loc să intre. Fiind murdar de praf de pe

drum, roagă să se spele. Este dus de Lina în camera de baie unde îşi pune toaleta la punct. Peste puţin timp îşi face apariţia în salon, fiind aşteptat.

- " ªezi, te rog . . . cum ai călătorit ?, " întreabă preotul.

- " Bine, nu am avut nici o pană . . . frumos drum până aici . . . mîne dimineaţa plecăm . . . .v-aţi pregătit ? " spune Dan.

- " Toate sunt pregătite până în cele mai mici amănunte, nu te necaji de asta . . . . vreau mai întâi să stăm de vorbă, să ne cunoaştem . . . să ştiu pe cine ia fata mea, " Lina care stă în picioare şi ascultă, dă din cap în semn de aprobare, preotul continuă după o scurta pauză, - " te rog să nu te superi ca ţi le spun fără nici un ocol . . dar este mai bine aşa. . . . "

- " Da tată . . ." aprobă Dan. Auzind, preotul tresare, îi pare bine că-i spune aşa, iar Lina se arată nespus de fericită. Nu-şi mai poate desprinde ochii de la el. În cele din urmă nu mai rezistă, se aşează lânga ei şi întrerupându-i începe să spună tot ce-i trece prin minte, fericită la culme, încântată de viitorul soţ al Ioanei, un medic în capitală.

- " Frumos băiat eşti maică, să scuip de trei ori în sân să nu te deochi . . . aşa bărbat am visat să aibe Ioana, pedeasupra şi doctor, frumos maică îmi place . . . zici că plecăm mâine ? . . . n-am mai fost de mult la oraş . . nu crezi ca ar fi mai bine să facem nunta aici ? " Puţin enervat preotul o opreşte, că altfel nu ar mai putea scoate nimeni nici o vorbă.

- " Lasă Lino . . ştim noi ce facem, aici nu se poate, ştii doar dece. " Îi spune el făcându-i semn din ochi să nu mai insiste. Lina pricepe. Ca să-i lase singuri iese ruagându-i să meargă în sufragerie pentrucă în puţin timp va servi masa. Toată seara, pâna noaptea târziu, preotul stă de vorbă cu Dan. Vrea să ştie cine sunt părinţii lui, ce perspective are, cât câştigă, ce are de gând cu Ioana după nuntă şi multe altele, până în cele mai mici amănunte. Foarte răbdător, înţelegându-l ca părinte, Dan îi furnizează toate amănuntele în aşa fel ca să-l mulţumească, chiar dacă câteodată îi spune ceva ce nu ştie dacă va fi aşa, dar nu are importanţă, principalul este să-l facă fericit. Se vorbeşte deasemenea mult de Ion pe care preotul îl compătimeşte, doar a crescut sub ochii lui. Dan nu-l contrazice, însă caută să-i explice în termeni medicali că nu ar fi fost o partidă bună pentru Ioana, mai întâi din cauza bolii lui moştenite care nu se popate vindeca şi în al doilea rând din cauza diferenţelor mari de caractere şi altele. Preotul este pe deplin de acord cu vederile lui Dan, spre mulţumirea acestuia, spunându-i chiar că de la început a fost împotriva, nu a avut însă încotro deoarece Ion a fost prima ei dragoste.

- " Sigur că nu . . . şi eu am fost de la început împotrivă . . . dar ce să-i faci . . . o copilă am şi nu doream să-i stric tinereţea, eram sigur că aşa are să se întâmple . . Ioana a pretins că-l iubeşte mult, n-am avut încotro . . . . . asta însă nu înseamnă că

acuma când s-au despărțit să nu mai avem grije de el . . . mă leagă o obligație morală pe care o am față de mama lui . . . m-a rugat înainte de moarte să am grije de el . . am făcut tot ce am putut, dar nu am bănuit că odată Ioana se va îndrăgosti de el . . . cu toate că sunt de părere că ea nu l-a iubit cu adevărat, ci a avut față de el mai mult un sentiment de prietenie sufletească care însă a degenerat . . . . nu am ştiut că este atât de stricat la minte, auzi, să se încurce cu o femeie care ar putea să-i fie chiar mai mult decât mamă . . . ce nebunie . . . ca apoi să vina la Ioana, ce oroare, săraca fată . . . bine ai făcut că i-ai deschis ochii . . . Ioana a stat la această femeie mai mult timp şi a fost foarte mulțuimită cum a fost tratată . . ." se opreşte o clipă să răsufle, Dan nu-l întrerupe fiind atent la tot ce aude, ea va fi doar cea care îl va urma toată viața, fiind normal să-i cunoască oarecum trecutul, nu din gura ei ci din cea a tatălui, preotul. În felul acesta nu va mai fi nevoie s-o descoase pe Ioana. După o pauză continuă preotul să vorbească, - " . . . . ce a apucat-o pe femeia asta, nici nu-i pot spune doamnă, nu înțeleg . . . eu o cunosc mai demult, de când trăia încă soțul ei, un om foarte cumsecade, bine văzut în oraş, respectat de toți . . . apoi i-am botezat fata, care a luat-o Dumnezeu, Dumnezeu s-o ierte . . . ar fi fost de vârsta fiicei mele . . . . bine că i-ai dechis ochii . . . îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă îl lua şi afla apoi . . . ce ar fi pătimit săraca de ea . . . . şi zici că Ion este în afara oricărui pericol . . . . nu i se mai poate întâmpla nimica ? " Dan confirmă. Este mulțumit de sinceritatea viitorului lui socru şi de faptul cum a procedat cu Ioana. Apoi preotul îi vorbeşte de buna înțelegere ce trebuie să domnească între soți, că în căsnicie trebuie fiecare să renunțe la o parte din orgoliul personal, însă nu într-atâta ca să-şi calce demnitatea în picioare, fiecare să fie tolerant, să accepte felul de a fi al celuilalt, bineînțeles atâta timp cât aceasta nu dăunează unei bune înțelegri între soți. Îl informează deasemenea asupra unor trăsături de caracter a fiicei sale, că este orgolioasă, vrea să învețe să ajungă ceva în viață, iar lucrul cel mai important, să n-o împiedice să-şi urmeze cariera ei, s-o lase să şi-o facă aşa cum crede ea de cuviință. Aşa sunt timpurile noastre moderne, femeia să nu mai fie legată de bucătărie şi de casă, ci să muncească alături de bărbatul pe care şi l-a ales pe viață, căci unde-s doi puterea creşte. Însfârşit, după epuizarea tuturor subiectelor rămân înțeleşi ca a doua zi să plece la ora nouă ca la prânz să fie la oraş.

Dimineața toată lumea se scoală mai devreme. Lina aproape nu a dormit, a trebăluit tot timpul. °ine neapărat să-i duca fetiței, cum spune ea Ioanei, fel de fel de bunătăți proaspete, făcute de ea, aşa cum ştie că-i place. Drumul este bun, vremea frumoasă, dar friguroasă. Peste tot pe unde trec se simte apropierea sărbătorilor de Crăciun, care bate la uşe. Spre ora prânzului ajung cu bine. Ioana le iese în întâmpinare, îi sare de gât bătrânului ei tată şi o sărută pe Lina. Părinții lui Dan sunt

bucuroşi să-i cunoască. Dealtfel preotul îi ştie de anul trecut când a fost să vadă unde se mută fiica lui. Pentru a-l cinsti aşa cum se cuvine i se pregăteşte chiar dormitorul lor, iar ei vor sta în aceste zile la nişte rude care locuiesc prin apropiere. Lina este dusă la vecini, cu plată. A doua zi este termen la starea civilă, iar seara se va serba la un local mare unde au fost reținute mai multe mese. Cununia religioasă va avea loc după cea civilă la familia Dumitrescu acasă, părinții lui Dan, oficiată de tatăl Ioanei, iar naşii vor fi Lina şi doamna Dumitrescu. Ioana este obligată să se scuze la facultate pentru o săptămână, rugându-l pe Nicu să ia notițe pentru ea, ceeace este important fiindcă în primăvară îşi va da licența. Între timp au aflat toți colegii că nu Ion ci doctorul Dumitrescu este cel ales. Nicu o felicită în mod special, compătimindu-l totuşi pe fostul său rival Ion, iar Sanda din ziua când a făcut ce a făcut nu se mai arată, de fiecare dată când o vede pe Ioana, numai de departe îi iese urgent din cale. Unii colegi au aflat ce s-a petrecut în noaptea ceea în fața casei ei cu Ion. Ioana se scuză la colegi că la nunta religioasă nu învită pe nimeni, deoarece va avea loc în cercul restrâns al familiei, dar învitații multe au fost transmise pentru seara la local, unde vor veni colegii şi profesorii, precum şi unii cunoscuți ai familiei Dumitrescu. De emoție Ioana aproape că nici nu se mai gândeşte la Ion, este totuşi hotărâtă ca în cel mai scurt timp să-şi ia inima în dinți şi să meargă la coana Mary ca să discute cu ea despre viitorul lui. Vrea să-i atragă atenția că ea este de vină de cele petrecute şi în consecință este moraliceşte obligată să se îngrijească de el, deoarece nu mai are pe nimeni pe lumea asta. Ioana vrând să arate că nu are nimica împotriva ei o învită şi pe Sanda care însă nu primeşte. Simte că s-a făcut față de colegi de râs. Dan este un bun organizator şi a pregătit toate până în cele mai mici amănunte, mai ales cununia religioasă. Tot satul natal al Ioanei este în firbere, mai ales de când s-a aflat că nu Ion ci un doctor este viitorul soț al ei, dar față de realitate lumea acceptă alegerea, scuzându-se deasemenea faptul că nu se face cununia religioasă la biserica din sat, în primul rând având în vedere că bătrâna bunică a lui Ion a decedat de curând. Primarul satului şi unii mai răsăriți au fost învitați la petrecerea de la local.

Mary nu ştie încă nimica de tot ceeace s-a întâmplat. A aflat între timp că Ion a sosit de la țară, fiind informată de coana Mimi. Se grăbeşte să meargă la el, dar nu-l găseşte. I se spune că a plecat încă de dimineață, fără să spună unde se duce. Afară de faptul că era foarte agitat nu ştie nimeni unde este. Mary o roagă pe prietena ei s-o țină la curent, s-o anunțe când va veni. Se duce şi la domnul Ionescu care nici el nu-i poate spune ceva, doar că a cerut prelungirea învoirii, fiind vorba de bunica lui bătrână. Cu această ocazie află şi de nunta Ioanei, dar aceasta nu o interersează deocamdată, singurul lucru pe care îl urmăreşte este să-l găsescă pe Ion, simțind că ceva trebuie să

se fi întâmplat. Nu se poate să fie pe aici pe undeva fără s-o anunțe. Tot timpul cât a fost plecat la țară nu i-a scris nici un rând măcar, ceeace o mâhneşte. La Ioana nu se poate hotărâ sa meargă, fiindcă simte că bănuieşte sau ştie chiar ceva din moment ce s-a anunțat nunta ei cu un altul, un eveniment îmbucurător pentru ea, deci a scăpat de o rivală de care îi era pe drept cuvânt teamă, dar ce s-a petrecut ? Este intrigată la culme. De câteva ori o bate gândul să meargă la Ioana dar îşi dă seama că ar risca să nu fie primită, sau cine cine ştie ce i s-ar spune. În orice caz evenimentul este surprinzător pentru ea, Ioana a lucrat bine, a reuşit să țină secretul până la urmă, chiar față de Ion, căci altfel precis că i-ar fi spus aceasta încă înainte să plece la țară. Cunoscând boala lui Ion este sigură că el neputând suporta vestea, ori şi-a luat viața, ori a avut un şoc prea puernic care l-a scos din circuit. Se interesează deci prin vecinii familiei Dumitrescu şi află ce s-a întâmplat. Întrebând la salvare i se spune că este internat la spitalul de boli nervoase. Se grăbeşte să-l viziteze şi găseşte un om în stare de aproape totală inconştiență, care nu scoate nici o vorbă, cu privirea țintă într-un punct la înfinit. La întrebările ei nu primeşte nici un răspuns, părând că nici nu ştie cine este în fața lui. Intră în legătură cu doctorii de acolo, promite că va plăti ca să fie bine îngrijit, transferat singur în cameră la clasa întâia. În sinea ei este convinsă că numai Ioana poartă vina stării lui, dar şi boala lui psihică care este moştenită. Medicul o asigură că se va face bine, dar că niciodată nu va mai putea fi acelaş care a fost. Întristată, Mary, care pe lângă faptul că este o isterică, o obsedată sexual, are şi o inimă şi nu doreşte ca Ion să cadă în mâini străine, mai ales acuma scurt timp după moartea sigurei lui rude. Se hotăreşte ca după ce va fi eliberat din spital să-l ia la ea, îl va îngriji şi-l va face bine, dar nu bănuieşte că din est paşte pentru țara românească cea mai mare catastrofă din istoria ei, invazia hoardelor păgâne. Oamenii trăiesc încă bine, cu tot războiul nedorit de nimeni care s-a abătut asupra țării. Liftele duşmane sunt foarte aproape de granițele țării, amenințând s-o cotropească. Dar toate acestea nu interesează deocamdată prea mult pe oamenii noştri din acest colț de țară, preocupările lor fiind paşnice, voind să trăiască în linişte şi libertate. Bineînțeles fiecare este îngrijorat ce va aduce viitoarea ordine europeeană care se va instaura după înfrângerea armatelor germane.

Dan ca medic a fost mobilizat pe loc aşa că nu trebuia să meargă pe front, deocamdată însă se ocupă de pregătirea nunții. Comandă pentru seara dinainte de nuntă o masă la un restaurant. După cină, preotul le vorbeşte tinerilor, viitorilor soți, dându-le ultimele povețe şi cu toate că ştie că nu o va face, totuşi găseşte de cuviință s-o povățuiască pe fiica lui să nu se lase de facultate, chiar dacă nu va profita de ea imediat, deoarece nu se poate şti niciodată ce-ți rezervă viața. Pe Dan îl roagă să fie un soț bun, să-şi respecte soția aşa cum se cuvine. Nu se vorbeşte nimica de Ion, deoarece

nu are ce căuta aici în aceste momente, dar seara după ce toata lumea s-a culcat, rămas singur cu Ioana, nu se mai poate, trebuie lămurită şi problema lui. Ioana este destul de încurcată, fiindcă nu ştie ce să-i spună, îi povesteşte tot ce s-a petrecut în amănunt şi că de atunci nu s-a mai înteresat. Preotul îşi dă seama de starea ei şi nu mai insistă, atâta a vrut să ştie, nu vrea ca fiica lui să aibe pe cineva pe conştiință. De faptul că este bolnav psihic şi nu poate suporta eşecuri, el nu are nici o vină, dar nici ea. A doua zi tinerii se scoală mai de dimineață. Ioana se duce la ultima probă la croitoreasă, iar Dan la restaurantul unde a comandat masa pentru petrecere, cumpără un buchet mare de trandafiri albi pentru acasă iar pentru primărie un buchet de cale tot albe.

În toate aceste zile Ion se află tot la spital, unde i se fac fel de fel de tratamente ca să-şi revină, fără rezultate imediate. Toată ființa îi este inertă, memoria şi voința complet paralizată, nu realizează ce se petrece în jurul său şi nici nu ştie unde se află. Mary îl vizitează dar el n-o recunoaşte, vine şi a doua zi cu speranța să-l găsească mai bine şi apt să poată vorbi cu el, dar se întristează când îl vede în aceeaşi stare şi atunci se hotăreşte să meargă la Ioana. Ajunge spre ora cinci, vrând să sune aude în casă zgomot şi multe voci vesele, ceeace o determină să renunțe. Una din vecine care o vede o opreşte şi o informează de tot ce ştie, cum Ion a căzut de două ori în fața casei, cum a scos acel urlet de groază şi cum a fost dus în casă de fiul doamnei care locuieşte aici şi de chiriaşă, o studentă care este la ei în gazdă, apoi cum Doctorul Dumitrescu a venit cu o maşină cu un preot şi o femeie mai în vârstă şi că în fine acuma are loc nunta. Deci Ioana l-a lăsat, a aflat tot, dar cum şi cine i-a spus de legăturile ei cu el, doar a ținut totul aşa de bine. Dupăce multumeşte pentru informații, se grăbeşte să ajungă acasă. Nu mai are nici un rost să vorbească cu Ioana, dealtfel îi este teamă să fie văzută de preot, fată de care se jenează să apară aşa ca o isterică, una care a stricat logodna fiicei lui cu Ion. Acuma îi pare bine că nu a sunat, dar nici nu se îndepărtează prea mult de casă că este întâmpinată de o fată tânără care vine spre ea, o opreşte şi se prezintă ca Sanda Ionescu. A văzut de departe cum a ezitat să intre şi şi-a închipuit că voia să vină la Ioana Simionescu. Neştiind cine este, ce vrea şi cu ce scop a oprit-o Mary se arată rece şi distantă, dar când îi vorbeşte de Ion devine mai maleabilă şi atentă, în speranța că va afla mai multe. Pentru a îndepărta orice bănuieli, Sanda spune că este colega şi fosta prietenă cu Ioana, însă de când a apărut doctorul s-a răcit de ea, fiindcă consideră că s-a purtat urât cu Ion, l-a părăsit tocmai când se află în momentele cele mai triste ale vieții sale. Îi relatează scena cu vizita când l-a întâlnit pe doctor acolo, dar nu pomeneşte nimica de relațiile ei cu Ion. Îi vorbeşte astfel crezând că Mary este o rudă a lor, care nu înțelege dece fata asta îi povesteşte toate acestea având încredere în ea şi

cu ce scop o face. Oare nu cumva a avut legături şi cu asta ? , prea îi arată interes, dar pentru a nu pierde timpul nu caută s-o descoase mai mult, îi ajunge ce a aflat. La plecare îi spune că Ion locuieşte la ea, ştie că Ioana ți-a bătut joc de el şi îi propune să pornească în comun la salvarea lui. Se înțeleg ca în fiecare zi să meargă câte una la spital, poate în felul acesta, văzând persoane pe care le cunoaşte să-i revina încetul cu încetul memoria, să se facă cât de cât mai bine. Afară s-a întunecat, amândouă umblă tăcute. Cu toate că s-a făcut o ora destul de târzie se hotăresc să meargă la el. Sora şefa care o cunoaşte pe doamna Troianescu le conduce la Ion. Văzându-l, amândouă se sperie de felul cum arată, zace în pat, palid la față, aproape fără conştiință, mişcând din când în când mâinile dezordonat. Peste puțin timp apare doctorul Minulescu pe care Mary îl cunoaşte destul de bine, care ştie că ea este hotărâtă să plătească toate cheltuelile, oricât ar costa, din care cauză este şi într-o cameră separată, numai el singur. Sanda o ajută să îndeplinească toate formalitățile, completări de formulare şi altele, fiind în acelaş timp foarte aferată. Dar Mary este surprinsă că fata asta doreşte să se ocupe de el, părându-i rău că a rugat-o să vină cu ea să-l viziteze. La un moment dat, fără nici o introducere o întreabă pur si simplu.

- " ªi în fond cine eşti şi ce doreşti de la el . . nu înțeleg ? Sanda nu s-a aşteptat la această întrebare, rămâne mută fără să ştie ce să răspundă. Deodată, văzând mimica coanei Mary şi felul cum a întrebat, îi apare în minte o bănuială ; nu cumva bătrâna asta nu-i este rudă, cum a crezut, ci în afară de faptul că-i este gazdă îi este şi amantă, prea are atitudini de femeie geloasă ? Nu este imposibil, atitudinea a dat-o de gol. Cuvintele ei au sunat mai mult a gelozie decât a grijă față de el. Dar lui Mary nu-i pasă ce va zice când va afla că-i este amantă, îi întoarce pur şi simplu spatele, făcându-se că nici nu-i mai obsearvă prezența. Sanda se simte ofensată şi la rândul ei îi spune, fără menajamente că şi ea are dreptul să se ocupe de el, că nu pricepe ce drept are asupra lui. La asta Mary se supără foc, răspunzându-i pe un ton foarte înțepat.

- " Te rog foarte mult să nu te mai amesteci în treburile mele . . . . nu mai avem nimica de discutat " spune ea înțepată, întorcându-i spatele, la care Sanda nu se lasă intimidată şi-i răspunde pe un ton răstit.

"- Am tot atâtea drepturi asupra lui câte aveți şi domniavoastră . . . . nu odată a fost Ion la mine, îl cunosc bine, şi-mi place de el . . . da îmi place . . . . de câte ori se supăra cu Ioana venea la mine şi ne-am iubit . . . da, ne-am iubit . . . să stiți asta . . nu mi-e ruşine s-o spun. " La asta Mary simte de parcă i-a dat cineva cu o măciucă în cap, se arată indignată la culme, sufocată de atâta obrăznicie şi tupeu din partea acestei fete tinere. Asta nu poate concepe. În acelaş timp îi este ciudă de ce a aflat, era mai bine să nu fi ştiut, ce măgar, auzi, să meargă şi la asta, doamne cum de a făcut asta, gândeşte ea. Sanda îi întoarce spatele şi pleacă, însă nu înainte să-i spuna că va veni când va voi,

că se va îngriji şi ea de el aşa cum va crede de cuviință. Mary pleacă acasă şi parcă în subconştientul ei se furişează ideeaca că în fond ar trebuzi să-i pară bine de starea lui, fiindcă în felul acesta îl va avea numai pentru ea, îl va îngriji şi-l va face bine. Promite deci surorilor că va veni în fiecare zi. Un lucru însă nu ştie, că doctorul Minulescu este un bun prieten a lui Dan care pe ascuns l-a rugat şi el să-l ajute pe Ion. De la medic la medic capătă asigurarea că va face tot posibilul sa-l facă bine, neputând însă s-o garanteze, dar o încercare se merită.

În ziua nunții toata lumea se duce dimineața la ora fixată la ofițerul stării civile, unde se petrec toate după tipicul oficial. Dan a adus şi un fotogtaf care face câteva poze clasice, pe treptele primăriei, apoi în atelier. Acasă sunt toate pregătite pentru celebrarea căsătoriei religioase. Preotul a adus de la biserică tot ce trebuie. În felul acesta nu mai este nevoie să meargă cu toții în comună. În maşina lui Dan încap ei doi, preotul şi Lina, iar soții Dumitrescu cu o singură învitată străină, o vecină, vin cu o maşina de piață. Ioana este fericită când primeşte de la profesori şi colegi un buchet imens de trandafiri, iar când soseşte acasă găseşte la intrare altul, numai de la colegi, cu o scrisoare în care îi urează felicitări cu ocazia nunții. Sanda nu se află printre gratulanți, fiindcă între timp colegii au aflat de răutățile ei față de Ioana şi Dan şi nu au solicita-o. Dan este foarte fericit. Ioana are un ear mulțumit, însă în sinea ei simte ceva straniu. Nu aşa trebuia să fie nunta ei, oarecum pe ascuns şi la repezeală. Ar fi vrut s-o facă în comună, să vină tot satul, la biserica la care a slujit tatăl ei o viață întreagă, unde mai toți au fost botezați sau cununați de el şi unde a cunoscut-o şi pe mama ei. Să sune clopotele să anunțe tutror fericirea ei, dar omul propune, Dumnezeu dispune. Are mereu impresia că alături şade Ion şi nu Dan, face eforturi câteaodată să nu cumva să se scape şi să-i pronunțe numele. Dar, oricât se căzneşte nu-şi poate goni aceste gânduri din minte şi pedeasupra trebuie să pară fericită, să nu se obesrve că în fond este plictisită, ce obositor, se forțeaza totuşi reuşind să fie mulțumită azi de ziua nunții ei. În fond Dan este un băiat frumos, distins, cult şi manierat. Face deci toate forturile să şi-l gonească pe Ion din cap, măcar să fi fost sănătos, dar aşa bolnav cum este . . . . zăcând la spital, da, îi vine greu să nu se gândească la el. Cine ştie cum este tratat, este singur, nu are pe nimeni pe lumea asta de care să se bucure, singura lui fericire fiind ea ; nu, nu este bine aşa, va trebui să-l convingă pe Dan că nu este bine să-l părăsesacă total, să-l azvârle pur şi simplu în stradă ca pe un câine. Dan trebuie să înțeleagă că are deaface cu un om bolnav pe care trebuie să-l trateze ca atare, mai ales în calitatea sa de medic, ceeace ar trebui să priceapă mai bine ca oricare altul. Dar, în cele din urmă este prinsă în desfăşurarea nunții şi aceste gânduri îi ies pentru un timp din minte. Dan simte că se petrece ceva cu ea şi caută să fie cât mai atent, înțelegându-i starea, dar în

acelaş timp îi pare rău că toate s-au petrecut atât de dramatic, mai ales că el nu are nici o vină de starea în care se află Ion, dar în fericirea lui de a o avea pe Ioana ca soție, nici nu mai ştie ce să facă ca totul să iasă cât mai bine. Preotul oficiază slujba după tipicul ei, Ioana spune Da, Dan spune Da, de data asta în fața Domnului, căci în fața legii s-a purces, se schimbă inelele şi în cele din urmă îi consideră ca soț şi soție în fața lui Dumnezeu, fiindcă în fața legii au fost numiți ca atare azi dimneață. Apoi se strânge tot, soseşte masa comandată la un mare restaurant şi petrecerea continuă, dar nu pentru mult timp fiindcă seara are loc cea oficială la localul din centrul oraşului unde vin foarte mulți invitați, printre care care şi primarul satului şi alți consăteni. Se dansează mult, se țin discursuri şi toată lumea petrece ca la nuntă. Două orchestre cântă, una muzică modernă iar alta populară, se joacă jocuri româneşti până aproape de dimineață. Dan primeşte din capitală o mulțime de felicitări. Are de gând când vor ajunge acasă să sărbătorească şi aici aşa cum se cuvine. Ioana nici nu-i cunoaşte locuința din capitală. Acum i-a făcut Ioanei pe plac procedând aşa cum a dorit ea. El ar fi vrut ca nunta lui să fie mai fastuasă, cu lume multă din anturajul lui de la clinică şi oameni de vază.

A doua zi Ioana caută să aibe cu el o explicație referitor la Ion. Este sigură că nu se va supăra, iar după o mică întroducere îi spune.

- " Ar trebui să fim mai umani . . . dacă Ion mi-a făcut atâta timp curte nu înseamnă că trebuie să-l aruncăm, să-l lăsăm în voia soartei . . . . nu se ştie niciodată ce-ți aduce soarta, viața . . . poate că şi tu ai avut o femeie înaintea mea, nu pot crede că nu, dar la mine este altceva, eu nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu ceva . . . dar să lăsăm asta, acuma că suntem uniți pe viață putem să ne spunem părerile fără ocol . . . . când l-am cunoscut pe Ion şi în tot timpul cât ne-am considerat logodiți nici nu era vorba de tine, nici nu ştiam că exişti . . . soarta ne-a unit şi asta tot datorită lui, căci el a găsit camera la părinții tăi . . . da recunosc, fiindcă voia să trăiască în linişte cu această Mary, da asta este tocmai ceva foarte rău față de mine, un păcat față de Cel de Sus . . . . . dar, săracul a rămas singur, bunica lui care l-a iubit, l-a crescut a murit, nu are pe nimeni care să-l îngrijească şi în situația lui are nevoie de cineva care să-l înțeleagă, să vadă că nu este lăsat în voia soartei . . . . tata o să se supere foarte tare când o află ca nu mă ocup de el . . . gândeşte-te şi tu, nu se face . . . eşti doar medic şi prima ta menire este să salvezi oamenii, nu să-i părăseşti tocmai atunci când au mai multă nevoie de tine. " , îi spune ea în încheiere, ca un ultim argument. El a ascultat-o tot timpul fără s-o întrerupă. Dealtfel şi el este de părerea ei şi nu a avut nici un moment intenția de a-l părăsi, trebuie să-l vadă sub ochii lui de medic nu ca un fost concurent la mâna soției lui, fiind ferm convins că nu trebuie să se poarte radical, mai ales acuma

când Ioana este soția lui, aşa că nu are dece să se mai teamă. Spre marea ei mulțumire , după un timp de pauză îi spune.

-" Îmbrăca-te şi vino să vedem ce face. " Ioana îi sare de gât şi pentru prima oară se simte cu adevărt mulțumită alături de el. De fiecare dată când îi face pe plac el se simte mai în largul său, dându-şi seama că în felul acesta o câştigă din ce în ce mai mult, căci în fond, dacă Ion nu s-ar fi purtat aşa cu ea, precis că nu ar fi avut nici o şansă, ea l-ar fi respins absolut categoric. Dacă s-ar apuca să-i interzică să-l mai vadă, sau dacă i-ar face scandaluri, atunci n-ar câştiga nimica, din contra, nu ar face decât să sădească în ea tendința de a-l minți şi atunci legăturile dintre ei n-ar mai fi sincere, ceeace nu ar putea decât să dăuneze. Aşa şi aşa ea tot se va ocupa de el, chiar dacă acuma ar spune că nu. Deci, telefonează doctorului Minulescu, colegul său, rugându-l să fie la ora opt seara la spital când va veni şi Ioana. Cu această ocazie i se relatează că Ion este vizitat des de o femeie mai în vârstă şi de una tânără, care s-a prezentat Sanda şi că amândouă sunt foarte aferate de boala sa, că doamna s-a prezentat sub numele de Troianescu şi l-a angajat ca medic. Dan îi explică Ioanei pe scurt despre ce este vorba şi-l roagă pe medic să facă în aşa fel să le îndepărteze dacă vor veni şi în seara asta, iar dacă nu-i va reuşi să-l anunțe telefonic. Povestind Ioanei ce a aflat, caută în acelaş timp să-i facă uşoare reproşuri că este prea atentă cu Ion, dar renunță când o vede cât de descumpănită este. Neprimind nici un telefon de la doctorul Minulescu, Dan şi Ioana se inființează seara la opt la spital, după ce s-au asigurat că nu este nimeni. Mai întâi sunt primiți în cabinetul lui unde li se raportează despre ce este vorba. Starea lui generală este mai bună, vorbeşte chiar, dar nu-şi dă prea bine seama ce se petrece în jurul său şi nici unde se află. Ioana povesteşte doctorului tot ce ştie, de boala lui care apare de câte ori este cuprins de emoții puternice, că acuma emoția fiind peste măsură de mare probabil că şocul zace încă adânc în el, dar speră că până la urmă îşi va reveni dacă va fi bine tratat. Este doar tânăr şi trupeşte sănătos. Apoi se duc toți trei la el. Văzându-l, Ioana este peste măsură de tulburată, însă face în aşa fel să nu se observe, stând mereu cu spatele la Dan, să nu i se vadă față palidă şi lacrimile care îi curg pe obraz. Se felicită că a procedat în felul acesta acuma, dar Ion nu mai este singur, are două femei care au grije de el, numai să nu se ia până la sfârşit de păr, gândeşte ea, dar mai mult că sigur ca coana Mary va învinge, are mai multă experiență şi posibilitățile ei financiare sunt destule ca să-l poată ține, pe când Sanda nu va fi în stare s-o facă. Este încă tânără, are toată viața în fața ei şi îşi va găsi pe cineva.

Ajunsă la Ion, Ioana se duce la el, îl săruta pe obraz, îi ia mâinile şi se uită drept în ochii lui împăienjeniți. El pare că nu sezizează cine stă lângă el, dar în colțul gurii apare totuşi un uşor surâs. Murmură ceva neînțeles şi întoarce capul, de parcă ar fi

spus că nu vrea s-o vadă. Inima Ioanei este cât un purice şi în acelaş timp este mulțumită, şi cu inima împăcată îi spune lui Dan că vrea să plece. Deci nu mai este nevoie să vorbesacă cu coana Mary fiindcă ştie că în fond este la ea în mâini bune. Pe drum se arată față de Dan foarte recunoscătoare pentru ce a făcut pentru ea şi că o înțelege. El este mulțumit că a reuşit în felul acesta s-o determine ca acest Ion să nu mai însemne pentru ea nimica. Însă din acest punct de vedere se înşeală, nu poți să-ți îndepărtezi din suflet ceva sau pe cineva aşa cu una cu două. Aceasta poate dura ani de zile, o viață întreagă sau niciodată. Sufletul nu este supus nici gândirii şi nici voinței omului, el este ceva aparte, mult superior materiei, putând chiar s-o dirigeze. Dar, Ioana va trebui să accepte situația neavând încotro, ața s-a rupt şi nu mai poate fi înodată, orice s-ar face, deci trebuie să pornească la drum, să-şi trăiască viața lângă cel pe care şi l-a ales, pe spinarea nenorocii altuia, dar nu din vina ci din cea a destinului de care nimeni nu se poate apăra. Fiecare din noi are unul, care este implacabil şi nu poate fi îndepărtat orice ce ai face. Ioana îi mulțumeşte lui Dan pentru că a înțeles-o şi-l asigură, spre marea lui fericire, că de acum încolo această persoană care pentru ea a fost Ion n-o mai interesează, totuşi rămâne o rană, închisă însă, care va persita toată viața, dar timpul, acest factor al existentei are darul de a şterge aparent orice, chiar şi amintirile cele mai rele, slavă Domnului, căci altfel am înebuni şi asta nu doreşte acest Creator de care depindem şi von depinde întotdeauna, atâta timp cât vor fi viețuitoare pe pământul nostru, pentrucă noi înşine şi tot ce se găseşte în jurul nostru facem direct parte din El, quod erat demostrandum.

Dan este mulțumit că a reuşit să rezolve toate problemele, iclusiv cele sufleteşti. Trebuie deci să plece la trebvurile lui de medic. O anunță pe Ioana că trebuie să plece peste două zile. Are de gând să aranjeze transferarea ei la facultate în capitală, cu toate că nu mai are decât două trimestre, fiind sigur că, cu un mic efort ea se va acomoda, doar este aceeaşi materie care se predă şi aolo, aceasta pentru a o scoate din mediul în care se află acuma, unde a trăit atâta vreme alături de Ion Ea înțelege că este bine aşa, să o rupă complet cu aceste locuri unde nu a avut decât de suferit în ultimul timp şi unde nu doreşte să se îngroape pe viață. Dan o asigură că venind după el nu va avea decât să câştige, el are o carieră în fața sa, iar ea cu studiile ei va putea mai bine să se afirme în centrul politic al țării. Îşi va lua un post de profesoară de liceu, ceeace este foarte bine plătit sau chiar la facultate. Findcă tatăl ei nu doreşte să părăsească comuna unde slujeşte de atâta amar de vreme, va veni din când în când s-o vadă, iar verile le vor petrece un timp în satul ei natal şi cu părinții lui care nici ei acuma la pensie nu doresc să-şi lase locuința pe care şi-au făurit-o din munca de o viață. Vor să trăiască la bătrânețe liniştiți în cele patru ziduri care le aparțin. Mulțumit de aceste

aranjamente preotul trebuie să plece fiindcă peste câteva zile este Sfântul Crăciun şi trebuie să țină slujbele pentru această mare sărbătoare a naşterii Domnului nostru Isus Hristos. Dar nu întotdeauna se adeveresc cele ce-şi propun oamenii, nu atât din vina lor ci din cauza unor politicieni demenți şi criminali care doresc să răstoarne ceeace omenirea a construit în decurs de milenii, de dragul unor teorii fanteziste, bineînțeles în folosul lor.

Rămaşi singuri, pentru Ioana şi Dan intră toate în făgaşul lor normal, aşa cum s-au obişnuit de când locuiesc împreună, încă înainte să fie cununați. Ea nu merge decât două zile la facultate deoarece intră în vacanța de Crăciun. Nu pleacă cu Dan în capitală fiindcă el doreşte ca înainte de venirea ei să caute o locuință mai mare, să-i facă o primire aşa cum se cuvine, ca în momentul când va sosi să nu aibe grije de nimica, să găsească locuința complet aranjată de sus până jos, iar dacă va avea alte dorințe, n-are decât să şi le pună în aplicare, deoarece femeia este aceea care are darul de a aranja locul unde locuieşte cu soțul ei şi unde îşi fundează familia ei proprie, să dispună cum să arate cuibul lor. În aceste două zile cât mai merge la facultate este forte bine primită de colegi şi profesori care o felicită din nou călduros. Cu această ocazie îşi dă seama cât de apreciată şi iubită este. Până şi Sanda vine şi-i întinde mâna, cerând scuze pentru purtarea ei. Ioana nu are ce obiecta şi o acceptă, dar în sinea ei este mirată cum de poate cineva intenționat să ia unei prietene bărbatul, chiar dacă nu sunt căsătoriți.

Imediat după plecarea lui Dan, Ioana pleacă la tatăl ei unde va petrece Crăciunul şi anul nou. Dan nu poate veni din cauza că trebuie să se prezinte la spitalul unde lucrează, având serviciu în tot timpul vacanțelor. Înca în ultima lui zi aici se interesează la colegul lui doctorul Minulescu de soarta lui Ion, rugându-l încă odată să aibe grije de el aşa cum trebuie. Boala se manifestă ca un somn aproape hipnotic, care încetul cu încetul dispare, dar memoria rămâne ştearsă, nu ştie cine este, unde se află şi nici de Ioana nu mai vorbeşte. Se uită des nedumerit în jur, fiind singur în cameră, se ridică din pat şi priveşte des afară pe fereastră cum ninge. Din când în când cade câte un fulg de zapadă pe geam, topindu-se, ceeace îl amuză. Când apare sora îl ia încet de braț şi-l duce înapoi în pat. Foarte des are momente de melancolie totală, are privirea fixată spre un punct la înfinit şi nu vorbeşte. Ioana se pare că nu-i mai vine în minte, ca apoi să facă eforturi vizibil supraomeneşti, voind să ştie dece se află aici şi ce este cu el, dar degeaba, banda conştientă parcă s-a şters pentru totdeauna. Într-o zi în prezența medicului îşi dă cu palma peste frunte, îngână numele de Ioana, dând impresia că se miră cum de nu s-a gândit până acuma la ea ? . . . dar cine este ? . . . de unde o cunoaşte ? . . . vai, nu poate să-şi aducă aminte . . . da, da, da, numai din cauza ei s-a

întâmplat ceva cu el, dar ce şi când . . . . ca în acest moment îi dispare din nou din memorie, revenind iar la starea lui anterioară. Începe să geme şi să se frământe, se zvârcoleşte în pat. Doctorul care l-a observat în tot acest timp îi face o injectie şi el adoarme. Nimeni nu va şti vreodată se se petrece în mintea lui. Seara vine din nou Mary cu un pachet cu dulciuri. Aflând că un moment se părea că-şi revine este în culmea fericirii, acuma îl priveşte ca pe un fiu, ca pe cineva care îi este foarte aproape. Întreabă dacă a pomenit de ea, dar i se spune că nu a pomenit de nimeni, numai odată a pronunțat un nume de neînțeles. Nu au vrut să-i spună că a fost cuvântul Ioana, să n-o mâhnească.

A doua zi de dimineață Ion se trezeşte din nou din letargia lui, iese din cameră, întâlneşte pe coridor o soră care speriată cheamă doctorul. Până la venirea lui iese afară în picioarele goale. Doi brancardieri fug după el şi-l duc înapoi. El nu opune nici o rezistență, este docil, ascultă ca un copil, tot ce i se spune. Adus în cameră dă semne de nelinişte şi spre uimirea sorii începe chiar să vorbească câteva cuvinte, fapt îmbucurător. După masă este consultat de profesor, la rugămintea doctorului Miulescu, care constată că şi-a pierdut aproape de tot memoria, dar că mai are momente de sclipire foarte slabe. Ion îi povesteşte că-i pare rău că a plecat de la bunica lui, că a lăsat-o singură, că vrea să meargă la ea să stea la țară şi multe altele fără nici o legătură între ele. După acest interogatoriu adoarme din nou din cauza efortului, însă de data asta un somn normal. Medicii stabilesc că de acum încolo va trebui să aibe un tratament îndelungat, că nu mai este nevoie să stea la spital, poate pleca acasă, dar unde, la țară nu are pe nimeni, casa cu toată gospodaria nu o poate duce singur şi nu se ştie dacă cineva se va pune la dispoziție să-l îngrijească aşa cum se cuvine iar aici la oraş nu are decât pe coana Mary. Doctorul o anunță deci că şederea la spital nu mai este necesară, că-l poate lua dacă doreşte, ceeace o bucură mult. Ea este foarte mulțumită ca Ion a scăpat de Ioana, chiar cu acest preț, de acum încolo îl va avea numai pentru ea, la ea acasă. Nimeni nu se va mai putea amesteca în treburile lor. Are încredere în recunoştiința lui, când se va face bine şi are de gând să se ocupe în aşa fel să-l pună din nou pe picioare. Speră ca după aceea să nu o mai părăsească, dealtfel nu are pe nimeni, aşa că nu are unde să se ducă. Decât să stea singur la țara, mai bine cu ea unde nu poate avea decât cea mai bună îngrijire. Pe lângă faptul ca ține la el ca amantă, mai are şi o anumita doză de grije maternă, datorită marii diferențe de vârstă dintre ei. Acuma când Ion îşi revine încetul cu încetul trebuie să-l ia acasă. În prima zi când l-a văzut nu a dat nici un semn că o recunoaşte, acuma însă surâde când o vede. Mary caută să-i explice cine este, îi apucă capul şi-l sărută, dar el se poartă ca un copil, îi spune pe nume fără să ştie dece. Simte că femeia asta îi vrea binele şi se bucură de

câte ori o vede. Deoarece trebuie să-l ducă acasă, îi pregăteşte camera pe care a avut-o Ioana. Scoate întreaga mobilă şi o înlocuieşte cu alta nouă, schimbă şi tapetele pe pereți cu altele de culoare deschisă, ceeace dă camerei un aer vesel şi optimist. Nimica nu mai aduce aminte că aici a stat odată Ioana. Îl anunță că îl ia acasă, dar el nu realizează prea bine ce spune, uitându-se la ea nedumerit, fără să răspundă.

- " Plecăm de aici, vii la mine acasă . . . la mine, la Mary . . . ştii . . aşa mă cheamă, ştii ? “îi spune ea intrigată, văzând că nu prea pricepe, surâde numai de parcă i-ar fi spus ceva nostim. Ea se simte din ce în ce mai enervată de atitudinea lui, o tratează lafel ca pe ceilalți, nu face nici cea mai mică distincție. Da, da, trebuie să aibe răbdare multă, să-l îngrijească până se va face bine. Nu se poate să nu reuşească, gândeşte ea. La gândul că Ioana este vinovată de starea lui jalnică, are intenția să meargă la ea s-o tragă la răspundere şi dacă va fi cazul să-i facă chiar proces, pentru asta va consulta un avocat. Dar, în preocupările ei de a ajuta şi în virtutea inerției în care trăiesc oamenii în acest colț de țară în aceste timpuri extrem de tulburi, ea nu ştie că furtuna cea mare se apropie şi de aceste locuri frumoase, cu o viață aproape patriarhală, unde oamenii trăiesc fericiți în linişte şi pace. În alte părți ale țării au şi pătruns hoardele păgâne care cotropesc țara, o calcă cu cizmele lor grele sub care distrug şi ucid tot ce le iese în cale. ªiruri lungi de ostaşi flamânziți sosesc în fiecare zi, goniți de trupele învingatoare, conduse de nişte tirani abjecți care încă de mult au aşteptat să pună mâna pe frumoasa şi bogata ºară Românească, s-o exploateze la sânge în folosul lor personal şi nu al proprilor lor popoarelor pe care le țin sub cnut.

În ziua hotărâtă îl ridică Mary pe Ion de la spital şi-l duce la ea acasă. Pe drum întâlnesc oameni jalnici goniți de războiul care se apropie cu paşi mari, soldați înfometați, iar când ajunge acasă o privesc multe perechi de ochi din spatele ferestrelor vecine, unii surâzând iar alții cu milă, la cel pe care l-au văzut de atâtea ori venind şi plecând, care le-a fost simpatic. În grija ei ca nu cumva să-i vină din nou Ioana în gând, merge chair atât de departe că schimbă tot interiorul casei, mută mobilele în alt fel să nu-l amintească trecutul. Pedeasupra ia şi o altă femeie care s-o ajute în casă, cu toate ca cea pe care a avut-o a stat la ea peste zece ani. Odată sosit, Ion este dus în camera lui şi se culcă imediat obosit de drum. Când se trezeşte, se uită foarte atent în jur cu un aer mirat, nu recunoaşte şi nu ştie unde se află. În mintea lui domneşte un haos complet, toate se amestecă şi nimica nu este clar. De multe ori îi apar în minte scene ptrecute cu Ioana, la serviciu sau cu Mary, dar niciodată nu poate face legătura dintre ele, să le localizeze. Numai de bunică vorbeşte des, spune de fiecare dată că-i pare rău că a părăsit-o, însă nu-şi mai arată dorința să meargă s-o vadă. Odată Mary i-a spus că a murit, ceeace nu l-a impresionat deloc, repetând că-i pare rău că a părăsit-o. Aici are

o îngrijire perfectă, este tratat bine şi nu duce lipsă de nimica. Astfel trec zilele una după alta fără ca el să-şi dea seama. De câteva ori a fost şi domnul Ionescu să-l vadă, însă Ion nu l-a recunoscut. Odată vine chiar Sanda, fără să se anunţe în prelabil, dar Mary nu se supără fiindcă îşi dă seama că nu o s-o recunoască, ceeace aşa este. O pofteşte în salon. Sanda îi spune că-i pare rău că s-a supărat la spital şi o roagă să-i permită să vină din când în când s-o viziteze. Mary acceptă.

Timpul trece şi se apropie dezastrul. Primăvara a sosit şi ea, natura se trezeşte la viaţă înverzind şi colorând întreg peisajul scăldat în soarele din ce în ce mai cald al verii. Ion nu se simte mai bine, starea lui este aceeaşi. Un singur lucru a reuşit Mary să facă şi anume s-o aprecieze ca pe cineva care se ocupă de el. Dar, pentru ea este o mare bucurie că bărbăţia sa nu a suferit, toate funcţiunile i-au fost păstrate, nu ca înainte, dar oarecum acceptabil. Pentru ea acest fapt contează foarte mult. În afară de asta nu mai există nici o speranţă să se facă complet bine, ca în cele din urmă nici nu o mai doreşte fiindcă îşi dă seama că dacă se va însănătoşi o va părăsi pentru o fată de vârsta lui şi aceea va fi precis Sanda, care de fiecare dată când vine are faţă de el o oarecare influenţă spirituală. Ea râde mult, povesteşte fel de fel de anecdote care îl amuză, ca la plecarea ei să cadă de fiecare dată într-un mutism care durează câteva ore. Dar, în una din zile oraşul este năpădit de hoardele păgâne care au ajuns şi aici. Oamenii sunt speriaţi la culme, multe fete sunt pur şi simplu violate în ziua mare, multe magazine jefuite iar oamenii ridicaţi de acasă, mai ales din cei care au avut funcţii sau dintre cei mai răsăriţi. Primăria este ocupată de nişte venetici care au venit nu se ştie de unde. Se intră în casele oamenilor, li se jefuiesc lucrurile şi mulţi sunt pur şi simplu ridicaţi şi dispăruţi pentru totdeauna. La radio şi în ziare apar articole furibunde împotriva tuturor celor ce au însemnat cât de cât ceva în ţara asta. Oraşul este în panică, mulţi îşi închid magazinele de frica jafurilor hoardelor străinilor pătrunşi în oraş. Peste tot se vede steagul roşu cu insigna barbariei, aceea care timp de peste 40 de ani a distrus popoare întregi în folosul unor profitori care trăiesc şi huzuresc pe spinarea muncii a milioane de oameni. Coana Mary trăieşte în frica şi spaima să nu vină şi la ea sa fie jefuita, să-i fie luat Ion, căci pentru aceşti oameni nu este nimica sfânt, ei nu au în gând decât jafuri, omoruri, violarea femeilor, indiferent de vârstă. Oamenii handicapaţi nu contează pentru ei, cei descoperiţi sunt pur şi simplu internaţi, ucişi, sau aruncaţi în stradă. Astfel trec doi ani în care timp coana Mary are marele noroc să scape de toate acestea, iar când i se pare că marele pericol este trecut, apar într-o zi la uşa ei mai mulţi bărbaţi în haine de piele care o anunţă că primăria, care între timp s-a numit sfatul popular, are nevoie de casa ei, că va trebui s-o părăsească în cel mai sucrt timp, dar nu numai atâta, casa trebuie să fie predată cu mobilă cu tot. Disperată scrie la ţară

la vecinii lui Ion care îi spun că la ei este încă destulă siguranță, că poate veni cu Ion să locuiască acolo, în casa lui. Din ziua asta începe pentru ea aşteptarea groazei. Peste câteva zile se prezintă în fața casei ei mai multi agenți de la securitate care o ridică împreună cu Ion, dându-i voie să ia numai câteva lucruri necesare cu ea. Este dusă într-o maşină la marginea oraşului unde i se dă o cameră într-o baracă, dărăpănată şi murdară, cu două paturi şi o sobă goden, fără lemne sau alt material de încălzit. Fiind vară nu va trebui deocamdată să facă foc. Dar, ea fiind o persoană destul de descurcăreață, îl ia pe Ion şi cu ultimele rezerve care i-au mai rămas ajunge în satul lui natal. Amândoi se instalează în căsuța bunicii, unde s-a născut şi a crescut Ion. Preotul Simionescu află de venirea lor şi cum se întâmplă în perioadele cele mai grele ale oamenilor, are intenția să-i ajute. Ce a fost a fost, nu se mai poate întoarce roata înapoi, timpul a trecut, faptele s-au petrecut. Asta însă nu însemnă ca oamenii să se urască. Coana Mary devine încetul cu încetul o femeie bătrână, distrusă şi bolnavă. Este îngrijită împreună cu Ion cu abnegație de vecini. Dar şi aici pătrund hoardele păgâne care iau oamenilor tot ce au, fiindcă după doctrina lor nu are voie nimenea să aibe ceva, numai statul, care de fapt se compune din nişte dictatori exploatatori ai poporului, abjectul comunism. Toată țara devine în felul acesta proprietatea lor, unde oamenii trebuiesc să muncească cât mai mult, în timp ce ei huzuresc pe spinarea tuturor muncitorilor şi țăranilor. Dar, aşa cum sunt oamenii, apar peste tot cei care se arată dispuşi pentru un blid de linte să colaboreze cu asupritorii.

Astfel se termină şi urgia acestui război care a distrus numai în câțiva ani ceeace omenirea a construit în decurs de multe secole. Coana Mary moare la țară, casa lui Ion este luată şi integrată în colectiv, iar Ion trimis la oraş într-un azil de oameni handicapați, unde spre norocul lui este foarte des vizitat de Saveta, fosta femeie de serviciu a coanei Mary care are acuma grije de el. Oamenii se schimbă, nu mai rămân aceeaşi, satele devin obiectele de atac ale noilor guvernanți, compuşi din cei ce au dezertat şi au fugit la duşmani, pământurile sunt luate, țăranii mai ridicați arestați sub învinuirea de a fi chiaburi. Mulți din ei au pierit în cele mai negre închisori şi lagăre de distrugere a voinței umane. În afară de ei şi aproape toată intelectulitatea românească a țării. De ei le este asupritorilor mai mult frică decât de ceilalți, intelectualitatea care nu era aptă de a li se spăla creeri, a-i face maşini gânditoare în folosul lor, în a sădi ură şi a-i obliga la denunțarea aproapelui în schimbul unui ciolan. Ion s-a transformat între timp dintr-un tânăr chipeş şi frumos cum era, într-un om distrus, plecat de mijloc, cu părul aproape alb, cu toate că este încă într-o vârstă când alții se simt în toată puterea maturității vieții.

Preotul Simionescu, tatăl Ioanei este ridicat de acasă şi închis, casa parohială făcută grajd de vite, iar biserica închisă şi lăsată în paragină. Bătrânul moare după scurt timp într-o celulă, părăsit de toți. Ioana nu a avut nici o clipă permisiunea să-l vadă sau să-l viziteze. Lina moare şi ea de bătrâneţe, în sat la o rudă care a luat-o. Astfel pune păgânitatea stăpânire pe o ţară creştină, cu oameni cinstiţi şi muncitori. Străinii de la putere îşi pun toate stăruinţele în aplicare să distragă tineretul de ceeace a avut acest popor mai bun, insuflându-le prin lozinci fel de fel de teorii de ură şi voinţa de a distruge trecutul neamului din care fac parte, spălarea din creerele oamenilor a ceeace au mai bun.

Sfârşitul

Încetul cu încetul trec anii şi toate par că intră în normal. Între timp au fost umplute închisorile până la vârf, au fost deschise lagăre de concentare în care au fost internaţi oameni cinstiţi, puşi să muncească până la pieire, pentru a construi ceeace consideră străinii de la putere aşa zisul socialism, egalitatea dintre oameni, dar numai a exploatatorilor.

Profesorul doctor Dan Dumitrescu de la facultatea de medicină se întoarce acasă în această zi de sfârşit de primăvară şi început de vară. Este ultima zi a examenelor, iar mâine începe pentru el vacanţa. Ajuns acasă Dan îşi sărută soţia şi cei doi băieţi, cel mai mare Ion are cincisprezece ani, iar cel mai mic Constantin unusprezece, amândoi copii eminenţi, premianţi. Ioana îl anunţă că este numită preşedintă de bacalaureat la liceul din oraşul unde a studiat şi că trebuie să plece peste doua zile. În primul moment Dan face o mină supărată, dar îi trece imediat. În toţi aceşti ani a fost între ei o armonie perfectă, datorită firii sale înţelegătoare şi bunului ei simţ. Niciodată ea nu i-a mai vorbit de Ion, sau să-l roage să-l caute, cu toate că în primii ani a suferit foarte mult din cauza asta. De când a fost arestat tatăl ei şi a murit în închisoare şi după moartea Linei nu a mai fost în satul ei natal, fiindcă nici nu mai avea ce căuta acolo, nu mai avea unde să

stea. ªi pedeasupra nici nu a vrut să se mai ducă fiindcă precis că s-ar fi interesat de Ion. Acuma este fericită lângă soțul ei care o iubeşte tot aşa de mult ca la început şi are cu el doi băieți chipeşi şi frumoşi. De trecutul ei dureros, mai ales din ultimul timp nu mai vrea să ştie nimica. Faptul că trebuie să plece în oraşul unde a învățat nu o interesează, se duce numai să-şi facă datoria. Pleacă singură fiindcă are mult de lucru cu examenele, cu pregătirea subiectelor.

Peste două zile Ioana pleacă, ajunge seara, este aşteptată de o serie de profesori care o conduc la cel mai elegant hotel, pe care nu-l cunoaşte fiindcă nu exista atunci. Constată că oraşul s-a schimbat. Multe case frumoase au fost dărămate şi s-au construit blocuri urâte, fără stil, cu fațade tip, în care locuiesc oamenii noi ai timpului. Nu are de stat decât maximum o săptamână. Se simte singură fără copii, se desparte de ei foarte rar. Diminețile le petrece prezidând comisia, iar după amiezile cu corectarea tezelor din materia ei. Serile deobicei se odihneşte, însă azi, ca niciodată, are chef să se plimbe, să-şi aducă aminte de trecut. Se duce mai întâi în cartierul unde a locuit la doamna Troianescu. Făcând colțul inima i se strânge, simte cum o cuprinde emoția, oare de ce va da ? În acelaş timp însă are impresia că a greşit strada. Întreabă un trecător care confirmă că asta este, dar nu o mai recunoaşte, sunt complet alte case noi, blocuri urâte, cu fațade gri, casele vechi fiind distruse, dar printre două blocuri neîngrijite apare o vila mai arătoasă, da asta este casa doamnei Troianescu, se apropie şi vede la poartă un drapel roşu şi câțiva ostaşi dintr-o armată a liftelor păgâne care a năpădit țara. Se fereşte să se oprească şi merge mai departe spre casa socrilor ei, care între timp au murit şi ei şi casa naționalizată. Asta mai există, strada s-a schimbat însă şi aici locuiesc oameni pe care nu i-a mai văzut niciodată. ªi aici i se strânge inima în piept. Scena disperării lui Ion îi vine în minte, urletul care l-a scos, cum a căzut jos, cum l-au dus în casă şi apoi la spital, cum era cât p-aci să înebunească şi ea atunci. Se uită la dreapta şi vede că portița în fața căreia a căzut Ion mai este acolo. Tot stând în fața casei, se opreşte înaintea ei o femeie mai în vârstă care privind-o drept în față îi spune.

- " Nu vă supărați . . . . nu sunteți domniavoastră domnişoara Ioana care a stat aici ? " Ea tresare, o recunoaşte pe una din vecine care a fost mai prietenă cu familia Dumitrescu, la care a stat tatăl ei în zilele când s-a căsătorit. Femeia o invită bucuroasă la ea acasă. Acuma este momentul să vorbească de trecut. Doamna Ilarie îi povesteşte, că după cele auzite, doamna Troianescu a murit de mult, la țară în casa lui Ion, că l-a îngrijit frumos şi cu abnegație. A fost dată afară din casa care i-a fost luată, averea confiscată şi mare noroc a avut că nu au băgat-o la puşcărie. Ioana se sperie când aude cât de deschis vorbeşte femeia asta, ştia doar cât de periculos este să vorbeşti cu cineva

deschis în aceste timpuri de teroare neagră. În orice moment te puteai trezi cu doi trei gealați în haine de piele care te ridică şi dispărut erai pentru totdeuna, numai mort erai aruncat într-o groapă comună. După câte ştie doamna Ilarie, Ion nu şi-a revenit niciodată, a stat mai întâi într-un azil de oameni handicapați, luat apoi de Mary la țară iar după moartea ei adus din nou la oraş unde a fost îngrijit de una din fostele femei de serviciu al doamnei Troianescu. Mai mult nu ştie şi nici de ceilalți, mulți fiind dispăruți sau deportați în câmpia Dunării. Ar fi o posibilitate să se intereseze la Sfatul Popular, aşa cum se numeşte fosta primărie, dar în fond găseşte că nu ar avea nici un sens. Admițând că îl găseşte pe Ion, aceasta nu i-ar produce decât noi griji şi poate neplăveri, ea fiind fericit măritată, are un soț bun şi înțelegător, dar căruia nu i-ar conveni să dezgroape trecutul. Deci renunță, Ion a fost şi nu va mai fi, aceasta este realitatea care trebuie acceptată. Ion a făcut parte din sufletul ei încă de când au fost copii şi se jucau în țărână, el a fost acela cu care a legat o alianță care ar fi trebuit să țină o viață şi el a fost acela care a învățat-o ce este viața, acela care a fost primul ei bărbat, în adevăratul înțeles al cuvântului. Dan îi este soț, tatăl copiilor, protectorul ei în toate privințele, pe care îl iubeşte din toată inima, dar simte că nu face parte integrantă din sufletul ei înjumătățit. Ea este totuşi resemnată, dându-şi seama că ea nu poartă nioci o vină de tot ce s-a petrecut şi în fond nici Ion, căci aşa a fost soarta lui stabilită de undeva de unde nimeni nu ştie unde se aflā acest ceva şi dece se manifestă cum se manifestă. Niciodată nu vom şti la bătrânețe, atunci când ne gândim înapoi, dece viața noastră s-a derulat aşa cum s-a derulat şi nu altfel, cu toate că am fi dorit să arate altfel, dar omul propune şi Domnul dispune. Iar dacă suntem nemulțumiți de viața noastră nu trebuie să-L hulim pe Cel de Sus deoarece el ştie dece o face, care este scopul şi cauza existenței fiecăruia din noi, să mulțumim pentru fiecare clipă a existenței noastre pe pământ, bună sau rea, aşa este ea şi nu avem ce face.

Seara la hotel o aşteaptă pe Ioana o bucurie, Dan a telegrafiat că vine şi el. Doreşte să-şi vadă oraşul natal şi casa părintească. Spre bucuria ei vine cu maşina şi cu copii, fiindcă vrea să meargă şi în comuna Ioanei, ceeace dealtfel nu era indicat, deoarece ea a trebuit să ascundă în actele de la personal, că este fiică de preot, aceasta fiind o piedică da a putea fi în învățământ, dar în capitală nu prea s-a cercetat şi a reuşit. Acuma doreşte neaparăta să meargă acolo, doar ca vizitatoare, să mai vadă odată aceste locuri ale copilăriei, de care o leagă aşa de multe amintiri din copilărie şi tinerețe, mai mult frumoase. Dan soseşte, se instalează şi el la hotel, iar a doua zi o pornesc spre satul ei natal. Pe drum, la ieşirea din oraş, se opresc să cumpere benzină pentru maşină. În acest timp se dă Ioana jos fiindcă copii au văzut o cofetărie, dorind să mănânce dulciuri. Mergând într-acolo îi taie un om bătrân în zdrențe calea, lovindu-se

de ea, care trage un cărucior încărcat cu obiecte vechi şi surcele de cofraje. Ioana este cât p-aci să se împiedice de el, se supară că nu-i cere scuze şi că nu se dă laoparte.

- " Ce faci omule, nu vezi unde calci ? îi spune ea pe un ton supărat. Omul ridica capul şi se uită la ea fără să răspundă, dând impresia că nici nu a înțeles ce i s-a spus. Ioana îl priveşte, este murdar, neras de cel puțin o săptămână, îmbrăcat în zdrențe, are un surâs amar în colțul gurii, o priveşte fix, se opreşte din mers şi îi ține calea. Copii care au luat-o înainte o strigă să se grăbească, că tata este gata cu benzina. Văzând că nu vine aleargă spre ea şi o apucă de mână să vină mai repede dar vrând să ocolească căruciorul Ioana simte de parcă o săgeată îi străpunge inima. Recunoaşte privirea, ştie aceşti ochi, doar au privit-o de atâtea ori. Înțepeneşte, Dan o strigă, copiii se desfac din mâinile ei şi fug spre tatăl lor. Ioana stă tăcută în fața celui ce o priveşte, simte cum i se taie picioarele, nu ştie ce să facă, să-l strige, să-l cheme pe Dan să-i spună ce vede, să-l ia cu ea, nu, nu nici una din soluții nu este bună.

- " Ioana, vino odată, ce este cu tine ? " îi strigă Dan din cealaltă parte a străzii, însă ea nu poate face un pas, parcă este țintuită locului. Omul continuă s-o privească drept în ochi, se vede oglidită în ochii lui. El este fascinat şi nu ştie dece, persoana asta îl tulbură peste măsură. Dan fuge, traveseazǎ strada, îl apucă pe zdrențăros de braț şi-l duce mai încolo cu căruciorul lui.

- " Ce faci omule, nu vezi că încurci oamenii ? îi spune el. O ia pe Ioana de mână şi ducând-o la maşina, simte cum tremură.

- " Ce este cu tine, draga mea ? . . . te simți rău ? " ea se lasă uşor pe perna maşinii şi începe uşor să plângă, ceeace îi răcoreşte sufletul. Dan este foarte mirat, nu a mai văzut-o în starea asta. Copiii sunt nerăbdători să continue drumul şi supărați că nu au primit dulcurile dorite.

- " Iartă-mă, nu mă simt bine, deoadată mi s-a făcut rău . . . o să-mi treacă, sunt obosită, am muncit mult, hai să pornim mai departe, deabea aştept să-mi revăd satul natal. " El o sărută pe frunte şi maşina porneşte.

- " Ce ai mămico " îi spune la rândul lui băiatul cel mare, mângâind-o pe păr.

" Nimica Ioane, mă simt bine. "

Epilog

Odată cu hoardele păgâne cotropitoare de la răsărit, au sosit şi toți transfugii care au trădat țara dezertând şi refugiindu-se la duşmanul cel mai aprig al poporului român, al neamului românesc şi al celor ce trăiau în pace şi linişte cu el, neamurile germane, maghiare şi altele care s-au lăsat pe aceste meleaguri în decurs de secole, fie prin războaie, fie găsind aici condiții mai bune de trai. Trădătorii s-au aşezat în fruntea țării şi la comanda celor ce i-au adus au început sistematic distrugerea țării. Inteligența a fost băgată în închisori unde a fost supusă unor chinuri barbare până ce au pierit aproape toți, religia a fost declarată ca otravă pentru popor, multe case de rugăciune închise sau dărămate iar altele transformate în depozite sau pentru alte scopuri. Toate acestea pentru a distruge un trecut glorios al unui popor care a luptat timp de secole să-şi păstreze identitatea de neam şi țară. Au fost glorificate şi ridicate la cel mai înalt nivel faptele şi crimele comise de o ideologie a ruşinii şi crimei, care se numeşte comunism, aceasta hidră cu multe capete, acest cancer al secolului douăzeci al planetei noastre, cea mai oribilă doctrină care a existat vreodată în decurs de multe milenii ale istoriei. Fruntea cestei hidre au format-o nişte capete bolnave, criminale şi odioase, puse numai pe distrugere a tot ce are omul mai bun în el şi asta numai în scopurile lor personale, căutând să pună mâna pe toată lumea, dar, aşa cum se întâmplă mereu, nu au reşit. Poapoarele s-au trezit şi printr-un efort comun au reuşit să scape de aceste ființe abjecte şi rău mirositoare care se numesc comunişti. °ăraniilor li s-au luat pământurile şi orice posibilitate de a-l lucra, iar cei ce aveau ceva mai mult au fost consideraşi chiaburi, închişi în lagărele morții de concentrare şi muncă forțată, biciuiți, unde au pierit cu miile, sau pur şi simplu exterminați prin împuşcare. Dar ceeace este mai grav, s-a început sistematic spălarea minților oamenilor, a tineretului care a fost îndoctrinat, înlocuind iubirea aproapelui cu ura împotriva a tot ce nu intră în vederile hidrelor. Unii însă au căutat să se aranjeze cu proprii lor duşmani în aşa fel ca să poată beneficia de un blid de linte în plus, iar alții, puțini la numar au căutat şi au reuşit să

se pună cu totul în slujba lor, ajutându-i să-şi ducă abjectele programe de distrugere la îndeplinire.

Aşa şi oamenii noştri din povestirea de mai sus care o parte au pierit. Ioana a trebuit să-şi ascundă originea de fiică de preot. Numai în felul acesta a putut să fie profesoară de liceu şi în ultimul timp asistentă la facultate, Dan a reuşit mai bine, deoarece părinții lui nu au fost ceva mai înalt, ci simpli funcționari la primăria oraşului. Preotul Simionescu a fost arestat, trimis la munca zilnică grea şi peste puțin timp şi-a dat sufletul, mulțumind lui Dumnezeu pentru că i-a dat o fată bună şi inimoasă. În timp ce zăcea în cele mai întunecoase temnițe, se ruga în fiecare seară mulțumind Domnului pentru binele care i l-a făcut şi niciodata pentru pedepsirea hidrelor comuniste, aceşti nelegiuiți şi criminali care nu cunosc altceva decât crima şi tortura aproapelui. Coana Mary a fost dată afară din casa ei, având noroc să nu fie arestată şi ucisă ca multe altele. A plecat la țară la Ion unde a murit săracă şi amărâta. A fost o femeie care în toată viața ei a contat numai actul sexual mai mult ca orice. Cu judecata ei primară a distrus fericirea unor tineri, dar aceasta nu înseamnă ca ea însăşi să fie ucisă prin teroare. Ion a fost azvârlit în stradă ca o bucată de gunoi, fără ca să se ocupe cineva de el. Trăieşte din mila oamenilor şi locuieşte unde apucă, sub poduri vara şi în ruine iarna, încălzindu-se cu lemnele ce le strângea de peste tot. Moare la o vârstă când alții se află în culmea vieții. Este găsit şi aruncat într-o groapă comună, împreună cu alții. În felul acesta se termină povestea noastăa într-o perioada de cea mai mare teroare care s-a abătut asupra unei țări. Dar românul nu se lasă, va lupta, aşa cum a luptat timp de secole să-şi păstreze libertatea, independența şi identitatea de națiune şi va reuşi.